

Giới thiệu Cữu Chuyển Ma Kinh

Ai có thể giải thích được mệnh trời là gì không? Như thế nào là thuận mệnh? Còn đâu là nghịch mệnh.

Đâu là ranh giới giữa thiện ác phân chia? Đâu là ác nhân? Đâu là thiện nhân

Ác tức là thiện? Thiện tức là ác? Ai phân định được.

Người đời thường nói đằng sau một điều vĩ đại là sự hi sinh lớn lao, nhưng ta rất tham lam, ta muốn tất cả, một điều cũng không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Cữu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lý Thiên

Lý Thiên ngồi bên bờ đê trước nhà, về mặt ngơ ngác nhìn thửa ruộng xa xa, trong lòng trăm mối phiền muộn. Lý Thiên vốn không phải tên thật của hắn, nguyên bản lý thiên là người trái đất tên là lý quốc thiên, sinh viên đại học tương lai sáng lạn, không rõ nguyên nhân ra sao sau khi thức dậy hắn lại phát hiện cơ thể thay đổi, không những thân thể cao lớn hơn mà còn cực kỳ khoẻ mạnh.

Cảnh sắc xung quanh lạ lẫm, nhà tranh nho nhỏ, gió lùa mát lạnh, làm gì còn bốn bức tường phòng ngột ngạt, bẩn thỉu. Ít giây sau, một con mèo mang tràn đến, hàng loạt ký ức xa lạ ủa về, Lý Quốc Thiên giật mình nhận ra cơ thể này nguyên lai là của người khác, hắn lại là kẻ mượn xác hoàn hồn.

Lại nói đến thân phận tên lý thiên này cũng đủ thảm, đơn giản là bị người khác đánh cho tàn phế, cổ chút hơi tàn lê thân về nhà rồi hồn quy địa phủ, không biết ra sao linh hồn Lý Quốc Thiên lại nhập vào, càng khiến người khác mở to mắt mà nhìn, vết thương toàn thân hoàn toàn biến mất, chỉ đôi khi hơi đau nhức vài chỗ.

Lý Quốc Thiên vốn thông minh, khả năng thích ứng tốt, một lúc đã bình tĩnh. Suy nghĩ, bản thân trước kia mồ côi từ nhỏ, cũng không còn vắn vương, trời cho sống lại thì cứ tiếp nhận luôn thân phận mới.

"Lý Quốc Thiên từ nay tên ta sẽ là Lý Thiên."

Ngẫm nghĩ một chút, Lý Thiên đứng dậy, đuổi thất lưng vài cái rồi sải bước vào nhà. Tên Lý Thiên trước kia nguyên bản cũng là một tên nghèo mạt, cha mẹ mất sớm, ngoài để lại cho hắn 3 sào ruộng cần cỗi, cũng chỉ căn nhà tranh không đến nổi một trận gió mạnh là đổ rây.

Mà cũng phải khâm phục tên Lý Thiên trước kia, bản sự thì ít nhưng gây sự thì nhiều, nói thẳng là nghe con không sợ hổ, nhất nộ vì hồng nhan, vì tiêu cô nương lâu xanh trong thành không tiếc bán sạch của cải cha mẹ để lại, cả 3 sào ruộng kiếm cơm cũng không tha, muốn chuộc giải nhận lại đắc tội công tử phủ thành chủ cũng để mất tiêu cô nương kia. Bị người tàn cho một trận.

Moá, mà tên kia cũng quá đáng, mới chỉ nói vài câu đã đánh chết người. Lý Thiên đã chiếm lấy cơ thể này thì mối thù này cũng tính lên trên đầu hắn. Tất nhiên là có cơ hội mới được, hiện giờ ngay cả công lòng người ta hắn còn không đụng tới được nữa là chi.

Trong nhà chỉ còn một chiếc giường tre mục nát, một cái bàn gỗ không biết làm gì từ gỗ gì mà đen xỉ, cong veo, bốn chân thì còn lại hai chiếc nguyên vẹn, 1 chiếc chắc chỉ cầm cự không qua được mùa đông. Lý Thiên còn không dám tựa mạnh lên bàn chỉ sợ mặt ôm đất lại xui xẻo. Ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn lại, cũng may là còn khá chắc chắn, hắn lại suy nghĩ miên man.

Móc trong túi ra hai mươi lăm xâu tiền, đây là tiền bán ruộng, cầm cố đồ đạc của cô chủ, may là vẫn còn, Lý Thiên nhìn đồng tiền trên bàn không khỏi chửi thề vài câu

"Moá tên ngu này, hai mươi lăm xâu tiền còn nghĩ chuộc gái, đầu phụng lại còn hàng cao cấp, đến cái mếp váy của người ta không biết đã mua nổi chưa nữa."

Dù không rành về thế giới này nhưng hắn cũng đoán ra đại khái. Tên Lý Thiên trước kia không phải bị ngốc bẩm sinh đấy chứ. Lý Thiên đang suy nghĩ làm sao kiếm tiền, dù sao ở đâu tiền cũng quan trọng, với kiến thức sâu rộng của người hiện đại, hắn không tin không lăn lộn nổi ở thế giới cổ đại. Đang lúc lục lọi kiến thức trong đầu đối chiếu với thế giới này, bỗng một tờ giấy đập vào mặt hắn. nói tờ giấy cũng không đúng nhìn không khác gì một cục rác bị vo tròn tiện tay ném đại một góc.

Nhặt lên tờ giấy, vừa nhìn sơ qua Lý Thiên mém chút té ngược ra sau, cổ lăm lăm giữ vững thăng bằng, lại nhìn tiếp tờ giấy, nhìn sơ qua thì giống một tấm áp phích trên đó chỉ có vài từ đơn giản.

Thiên hạ đệ nhất đại tông phái, Thần long tông tuyển sinh chiêu mộ môn đồ, phí khảo sát chỉ hai mươi xâu tiền, số lượng đăng ký có hạn, mau mau đăng ký.

lại nhìn xuống có thêm một hàng chữ, giắc moi thành tiên tung hoành thiên hạ đang chờ đón bạn, nhanh chân thì còn chậm chân thì mất, Chú thích: đăng ký ngay tại toà thành gần nhất nơi bạn sống.

Xem xong hàng cuối cùng, mặt Lý Thiên đã biến thành màu đen. Moá còn thiên lý hay không, tu tiên cơ đấy, đúng là không thể đánh giá thấp cổ đại nha, còn có poster quảng cáo nữa, nhìn mà xem câu này, chữ này, không thể khâm phục tên viết cái này nha quá mức sáng tạo rồi. Phí đăng ký càng ghê gớm hơn, hai mươi sáu đã có cơ hội thành tiên, tiên nhân trên đời này chắc thành rau củ ngoài chợ hết rồi.

Lại nhìn tiền trên bàn rồi nhìn tờ quảng cáo bên cạnh. Lý Thiên nghĩ thâm dù sao cũng không có việc gì làm, vào thành xem thử cái gì tu tiên ra làm sao, sẵn tiện kiểm xem có cơ may nào hái ra tiền không. hai mươi sáu sáu chắc cũng đủ xoay sở một thời gian. Thành thị gần đây nhất chắc là Thiên không thành, nhưng sau chuyện lần trước nên hắn không định tới đó, nên hắn quyết định tới Hôn Nguyên thành gần đó cũng cách không xa, vừa vận thôn của hắn nằm giữa hai thành này.

Tên Lý Thiên trước kia lười biếng không làm việc chỉ biết ăn hết sản nghiệp cha mẹ để lại thật là làm Lý Thiên tức chết nếu không giờ chắc cũng còn không ít tiền vốn làm ăn. Thôi kệ trước ngủ một giấc mai lại vào thành xem quan cảnh thế giới này ra sao. Dù ít dù nhiều trong lòng hắn vẫn có chút chờ mong thế giới mới, hoàn cảnh mới vốn làm người khác sợ hãi, với hắn lại thành sự hứng thú.

"Cách, Moá nó tên nào để táng đá dưới gối thế này, định hại chết ta sao"

Vừa nằm chưa kịp yên giấc đã bị sưng một cục, Lý Thiên tức giận quăng gối sang một bên lộ ra thủ phạm bên dưới. Một tảng đá không to không nhỏ, màu sắc đen thui, nhìn trái phải cũng không có chút đặc biệt nào, nếu ném thẳng ra đường không qua một lúc sau cũng chẳng biết đâu mà tìm.

Lại nói đến lai lịch của tảng đá, Lý Thiên cũng chỉ biết nó là vật gia truyền, được truyền qua nhiều thế hệ gia đình, còn công dụng thì tên Lý Thiên trước kia càng không biết, sở dĩ hắn cất giữ kỹ lưỡng như thế là nghe lời cha mẹ trước lúc lâm chung nói rằng viên đá đó rất đặc biệt. Với trí thông minh của hắn chỉ như thế thôi là đã rất thần kỳ, thế là hắn nhét viên đá dưới gối, nằm ngủ hằng đêm xem có giúp hắn thông minh lên không, trở thành thiên tài người người ngưỡng mộ cũng không biết chừng.

Ngó trái nhìn phải, xem xét cẩn thận hơn tiếng đồng hồ. Lý Thiên cho ra kết luận chắc nịch. Đây là viên đá bình thường đến không thể bình thường hơn. Tiện tay ném xuống đất, hắn trực tiếp nằm bịch lên giường, ngủ say như chết.

Mặt trời lên quá đỉnh đầu, Lý Thiên mới ngáp lên ngáp xuống bước chân rời giường, bỗng hai mắt hắn mở to, mặt nhăn lại, biểu cảm vô cùng đặc sắc, chiếc miệng méo xẹo cất tiếng la to:

"AAAAAAAAAAAA"

Tức giận ôm chân nhìn xuống, thủ phạm vẫn là viên đá đen hôm qua.

"Lại là mày, lần này tao nhất quyết đập mày thành tám mảnh, ngũ mã phanh thây"

Nói là làm, Lý Thiên nhặt lấy viên đá, lao ra ngoài vườn, chuẩn xác tìm được một tảng đá lớn dùng hết sức bình sinh nện mạnh xuống viên đá đen. Một tiếng "Rầm" thật lớn vang lên, hắn mới hài lòng buông tay, hất cằm kiêu ngạo:

"Xem mày còn cản trở tao không, lần này thì tạm biệt, báu vật gia truyền cái con khỉ khô, cho mày nát như cám"

Thong thả nhất tảng đá lớn ra, cảnh tượng trước lại khiến Lý Thiên kinh ngạc, viên đá không những không vỡ mà tảng đá trên tay lại xuất hiện vết nứt lớn, căn bản độ cứng hai bên là không cùng cấp bậc.

Lý Thiên không khỏi phải đánh giá lại viên đá đen trước mặt. Đây rõ ràng không phải là viên đá thông thường.

"Liệu có phải là kim loại không... không giống rõ ràng là đá sao lại cứng như thế"

Lầm nhẩm vài câu, càng nhìn càng không ra, đây là lần đầu tiên Lý Thiên cảm thấy nhứ đầu. Qua một lúc, hứng hủ dần giảm bớt Lý Thiên liền ném viên đá vào túi áo.

"Không nghĩ ra thì thôi, suy nghĩ chỉ cho mệt óc"

Lý Thiên thoải mái bước đi, hôm nay đã là ngày thứ hai hắn đến thế giới này, mọi thứ vẫn mới mẻ như vậy, lạ lẫm như thế. Một cảm giác hưng phấn tràn ngập người Lý Thiên. Lý Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn:

"Hôn Nguyên thành, ta tới đây"

"Ặc, đói quá thôi kiếm cái gì ăn trước đã, có thực mới vực được đạo"

Thế là Lý Thiên lại ủ rũ chạy vào nhà, may mắn vẫn thừa vài phần thịt phơi khô còn ăn được, mùi vị tuy khó nuốt nhưng đã đói rồi thì cái gì cũng bỏ bụng được. Vừa nhai miếng thịt cứng ngắt, nước mắt chảy thành dòng. Lý thiên âm thầm thì.

"Từ nay quyết không ăn thứ này nữa, đây mà là đồ ăn cho người ăn sao."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Hôn Nguyên thành

Xe ngựa lăn bánh trên con đường mòn, Lý Thiên lắc lư rất có nhịp điệu, ồ ồ, ồ ồ xuất hiện liên miên làm hắn khó không tả nổi, mỗi lần xe lết xuống hố là y như rằng mấy thứ thịt khô trong bụng cứ như nhảy lên tận cổ họng. Lý Thiên lưng tựa xe ngựa mỗi một thờ phì phì, lần đầu tiên hắn có cảm giác đi nhờ xe ngựa là quyết định sai lầm nhất cuộc đời.

Rất may đoạn đường cũng không xa, rất nhanh xe ngựa đã dừng lại trước một ngã ba. Lý Thiên lao xuống xe vừa vặn bắt gặp lục thúc cùng thôn đang nhìn hắn mỉm cười, trêu ghẹo nói

"Tên nhóc Lý thiên nguoi, thường ngày trông khỏe mạnh thế mà mới tý đã không chịu nổi rồi"

Lục thúc nói rồi lại lắc đầu:

"Thanh niên ngày nay càng ngày càng yếu, nhớ lại trước kia ta đây bằng tuổi nguoi đã theo cha đi ngựa vượt hơn ngàn cây số, buôn vải, bán tiêu,... việc gì chưa từng làm"

Lý Thiên miệng méo xẹo cũng ha ha cười theo:

"Lục thúc thật vui tính, thôi ta đi đây cảm ơn thúc"

Lục thúc lại trừng mắt nhìn Lý Thiên:

"Ta đây là nói thật"

"Đứng, đứng ta sao lại không tin thúc chứ, đừng nói đi nghìn dặm ngay cả vạn dặm ta cũng tin"

Lý Thiên vội vàng thêm một, rồi nhắc chân chuồn đi xa để lại lục thúc đứng trước cỗ xe mỉm cười nhìn theo bóng lưng hắn, lẩm bầm

"Tên nhóc này cũng thật dẻo miệng, sao từ trước giờ ta không nhìn ra vậy"

Cười khỏ vài tiếng, người trung niên gầy gò bước lên xe ngựa, hai tiếng "hí, hí" vang lên, cỗ xe không nhanh không chậm vẹo về phía con đường còn lại, chỉ để lại một vệt bụi mù tung bay một lúc mới tan.

Sau khi đi chừng một phút, vừa vặn ra khỏi khu rừng, hiện lên trước mắt Lý Thiên là một dãy tường thành kéo dài đến hết tầm mắt, bên phải xa xa là cổng thành to lớn, từng dòng người nối tiếp xếp hàng chờ vào thành, chưa tới gần mà tiếng xì xào, bàn tán, tiếng trò chuyện quất mắng đã vang vọng bên tai Lý Thiên.

Lại nhìn lên trên cổng thành có một tấm biển thiếp vàng khí thế uy nghiêm, từng chữ như rồng bay phượng múa, nhìn như phóng khoáng mà lại xuất thần. "Hôn Nguyên thành" là tên của tòa thành này, lại nói tòa thành này vốn lúc đầu thành chủ đầu tiên nguoi ta vốn muốn đặt cho nó cái tên là "Hôn Nguyên thành" nhưng không biết nguyên do gì khi đề chữ trên bảng lại thiếu mất một nét. Thế là "Hôn Nguyên thành" ra đời.

Rất nhanh Lý Thiên đã gia nhập vào hàng nguoi. Chừng hơn tiếng đồng hồ, Lý Thiên rất thuận lợi vào thành, hắn không có gì nhiều, kiểm tra cũng nhanh chóng, lại nộp chút phí là hoàn tất. Lý Thiên lại không vội đến nơi khảo thí, trước tiên đi dạo một vòng thành xem chút phong cảnh.

Chợ buôn bán ở thành tây vốn là khu chợ nổi tiếng nhất trong thành, không chỉ có quy mô lớn nhất, hàng hóa phong phú nhất mà giá còn rẻ thuộc hàng có tiếng cả nước, tất nhiên là chỉ giành cho nguoi tỉnh mình có khả năng nhìn hàng, còn nguoi ngu ngốc bị nguoi lừa thì cũng chẳng trách ai được.

Lý Thiên rất nhanh đến được khu chợ, nhìn quanh từng hàng quán bên đường nổi dài không dứt, phố xá xầm uất phi thường, nguoi nguoi tấp nập thật là khung cảnh náo nhiệt khác xa chỗ nông thôn nơi Lý Thiên ở.

"Thiên Linh thạch, đá quý ngàn năm, được tìm thấy tại linh ẩn sơn, phi thường xinh đẹp, làm quà tặng giai nhân hay sưu tầm đều là vật ngàn vàng khó cầu."

"Mời mọi nguoi ghé vào tùy quy lâu, thức ăn đây luôn là số một toàn thành, bảo đảm đã vào là không muốn ra."

"Vị tiểu thư này, nhìn xem cô nương nễ lệ như thế, xem thử chiếc váy nghệ thường y này bảo đảm tiểu thư hài lòng"

Tiếng rao bán, mời gọi tới tấp truyền vào tai Lý Thiên, lần đầu tới cũng làm hắn thấy hơi choáng váng. Đang lúc hứng thú nhìn một tiểu mỹ nhân bên quầy hàng nữ trang, một cánh tay từ đâu thò ra bắt lấy tay hắn. Lý Thiên giật mình định vùng tay thì nhìn thấy ông chủ quầy hàng kẻ bên đang mỉm cười nhìn hắn, khuôn mặt già nhăn lại, hai mắt hí thành hai vầng trăng, cười dài nói:

"Vị công tử này, vừa nhìn là biết phong độ ngất trời nhìn xem thử hàng của lão xem có vừa mắt không, bảo đảm không làm ngài thất vọng"

Lý Thiên cũng không nói gì nhưng lòng thì cười không thôi, một thân quần áo quê mùa của hắn mà trong mắt lão già này lại thành công tử, có ngu mới tin, nhìn là biết có vấn đề, Lý Thiên cũng không vội đi, nhìn xem quầy hàng của ông lão trước mắt, quầy hàng rất nhỏ chỉ là một tấm bạt trải ra đất bên trên bày bừa một đồng thứ lung tung, vừa nhìn là biết không phải hàng cao cấp gì thảo nào ông lão nắm ngay hắn, nhìn hắn dễ lừa tiền vậy sao.

Lý Thiên lại không biết trong mắt ông lão, tên nhà quê quần áo xộc xệch, hai mắt cứ ngó đông ngó tây, rõ ràng là con gà béo, đúng kiểu nông thôn mới lên thành thị. Ông lão cười cười nhìn Lý Thiên, không ngừng ba hoa hàng hóa của lão:

"Công tử ngài xem đây là đào hoa quả, ăn một trái tinh thần phấn chấn, tươi tỉnh, sáng khoái vô cùng"

"Lại nhìn, đây là chiếc lư hương tiền triều vô cùng quý hiếm, đốt một nén nhang bảo cảm giác tuyệt hảo"

Thấy Lý Thiên không để ý lắm, lão già cắn răng móc trong túi bên cạnh một quyển sách cũ nát, như báu vật cẩn thận kéo sát Lý Thiên lại gần thì thầm:

"Công tử, ngài xem đây là vật tổ truyền nhà ta, công pháp tu tiên nhaaa"

Nhìn xem ông lão cổ kéo dài giọng, Lý Thiên buồn cười nhìn lão:

"Cái gì mà công pháp tu tiên, ta nhìn chỉ thấy là quyển giấy rách, ngoài chợ bán không quá mấy đồng"

Lại cầm quyển sách từ tay ông lão, bên trong chỉ có chín trang, mà khiến Lý Thiên dờ khóc dờ cười, chín trang đều là giấy trắng một chữ cũng không có. Công pháp không có chữ, Lý Thiên nhìn xem ông lão này còn muốn bày trò gì nữa.

Ông lão thấy ánh mắt hoài nghi của Lý Thiên, vội giật lại quyển sách, tức giận nhìn Lý Thiên

"Tên nhóc ngươi biết cái gì, đây là bảo vật gia truyền nhà ta, nếu không phải trong nhà khó khăn còn lâu ta mới lấy ra. Đây là công pháp trong truyền thuyết ngươi biết không là công pháp trong truyền thuyết, trong đây cất giấu bí mật về thượng cổ tu tiên giới, lũ người kia không biết nhìn hàng, ta nhìn ngươi chỉ cần tìm ra chắc chắn ngạo thị tu chân giới"

Cái này mà là công pháp cao thâm gì, nhìn xem ông lão đã không biết đã lấy thứ này ra bao nhiêu lần, nếu trong đây có bí mật gì mấy tu tiên đại phái đã sớm phát hiện từ lâu, nào đến lượt hắn. Người ta thần tiên còn nhìn không ra, chín phần mười là hàng giả. Ngoài về ngoài cũ xưa thì chính là đồ bỏ.

Ông lão lại nhét quyển sách vào tay hắn, ra sức khuyên hắn nên nhìn kỹ hàng, trong lai có hồi hận cũng không kịp. Lý Thiên tức giận nhìn lão già, đang muốn buông sách trả lão phát áo tiêu sái rồi đi, ta đâu có ngọc còn tính lừa ta, thì viên đá đen trong túi áo hắn bỗng văng ra rơi xuống quyển sách trên tay.

Chắc tại này ông lão giật mạnh quá làm viên đá rời khỏi túi, hắn vừa động là rơi xuống. Vừa nghĩ một chút vừa lấy tay nhặt viên đá thì mặt Lý Thiên chợt thay đổi. Trên bìa quyển sách lại bất ngờ hiện ra một chữ, tuy rất mờ nhưng hắn vẫn thấy được. Ý niệm suy chuyển rất nhanh, Lý Thiên vội thu tay che quyển sách trong ngực, sau khi bỏ viên đá vào túi, hắn kiêu ngạo nhìn ông lão:

"Thôi được rồi thấy ông nói cũng có lý, bổn thiếu gia ta đây tài cao học rộng, bí mật gì mà tìm không ra, nói đi giá ra sao, ta mua tất"

Ông lão thấy Lý Thiên thay đổi thái độ cũng hồ nghi nhưng không nghĩ nhiều, loại hai lúa này hắn gặp nhiều rồi. Cá dính câu sao dễ buông được.

"Ha ha thiếu gia đây khí vũ hiên ngang, ta lấy ngài giá rẻ thôi hai mươi sáu tiền chắc giá."

Lý Thiên cau mày:

"Ngươi nghĩ thiếu gia ta ngọc sao, loại hàng này mà có giá thế sao, ba mươi tiền thì ta mua không thì thôi"

Vừa nói vừa định quăng trả lại quyển sách rồi đi, ông lão hoảng lên vội nắm lấy tay Lý Thiên cò kè:

"Thôi vậy lão đây chịu thiệt, mười sáu tiền là được"

"Vẫn quá đắt"

Sau một hồi mặc cả, Lý Thiên thuận lợi thu được quyển sách bí ẩn với giá năm mươi tiền, cả hai đều vui, ông lão bán được quyển sách bỏ đi, còn Lý Thiên càng vui hơn, hắn tuy không biết quyển sách này ra sao có thật như lời ông lão khoác lác hay không nhưng chắc chắn không phải tầm thường. Ngẫm nghĩ chút, chắc cũng nên đi xem thử khảo thí bên Thần Long tổng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Khảo Thí

Thần Long Tông vốn từng là tông môn đứng đầu Việt Quốc, nhưng sau họa kiếp trăm năm trước, cường giả lớp lớp ngã xuống, tông môn cũng từ đó sa sút theo, từ môn phái nhất đẳng giờ đây trở thành tông môn mất mặt. Bị các phái khác chèn ép nhiều năm, ngay cả môn phái cũng phải dời đến khu vực biên quan hẻo lánh phía bắc Việt Quốc.

Hôn Nguyên thành, tòa thành nằm ở biên giới giữa Việt Quốc và Hoa Quốc, được thành lập không quá trăm năm nhưng nhờ nằm trên con đường giao thương trọng yếu giữa hai nước nên cực kỳ thịnh vượng, là trung tâm kinh tế, văn hóa của cả khu vực tỉnh Cao Tuyên bắc Việt Quốc. Nên từ đó nó cũng trở thành miếng bánh thơm tranh chấp tầm ảnh hưởng của các tông phái khu vực địa phận Bắc Nguyên.

Lại nói Bình nguyên Bắc nguyên trải dài vạn dặm bao trùm hoàn toàn phía bắc Việt Quốc, chiếm gần một nửa lãnh thổ quốc gia, nhưng dân số lại không tới một phần mười, dân cư hẻo lánh, thời tiết khắc nghiệt, địa hình hiểm trở, lại tồn tại một hiểm địa nổi tiếng ám ảnh thâm lâm. Với Điều kiện thí luyện tuyệt vời như thế, giới tu tiên đáng lẽ rất phát triển nhưng hoàn toàn ngược lại, nơi đây lại chỉ tồn tại các tông phái bắt nhập lưu, không có một tông môn nhất đẳng nào nguyện đặt tổng bộ tại đây. Nguyên do là ở đây không có bất kỳ một linh mạch nào.

Không có linh mạch, linh khí lại rất loãng, Thần Long Tông lại càng không phải môn phái đứng đầu khu vực, tài nguyên có hạn, tương lai mù mịt, phải nói là không còn khả năng quay lại thời kỳ huy hoàng xưa kia.

Lúc này trong Hôn Nguyên thành, phía bắc thành có một tòa lầu các ba tầng xa hoa chiếm cứ một phương rộng lớn, biển hiệu năm chữ Thần Long Tông Phân Điện khí phách hiên ngang, trước cửa đang xếp hai hàng dài người, ai nấy vẻ mặt háo hức mong chờ, có lo lắng sợ hãi. Trên lầu hai của tòa nhà, có hai ông lão mặc áo vải giản dị mà trầm ổn, xung quanh hai người như có luồng uy áp rất nhẹ, mơ hồ thấy từng luồng khí phát ra làm không khí như bị bẻ cong lại. Đúng lúc này một người bỗng lên tiếng:

"Thần Long tông ta ngày càng sa sút, nhìn đám dưới đó mà xem không có một cái nào ra hồn cả, chắc lại như lần trước không quá mười tên có linh thể tu tiên".

Ông lão còn lại rưng rưng phúc hậu, không giấu nổi ưu sầu, phiền muộn nói:

"Còn cách nào khác, người có linh thể tu tiên phần lớn ở các đại gia tộc, mà bọn họ gần như bị tam đại phái Bắc Nguyên thu hết"

Ông lão lúc đầu lên tiếng, khuôn mặt dài tức giận đến co lại, phần nộ:

"Bọn họ đúng là kinh người quá đáng, người chúng ta nhìn trúng đều bị bọn chúng dụ dỗ đi hết, ngay cả chút canh cũng không chừa cho chúng ta"

"Lão Phạm ông cũng biết mà, nhân tài Bắc Nguyên có hạn, ba phái cách tranh kịch liệt chúng ta căn bản là không có khả năng xen vào"

Ông lão mặt tròn vuốt trán thờ dãi rồi liếc xuống phía dưới hững hờ nói:

"Lão Phạm ông cũng xem, lần này coi bộ có nhiều người hơn lần trước, bốn năm trước cũng không thấy xếp hàng đông như thế"

Lão Phạm nghe thế càng tức giận:

"Còn phải nói sao, đều là tại cái trò của tiểu thư, chúng ta đường đường là đại phái tu tiên có khi nào mất mặt đến thế đi rêu rao cho khắp thiên hạ. Cái mặt mo này của ta không biết đi đâu nữa"

Lão Cao lại không cho là đúng:

"Còn cần mặt mũi nữa sao, tam đại môn phái thu hết người, kẻ thực sự có tài sớm có linh thể, hiểu biết về tu chân giới làm sao để mất đến chúng ta, không còn cách nào chỉ đành lựa chọn trong những người thường, càng nhiều người đến tỉ lệ xuất hiện linh thể càng tăng. Cái cách phát tờ rơi tuy hơi mất mặt mũi chút, nhưng hiệu quả rất khá".

Lão Phạm nhìn theo xuống dưới kinh bỉ nói:

"Cái lũ nhà quê đó mà tu tiên sao, nhìn cái đám lộn xộn dưới đó, đến xếp hàng mà cũng lằng lằng, ồn ào như cái chợ chẳng ra thể thống gì".

Cái hàng người ồn ào phía dưới tất nhiên có một phần của Lý Thiên, lúc hán đến đã giữa trưa, hàng người xếp hàng đã kéo tới mấy con phố, Lý Thiên làm gì có kiên nhẫn đợi thế là hán tìm cách chen hàng. Vừa nhìn thấy có một tên cũng kiểu nhà quê như mình, Lý Thiên nghĩ nghĩ liền ra biện pháp, hán rất tà ác bỏ vào chai nước vài vị thuốc nhuận tràng mới mua được, nhiệt tình mời vị huynh đệ đang khát khô họng phía trước, thế là rất thuận lợi tiếp nhận giữ vị trí cho vị huynh đệ kia đi giải quyết nhu cầu.

Tất nhiên trò của Lý Thiên không qua mắt được bao nhiêu người, thế là có người không phục lên tiếng đòi co, có kẻ học làm theo thành ra cả đoàn đang yên lặng bỗng loạn hoàn toàn, cãi cọ, đòi co liên tiếp diễn ra.

"Tất cả im lặng cho ta, kẻ nào còn làm loạn, đánh chết tại chỗ"

Đang lúc Lý Thiên lý luận với một nam tử khôi ngô, một tiếng hét truyền đến, giọng nói không lớn nhưng lan truyền ra xa, chấn nhiếp tâm thần mọi người, Lý Thiên cảm thấy tâm hồn rung động thật mạnh, phảng phất trong tâm trí vẫn còn vang vọng tiếng hét ban nãy.

Lý Thiên rất thức thời cảm như hén, ngó mắt nhìn người trung niên trước cửa, khuôn mặt nghiêm nghị, vóc dáng khôi ngô, mặt một chiếc áo lụa, có hình thần long thẳng thien, đúng là tiêu chí của Thần Long tông. Rất nhanh không khí trở lại yên tĩnh, mọi người rất có ý thức, xếp hàng trật tự so với lúc đầu còn thẳng hàng hơn.

Lý Thiên nhàm chán quay đầu nhòm ngó xung quanh, vênh tai lên nghe chung quanh nghị luận. Có vài người có kiến thức không ngừng ba hoa

"Người lúc này là ngoại môn trưởng lão của Thần Long tông, Lý Thiên trưởng lão, nghe nói thực lực đã đạt tới luyện tâm tầng tám, rất nhanh đạt tới tầng mười trùng kích thành công, đạt tới luyện thần là có tư cách trở thành nội môn trưởng lão trẻ nhất thế hệ"

"Lợi hại vậy sao, mà sao ngươi biết được"

Một người không tin chất vấn. Người lên tiếng lúc đầu là một vị công tử quần là áo lụa, một thân quạt xếp tư thái ngời ngời, không chút nghĩ ngợi liền phe phẩy cây quạt giấy trong tay, kiêu ngạo nói:

"Hừ, đại ca của ta là nội môn đệ tử của Thần Long tông, ngươi nói xem ta có thể không biết vài vị trong môn phái sao"

Vài người xung quanh nghe thấy không khỏi tán thưởng, nịnh nọt vài câu làm thanh niên kia mặt càng ngày càng cao, có xu hướng ngửa mặt lên trời mà đi. Lý Thiên trông thấy mà không khỏi thấy hiếu kỳ tên đó không cảm thấy mỗi cổ sao.

Thời gian từng phút trôi qua, Lý Thiên nhòm ngó vào trong, này giờ có rất nhiều người vào nhưng không một ai ngoại lệ tất cả đều hoảng sợ mà ra, ai này khôn mặt trắng bệnh, ừ rừ, có mấy tên còn bị đánh bay ra ngoài, đối diện đường còn vài cái lỗ trên tường đều là sản phẩm của đám kia. Chắc mầm từ này tới giờ vẫn chưa có ai thành công, khảo thí đúng là không đơn giản, Lý Thiên còn suy không biết cái này có phải lừa đảo hay không, dù sao lệ phí hai mươi xâu tiền với hắn vẫn là rất lớn. Đang lúc suy nghĩ có nên đi về hay tiếp tục thì có giọng nói vọng vào tai hắn:

"Người kế tiếp"

Lý Thiên hồi tỉnh, tay sờ vào ngực, ở đó có một viên đá và quyển sách cũ, dường như quyết tâm hắn cắn răng móc ra hai mươi xâu tiền giao nộp rồi bước vào trong. Đại sảnh bên trong rất lớn nhưng rất trống trải, ở giữa chỉ có một cái bàn, trên bàn có một ông lão đang nhắm mắt, không biết có phải lão ngủ gật không nữa. Lý Thiên lười biếng bước lại gần, chỉ cách chừng nửa mét, ông lão bỗng mở mắt, hai mắt đục ngầu, vô thần khiến Lý Thiên sợ hãi, bước chân bất giác lui về sau một bước, nhưng hắn vẫn cố kìm nén sợ hãi bước lên trước chấp tay chào.

Ông lão thấy Lý Thiên lại gần, hứng thú nhìn hắn, lão dùng chiêu này này giờ có đến tám phần vừa thấy đã quay đầu chạy trời chết, một phần ngại xui lờ tại chỗ, có mấy tên còn ngất luôn đương trường, kẻ vẫn bình tĩnh như Lý Thiên tất nhiên khiến lão cảm thấy thú vị. Ông lão cũng không nghĩ nhiều, có tâm tính mà không có linh thể cũng vô dụng, lão chỉ chỉ vào quả cầu trước mặt:

"Đặt hai tay ngươi lên quả cầu là được"

Lý Thiên không chần chờ, hai tay đặt trên quả cầu trước mắt, quả cầu vẫn bình thường, trong suốt không màu sắc, một phút, hai phút, mười phút trôi qua vẫn như cũ không có chút biến hóa nào. Lý Thiên nhìn sang ông lão trước mắt ý muốn nói xong chưa hắn mới tay lăm rồi. Ông Lão không thấy gì đặc biệt có chút thất vọng nhìn hắn đang muốn mở miệng thì hai mắt mở to, miệng run rẩy:

"Không thể nào, đây là cửu huyền thần thể trong truyền thuyết, không có khả năng"

Vừa kinh ngạc giây lát, ông lão lại lắc đầu thờ dài:

"Đáng tiếc chỉ là nhất tinh, con đường tương lai rất có hạn"

"Hả, là sao"

Lý Thiên nhìn ông lão trước mắt tư biến tự diễn mà không hiểu đầu của tai neho gì, lòng buồn bực muốn chết. Theo hắn thấy thì quả cầu trước mắt hắn làm gì có cái nào khác lạ. Ông lão này không phải muốn an ủi hắn mà cho cái có cũng quá hoành tráng nha. Mà càng nghĩ càng không đúng người ta đường đường là trưởng lão tông môn, hắn không nghĩ hắn có mặt mũi lớn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cửu Huyền Thần Thể

Lý Thiên lúc này đang đứng trên tầng một của tòa lầu các, nơi này không gian không lớn lắm nhưng đã chen đầy người, ước chừng có hơn năm mươi người trên đây, mọi người cũng không ai nói chuyện với nhau, thông thường đều tự tìm một góc gồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Thiên cũng không đi bắt chuyện với ai, sau khi bị ông lão kia đuổi lên lầu, đến giờ hắn vẫn không hiểu những gì ông ta nói làm Lý Thiên vốn là một

người ham học hỏi hiểu kỳ không thôi, lòng bồn chồn suy nghĩ lung tung, nhưng Lý Thiên biết hẳn mình đã qua vòng khảo sát nếu không cũng không xuất hiện trên đây.

Lúc này bên dưới lầu, ngoài ông lão lúc nãy, hai người lão Phạm và lão Cao cũng xuất hiện, ánh mắt đồng dạng khiếp sợ nhìn quả cầu rồi nhìn ông lão đang ngồi, miệng mấp máy không kịp được âm thanh run rẩy:

"Hò trưởng lão, là thật sao, đây chính là thể chất tu tiên trong truyền thuyết, tương truyền thời thượng cổ nhất đại thần vương thống trị vạn giới, giảng dạy đạo kinh cho chúng thần, khai phá thiên địa, cường giả chí tôn đứng trên đỉnh cao nhất của thiên địa cũng là có người có cửu huyền thần thể"

Hò trưởng lão cũng không nhìn hai người, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn quả cầu pha lê trước mắt, chất liệu quả cầu này hết sức đặc thù, có thể cảm ứng linh thể của từng người, linh thể thông thường chia làm nhất tinh đến thập tinh, linh thể càng cao cấp thì khả năng hấp thu luyện hóa thiên địa linh khí càng nhanh.

Ngoài ra còn có một số linh thể đặc biệt như ngũ hành linh thể có khả năng cảm ứng nguyên tố ngũ hành vượt xa thông thường, lôi quang linh thể có khả năng hấp thụ và luyện hóa lực lượng lôi đình. Nên biết các linh thể thông thường cho dù có cố gắng cách mấy cũng rất khó cảm ứng được các nguyên tố chi lực. Không chỉ sức mạnh chiến đấu không bằng mà muốn đạt tới lập tinh cảnh cần hòa chi lực, tạo địa cảnh cần nắm giữ thổ chi lực, khai sơn cảnh lại cần mộc chi lực. Có người cả đời cũng không cách nào cảm ứng hòa nguyên tố mãi bị giam cầm không làm sao tiến cảnh, buồn bực cả đời mà chết. Người mang hỏa linh thể trời sinh đã có cảm ứng đặc thù với hỏa nguyên tố coi như chỉ cần đạt đến luyện thần đỉnh phong đã một chân bước vào lập tinh cảnh.

Vậy mới nói đến linh thể cửu huyền thần thể của Lý Thiên đáng sợ thế nào, không chỉ dễ dàng nắm giữ ngũ hành nguyên tố mà còn có cơ hội rất cao suy diễn ra bốn nguyên tố băng, lôi, phong, dung nham diễn sinh từ ngũ hành.

Hò trưởng lão vẫn suy tư nhìn quả cầu pha lê trong suốt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy các vết sáng rất nhỏ đủ màu sắc đang uốn lượn vào nhau, tuy nhiên lại nhỏ đến không cách nào mắt thường nhìn thấy được. Nếu không phải lão đã đạt tới luyện thần đỉnh phong, căn bản không cách nào nhìn ra. Hò trưởng lão lần nữa lắc đầu tiếc hận:

"Phạm trưởng lão, Cao trưởng lão các ngươi nói có phải ông trời trêu đùa Thần Long tông ta hay không, không ngờ ở cái nơi hẻo lánh này lại xuất hiện linh thể trong truyền thuyết mà càng trở trêu cửu huyền thần thể chỉ có nhất tinh, thật khiến người khác tức giận sôi người"

"Cái gì, chỉ có nhất tinh"

Cao, Phạm hai vị trưởng lão đồng thanh hô to, gương mặt đang kích động trở nên buồn bã, thờ dãi:

"Cho dù tăng tiến không cần bình cảnh nhưng nhất tinh linh thể cho dù có dồi hết tài nguyên chưa chắc cả đời đã đạt tới luyện thần. Trừ khi có nghịch mệnh đan, bằng không..."

Mặc dù không nói nhưng ai cũng hiểu, nghịch mệnh đan kỳ bảo này chỉ có trong thượng cổ kỳ thư, đừng nói chưa thấy qua cho dù nghe qua cũng chưa từng có ai nghe nói từng xuất hiện. Từ thời thượng cổ đã là kỳ bảo hiếm có, Thần Long tông làm sao có được. Hò trưởng lão nhìn về mặt thất vọng của hai người xưa tay:

"Thôi dựa vào vận khí của hẳn vậy, biết đâu lại có kỳ tích. Cứ để hẳn tham gia khảo nghiệm trong tông môn. Các ngươi cũng chuẩn bị xuất phát đi"

Cao trưởng lão khó xử nói:

"Nhưng tiêu chuẩn thấp nhất của tông môn cũng phải đạt đến tứ tinh, thế này"

Hò trưởng lão cũng không buồn trả lời, thân hình vừa chuyển đã biến mất không thấy đâu, không gian chỉ vắng vắng câu nói:

"Cứ thế mà làm"

Cao, phạm hai người nhìn nhau cười khổ không thôi. Trên lầu, Lý Thiên đang lơ mơ ngủ gục ngủ gật thì có ai đó lay mạnh người hẳn, Lý Thiên tức giận vùng tay lên quát:

"Tên nào thế không thấy ta đang ngủ sao, muốn gây chuyện hả"

Lềm nhèm mở hai mắt nhìn quanh, phát hiện mọi người đang nhìn hẳn, có giận dữ, có thương hại làm hẳn cực kỳ khó chịu. Lại ở trên đài cao duy nhất có hai người, một người tức giận hai chòm râu dài run run trừng Lý Thiên, người còn lại gương mặt tròn cổ nín cười mà run rẩy. Lý Thiên nhận ra tình hình, chợt dạ nhìn quanh, cười gượng vài tiếng:

"Làm gì nhìn ta dữ thế, ta cũng không ăn cướp đồ gì của các ngươi"

Rồi quay sang hai vị trên đài, cười hi hi:

"Hai vị trưởng lão, các ngài mới tới sao, vẫn bối hồ thẹn, hồ thẹn nha"

Phạm trưởng lão nhìn cái mặt khó ưa trước mắt cảm giác muốn một quyền đánh văng hẳn ra ngoài, ít nhất cũng cho cái đầu hẳn nở đầy hoa, không ngờ dám trong phân diện Thần Long tông ngủ gật. Thật làm hẳn tức ói máu, đang lúc định phát tác, Cao trưởng lão bên cạnh ngăn lão lại thì thầm:

"Tên nhóc đó là tên có cừu huyền thần thể"

Phạm trưởng lão không quan tâm nói:

"Thì làm sao, chỉ có nhất tinh, chính là đồ phế vật"

Cao trưởng lão ngược lại cười nói:

"Nhưng ta thấy hồ trưởng lão rất dễ mất đến tiểu tử này, không cần vì chuyện nhỏ này mà làm phật ý hồ trưởng lão"

Vừa nghe ba chữ hồ trưởng lão, khí thế phạm trưởng lão không khỏi yếu đi vài phần, đứng nhìn hần là trưởng lão cao cao tại thượng, đứng trước mặt cao tăng thật sự trong tông còn không đến phiên hần đắc tội nổi. Cao trưởng lão thấy tình hình đã ổn định bèn cất tiếng:

"Các ngươi chính là người vượt qua vòng đầu tiên, bây giờ chuẩn bị xuất phát đến Thần Long tông khảo sát vòng thứ hai"

Không khí đang yên tĩnh bỗng nhộn nhạo, Phạm trưởng lão nhìn xuống tức giận "Hừ" một tiếng mọi người đang náo loạn tức thì im re, lão nhìn quang một vòng kinh bí nói:

"Các ngươi tương chỉ thông qua một vòng đã trở thành đệ tử tông ta sao, quá ngây thơ, Thần Long tông chiêu thu đệ tử khắp Bắc Nguyên, các ngươi chỉ là một phần nhỏ trong đó. Vòng đầu chỉ đánh giá hợp cách để tham gia phần khảo thí chính thức trong tông môn, hiểu chưa"

"Hiểu rồi"

Mọi người đồng thanh hô. Lý Thiên cũng lười trả lời, hần lần này lặn xuống phía sau dựa vào cột nhà, ngáp lên ngáp xuống. Hần luôn cảm thấy kỳ quái, từ sau khảo nghiệm ở tầng dưới cả cơ thể Lý Thiên đều mệt mỏi, lúc nào cũng muốn nhắm mắt ngủ một giấc, cái cảm giác muốn ngủ lại không thể ngủ thật làm hần khó chịu.

Cao trưởng lão bắt đầu dẫn mọi người ra khỏi thành, trong thành không cho phép phi hành. Sau khi rời khỏi, Phạm trưởng huyết sáo vài tiếng, từ trên không một bóng đen to lớn xuất hiện che mất mặt trời. Lý Thiên ở dưới đất kinh ngạc nhìn lên không, một con chim to lớn, hai sải cánh dài che khuất một khoảng rộng, con chim từ từ đáp xuống, mỗi lần đập cánh làm nổi lên một trận cuồng phong, đất cát theo gió thổi thẳng vào mặt Lý Thiên. Dù đã che mặt ngồi xuống vẫn có không ít bụi cát xông vào mũi, miệng làm Lý Thiên ho sặc sụa, lại nhìn khung cảnh xung quanh cũng không khá hơn là bao. Có vài người chạy xa thoát được, vài tên có chút đặc biệt chắn gió lại gần, còn lại không ngoại lệ đều hít không ít bụi.

Lý Thiên bắt đầu có cảm giác muốn ăn thịt chim, cố nén suy nghĩ trong lòng, lại nhìn con chim to lớn trước mắt bắt đầu cọ cọ vào người Phạm trưởng lão, hai mắt linh tính như liếc nhìn kinh bí đám người đang che miệng, ho sặc sụa phía dưới.

"Đứng là chủ nào tớ này"

Lý Thiên lăm bầm vài câu. Nhưng chưa để hần phản nản, hai vị trưởng lão bắt đầu phân phó cho mọi người ngồi lên lưng chim, con chim rất không tình nguyện cúi người xuống, lâu lâu nó lại động vài cái làm đám đang ngồi trên lưng chim mất thăng bằng, té túi bụi. Lý Thiên lần này đợi con chim hành xong đám trên lưng mới bước lên ngồi xuống nắm chặt lông chim, dù con súc vật này động đậy cũng chỉ làm hần xê dịch chút ít. Lý Thiên thoải mái có chút cảm thụ:

"Mặc dù con súc vật này xấu tính, nhưng lông đúng là mịn, ngồi lên thật thoải mái"

Lý Thiên đang cảm thán, Con chim bỗng động, thân hình như một chiếc máy bay khổng lồ bay vút lên không, đập cánh vài cái đã vượt qua vài dặm. Nhìn lại phía sau chỉ còn thấy Hôn Nguyên thành như một chấm đen nằm lọt thỏm giữa cảnh sắc xanh biếc xung quanh. Lý Thiên không khỏi có chút chờ mong nhìn phurong xa, vẫn cảnh sắc khu rừng xanh thẳm, ánh hoàng hôn buổi chiều như điểm xuyên thêm từng chút chấm phá cho cảnh rừng bên dưới tựa như một bức kiệt tác hoàn mỹ khiến người xao xuyến cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thần Long Tông

Phụ cận Thiên Long thành nằm ở trung tâm Bắc Nguyên, cách thành không xa là ám ảnh sâm lâm nổi tiếng, từ trong thành nhìn về hướng bắc ẩn sâu trong ám ảnh sâm lâm mờ mờ thấy một ngọn núi lớn hùng vĩ, ẩn hiện dưới lớp mây mù. Ngọn núi đó tên Thần Long sơn, ngự trên đỉnh núi là sơn môn của Thần Long Tông.

Thần Long tông nằm ở bìa rừng cách không xa Thiên Long thành, tuyến đường chính thông ra tông môn giờ đây cực kỳ náo nhiệt, đại hội chiêu thu đệ tử bốn năm một lần sắp diễn ra, bao nhiêu người mộng tưởng thành tiên, mang theo khát khao hi vọng bước chân trên con đường dài hướng vào Thần Long tông.

Lý Thiên ngồi trên lưng chim nhìn cảnh náo nhiệt phía dưới, con chim khổng lồ rất nhanh đã bay vào trong tông, nhẹ nhàng đáp xuống một quảng trường rộng lớn. Trên quảng trường chen đầy người, ai nấy vẻ mặt chờ mong, có vài người mặt tràn đầy căng thẳng. Phần lớn có mặt là các thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, vài người lớn tuổi nhất cũng không quá bốn mươi.

Đây chính là quy định tuyển chọn bắt buộc của Thần Long tông, Lý Thiên cũng chỉ vừa mới biết, lúc tuyển chọn ở Hôn Nguyên thành cũng có vài người bị đuổi ra nguyên do là như thế. Lý Thiên cơ thể này chỉ mới hai mươi hoàn toàn đủ tiêu chuẩn tuyển chọn.

Mặt trời đã lên đỉnh đầu, lúc này người đi vào quảng trường càng lúc càng thưa. Từ phương xa xuất hiện vài đạo bóng đen ngày càng to, khi đến gần Lý Thiên phát hiện mấy đạo bóng đen đó nguyên lai là mấy con hạc trắng, thân hạc khổng lồ, trắng tuyết tuyết nữ, trên lưng hạc mang theo vài bóng người mơ hồ không rõ. Đến khi bốn con hạc phân biệt đáp xuống trên một bình đài được dựng sẵn giữa quảng trường, hiện ra thân ảnh ba nam một nữ. Nam tuấn tú phi thường, nữ xinh đẹp mỹ lệ.

Người trung niên trông có vẻ lớn tuổi nhất bước ra trước, nhàn nhạt nói:

"Ta là Phạm tuần ngoại môn trưởng lão của Thần Long tông, vòng thứ nhất do ta chủ trì, vòng một là khảo luyện nghị lực"

Dừng lại một chút Phạm Tuần nhìn quanh đám người phía dưới, lại nhìn về hướng xa, có một bậc đá chạy thẳng lên đỉnh núi khuất mình giữa lớp sương mù mờ ảo, cất giọng:

"Bậc đá đó dẫn lên tông môn Thần Long tông ta, mọi người chỉ cần trong thời gian ba ngày lên tới tông môn là qua vòng thứ nhất"

Mọi người phía dưới nghe thế nghị luận sôi nổi, một vài người không kìm được vui mừng hô nhỏ:

"Vòng thứ nhất quá đơn giản, ta nhắm mắt cũng qua được"

Có người lại tỏ ra ngờ vực:

"Ta thấy không đơn giản như thế đâu, đề phòng cẩn thận thì hơn"

Lại thêm vài người thông minh trầm ngâm nhìn bậc đá khuất dưới lớp sương mù suy tư. Lý Thiên trong hàng người cũng nhìn hướng đó, ngẫm nghĩ:

"Bậc thang đó không biết dẫn đi đâu, rõ ràng không nhìn ra điểm cuối, như vậy phải ít nhất cũng phải hơn cả ngàn bậc."

Thời gian trôi qua rất nhanh, vòng thứ nhất đã bắt đầu hơn năm tiếng đồng hồ, Lý Thiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng hai chân như nhũn ra, mồ hôi đổ thành dòng. Bậc đá nhìn như đơn giản này lại vô cùng khó nhai, bậc đá độ dốc rất lớn, lại gồ ghề, không bằng phẳng, hai bên đường là dốc núi dựng đứng, sợ xảy một chút là mất mạng như chơi. Lại nhìn sương mù che khuất tầm mắt phía trước, đích đến có vẻ còn lâu mới xuất hiện, cảm giác tuyệt vọng bất giác xuất hiện trong lòng hắn.

Lý Thiên cũng coi như kiên trì, có không ít người đã bỏ cuộc, xung quanh hắn vẫn còn rất nhiều người, ai nấy cũng mồ hôi thành dòng, mệt mỏi nhắc chân từng bước. Phía trước Lý Thiên mờ ảo hiện vài bóng người, chắc hẳn là nhóm dẫn đầu rõ ràng cách hắn xa như vậy, mắt thường không cách nào nhìn thấy.

Kiên trì cắn răng nhắc chân từng bước trên thềm đá, phía trước Lý Thiên bỗng xuất hiện tiếng động, âm thanh càng lúc càng lớn, gần hơn như nghe ra:

"AAA, ai cản ta lại với, chết mất thôi, cứu mạng"

Âm thanh càng lớn theo đạo bóng đen xuất hiện, một thân hình mập mạp đang lăn nhanh xuống chỗ Lý Thiên, máu me bê bết nhìn mà rung động không thôi. Lý Thiên ngay cả sức cũng không có, làm gì đỡ nổi con heo mập này, nhưng sức để tránh hắn cũng thiếu, lại nhìn sang đám người kẻ bên mặt trắng bệch không khác gì hắn. Đột nhiên một người hô lớn:

"Nhanh, nhanh, mọi người mau hợp sức chặn hắn lại, để hắn đụng trúng coi như chết cả đám"

Mấy người khác đồng thanh gật đầu, con heo mập kia cuối cùng cũng lăn tới, va chạm làm mấy người đứng đầu xiêu vẹo, ngã nghiêng, vài người té lăn ra mèm rớt xuống sườn núi bên cạnh, mấy người phía sau ra sức giữ lại. Thềm đá rất hẹp chỉ cỡ ba người cùng đi một lúc, cổ lăm đoàn người mới ngăn lại được, có không ít người bị tông đến thương tích đầy mình, tay chân cọ với thềm đá, trầy xước khắp người.

Lý Thiên rất ngứa khi kéo tên mập lên, chưa đứng vững, tên mập đã tức khí la lớn:

"Trần hưng, tên khốn khiếp nhà ngươi dám đẩy lão trư ta, ta với ngươi không chết không thôi"

Nói đến câu cuối, tên mập ngửa mặt lên trời, hôn mê bất tỉnh, đề thẳng lên người Lý Thiên làm hắn té lăn xuống thềm đá, mặt đầy mồ hôi Lý Thiên thất thanh kêu lên:

"Moá, nặng chết mất, đè chết ta rồi, nhanh kéo hắn ra"

Mất một lúc ba tên thân hình cường tráng mới kéo tên mập ra khỏi người Lý Thiên, không chút khách khí quẳng hắn sang một bên. Có vài tên hảo tâm giúp hắn bóp nát viên ngọc trên người, rất nhanh một đệ tử Thần Long tông, cười hạc bay đến bắt lấy tên mập nhẹ nhàng bay xuống quảng trường bên

dưới.

Lý Thiên phủ bụi trên người, xoa xoa vài chỗ bầm tím trên cơ thể, hần nắn nắn viên ngọc trong túi áo, thầm nghĩ không biết mình có cần dùng đến nó không, bóp ngọc tương ứng với bỏ cuộc, nhưng nếu đứng trước sinh tử tồn vong chắc cũng không còn cách nào khác.

Lại trôi qua một ngày, Thần Long tông chỉ cho ba ngày thời gian, Lý Thiên mất một ngày, hai chân gần như không còn cảm giác, lại vô tình nhìn xung quanh, cũng có không ít người như hắn đang nghỉ ngơi ăn uống, hoặc xoa bóp bắp chân đau nhức, lại có không ít người vẫn cố gắng bước tiếp, hai mắt đục ngầu kiên định, những người như vậy làm Lý Thiên vô cùng ngưỡng mộ, hắn tự nghĩ bản thân không làm được như thế. Cho dù không kịp thời gian bị loại cũng không nên đem mạng sống ra mạo hiểm, Lý Thiên vẫn còn rất yêu đời.

Nghỉ ngơi một lúc, như bị cảm hoá, hắn cảm thấy vẫn nên cố gắng một chút, tiếp tục bước tiếp. Thời gian rất nhanh trôi qua, đã hai ngày từ khi xuất phát, xung quanh Lý Thiên gần như không còn ai, mà bản thân hắn đầu óc cũng mơ màng, hai mắt cứ mờ dần gần như không còn nhìn thấy đường đi phía trước.

"Rầm"

Lý Thiên bị con đau bất ngờ tập kích, đau đớn làm hắn tỉnh táo vài phần, nhìn mình đang ngã trên thềm đá, thầm than mình cũng đến giới hạn rồi, hai tay cố sức chống lên lại cảm giác dưới chân mềm mại, quay đầu nhìn lại phát hiện một người đang nằm dưới chân hắn, thì ra lúc này không phải tự ngã mà là vấp phải người này.

Nhìn thanh niên trước mắt áo lụa hoa lệ, hai mắt nhắm nghiền, mặt không còn chút máu. Lý Thiên thầm nghĩ đúng là liều mạng, cô đến hôn mê cũng không bóp viên ngọc trong túi, Lý Thiên lấy nước bên người cho thanh niên kia hợp vài ngụm, nước đến, mặt có vài phần hồng hào, thanh niên nọ lơ mơ nói mớ:

"Không, ta không thể bỏ cuộc, ta phải tiếp tục, cha mẹ đặt hết kỳ vọng vào ta, sao ta có thể bỏ cuộc, không, không thể bỏ cuộc"

Lý Thiên do dự một lúc cũng bóp viên ngọc lấy từ trong ngực thanh niên kia, hắn tự cho không phải người tốt nhưng cũng không phải hạng người thấy chết không cứu. Đặt thanh niên nằm xuống Lý Thiên như có thêm vài phần kiên định, hướng phía trước đi tới, hắn tự nhủ trong lòng:

"Hừ, một tên công tử bột cũng cố gắng hơn ta, Lý Thiên ta sao chấp nhận được, liều mạng thì liều mạng"

Không biết qua bao lâu, Lý Thiên gần như không cảm nhận được, đến bây giờ hắn đã không còn bước nữa mà cố lết từng bước về phía trước, nhiều lần muốn bỏ cuộc, ngọc cầm đến tay lại thu về, nghĩ về ánh mắt kiên định của đám người lúc tối, lại nhớ đến câu nói của thanh niên nọ. Lý Thiên lại hét lớn:

"Ta không tin ta không qua được, ta là nhân vật chính ta sẽ không thua tại đây"

Từ khi biết mình xuyên việt, hắn tự cho mình là trung tâm, có ngao khí làm sao chấp nhận thua kém người khác, tự phụ đôi khi là tự tìm đường chết, đôi lúc lại là động lực làm con người ta mạnh mẽ hơn rất nhiều, vượt cả giới hạn bản thân. Lý Thiên dường như không còn điều khiển được cơ thể như một chấp niệm tự vận hành. Trong đầu mơ màng bao điều, hắn đến thế giới này làm gì, mục đích tồn tại của hắn, ước mơ của hắn, tất cả như câu hỏi không lời giải, hắn muốn sống cuộc sống bình thường trong một vùng quê heo lánh, cố chút lại trở thành một thương nhân giàu có, cưới vài cô vợ đẹp sống nốt quãng đời còn lại, đó thật sự là điều hắn mong muốn.

Không, từ khi hắn xem tờ giấy trong nhà, đến khi nắm giữ quyền sách trong ngực, thế giới quan của hắn đã thay đổi, cái ánh mắt của ông lão làm hắn sợ hãi kia lại càng làm Lý Thiên hắn ước ao. Đúng ước muốn của hắn lúc này là trở nên như thế, một cuộc sống nhàn chán đã quá đủ cho một kiếp, hắn muốn mới lạ, hắn muốn kích thích, hắn phải tu tiên.

"GAAAAAAA"

Lý Thiên ngửa mặt lên trời hét dài, cơ thể thấm đẫm máu tươi, hai chân đã không còn cử động, hai tay hắn vẫn bám lấy thềm đá, cọ sát thân thể tiến về trước, máu thịt bấy nhầy hoà trộn với máu tươi quyện thành một vệt đỏ tươi kéo dài theo hắn. Nhưng hai mắt Lý Thiên vẫn rất kiên định nhìn thẳng phía trước, đó chính là cuộc sống của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đệ Tử Tập Dịch

Ngay khi mặt trời ló dạng phía đường chân trời, Trước cổng chính Thần Long tông, đám người Phạm Tuấn đang đứng, bên cạnh còn có ba thiếu niên, đều là những người thông qua đầu tiên. Phạm Tuấn đứng nhìn mặt trời phương xa lại nhìn mấy người bên cạnh mình gạt đầu vài cái. Giọng không chút cảm xúc vang lên:

"Thời gian kết thúc, vòng một chấm dứt."

Âm thanh không lớn nhưng vang xa mọi ngõ ngách, những người còn đang cố gắng bên dưới nghe thanh âm vô tình, vang vọng bên tai rất lâu không thể tiếp thu. Có người thần thờ chết lặng, người ôm mặt khóc rống lên, người như điên cuồng chạy như bay xuống núi.

Đúng lúc đám người Phạm Tuấn chuẩn bị rời đi thì sau lưng, một âm thanh suy yếu, đứt quãng không rõ:

"Chờ chút, ta, còn có ta"

Theo ánh nhìn của mỗi người trên thềm đá cuối cùng có một bàn tay đang bám trên đó, đôi tay bầy nhầy máu thịt nhìn thật kinh tởm, không khí như nhiễm chút máu tanh khiến đám người hơi nhúu mày lại. Phạm Tuấn phân phó hai đệ tử bên cạnh, đem Lý Thiên đang sống dở chết dở mang tới. Lý Thiên cảm thấy có người nâng mình dậy, chút sức lực cuối cùng như tan biến, trực tiếp hôn mê.

Một đệ tử đặt Lý Thiên trước người Phạm Tuấn, dè dặt hỏi:

"Phạm trưởng lão, người này xử lý ra sao"

Phạm Tuấn chán ghét nhìn đồng thịt dưới đất, tay nâng vạt áo sang bên như sợ máu trên người Lý Thiên sẽ làm vấy bẩn bộ dạng tiên phong đạo cốt của hắn, thần nhiên nói:

"Còn cần ta phải nói sao, đã hết giờ coi như bị loại, nhanh đem hắn xuống dưới"

"Hi hi, Phạm trưởng lão, người ta thấy hắn đến vừa kịp lúc đấy chứ, lúc ngươi vừa nói là ta đã thấy tay hắn bám trên thành thềm đá rồi."

Thanh âm trong trẻo, ngọt ngào vang lên, tiếng cười như chuông bạc lạnh lạnh giữa không trung theo thân ảnh yếu đuối xuất hiện trước mắt mọi người, một thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ, tuyết sắc phi phàm, thân mặc cung trang lục sắc tinh xảo, trên mặt che một chiếc lụa mỏng, đôi mắt long lanh tràn ngập ý cười, từng cái liếc mắt như hộp hồn thể nhân khiến người như say như mê không cách nào lay tỉnh. Chúng nhân xung quanh mê đắm nhìn nàng, chỉ có cô gái duy nhất trong đám người thì cúi đầu tự thẹn không bằng. Phạm Tuấn thấy cô gái, lúc đầu hơi kinh ngạc nhưng sau đó rất nhanh hồi tỉnh, nở nụ cười nhếch nhếch:

"Thì ra là tiểu thư sao, lời tiểu thư nói đương nhiên là đúng, người đâu còn không mau mang tên kia, à không vị đệ tử kia xuống nhanh chóng trị liệu còn chuẩn bị cho vòng thi tiếp theo"

Tên đệ tử lúc đầu lên tiếng thăm oán Phạm Tuấn vài câu trong lòng, nhưng cũng không dám không nghe, nhanh chóng vác Lý Thiên lên vai, nhún người vài cái đã đi mất. Phạm Tuấn còn muốn nhìn hót nữ nhân mấy câu nhưng quay đầu lại đã chẳng thấy nàng đâu. Trong lòng thoáng động, kinh ngạc lâm bâm:

"Chẳng lẽ tiểu thư đã luyện thành tuyệt kỹ kia, làm sao có thể, nhưng không phải vậy tại sao ta lại không thể cảm ứng được."

Lại nhìn mấy người chung quanh, ai nấy mặt đều ngờ ngạc nhìn nhau, biết không hỏi được gì, hắn đành bỏ qua suy nghĩ trong đầu, đi trước dẫn đầu đoàn người tiến vào tông môn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Lý Thiên mới mơ màng tỉnh dậy, lắc vài cái, đầu đau như búa bổ, cả cơ thể gần như tê liệt, chỉ cử động một chút cũng làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt. Lại nhìn xung quanh Lý Thiên phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ nhỏ trong một căn phòng xa lạ. Điều cuối cùng hắn còn nhớ là sao khi leo lên tới bậc cuối cùng rồi trời đất đảo lộn, bóng tối nuốt chửng lấy hắn, hoàn toàn mất ý thức.

Đang lúc đau đầu nghĩ ngợi, cửa phòng bị người khác đẩy ra, từng tia sáng chiếu rọi vào phòng, vài tia ánh lên mặt lý thiên, hơi nheo mắt khó chịu, ánh sáng làm lóa mắt Lý Thiên khiến hắn chỉ mơ hồ nhìn ra thân hình người tiến vào rất lớn, không phải nói là rất mập, chiều cao có hạn nhưng chiều rộng lại dư thừa.

Người đứng trước cửa chưa tới thì một tiếng cười chói tai đã xộc thẳng vào Lý Thiên, hắn ngạc nhiên phát hiện giọng nói này hình như từng nghe ở đâu rồi

"Ha, ha cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi ha, trưởng lão trụ ta là thăm nhất, không ngờ có người còn thăm hơn cả lão trụ ta đấy"

Tên mập tiến lại gần, Lý Thiên nhận ra đây không phải là tên mập bị người đập lặn xuống ở vòng khảo luyện thứ nhất đấy sao. Lý Thiên nhắm mắt hừ hừ:

"Ngươi đây là đang chọc tức ta sao, như vậy không tiến, cửa ở đằng trước kia"

Tên mập cũng không để ý Lý Thiên đuổi người cười hi hi nhìn hắn:

"Hi hi, ta là Lâm đại trụ, ngươi tên là gì thế"

Lý Thiên cũng không làm khó hắn, đầu sao hắn cũng có nhiều thứ cần hỏi:

"Ta là Lý Thiên, mà ngươi có biết đây là đâu không"

Đại Trụ nhìn Lý Thiên như một thằng ngốc nói:

"Ngươi có phải bị té đến nhũn não rồi không, đây tất nhiên là Thần Long tông, chúng ta đây là khu vực dành cho đệ tử tạp dịch"

"Hả, đệ tử tạp dịch, ta nhớ hình như ta qua vòng thứ nhất rồi mà, ít nhất cũng là đệ tử ngoại môn đấy chứ"

Lý Thiên khó hiểu hỏi, rồi như nghĩ ra gì đó kinh ngạc nhìn Đại Trư:

"Mập mập, ngươi không phải bị loại rồi sao, sao còn ở đây"

Mập mập rất là đồng tình nhìn Lý Thiên kiên nhẫn giải thích"

"Qua vòng thứ nhất chỉ có thân phận đệ tử tạp dịch mà thôi, qua vòng hai là đệ tử ngoại môn, còn vòng ba nghe đâu qua được sẽ trực tiếp trở thành đệ tử nội môn nhưng từ trước tới giờ chưa nghe nói ai vượt qua được"

Mập mập nói rồi dùng ánh mắt ngươi hiểu mà nhìn Lý Thiên nói tiếp:

"Còn ta sao, tất nhiên là đi cửa sau, mỗi lần thi đệ tử qua vòng một không đến mười người, đệ tử tạp dịch rất thiếu nên tất nhiên sẽ có danh ngạch bên ngoài, thông qua mối quan hệ mà vào, tất nhiên những người như thế chỉ có thể làm đệ tử thấp kém nhất, mà muốn làm ngoại môn đệ tử vẫn cần tham gia khảo thí. Nhưng ngươi đừng lo mỗi năm đều có danh ngạch xét tuyển cho đệ tử tạp dịch, chỉ cần đạt đến luyện thể tầng sáu là đủ tiêu chuẩn ứng thí rồi"

Võ vai Lý Thiên vài cái mập mập rất ngứa khi không quấy rầy hắn nghĩ ngợi, phì cười rồi đi. Trước khi đi còn không quên dặn hắn nghĩ ngợi cho tốt, vài bữa nữa lành rồi còn phụ hắn công việc trong tông. Thần Long tông rất rộng, nhưng nhân khí hơi ít, nên ngay cả đệ tử tạp dịch cũng có phòng ốc riêng, tất nhiên sao với nơi tu luyện của đệ tử ngoại môn kém hơn không ít, phần lớn được xây xa trung tâm, linh khí thưa thớt rất nhiều.

Lý Thiên thăm than mình xui xẻo, nếu có thể tham gia vòng thứ hai biết đâu hắn đã trở thành đệ tử ngoại môn, đâu như bây giờ phải làm tạp dịch phục vụ người khác, nhưng may hắn và mập mập được phân tới nhà bếp phụ giúp chuẩn bị thức ăn. Tu sĩ cho dù thực lực thông thiên nhưng vẫn cần ăn uống, hắn nghe mập mập ba hoa ngay cả thái thượng trưởng lão đạt đến luyện thần cảnh đỉnh phong vẫn không thể thiếu thức ăn mặc dù đến cả mấy tháng, thậm chí mấy năm trời trời họ mới cần một lần nên xét nghĩ phải trên luyện thần cảnh mới chính thức siêu thoát phạm trần.

Lý Thiên không cử động được thân thể nhưng hai tay vẫn còn di động được đôi chút, hắn cầm lấy quyền sở trên bàn, bên cạnh quyền sở còn có một lệnh bài kiểm chứng thân phận của Lý Thiên. Hai thứ này đều do mập mập khi nãy mang tới cho hắn.

Quyền sở rất mỏng chủ yếu giới thiệu môn quy của Thần Long tông, trang cuối làm Lý Thiên hứng thú, bên trên ghi chú các tầng cảnh giới tu tiên, ở đây chỉ có ba tầng phân biệt gồm luyện thể, luyện tâm, luyện thần, ngoài luyện thể có mười hai tầng, các cảnh giới còn lại chia làm mười tầng. Mặt sau tờ giấy có một phần pháp quyết tu luyện đơn giản nhất của thần long tông, đầu trang là một hàng chữ "Thần long luyện thể cơ bản"

Pháp quyết chủ yếu giới thiệu việc hấp thụ linh khí cường hóa các cơ năng của cơ thể phân biệt bao gồm luyện thể từ tầng nhất đến tầng ba gọi là luyện da, từ tầng bốn đến tầng sáu là luyện gân, tầng bảy đến chín là luyện cốt, tầng mười đến mười hai là luyện tạng, trùng kích tầng mười hai sẽ tiến vào luyện tâm, ở đây không chú thích gì về phần luyện tâm, chỉ đến luyện thể tầng mười hai là kết thúc.

Xem ra muốn tiến vào luyện tâm cần pháp quyết tu luyện khác, đang miên man suy nghĩ bỗng Lý Thiên nhớ ra thứ gì đó, đưa tay sờ vào ngực, phát hiện không thấy gì, một thân trang phục hắn đã được người khác thay ra. Lý Thiên cố nén bình tĩnh cao giọng gọi mập mập.

Vừa hay mập mập đang nhàn nhã ăn xoài ngoài sân, nghe thể chạy vào, người chưa tới giọng đã lan khắp phòng:

"Có chuyện gì thế, vết thương của ngươi lại tái phát hả, ta đã nói người rồi đừng có động tay chân mà không nghe"

Lý Thiên nghe thể không khỏi cảm động, mập mập này nhìn thế mà cũng tốt bụng phết, đang tính trấn an hắn vài câu thì mập mập lại nói tiếp:

"Móa, ngươi mà nằm thêm vài tháng, quá hạn nghỉ phép rồi bị đuổi thì sao, đến lúc đó có mình ta, công việc nhiều như thế sao ta kham nổi, cái thân mập này không phải bị dày vò đến chết sao"

Hai mắt hắn tha thiết nhìn Lý Thiên như muốn nói, cố gắng tỉnh dưỡng để còn phụ giúp ta nữa chứ. Lý Thiên lời nói tới miệng đành nuốt xuống, tức giận nhìn mập mập:

"Mập mập, là ngươi thay đồ cho ta hả, có thấy trong đó có gì không hả"

Mập mập bị gọi quen cũng không khó chịu vì biệt danh này, hắn cười hi hi nhìn Lý Thiên:

"Đồ đạc của ngươi có cái gì, còn sợ ta trộm mất sao, vài đồng xu với một đồng rác, ta đều bỏ vào giỏ giúp ngươi rồi, đặt ở đầu giường đó"

Lý Thiên vội trở tay với lấy kiểm tra thoáng qua mới yên tâm, giả vờ tức giận:

"Đây đều là vật cha mẹ để lại cho ta, dù là rác cũng là vật gia truyền đấy"

Mập mập nghe thể không nói gì, dặn dò hắn vài câu rồi gặm xoài bước ra ngoài, trước khi đi còn nhiệt tình mời Lý Thiên vài miếng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cứu Chuyển Thần Công

Chỉ còn một mình trong phòng, Lý Thiên liếc mắt nhìn quyển sách cũ nát trên bàn, cạnh bên đặt một viên hắc thạch, trông tổ hợp hai vật này ở cùng một chỗ, cũng không lạ khi mập mạp coi chúng là rác. Nhưng Lý Thiên biết chúng không hề tầm thường.

Suy nghĩ một chút, Lý Thiên cầm quyển sách lên xem xét, mặc dù ông lão bán cho hắn giới thiệu là vật gia truyền nhà lão, nhưng đánh chết Lý Thiên cũng không tin, chắc hẳn lão có được nó ở đâu đó. Chất liệu quyển sách cũng làm Lý Thiên hứng thú, thoạt nhìn chỉ tưởng là giấy thông thường, chà lên tay có chút thô ráp, nhưng Lý Thiên thử dùng sức xé mạnh lại không hề rách, vò nát lại cũng không được, suy nghĩ vài lần không ra, hắn lật qua lật lại vẫn là mấy tờ giấy trắng.

Lại xem bìa quyển sách, nguyên bản thuần một màu xanh sẫm, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ sẽ thấy mấy vết mờ không rõ. Lý thiên nhìn hoài cũng không ra, hắn tiếp tục cầm lên hắc thạch trên bàn, giống như lúc ở Hôn Nguyên thành thử cả mạnh lên bìa sách vài lần. Khuôn mặt đang nhăn lại của Lý Thiên tức thì giãn ra, miệng hiện nét cười thì thầm:

"Thì ra là như thế, quyển sách này và hắc thạch chắc chắn có liên quan, lần này gặp may rồi!"

Trong mắt Lý Thiên, quyển sách vốn không có gì, giờ hiện lên vài chữ màu vàng nhạt tuy mơ hồ nhưng ngày càng ngưng thực. Sau vài chục lần giầy vò quyển sách đáng thương, Lý Thiên mới hài lòng, đặt viên hắc thạch sang bên. Cầm quyển sách trên tay ngắm nghía, miệng lầm bầm:

"Cứu Chuyển Thần Công, chà chà, tên nghe oách ghê, chắc hẳn là thần công cái thể rồi, vận may tới cửa, vận may tới cửa rồi!"

Học theo cách cũ, Lý Thiên cứ thế tiếp tục làm qua một lượt chín trang sách, khi hắn làm đến trang cuối cùng, theo chữ cuối cùng hiện ra, quyển sách đang trên tay hắn bỗng sáng lên, từng chữ trên quyển sách hóa thành muôn vàn ký tự vàng óng ánh, tỏa hào quang sáng chói, lao ra khỏi quyển sách lơ lửng xung quanh người hắn, xoay tròn di động một cách chậm rãi.

Lý Thiên ngốc trệ nhìn cảnh tượng trước mắt, bất giác tay run run chỉ về phía một chữ cái bất kỳ, hành động như tùy ý của hắn lại như dẫn động một cơn cuồng phong, đám chữ lơ lửng xung quanh bỗng gia tốc một cách chóng mặt, xoay tròn càng ngày càng nhanh, bắt đầu bao bọc toàn thân Lý Thiên.

Lần này sự sợ hãi thay thế ngạc nhiên trong lòng Lý Thiên, các ký tự xung quanh như có ý thức, xếp thành từng hàng tiến vào giữa trán hắn, Lý Thiên sợ hãi thét lên một tiếng nhưng không có bất kỳ thanh âm nào, hoảng sợ liếc mắt nhìn thấy một hàng ký tự khác đang dừng mảnh lao vào trong miệng hắn. Khuôn miệng cứng đờ rồi lan khắp toàn cơ thể, Lý Thiên dần không còn sợ hãi bởi hắn bắt đầu thấy mê muội, ánh mắt dần khép lại, suy nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu:

"Lần này chơi ngu rồi!"

Người đời thường nói, làm việc gì cũng phải chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ có hạng vũ phu mới đâm đầu một cách bất cẩn. Rõ ràng Lý Thiên tự nhận mình thông minh nhưng đôi lúc hắn lại hành động ngu ngốc như thế, may mắn thay lần này Lý Thiên không phải trả giá quá lớn, còn là gặp kỳ ngộ càng lớn hơn. Bằng chứng là giờ hắn đã tỉnh, Lý Thiên hiện đang ngồi trên giường nhìn quyển sách đang tan thành từng đám tro bay lá tả khắp cả phòng. Lý Thiên thề, hắn chỉ mới chạm nhẹ một cái là quyển sách đã tan thành mây khói như vậy.

Bên ngoài trời vẫn đang sáng, ánh nắng chiếu qua khe cửa sổ rọi vào mặt Lý Thiên, hắn nhớ không lầm lúc hắn bắt đầu nghiên cứu quyển sách trời đã ngả vàng, bây giờ ắt hẳn đã qua ít nhất một ngày. Nhìn quanh phòng, mọi thứ vẫn như cũ, cơ thể cũng không có gì bất thường.

"Chẳng lẽ nằm mơ?"

Khó hiểu lầm bầm vài câu, Lý Thiên cau mày rồi lại giãn ra, miệng há to:

"Hắt xì!"

Đưa tay che miệng, sờ mảnh tro bên mũi, vừa chạm vào đã tan biến thành muôn vàn mảnh nhỏ, tâm thần Lý Thiên trở lại thực tại.

"Rõ ràng là không nằm mơ rồi!"

Suy nghĩ nhiều không có kết quả, hắn bèn vút ra sau đầu, vừa muốn đứng lên, lại một trận choáng váng ập tới. Lý Thiên sững sờ nhìn trần nhà, không phải trần nhà có gì mà là trong đầu Lý Thiên bỗng xuất hiện vô số tin tức cứ như nước vỡ đê không ngừng tràn vào đầu hắn.

Lý Thiên bất động một lần là hơn mười tiếng đồng hồ, trời bên ngoài cũng đã tối, một cơn gió thổi nhẹ chiếc lá trên cây đào trước nhà, lác lác giữa không trung xuyên qua khe cửa hẹp chậm chậm rơi trúng vào mũi Lý Thiên.

"Hắt xì!"

Vuốt vuốt mũi, Lý Thiên thoát khỏi trạng thái bất động, người nằm trên giường, ánh mắt toát ra vẻ vui mừng. Hắn đã tiêu hóa hoàn toàn thông tin trong đầu, tổng hợp tất cả lại Lý Thiên đưa ra kết luận chắc nịch. Đây là một quyển công pháp, còn là công pháp thần cấp trong truyền thuyết.

Thần cấp công pháp này vốn bị phong ấn, từ những gì trong đầu Lý Thiên biết được nếu muốn giải phong ấn cho quyền sách cần có thực lực sáng thế cảnh. Cái cảnh giới đó là lần đầu tiên Lý Thiên nghe thấy, theo hần biết Thần Long tông người mạnh nhất chỉ mới tới luyện thần cảnh đỉnh phong.

Về sau Lý Thiên nghe mập mập ba hoa, ngũ đại phái Việt Quốc mỗi phái đều có lập tinh cảnh cường giả tọa trấn. Đến Thương Hương các, thể lực thần bí nhất Việt Quốc có tồn tại càng cường đại hơn, trận chiến trăm năm trước, lục đại phái hợp công Thương Hương các bị một người thần bị chặn giết, cường giả ngã xuống vô số, ngay cả lập tinh cảnh cũng chết không dưới mười người, là một hồi đại họa của tu chân giới Việt Quốc.

Tu chân vô bờ bến, Lý Thiên cảm thấy mình tầm mắt hạn hẹp, nhưng cố ý chí trong lòng càng lúc càng khuếch trương không ngừng. Hần theo đó nhìn sang viên hắc thạch trên bàn, viên đá này có thể phá vỡ phong ấn do cường giả sáng thế cảnh tạo ra. Không cần nói nhiều rõ ràng là thần vật.

Lý Thiên lần đầu biết thế nào là nâng như trứng, hứng như hoa, cẩn thận đem viên đá gói trong mảnh vải để vào trong ngực, vật này phải mang theo bên người hần mới an tâm, dù tạm thời chỉ biết chút ít công dụng của nó cũng đủ làm Lý Thiên thỏa mãn.

Có thần cấp công pháp, Lý Thiên tự nhiên tự tin vô cùng, đạt tới luyện tâm, tạo ra hạch tâm bằng thần cấp công pháp cho khả năng hấp thụ linh khí phải so với ngòi hỏa tiễn mà đi. Tiếp tục xem xét tin tức trong đầu, cửu chuyển thần công chia làm chín tầng, tầng một ứng với luyện thể cảnh. Thông thường người khác chỉ có thông qua hấp thụ linh khí nâng cao thể chất kết hợp với rèn luyện cơ thể gia tăng tiến độ. Quyền một của cửu chuyển thần công, lại có cách khác nhanh hơn rất nhiều đó là pháp quyết giúp hấp thụ máu huyết, xương cốt yêu thú tăng cường cho cơ thể.

Lý Thiên hứng thú tăng nhiều nhưng rất nhanh xì xuống, đùa nhau hần ngay cả tầng một luyện thể còn chưa đạt tới, đi săn giết yêu thú còn không phải đáng thức ăn đến tận miệng cho mấy con thú khát máu đó sao. Nên biết yêu thú rất khác so với mãnh thú thông thường, yêu thú chia làm thập cấp, từ nhất cấp đã có yêu thạch trong cơ thể, giống với hạch tâm ở cường giả luyện tâm cảnh, cho yêu thú khả năng tu luyện, cường hóa cơ thể, luyện đến tứ cấp còn sử dụng được yêu thuật cảnh giới tương đương luyện tâm cảnh của nhân loại, cực kỳ khó đối phó. Đến yêu thú cấp một đã mạnh ngang với luyện da đại thành, cảnh giới luyện thể tăng ba. Cho Lý Thiên mười cái lá gan cũng không dám đi săn bọn chúng.

Đang lúc tuyệt vọng, bỗng tiếng của mập mập từ ngoài cửa truyền đến:

"Này, Lý Thiên, ngươi tỉnh rồi hả, làm gì mà ngủ một giấc là ba ngày không tỉnh làm ta lo gần chết."

Chưa nói hết mập mập đã đẩy cửa mà vào nhìn Lý Thiên ngồi giường mừng rỡ hô:

"Ý, ngươi ngồi dậy được rồi sao, tốt tốt, nhanh phục hồi đi, bên thực phòng cứ hỏi thúc, công việc đã chất thành đống, nếu ngươi còn không nhanh khỏe, thân béo ta đây chắc chỉ còn bộ xương quá"

Vừa nói hần vừa chọt chọt bụng mỡ của mình ý nói hần đã giảm đi mấy ký rồi đấy. Lý Thiên buồn cười nhìn hần, đang có ý trêu chọc, hai mắt bỗng sáng lên, gấp gấp hỏi:

"Chúng ta bên phòng bếp làm công việc gì thế"

Mập mập nghe đến chỗ ngứa tức thì nổi giận:

"Móa nó ngươi nói đến làm ta tức muốn chết, lũ người kia ý vào sớm hơn chúng ta vài năm, bắt chúng ta đi dọn dẹp xác thịt thối rửa bỏ đi. Đúng là lũ khốn, giờ nhìn vào thức ăn cứ liên tưởng đến đám bầy nhầy đó là ta muốn nôn rồi."

"Xác thịt yêu thú sao, có xương cốt không"

Mập mập thấy Lý Thiên hiếu kỳ thể thì lắc đầu:

"Ngươi đừng tưởng ngon ăn, cứ thử đi rồi sẽ biết khủng khiếp cỡ nào, chỗ chúng ta thường chỉ có bạch ma thỏ và thiết giáp ngư, đều là yêu thú cấp một, bạch ma thỏ chỉ ăn được thịt phần đùi còn thiết giáp ngư thịt rất thơm nhưng nội tạng thì thôi mùi kinh khủng. Ngày nào cũng làm chắc mũi ta mất thính giác luôn quá"

Mập mập đau khổ kể lể, lại không để ý ánh mắt vui mừng của Lý Thiên, lòng Lý Thiên thầm hô may mắn, đang đau đầu vì không có nguyên liệu để tu luyện thì lại có người đưa đến trước mặt. Đúng là ông trời không dày dạn người lương thiện mà.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Làm Ít Được Nhiều

Môn nhân đệ tử trong Thần Long tông, tổng cộng trên dưới ngàn người, không cần phải nói mỗi ngày lượng thức ăn tiêu thụ nhiều đến dường nào. Phần thức ăn thừa bỏ đi, hay phụ liệu trong quá trình chế biến thức ăn cũng không ít. Tuy thế các đệ tử tạp dịch phụ trách vấn đề này chỉ có vốn vụn hai người bọn Lý Thiên.

Mặt trời chói chang chiếu rọi, cái nóng oi bức làm trán Lý Thiên đầm mồ hôi, chiếc áo đệ tử tạp dịch đã bị hần quẳng đi từ đời nào. lộ ra cơ thể rắn chắc khỏe mạnh. Bên cạnh hần ngón ngang xác thịt yêu thú chất thành từng đồng lớn. Nhiệm vụ của Lý Thiên hôm nay là chôn cái đồng này, tuy nhiên, Lý Thiên lại không nghĩ thế, sau khi đuổi mập mập đi, hần bắt đầu thử phương pháp tu luyện trong cửu chuyển thần công.

Hai tay Lý Thiên chạm vào đồng xác thịt yêu thú trước mặt, lòng lẩm nhẩm pháp quyết, các ký tự màu vàng ẩn hiện dưới da Lý Thiên, di chuyển dần về bàn tay của hần rồi tiến nhập vào đồng xác thịt yêu thú, vận chuyển một vòng sau đó theo quỹ tích cũ trở về trong người Lý Thiên. Lý Thiên nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận được cơ thể nóng lên, từng tia linh lực như thấm vào từng tác tế bào của hần, cơ thể ngứa ngáy khó chịu nhưng Lý Thiên vẫn cố cắn răng chịu đựng.

Từng phút trôi qua, một giờ rồi lại một giờ, thấm thoát mặt trời đã khuất bóng sau dãy núi phía xa, Lý Thiên mới chậm rãi mở mắt, nhìn đồng xác thịt yêu thú bên cạnh, vừa chạm nhẹ đã sụp xuống, tan biến hoàn toàn, chỉ còn vài khúc xương lẻ loi giữa mặt đất. Lý Thiên bóp tay, cảm giác lực lượng lớn hơn rất nhiều, cảm giác ngứa ngáy khắp cơ thể bỗng xuất hiện, trên da Lý Thiên động từng lớp vảy sần sùi, có vẻ hần vừa thay da, như vậy hần vừa tiến vào luyện thể tầng thứ nhất.

Sau khi trở về nhà, hần liền tắm rửa, tẩy sạch lớp da chết trên cơ thể, cảm giác ngứa mới giảm bớt đi nhiều, hôm nay thu hoạch rất khá, cứ tiếp tục như thế, không bao lâu hần sẽ có đủ tư cách tham gia ứng thí ngoại môn đệ tử.

Mập mập thấy cửa phóng Lý Thiên sáng đèn, biết hần đã về, liền chạy vào cùng hần trò chuyện. Khu cho đệ tử tạp dịch này chỉ có hai phòng phân biệt cho hai người bọn họ, xung quanh rừng cây um tùm, mập mập mà không tìm Lý thiên làm hần cảm giác như đang ở một mình giữa rừng vậy.

Mập mập vừa ngồi xuống đã lập tức cười hả hê:

"Thấy sao, ngày đầu làm việc cảm giác thế nào, lúc trước ta nói ngươi còn không tin, giờ ngộ ra chưa, ha ha"

Lý Thiên ngáp vài cái tùy ý nói:

"Ta thấy cũng bình thường"

"Hừ, hừ ngươi còn giả bộ, ngày đầu tiên ta cũng tưởng nhẹ nhàng, làm rồi mới biết mệt mỏi cỡ nào"

Nói rồi mập mập lấy trong tay một ổ bánh bao, trên đó còn lại bốn chiếc, hơi nóng bốc lên nghi ngút, vừa nhìn là biết mới được lấy từ nhà bếp ra. Hần cầm lấy một chiếc đưa tới bên người Lý Thiên nói tiếp:

"Ăn đi, là ta mới chôn được từ phòng bếp, vẫn còn nóng đó. À mà, ngươi làm tới đâu rồi."

Lý Thiên nhai bánh bao trong miệng hàm hồ nói:

"Xong hết rồi."

"Không sao, làm được một phần..., hà ngươi nói cái gì xong hết rồi, huynh đệ ngươi vui tính thật, đó là công việc một tuần mà ngươi làm trong một ngày sao, đùa lão trư ta à"

Lý Thiên cũng không trả lời, chẳng lẽ nói hần dùng công pháp thần cấp hấp thụ hết đám xác yêu thú đó, tuy nói tính tình mập mập không tệ, rất đáng để kết giao nhưng bí mật cỡ này hần không đại mà rêu rao ra ngoài, chưa kể cho dù hần nói thật cũng chẳng ai tin.

Thấy Lý Thiên im lặng, mập mập tin chắc tên này bốc phét, cũng không đã kích lòng hư vinh của hần, mập mập bắt đầu luyện thần đủ thứ, nào là trừ phòng hôm nay có tiêu tử không cần thận ăn nhắm nhắm độc, bị tào tháo rượt cả ngày, lại như nghe nói tông môn khảo hạch lần này có một người hoàn thành vòng ba trực tiếp tiến vào nội môn, rồi còn ba thứ linh tinh như, một ngoại môn đệ tử bình thường thành công đạt được phương tâm của đệ nhất mỹ nữ ngoại môn, làm khắp ngoại môn Thần Long tông xôn xao.

Nhưng trong đó có một tin tức làm Lý Thiên hứng thú, nội môn đệ tử Huỳnh Ngạn vừa cống hiến cho môn phái một gốc thiên bình hoa vô cùng hiếm có, mặc dù không nhiều tác dụng, nhưng xét về độ hiếm và vẻ ngoài xinh đẹp vẫn có giá rất cao, nghe nói hần thu không ít điểm cống hiến. Lý Thiên tất nhiên không quan tâm cái tên Huỳnh Ngạn kia, mà là gốc thiên bình hoa, loại hoa này chính là một trong những chủ dược luyện chế phương thuốc kết hạch tâm trong cửu chuyển thần công.

Thông qua nghi chép trong môn quy, Lý Thiên biết có thể dùng số điểm cống hiến lớn hơn vài lần để đổi vật phẩm được người khác cống hiến cho tông môn, với điều kiện vật đó nằm trong danh sách quy đổi, và vẫn còn trong bảo khố tông môn. Lý Thiên cảm thấy, ngoài hần sẽ không ai dòm ngó đến thiên bình hoa, nhưng vẫn cần nhanh chóng tăng thực lực, làm nhiệm vụ kiếm điểm cống hiến. Lỡ đâu có tên nào thích sưu tập đồ hiếm, muội muội nào mê vẻ ngoài mỹ lệ của thiên bình hoa ra tay đoạt trước, còn có vài tên đệ tử chuyên kinh doanh đổi lấy bán ra bên ngoài cũng là một khoảng tài phú không nhỏ đến lúc đó Lý thiên thật khóc không ra nước mắt.

Hai người trò chuyện đến nửa đêm, mập mập mới về phòng đi ngủ, Lý Thiên kiểm tra cơ thể một lượt rồi cũng thu xếp nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, hần lại đến phòng bếp, trong phòng đứng bên cạnh Lý Thiên là một người trung niên đã ngoài năm mươi, tóc hơi điểm bạc, quần áo tuy gọn gàng nhưng nhìn gần sẽ nhìn ra các vết ố do dầu mỡ bám vào. Trung niên này tên là Lý Điền, là bếp trưởng ở đây, mọi việc trong nhà bếp đều do hần quản lý. Lý Điền giờ đây cảm thấy lỗ tai có vấn đề, ngứa tai vài lần, hần có chút nghi ngờ hỏi Lý Thiên:

"Ngươi nói là xong rồi, tất cả đều chôn hết".

"Đúng vậy"

Lý Thiên bình tĩnh trả lời. Lý Diễm nhìn hắn vài lần, thấy hắn trấn định, hai mắt nhìn thẳng không có vẻ là nói khoát, lòng tin vài phần, Lý Diễm về mặt mừng rỡ bắt lấy tay Lý Thiên:

"Tốt, tốt lắm, nếu ai trong nhà bếp cũng siêng năng, hiệu quả như người thật là đỡ cho ta rất nhiều, được rồi việc một tuần cho người đã hoàn thành, cứ nghỉ ngơi đi, tuần sau lại đến báo danh, ta phân công việc mới cho người"

Lý Diễm hắn vẫn biết cách dùng người, ân uy cần phải có, tỏ vẻ rất nhân từ cho Lý Thiên nghỉ ngơi. Nụ cười trên mặt chưa kịp tắt, Lý Thiên rất không tiếp nhận ý tốt của hắn nói:

"Ta thấy không cần nghỉ ngơi, Lý bếp trưởng, xác thịt yêu thú còn thừa cứ để ta đem đi chôn"

Lý Diễm mặt cười hơi méo, tuy tức giận Lý Thiên không nghe hắn nhưng với đệ tử tạp dịch cần cù như vậy hắn mừng còn không kịp. Vừa hay đợt chiêu sinh vừa rồi đám đệ tử săn bắt được không ít yêu thú, hắn còn đau đầu nhân lực không đủ, định cử vài người đảm nhận, ai ngờ Lý Thiên hiệu suất tốt thế, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà.

Hai người ai cũng có mục đích của riêng mình, rất nhanh liền vui vẻ chia tay. Lý Thiên lần này đến bãi tập kết, bên cạnh không có ai như hôm qua, nhìn quanh không thấy người, tuy cách không xa phòng bếp nhưng bình thường không ai đến đây. Đánh bạo, hắn không chuyển động xác yêu thú đến nơi hẻo lánh giống lần trước, lần này Lý Thiên trực tiếp làm tại chỗ, dù sao có ai đi theo giám thị hắn đâu.

Khi hoàng hôn buông xuống cũng là lúc Lý Thiên kết thúc công việc của mình, tuy chưa lên đến luyện thể tầng hai, nhưng chỉ còn cách không xa, hắn cảm giác lực lượng lúc này đã tăng không ít, thử đâm một quyền vào gốc cây bên cạnh. quyền lực to lớn làm thân cây từ trung tâm quả đâm lan ra từng đạo vết nứt, như mạng nhện bao phủ một vòng trên thân cây, bề mặt thân cây cũng lõm xuống một chút.

Hài lòng thu tay, Lý Thiên cảm thấy tương lai rất tốt nhưng trong lòng vẫn có chút khó hiểu, mỗi lần hắn hấp thu linh khí từ xác yêu thú, năng lượng rót vào tế bào chỉ là phần nhỏ, chủ yếu đều lãng phí theo hô hấp của hắn đào thải ra bên ngoài, điều này làm Lý Thiên cảm giác khá khó chịu, nếu toàn bộ đều hấp thu thì giờ hắn đã là luyện thể tầng hai rồi.

Mấy ngày thời gian Lý Thiên đều siêng năng, gió mưa gió, mưa mưa mưa, hắn đều không trốn bữa nào, xác thịt yêu thú tồn đọng thời gian dài bị Lý Thiên giải quyết hết một phần ba, mọi người trong phòng bếp đều biết đến tên Lý Thiên, mập mạp cũng nhìn hắn bằng con mắt khác, nhiều lần gần hỏi hắn làm sao làm nhanh như thế, mỗi lần như vậy Lý Thiên chỉ ồm ồm kiểu như:

"Ta cũng chỉ làm giống người thôi, vận chuyển ra rồi chôn xuống đất, chắc ta làm nhanh hơn người đó"

Mấy lần không thu được gì mập mạp xì hơi, tức khí không hỏi gì nữa. Lý Thiên qua đó được quãng thời gian yên tĩnh,

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lữ Hành Thôn

Hơn ba tháng lăn lộn trong nhà bếp, ngày qua ngày, Lý Thiên tăng tiến vô cùng nhanh, rất mau hắn đã đạt đến luyện thể tầng ba đỉnh phong từ nửa tháng trước, lại chậm trễ không cách nào tiến vào tầng bốn luyện gân cảnh, việc này làm Lý Thiên buồn bực không thôi.

Lại qua một tuần không có tiến triển, Lý Thiên để ý thấy các xác yêu thú mình hấp thu đều là yêu thú cấp một, suy nghĩ một hồi hắn liền phát hiện phải chăng chỉ có hấp thu xác yêu thú cấp hai mới có thể tiến vào luyện gân cảnh, nhưng các yêu thú cấp hai cho dù là yêu thú mới tiến hóa thì so với luyện thể tầng bốn nhân loại thông thường còn mạnh hơn không ít, Lý Thiên vẫn chưa bước vào luyện gân cảnh càng không cần phải nói.

Ngồi buồn bực trong tông môn không có cách giải quyết, hắn quyết định ra ngoài tìm vận may. Dù sao công việc trong tông Lý Thiên đã làm quá hạn ngạch yêu cầu của bản thân, hắn xin nghỉ cả năm cũng không ai nói gì. Sau khi nói một tiếng với Lý Diễm, Lý Thiên rời khỏi tông môn, lần đầu tiến vào âm ảnh sâm lâm lịch luyện, tất nhiên Lý Thiên cần chuẩn bị không ít thứ.

Lữ Hành thôn, nằm ngay điểm vào âm ảnh sâm lâm, cách thành Thiên Long không xa, nơi đây từ xa trông thấy đã vô cùng tấp nập, người đến người đi vô cùng rộn ràng. Lý Thiên xuất hiện trong thôn không làm quá nhiều người chú ý, dù sao nơi đây sát với âm ảnh sâm lâm, lại gần Thần Long tông, tông môn đệ tử rèn luyện cũng không ít, ai đâu quan tâm một đệ tử bình thường như hắn.

Lý Thiên lần đầu tới, trong túi có vài khóa linh thạch, đây là tiền phân phối hàng tháng cho đệ tử tạp dịch như hắn, tích góp cả mấy tháng trời chỉ được chín viên linh thạch hạ phẩm, trong đó có một ít là Lý Diễm thưởng thêm cho hắn, nếu không bình thường mỗi tháng một viên hiện giờ hắn cũng lắm chỉ có ba viên.

Ngày trước Lý Thiên xài tiền xu, mỗi lần mang không ít đồng, giờ đây chỉ có chín khối linh thạch trong túi làm cho hắn có cảm giác mất mát không ít. Sau

khi gia nhập tông môn, Lý Thiên mới biết tiền tệ chính ở đây là linh thạch, chỉ có người bình thường mới còn dùng tiền đồng, tu sĩ trên cơ bản đều dùng linh thạch làm tiền tệ, linh thạch ẩn chứa linh khí còn có tác dụng tu luyện, Lý Thiên đã thử vừa tu luyện vừa nắm một khối, tiến độ hấp thu linh khí tăng thêm không ít.

Đi dạo một vòng quanh thôn, Lý Thiên trước tiên muốn tìm mua một thanh vũ khí, muốn đi săn yêu thú tay không tất sát sao, Lý thiên tất nhiên không ảo tưởng đến thế. Vừa đi hần vừa bắt chuyện hỏi han nhiều người, thông qua nhiều ý kiến đánh giá, Lý Thiên quyết định chọn tiệm rèn Chú Tư ở đầu thôn.

Lý Thiên thuận lợi tìm thấy, vừa đi vào liền có một cậu nhóc chừng mười hai, mười ba tuổi bước lại gần hần rụt rè hỏi:

"Quý khách muốn mua gì, tiệm rèn chúng tôi, vũ khí hình dạng nào cũng có, còn có thể đặt riêng tùy theo ý thích từng người"

Đi theo cậu nhóc vào quầy trưng bày, bên trên chia làm hai giá riêng biệt, một giá có rất nhiều loại, từ vũ khí đến nông cụ và các vật dụng bình thường, giá cả trên đó là tiền xu thông thường. Bên giá còn lại thì ít hơn, tất cả đều là vũ khí, lấy linh thạch làm giá cả, chia ra trên dưới, càng lên cao giá càng đắt. Lý Thiên tiến ít, cúi mắt trực tiếp bỏ qua đám trên, đưa mắt nhìn vào hàng cuối cùng, trên đó chỉ có ba thanh vũ khí phân biệt gồm một thanh kiếm, một thanh đao, và một thanh dao nhỏ.

"Có thể bớt chút không"

Cầm lên thanh kiếm trong đó, Lý Thiên thử mặc cả. Trong ba món kia, thanh đao rẻ nhất chỉ 3 linh thạch, nhưng rõ ràng tác dụng không lớn, trừ đánh lén, hoặc mổ thịt yêu thú thì chiến đấu công dụng không rõ ràng lắm, cây đao kia thì quá nặng lấy thực lực luyện thể tăng ba tếp riêu của hần vừa cầm lên đã có chút quá sức còn đánh đâm nổi gì nữa chứ. Cậu nhóc trông tiệm nghe thế khẽ lắc đầu:

"không giảm được, giá này là thấp nhất toàn thôn rồi, không thể bớt thêm nữa"

Sau một hồi cò kè không thành, Lý Thiên đành nén đau, móc ra năm khối linh thạch trong túi, thu thanh kiếm về, thử vài đường kiếm mới hài lòng rồi đi. Kế tiếp cần chuẩn bị thức ăn, thuốc giải độc phòng trường hợp gặp phải yêu thú có độc, tuy nhiên hai thứ này lại chỉ cần tiền thông thường để mua làm Lý Thiên phải tốn thời gian đi phòng giao dịch trong thành đổi một viên linh thạch sang tiền đồng.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Lý Thiên liền hướng về cổng thôn đi tới, từ đây nhìn tới cổng đã thấy rừng rậm phía xa, trước đó có không ít người tụm năm tụm ba đứng trò chuyện, lâu lâu có nhóm từ phía rừng đi ra, có người khỏe mạnh, tinh thần sáng lạn, lại có không ít đội ngũ, thương có, vong cũng có, mặt ừ rù lè bước ra khỏi khu rừng.

Lý Thiên chưa tới gần đã có giọng nói từ sau truyền đến:

"Này, bạn hữu, có muốn gia nhập đội chúng tôi cùng vào ám ảnh sâm lâm không"

Người nói là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, mỉm cười thân thiết nhìn Lý Thiên, đứng bên cạnh có hai nam, một nữ. Vị cô nương trong hàng ngũ khá dễ thương, giọng trong trẻo tiếp lời:

"hi hi, ta là Lăng Nhã, người vừa nói với ngươi là Tiêu Phong, bên đây đứng hai người là Tiểu Tứ, cùng Tiểu Ngũ, là hai huynh đệ, vị tiểu ca này có muốn cùng tham gia không"

Lý Thiên nghe xong cũng không vội trả lời, suy nghĩ một chút, chính hần mặt dù đã nghĩ ra kế hoạch tuy nhiên nguy hiểm hơi cao, gia nhập đoàn đội không phải bàn là cách dễ dàng nhất, nhưng hần lại có bí mật không muốn người khác biết, bản thân lâm vào trầm tư. Chốc lát, Lý Thiên nghĩ kỹ vẫn nên gia nhập, chỉ cần cẩn thận chút là được, thế rồi hần mỉm cười trả lời:

"Nếu được thế thì quá tốt rồi, tôi là Lý Thiên, cảnh giới luyện thể tăng ba"

Mọi người còn lại cũng rất vui vẻ, ra mặt đón chào hần. Đoàn đội năm người tiếp đó đi vào ám ảnh sâm lâm, Tiêu phong là người dẫn đầu, cảnh giới hần cao nhất, là luyện thể tăng năm, Tiểu Tứ là luyện thể tăng bốn, ba người Lý Thiên đều là luyện thể tăng ba.

Năm người vừa đi vừa trò chuyện, Lý Thiên cũng biết được thân phận của mọi người, bốn người đều là đệ tử của Hồn Nguyên tông, cũng là một tông môn thực lực gần với Thần Long tông. Hai phái từ trước giao thiệp cũng rất tốt, nên khi thấy ấn ký Thần Long trên áo Lý Thiên thì ra mặt mời hần cùng tham gia. Lăng Nhã thấy Lý Thiên trầm ngâm ít nói, nhiều lúc chủ động bắt chuyện với hần:

"Này Tiểu Thiên, ngươi trong tông làm đệ tử tạp dịch thật hả, ta nhớ hình như đệ tử mới các ngươi mới vào tông chưa tới bốn tháng, ngươi thế mà đã đạt tới luyện thể tăng ba, thiên phú tốt như thế mà chỉ làm đệ tử tạp dịch, ngươi không gặt bốn cô nương đấy chứ"

Ba người còn lại cũng hiếu kỳ nhìn Lý Thiên, thực lực Thần Long tông khi nào đáng sợ như thế, thiên phú cỡ Lý Thiên mà chỉ làm đệ tử tạp dịch phổ thông cũng quá đã kích người khác rồi, nên biết bốn người bọn họ đều là đệ tử ngoại môn Hồn Nguyên tông nhưng Hồn Nguyên tông chiêu thu đệ tử trước Thần Long tông cả nửa năm. Lý Thiên mỉm cười trả lời:

"Ta thi qua vòng đầu tiên do bị thương nặng quá phải dưỡng thương nên không có cơ hội tham gia khảo hạch đệ tử ngoại môn"

Bốn người nghe thế thì khẽ gật đầu. Tiểu Ngũ cũng đồng tình nhìn Lý Thiên nói:

"Ta cũng nghe nói vòng đầu tiên của Thần Long tông nghe đâu là khảo nghiệm nghị lực cực kỳ khắc nghiệt, mỗi lần có không quá năm người thông qua"

Lăng Nhã nghe thề thề chiếc lưới xinh đẹp ra, chẹp chẹp miệng vài cái:

"Thần Long tông, không biết nghĩ sao vẫn còn giữ loại khảo nghiệm kinh dị thế, ta còn nghe nói mỗi lần có không ít người chết ngay từ vòng một rồi, nếu không phải các đệ tử sinh ra trong tông không cần tham gia thì vòng một thì chắc truyền thừa đã đoạn từ lâu"

Tiêu Tứ ra vẻ hiểu biết giải thích:

"Thần Long tông trăm năm trước là đỉnh cấp tông môn Việt Quốc, là nơi người người hướng đến, lấy đệ tử chỉ lấy chất lượng, thời đó thiên tài nào không muốn làm đệ tử Thần Long tông, khảo nghiệm kiểu đó vẫn có không ít người thông qua."

Tiêu Phong cũng tham gia nói:

"Thế nhưng Thần Long tông đã sa sút mà vẫn giữ kiểu tuyển chọn của tông môn đỉnh cấp khi xưa thật làm người khác khó hiểu"

Lý Thiên cũng giang hai tay ra biểu thị, ta chỉ là đệ tử tạp dịch thôi, có hỏi ta cũng không biết đâu. Mấy người chẳng qua cũng chỉ kiếm đề tài tán gẫu, không có ý dây dưa lâu, tiếp tục đi tới tiền sâu vào rừng. Trên đường đi năm người giải quyết không ít yêu thú cấp một, Lý Thiên không còn hứng thú với chúng nữa, nên cũng không giữ xác để tu luyện, rất nhanh mặt trời đã xuống núi, đoàn người cũng tiến vào khu vực của yêu thú cấp hai. Yêu thú cấp hai có thể so với cường giả luyện gân cảnh, nếu xui xẻo đụng phải yêu thú sắp tiến hóa lên cấp ba, thực lực còn mạnh hơn nhân loại luyện thể tầng sáu thông thường. Năm người bạn Lý Thiên rất cẩn thận, cũng không đi sẵn ban đêm, dừng lại tại chỗ, đợi đến trời sáng rồi tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không khí Âm Mụi

Bên ánh lửa bập bùng, năm người vừa cười vừa nói, trên tay ai nấy đều có một khối thịt vừa nướng, tỏa ra hương thơm ngậy ngất. Lý Thiên gặm một cái đùi to, vừa nhai vừa há mồm hít vào, từ miệng tỏa ra từng đạo hơi nóng, mơ hồ có thể thấy từng luồng khói nhạt nhòa. Đây là lần đầu tiên Lý Thiên ăn một món ngon đúng nghĩa từ khi đến thế giới này, so với món ăn trong tông môn mà hắn hay ăn thật không thể so sánh, đơn giản là chúng không cùng đẳng cấp. Lý Thiên chén xong luôn miệng khen:

"Lăng Nhã, không nhìn ra muối có tài nấu nướng như thế đấy, đây là món ngon nhất ta từng ăn từ trước đến giờ"

Mọi người ai nấy cũng phụ họa theo, không khí tràn ngập tiếng cười. Lăng Nhã được khen mặt đỏ hồng, rất kiêu ngạo hát chiếc cảm nhỏ nhún lên:

"Hừ hừ, bốn cô nương xinh đẹp, đa tài, chút tài vật thôi mà, mọi người cứ khen, lần sau nếu có nguyên liệu ngon hơn, bốn cô nương tiếp tục trở tài bảo đảm mọi người ăn đến no căng còn không muốn ngừng đấy"

"Ha, ha, vậy một phải trông chờ vào muối rồi"

"Đúng, đúng, lần sau ta không còn phải lên trốn ra thực ẩm cư ăn rồi, cứ kiếm nguyên liệu về nhờ muối nấu thôi"

"Hừ, lại xem muối là đầu bếp sao, người ta là tu sĩ đấy. Nhưng nếu mấy huynh xuất ra đủ thành ý, có khi người ta sẽ suy nghĩ lại a"

"Đúng, đúng, tất nhiên là phải có rồi"

Tiếp tục trò chuyện chốc lát, con buồn ngủ ập đến, mọi người tự phân biệt chọn lấy một gốc cây dựa lưng nghỉ ngơi. Việc canh gác chia ra từng phiên, đầu tiên là của Lý Thiên, hắn búng chân đạp vài cái lên thân cây bên cạnh, rất nhanh đã leo đến đỉnh cây, xa xa nhìn khung cảnh trước mắt, bóng tối nuốt lấy mọi cảnh vật xung quanh, bên tai nghe ra từng đạo âm thanh của dã thú, tiếng rầm rừ xen lẫn tiếng xào xạc, va chạm trộn lẫn với tiếng côn trùng kêu rí rả hòa trộn tựa như một bản nhạc vừa hoang dã, vừa du dương khó tả.

Dựa lưng bên thân cây, ngửa mặt lên trời nhìn bầu trời đêm đầy sao tuyệt đẹp, hắn như trở về thời tiền kiếp, bản thân cùng đám bạn trong phòng cũng hay rành rỏi ra ngoài trời ngắm sao, bàn tán đủ thứ chuyện trên đời từ lông gà vỏ tỏi tới trị thế an bang, giờ đây nghĩ lại chỉ còn một mình, cảm giác cô độc bất giác bao trùm lấy toàn thân Lý Thiên, gió đêm thổi qua như rét lạnh thêm vài phần.

Đang hồi tưởng quá khứ, một bàn tay trắng sau thò ra đặt trên vai Lý Thiên, bị tập kích bất ngờ hắn như phản xạ có điều kiện bắt lấy bàn tay đó, chưa kịp nhìn là ai vội vàng vịn thế quạt đối phương xuống, người đè lên một tay còn giữ chặt tay đối phương.

Đến khi định thần nhìn lại mặt không khỏi đỏ lên, người nằm dưới người hắn không ngờ là Lăng Nhã, không biết cô nương này có phải họ mèo hay không, trèo lên cây không một tiếng động đã đành lại còn hành động đột ngột như thế. Hai người mặt đối mặt không đến một tấc, Lý Thiên có thể cảm giác từng hơi thở nóng bỏng đang phả vào mặt hắn, gương mặt nàng ta không biết có phải vì giận giữ hay ngượng ngùng đỏ bừng một mảng, phảng phất có một cảm giác yêu kiều khác thường làm Lý Thiên chưa trải sự đời bỗng chốc ngây ngốc một chỗ.

Hai người đối mặt nhìn nhau, không khí như đọng lại, thời gian tựa ngừng trôi. Cuối cùng Lăng Nhã không chịu nổi mở miệng nói:

"Người có thể ngồi dậy chứ"

Lý Thiên nghe nàng nói mới hồi tỉnh, vội vàng buông tay ngồi dậy, lòng thầm mừng mình háo sắc, xao động trong lòng vẫn chưa cách nào bình tĩnh lại được, bên cạnh Lăng Nhã tựa như một tiểu cô nương bị người ta ức hiếp, tay nắm vạt áo, mặt đỏ bừng quay lưng về phía Lý Thiên, hai người không ai nói gì, không khí lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Cành cây tuy khá lớn, nhưng lại không dài lắm, hai người vừa ngồi liền chiếm hết diện tích, Lý Thiên cố nhích người ra xa cũng hết cách, lâu lâu cựa quậy, đụng chạm vào người ngọc sau lưng, áo lụa mềm mại, da thịt trắng mịn làm hân ảo tưởng không thôi. Cố nén xung động trong lòng, Lý Thiên khẽ nói:

"Xin lỗi, ta không biết là cô nương, đã mạo phạm rồi"

Lăng Nhã nghe thế, mặt cũng không quay lại chỉ lí nhí nói:

"Không sao là ta không đứng, ta không nên hành động bất ngờ như thế"

Tuy nói thế nhưng lòng rất ảm ức, vốn nàng nguyên bản chỉ muốn hù dọa Lý Thiên, nhìn tên này cả ngày lảm lỳ, làm nàng vô cùng muốn nhìn thấy khuôn mặt lúc bị dọa sợ của hắn, nào ngờ mua dây tự buộc mình, không những không đạt được mục đích còn bị lỗ lớn, tấm thân ngọc của nàng hai mươi năm qua chưa từng bị người khác giới nào chạm qua, mà bây giờ. Càng nghĩ càng thấy phiền muộn, nước mắt không kiềm được chảy xuống, lau cách nào cũng không hết.

"Này, này, ta, ta".

Lý Thiên nghe tiếng nước nở đằng sau, lòng bối rối áp úng vài câu không rõ, đang lúc muốn lựa lời an ủi thì đằng xa vang lên một tiếng nổ lớn. Đưa mắt nhìn qua, cách chỗ bọn họ không xa có một cột khói bốc lên, âm thanh chấn động làm phương xa hỗn loạn, chim chóc đua nhau bay lên trời, tiếng yêu thú rống giận, sợ hãi vang lên mọi ngõ ngách. Nhưng điều kinh khủng còn ở phía sau, từng hàng cây lũ lượt đổ xuống hướng về chỗ của bọn họ. Đường như có thứ gì đó rất đáng sợ sắp xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Khốn Cảnh

Lý Thiên thấy, Lăng nhã cũng thấy, nàng cũng quên đi sự ủy khuất của bản thân, biết tình hình có biến, vội vàng cùng Lý Thiên hai người phóng xuống, bên dưới ba người kia cũng đã tỉnh. Động tĩnh lớn như thế thì trừ khi bị bỏ thuốc ngủ mới có thể tiếp tục an giấc lúc này.

Thấy Lý Thiên và Lăng nhã sóng vai bước xuống. Tiêu Phong hơi bất ngờ nhưng cũng không nghĩ nhiều thúc dục:

"Nhanh lên chúng ta cần rời khỏi đây, ban này có một con ma lang báo vừa chạy ngang qua đây, nó còn không thèm để ý chúng ta đã phóng như bay, đường như bị thứ gì dọa sợ. Nên biết ma lang báo vừa rồi đã phát triển hình thể đến mức tối đa"

Lăng Nhã cũng có chút kiến thức sợ hãi hô:

"Ma lang báo cấp hai đỉnh phong, đó chẳng phải còn mạnh hơn nhân loại luyện thể lục trọng rồi sao"

Tiểu Ngũ, Tiểu Tứ vừa vội vàng thu dọn đồ đạc vừa nói:

"Yêu thú sắp tiến giai lên yêu thú cấp ba còn sợ hãi như thế đủ biết nguy hiểm cỡ nào"

Lý Thiên nhớ lại vừa rồi, sợ hãi trong lòng dâng lên bao phủ tâm trí, bất giác nắm lấy tay Lăng Nhã hô to với mọi người:

"Nhanh, bỏ hết đồ đạc đi, chúng ta chạy mau, thứ đó sắp tới đây rồi"

Ba người nghe thế cũng khẩn trương, Tiểu Ngũ nhìn hành trang gọn gàng bên dưới, chần chờ nói:

"Nhưng còn lương thực thì sao, chúng ta dù gì cũng nên mang... "

Chữ cuối chưa nói hết bỗng ngừng lại, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Tiểu Ngũ thân thể to lớn bỗng bất động, giữa ngực xuất hiện một lỗ hồng cỡ miệng bát, phía trong không ngừng tuôn trào máu tươi, miệng há to, dường như còn muốn nói hết câu nhưng bất thành, máu tươi cùng nội tạng trộn lẫn chảy ra hai bên mép trông cực kỳ ghê sợ.

Nhìn xuyên qua lỗ máu trên ngực Tiểu Ngũ, đoàn người trông thấy phía xa ở cuối tầm mắt có một con vật hình thù to lớn không rõ đang hướng bên này

phóng đến, Tiêu Phong không chần chừ hô lớn"

"Nhanh chia ra chạy, nếu không chết cả đám"

Nói rồi, nắm lấy Tiêu Tứ đang hai mắt chết lặng nhìn Tiểu Ngũ đã chết không thể chết hơn, đập chân phóng như bay, bên tai chỉ còn vọng lại tiếng thét quỷ khóc sói tru của Tiêu Tứ. Bên cạnh Lý Thiên cũng đã mất dạng. Tiêu Phong chưa nói, hắn đã nắm lấy Lăng Nhã phi thẳng vào rừng, bên ánh lửa chập chòn chỉ còn thi thể Tiểu Ngũ đang nằm trên đất. Chỉ mấy nhịp thở, một sinh vật hình thù quái dị xuất hiện tại chỗ mấy người Lý Thiên vừa đứng, mở chiếc miệng đầy răng nanh nuốt chửng thi thể Tiểu Ngũ, hú lên vài tiếng quái dị rồi nhắm một hướng lao đi, nơi nó đi qua từng hàng cây đổ xuống, bụi bặm mù mịt nổi lên khắp phía, ánh lửa lay lắt trước cơn gió bụi rồi tắt lịm đi, để lại không gian cảnh sắc tối đen vốn từng như thế.

Lý Thiên vừa chạy vừa để ý động tĩnh phía sau, cảm nhận tiếng động càng lúc càng nhỏ, hắn thở phào nhẹ nhõm, thứ kia không đuổi hướng này, hắn bị hấp dẫn bởi tiếng thét lúc trước của Tiêu Tứ. Lý Thiên nhìn về hướng đảo tầu của bọn Tiêu Phong âm thầm cầu nguyện cho bọn hắn, chính hắn cũng bắt lực rồi.

Đang suy nghĩ thì cảm thấy lòng bàn tay bị nhéo một cái, Lý Thiên nghe thấy bên tai đã yên tĩnh cũng quyết định dừng lại, một đường chạy như bay cũng làm hắn tốn không ít thể lực, vừa ngừng lại đã thở hồng hộc, lại quay sang Lăng Nhã, vừa nhìn đã khiến hắn giật mình, Lăng Nhã giờ đây tóc tai bù xù, gương mặt trắng bệch đến dọa người, dưới môi còn ẩn chút vết máu, hai răng va chạm vào nhau lạch cạch có tiết tấu, đôi mắt nhìn Lý Thiên cũng không có tiêu cự dường như trong mắt vẫn là tình cảnh ban nãy, hình ảnh giai nhân tuyệt vọng làm người khác không khỏi xót xa.

Lý Thiên nhìn nàng sợ hãi như thế cũng không đành lòng, hai tay không tự chủ ôm chầm lấy giai nhân bên cạnh, như muốn che chở cho nàng khỏi mọi đau thương. Cảm nhận được hơi nóng bao bọc quanh người, Lăng Nhã mới hồi tỉnh sững sờ nhìn Lý Thiên đang ôm mình, hai gương mặt gần như sát vào nhau, tim nàng ấm áp, lòng không khỏi nhớ lại tình cảnh trên cây, cũng không giãy ra hai tay ngập ngừng đưa lên đưa xuống cuối cùng vẫn quyết định vòng ra sau ôm lấy tấm lưng dày rộng của người thiếu niên bên cạnh, chỉ có như thế mới làm nàng an tâm, mới tiêu tan phần nào sợ hãi trong lòng.

Thời gian mấy tháng trôi qua, ở một góc trong khu rừng, Lý Thiên xuất kiếm đâm chết một con bạch miêu trước mặt, thuận thế kéo thành một vòng cung chém vào con bạch miêu sau lưng, một vòng máu tươi bay lên nhuộm ướt áo Lý Thiên. Lý Thiên thu kiếm, tay cầm lên xác con bạch miêu dưới chân đồng thời vận công hấp thu linh lực trong xác yêu thú cấp hai, Lý Thiên cảm thấy một dòng nước ấm lan khắp toàn thân, cảnh giới đã đạt tới đỉnh phong từ lâu như có dấu hiệu đột phá, phá tan bình cảnh tiến vào luyện gân cảnh, cảnh giới luyện thể tăng bốn.

Lý Thiên lòng vui mừng, mỉm cười xách theo xác bạch miêu còn lại hướng về phía Lăng Nhã đi tới, Lăng Nhã tay áo bông bênh, một thân áo trắng nhiễm chút máu tươi đón gió phấp phới tung bay, mặt hướng phương xa, ánh mắt đắm chiều như có tâm sự trong lòng, cảnh sắc giai nhân u buồn làm Lý Thiên thần thờ giãy lắt. Lăng Nhã như có linh cảm, quay đầu vừa vận bắt gặp ánh mắt Lý Thiên, có chút xấu hổ cúi đầu xuống hờn dỗi:

"Huynh nhìn gì thế"

Lý Thiên cười hi hi không chút hổ thẹn nói:

"Muội làm sao thế, đang lo lắng cho Tiêu Phong và Tiểu Tứ sao, muội đừng lo, hai người họ cảnh giới cao hơn chúng ta, chắc sẽ không có chuyện gì đâu"

Lăng Nhã nghe thế cũng không cảm giác an lòng, nhưng cũng không có cách nào khác, nàng vắt thanh kiếm trên tay lên vai, cầm theo xác bạch miêu Lý Thiên đưa sang chuẩn bị đi làm thức ăn. Lý Thiên nhìn theo bóng dáng nàng lại nhìn phương xa, mặc dù hắn lựa lời an ủi Lăng Nhã nhưng trong lòng cũng biết hai người kia khó thoát khỏi, sự đáng sợ của sinh vật đó, hắn cũng đã từng chứng kiến, căn bản không phải mấy tên đệ tử mới nhập môn như bọn hắn có thể đối kháng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nữ Nhân Ngục Ngốc

Lý Thiên và Lăng Nhã hai người một đường vừa săn giết yêu thú, vừa tìm kiếm tung tích hai người bọn Tiêu Phong, Lý Thiên chủ trương rất cẩn thận mỗi lần cảm giác động tĩnh, hắn đều ra hiệu Lăng Nhã núp một bên, bản thân di chuyển nhẹ nhàng tiếp cận, nếu phát hiện yêu thú cấp hai đi một mình, đủ sức ứng phó mới xuất thủ. Cứ Thế lại qua tiếp ba tháng, Lý Thiên tăng tiến thần tốc đã đạt tới luyện thể tầng sáu, Lăng Nhã cũng không kém tuy không có công pháp biến thái như Lý Thiên nhưng một mực khắc khổ tu luyện, chiến đấu với yêu thú luôn lấy chiêu đối chiêu dùng mạng đổi mạng, mỗi lần như thế đều khiến Lý Thiên một phen khổ sở, nhưng bù lại cảnh giới đã đạt tới luyện thể tầng năm, có lẽ từ đó kích lần trước đã triệt để thay đổi nàng, từ tiểu cô nương không hiểu sự đời trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều, nụ cười trước kia lúc nào cũng treo bên miệng cũng đã vơi đi không ít.

Hai người đang đi bỗng phía trước phát hiện dị trạng, từ lùm cây phía xa truyền ra tiếng động lọc cọc, trầm thấp. Lý Thiên thấy thế nói với Lăng Nhã:

"Khoan đã, nàng đợi ở đây, để ta đi xem xét"

Thấy Lăng Nhã gật đầu, Lý Thiên thân thể cúi xuống, nhón chân nhẹ nhàng vạch lá cây trước mặt, tiến về phía trước. Đi không bao xa, phía trước tầm mắt Lý Thiên xuất hiện một bãi đất trống, trên mặt đất có một cỗ thi thể phân hủy không bao lâu, mùi hôi khó chịu tràn ngập không khí, bên cạnh thi thể

có một con chó hoang cả người đen thui, trên đầu nổi bật một viên đá lục giác màu đỏ yêu dị, hẳn là yêu hạch của nó, con vật đang há hàm răng bén nhọn, xé một mảng thịt của thi thể nhai ngấu nghiến, Lý Thiên vừa nhìn liền nhận ra đây là hắc ma cầu, yêu thú này rất mạnh, lúc mới sinh ra đã là yêu thú cấp hai, trưởng thành hoàn toàn chính là yêu thú cấp ba. Lý Thiên vừa định tiến gần thêm xem xét, thì bên cạnh hắn truyền ra tiếng khóc nức nở cổ kim nén.

Lý Thiên sợ hãi nhìn sang thì phát hiện là Lăng Nhã, cô nương này vậy mà lại đi theo hắn. Lăng Nhã giờ đây hai mắt đăm lẹ nhìn thi thể trên mặt đất, tay che miệng cổ kim nén tiếng khóc cất lên đánh động yêu thú chú ý. Lý Thiên nhìn hai vành mắt ửng đỏ của nàng mới sức tỉnh, nhìn nàng hồi nhỏ:

"Chẳng lẽ thi thể đó là Tiêu Phong hay là Tiểu Tử?"

Lăng Nhã cố giữ cho mình bình tĩnh, nhìn Lý Thiên gật đầu:

"Là Tiểu Tử, bên người Tiểu Tử luôn mang theo một miếng ngọc bội gia truyền, huynh nhìn bên hông thi thể xem!"

Quả nhiên, khi Lý Thiên nhìn kỹ liền phát hiện một chiếc ngọc bội dẹt ngang hông, toàn thân viên ngọc màu nâu sẫm hòa vào màu đất xung quanh làm hắn khó lắm mới phát hiện ra được. Lăng Nhã thấy Lý thiên im lặng, tay lay nhẹ áo hắn vài cái, nhìn ánh mắt cầu khẩn của nàng, Lý Thiên tuy hiểu nhưng cũng bất lực, nếu chỉ là yêu thú cấp hai, cho dù là đỉnh cấp thì hắn cũng có thể đánh một hồi, phối hợp với Lăng Nhã đem nó đánh chết cũng không khó, rồi lại đem thi thể Tiểu Tử chôn cất tử tế. Nhưng đây rất có thể là yêu thú cấp ba, hắn tuy chỉ cách luyện cốt cảnh một bước nhưng một bước này lại cách xa cả vạn dặm, căn bản cho dù liều mạng cũng không có cửa thắng. Đang lúc muốn đưa tay kéo Lăng Nhã rời đi, thì lại sờ vào khoảng không, Lăng Nhã bên cạnh đã không thấy bóng dáng.

Lúc này Lăng Nhã đã bỏ lại Lý Thiên tiến lại gần yêu thú, từ lúc nhìn thấy ánh mắt do dự bất định của Lý Thiên, nàng đã hiểu hắn sẽ không giúp nàng, nàng không trách hắn, hắn và bọn nàng chỉ mới quen biết, không những cứu nàng nhiều lần còn nhiệt tình giúp đỡ nàng tìm bọn Tiêu Phong. Lăng Nhã cũng biết con yêu thú trước mắt không phải nàng có thể đánh lại, càng đừng nói cướp thức ăn trước miệng nó, đó chẳng khác nào tự sát. Tuy biết thế nhưng nàng lại không thể không làm, nhìn thi thể của Tiểu Tử bị yêu thú giày xéo, đến chết cũng không toàn thây, lòng nàng lại nhói đau, bất giác trong đầu nhớ lại từng kỷ niệm từ trong tổng lúc mới quen nhóm Tiêu Phong cho đến khi kết bạn đồng hành bấy lâu. Người khác có thể cho rằng nàng ngu ngốc nhưng nàng không muốn bị lương tâm dày vò, điều đó so với trực tiếp giết chết nàng còn đáng sợ hơn.

Lăng Nhã canh thời cơ, vừa lúc yêu thú cúi đầu thì xuất kiếm, thân thể nàng phi ra từ bụi cây, chân chạm đất mấy nhịp đã đến bên cạnh yêu thú, một kiếm nhắm đầu nó bổ xuống. Trong lòng tuy không hi vọng có thể giết được yêu thú nhưng chỉ cần nó né tránh thế kiếm, nàng sẽ thuận tay mang thi thể Tiểu Tử đi xa, đúng lúc mũi kiếm chạm đỉnh đầu con vật, nhìn yêu thú vẫn bất động, trong lòng mừng rỡ, nhưng cảnh tượng máu bắn lên lại không xuất hiện như nàng tưởng tượng

"Rắc, rắc"

Thanh kiếm trên tay bị hàm răng sắc bén của hắc ma cầu cắn gãy thành từng mảnh, thân thể Lăng Nhã mất thăng bằng ngã thẳng xuống đất, mắt nhìn hàm răng tanh tưởi, đầy máu tươi cắn tới, cảm giác tuyệt vọng tràn ngập cõi lòng nhưng len lỏi lại có cảm giác thoải mái như muốn giải thoát khỏi mọi đau khổ bất lực ám ảnh nàng suốt thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Yêu Thú Truy Sát

Ngay lúc Lăng Nhã nhắm mắt bất lực chờ đợi cái chết đến gần thì một bàn tay lớn xuất hiện nắm lấy vai nàng kéo ngược ra sau, ngạc nhiên nhìn thân ảnh Lý Thiên xông lên trước, bóng dáng phía trước như chiếm trọn tâm trí nàng, bóng hình đơn bạc trước mặt như ma chướng giờ đây khắc sâu trong tim nàng. Lăng Nhã hồi thần nhìn Lý Thiên đang chiến đấu với hắc ma cầu phía trước khàn giọng hét lớn:

"Tại sao huynh lại quay lại, mau chạy đi, huynh không phải đối thủ của nó đâu, chạy đi, mặc kệ cứ chạy đi!"

Vừa nói vừa đứng dậy muốn chạy lại chỗ Lý Thiên. Lý Thiên phía xa không dễ dàng gì xuất một kiếm bức lui hắc ma khuyển, nhìn Lăng Nhã muốn tiến đến, gấp đến độ mồ hôi đầy mặt, chưa bao giờ hắn gặp cô nương nào ngốc như thế, tức giận hướng nàng quát lớn:

"Nhanh chạy đi, ta không cảm chân nó được lâu đâu, mau đi trước ta ắt có cách thoát thân!"

"Nhưng, nhưng"

"Nhanh đi đi, mau phải tin tưởng ta!"

Thấy Lăng Nhã còn muốn nói gì đó, Lý Thiên gấp gấp hô lớn, lại giờ kiếm lên khó khăn đỡ một vuốt của hắc ma cầu, nhưng không cách nào cản lại hoàn toàn, áo hắn xuất hiện mấy đường rãnh bên trong lờ mờ in lên mấy vết cào, máu đỏ tươi rí rách chảy xuống.

Lăng Nhã rút cuộc không chần chừ nữa, bước chân phóng vào rừng cây bên cạnh chỉ để lại một hàng nước mắt hòa vào chiều gió thổi qua mặt Lý Thiên

khiến hần mơ hồ cảm thấy chút ẩm ướt, không khí chỉ còn vắng vắng tiếng uất ức của nàng:

"Huynh nhất định phải sống, nếu không muội sẽ không bao giờ tha thứ cho huynh"

Lý Thiên thấy nàng đã thoát thân, hần âm thầm tính toán, vừa đánh vừa lui đến gần thi thể dưới đất, nhận thấy thời cơ chín mùi, Lý Thiên vận dụng toàn bộ sức mạnh luyện thể tầng sáu, xuất một kiếm cực mạnh hướng tới hắc ma cầu ý tứ như muốn liều mạng, hắc ma cầu thấy thế kiếm cực mạnh chém đến, miệng nhếch lên như cười khẩy, nhún hai chân xuống đất tránh sang bên rồi quay lại phản kích, nhưng Lý Thiên càng xảo trá hơn, hần đầu muốn dây dưa tiếp, kiếm đến nửa đường đã thu về, xoay người nhấc thi thể Tiểu Tứ lên vai phóng người chạy như bay, để lại hắc ma cầu ánh mắt ngơ ngác nhìn nhân loại đang bỏ chạy, cảm giác thật hèn nhác, yêu thú bọn nó khi chiến đấu đều đánh nhau đến chết mới thôi, nào đâu nửa đường bỏ chạy như vậy.

"Con chó đen cứ chờ đó đi, trước sau gì ta cũng lột da ngươi làm quần áo"

Lý Thiên người đi xa nhưng không quên xả giận một câu, lòng thầm may mắn yêu thú tuy có chút linh trí nhưng rõ ràng không quá thông minh, vì thế cái kẻ sách củi bắp của Lý Thiên mới thực hiện được, nếu đổi lại là nhân loại khác thì không thể nào dễ dàng như thế được.

Lý Thiên vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại, mắt thấy rõ ràng một đạo bóng đen đang đuổi theo sau hần, đạo bóng đen đó chính là hắc ma cầu, thân thể thon gầy của nó lướt qua lướt lại giữa rừng cây cổ thụ bên trên, tốc độ như một ánh chớp, từ xa nhìn lại chỉ thấy thân ảnh chớp nhoáng giữa hàng cây.

Lý Thiên nhìn mà hết hồn, vội vàng ném thi thể Tiểu Tứ trên vai vào một bụi rậm gần đó, tay nhanh như chớp cướp lấy miếng ngọc bội bỏ vào trong ngực, coi như có thể giao phó với Lăng Nhã, hần cũng tận lực rồi, phía sau tốc độ hắc ma cầu quá nhanh, chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách đi rất nhiều. Lý Thiên vừa vội vừa lo, thân hình cấp tốc di chuyển, lâu lâu lại bất ngờ đập thân cây mượn lực rẽ ngang sang bên, mỗi lần như thế làm hắc ma cầu phía sau bị hồ đồ, Lý Thiên nhờ thế gia tăng thêm một chút khoảng cách, một nhân loại, một yêu thú cứ thế đuổi theo nhau hết mấy canh giờ.

Vừa mệt mỏi vừa lo lắng, Lý Thiên bỗng phát hiện phía xa xuất hiện thân ảnh Lăng Nhã, dường như cũng đang chạy về phía hần, tóc tai rối bời, quần áo lấm lem bùn đất, xộc xệch mất trật tự. Lý Thiên còn chưa mở miệng nàng đã hô lớn:

"Chạy mau"

Nói xong Lăng Nhã xoay người chạy về một hướng lộ ra một hàng dài yêu thú đang đuổi phía sau, con nào con nấy đằng đằng sát khí, yêu thú vốn luôn đầu đá nhau, giờ đây đoàn kết đến bất ngờ cùng đuổi một người:

"Móa, lang ma báo, cự địa hùng, ma ngưu ngạc... móa đâu ra nhiều yêu thú như vậy, tính đùa nhau chắc"

Lý Thiên than thở một câu nhưng thân hình vẫn động, cấp tốc chạy theo hướng Lăng Nhã, vừa bắt kịp nàng hần đã la to:

"Muội thể nào chọc giận nhiều yêu thú như vậy, cộng thêm con hắc ma cầu vừa gia nhập lên tới ba ma thú cấp ba, kỳ này tiêu thật rồi"

Lăng Nhã đưa ánh mắt có lỗi nhìn sang hần, oan ức nói:

"Muội có làm gì bọn chúng đâu, đang lúc muội định quay lại tìm huynh thì mấy con khốn kiếp đó bất ngờ xuất hiện rồi đuổi sát không tha, lúc đầu chỉ có vài con cấp hai muội còn miễn cưỡng ứng phó được, đến khi khiếu thiên lang xuất hiện cũng đành chạy trốn".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lực Bất Tòng Tâm

Lý Thiên một kiếm đánh chết một con yêu thú cấp hai mới tiến giai không lâu, nhất vĩ miêu, rồi quay đầu nhìn phía sau

"Cũng may không xuất hiện yêu thú cấp ba am hiểu tốc độ, nếu không kỳ này chết chắc rồi"

"Hóa vân kiếm, nhất kiếm hóa vân vũ"

Lăng Nhã bên cạnh hô lớn một câu rồi xuất kiếm, đầu kiếm lấp lánh ánh lửa. quét ngang một con nhất thiên hồ, yêu thú cấp hai bị bức lui ra sau, trên thân thể trắng muốt cháy xém một mảng lớn, nhìn vô cùng bất mắt. Lăng Nhã vậy mà mạng hỏa linh thể vô cùng hiếm thấy, võ kỹ hỏa nguyên tố đó hần là của Hỗn Nguyên Tông rồi. Lý Thiên nhìn mà vô cùng hâm mộ, Lăng Nhã từng nói cho hần chỉ có lãnh ngộ thuộc tính nguyên tố mới có thể sử dụng võ kỹ như thế, hần nghĩ bản thân là linh thể bình thường cho dù học tập võ kỹ bình thường cũng không có khả năng sát thương cao như vậy, tuy thế võ kỹ thông thường cũng làm tăng thêm lực chiến đấu cho hần. Càng nghĩ hần vẫn cảm thấy nên về tông môn khảo thí đệ tử ngoại môn sớm, học võ kỹ tăng sức chiến đấu đi lịch luyện kiểu này cũng dễ dàng hơn ít nhiều.

"Sớm muộn gì ta cũng lên làm đệ tử ngoại môn, võ kỹ sao thật mong chờ a"

Yêu thú sau lưng thấy mãi cũng không làm được gì hai tên nhân loại trước mặt, ba con yêu thú dẫn đầu rống lớn một tiếng, toàn thân tỏa ra khí thế to lớn,

tốc độ cũng tăng lên vài phần. Lý Thiên vừa thấy liền sợ hết hồn, nói lớn với Lăng Nhã.

"Tăng tốc độ lên, tiến gần ngọn núi trước mặt, nếu chạy vào được hang động lần trước trú ẩn, chúng ta may ra mới thoát một kiếp, mấy con yêu thú cấp ba lớn như thế không cách nào chúng vào được."

Lăng Nhã gật đầu đồng ý, nàng trước giờ đều làm theo lời Lý Thiên, chỉ có một lần hiếu kỳ khi trước, mà dẫn đến thảm họa hôm nay, liên lụy cả Lý Thiên, trong lòng ân hận vô cùng, cho dù bây giờ Lý Thiên kêu nàng ở lại ngăn cản cho hắn chạy thoát nàng cũng không chút nhú mảy. Trên tay siết chặt thanh kiếm, lòng âm thầm quyết định.

"Nếu thật không thoát được, cho dù hi sinh bản thân cũng phải để Lý Thiên sống sót"

Lý Thiên tất nhiên không hơi đâu quan sát sắc mặt lúc đỏ lúc trắng của giai nhân bên cạnh, hắn vừa chạy vừa suy nghĩ đối pháp, nhưng thời gian không cho phép, nghĩ hoài vẫn không ra, thậm chí thân mình thực lực quá yếu, hắn chỉ đành trông chờ vào vận may.

Lúc này mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, xuyên qua từng hàng cây cổ thụ chọc trời, lộ ra thân ảnh đôi thanh niên nam nữ đang chạy trốn, cả người chật vật vô cùng, phía sau một đám yêu thú hò hét bám sát không tha. Lý Thiên giờ đây mắt nhìn về trước, núi đá này lần trước hai người đã từng đi qua càng ngày càng gần, nếu nhớ không lầm bên trong còn một hang đá lúc trước hắn cùng Lăng Nhã trú mưa, hi vọng đến kịp.

Rất nhanh cuối tầm mắt Lý Thiên đã hiện ra cửa vào hang động, lòng vui mừng hắn nhảy mất với Lăng Nhã bên cạnh, lúc này nàng ta cũng mỉm cười nhìn hắn, giống như tìm thấy đường đi trong mê cung, cảm giác vui sướng dâng trào trong lòng.

Đúng lúc này, không khí xao động, Lý Thiên dưới chân bỗng mất thăng bằng ngã xuống đất, Lăng Nhã thấy thế hoảng sợ chạy lại chỗ hắn nhưng chưa đi được mấy bước một con thú to lớn từ dưới đất chui lên ngăn giữa hai người, con yêu thú này cả hai người đều nhận ra, đây là chuột chũi hai đầu, yêu thú cấp ba đỉnh phong, Lý Thiên bị thân hình khổng lồ của yêu thú trước mặt che mất ánh sáng, tai nghe tiếng rầm rập sau lưng, lòng dâng trào tuyệt vọng chưa từng thấy.

Hắn cố sức chống thân thể, tay cầm kiếm lao thẳng về con yêu thú vừa xuất hiện, một kiếm nơi tay như đâm vào tấm sắt khiến đầu kiếm cong đi, mẻ mất một phần, tay tê rần đến cầm kiếm cũng run rẩy mà con vật to lớn trước mặt vẫn không nhúc nhích, tay nó lúc này duỗi ra chặn lại một đường kiếm của Lăng Nhã rồi quẫy đuôi hất văng nàng ra xa, ánh lửa từ chiêu kiếm bắn ra bốn phía, vừa chạm vào người yêu thú liền biến mất, vậy sát bao quanh người không chút sức mẻ. Cả hai cùng giáp công không có một chút hiệu quả, Lý Thiên tức giận gầm lên một tiếng, lần này xuất kiếm nhắm thẳng vào mắt yêu thú, lại quay đầu nhìn Lăng Nhã bị yêu thú đánh văng vào vách núi la to:

"Nhanh chạy đi, ta ở lại cản nó, mọi người trốn thoát, còn dây dưa cả hai đều phải chết ở đây"

Lăng Nhã dường như không nghe thấy lời hắn, như phát điên lao vào yêu thú, quần áo do chiến đấu rách nát vài chỗ, xuân quang thoáng lộ ra ngoài, như ẩn như hiện. Lý Thiên bình thường sẽ liếc mắt vài cái nhưng giờ đây còn tâm trí để ý, vừa muốn ra tay ngăn cản thì bất ngờ biến sắc, Lăng Nhã không những không công kích yêu thú lại quay sang tập kích hắn, ánh mắt khó hiểu nhìn nàng, thân thể Lý Thiên bị lực kiếm chấn ra xa, đập người vào vách núi, làm dấy lên một trận khói bụi. Đưa tay sờ lên ngực lại không thấy vết thương nào, vừa nghĩ liền biết nàng không dùng lưỡi kiếm, cố ý không khiến hắn bị thương. Giật mình cố nén đau đớn từ ngực truyền đến, Lý Thiên chuyển mắt nhìn phương xa trông thấy Lăng Nhã đang mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt như biết nói tràn ngập lưu luyến không rời. Lý Thiên nhìn thấy bàn tay to lớn của yêu thú đang chém tới nàng gấp gấp hô lớn:

"Coi chừng phía sau"

Lăng Nhã vẫn như không nghe thấy, dịu dàng nhìn hắn, đôi mắt đầm lệ nấp máy mấy câu:

"Xin lỗi"

Một dòng máu nóng bắn thẳng lên cao. Phù đồ khuôn mặt giai nhân, áo trắng thoát tục đã rách toạc tả tơi giờ đây nhuộm đầy máu tươi, đỏ chót một mảng, một móng vuốt sắc nhọn to lớn xuyên qua người Lăng Nhã, trên đầu móng vuốt dính đầy máu, ánh sáng chiếu xuống phản chiếu một màu đỏ yêu mị, máu tươi tí tách rơi xuống. Từng tiếng như từng vết đao đâm sâu vào lòng Lý Thiên, nhìn Lăng Nhã, hai mắt hắn như muốn nứt ra, chống hai tay đứng lên, từng bước từng bước về phía trước, tay vươn ra như muốn nắm giữ giai nhân trong lòng.

Lăng Nhã vẫn nhìn hắn mỉm cười dịu dàng, hai mắt không kìm được từng hàng nước mắt rơi xuống, giữa tiếng hò hét, rống giận của yêu thú xung quanh nàng bình thản, tay run rẩy nâng lên một viên ngọc trên tay, miệng lầm bầm vài câu, viên ngọc trong tay càng lúc càng sáng, ánh sáng nhu hòa bao phủ gương mặt nàng, ẩn hiện một nét bình yên hiếm thấy. cảnh sắc nháy mắt bao trùm bởi ánh sáng trắng xóa lóa mắt, Lý Thiên chưa bước lại gần đã bị một lực phản chấn hất văng ngược ra sau, lần nữa chạm mạnh vào vách đá, đầu óc mơ màng, hắn cố giương mắt nhìn lên khung cảnh trắng xóa xung quanh như hi vọng tìm thấy bóng dáng quen thuộc, nhưng lại thất vọng không thấy, tầm mắt ngày càng mờ dần, mi mắt từ từ sụp xuống, bóng tối dần nuốt chửng lấy Lý Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lại Lâm Vào Hiểm Cảnh

Lý Thiên trong mơ màng tỉnh dậy, đầu óc trống rỗng, cảm giác đau nhức toàn thân như từng con trùng đang không ngừng cắn phá thân thể hắn. Từng luồng ký ức theo dòng suy nghĩ ủa về tâm trí Lý Thiên, hắn hoảng sợ nhìn quanh trông thấy thân ảnh Lăng Nhã đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

"Lăng Nhã, lăng nhã"

Lý Thiên vội vàng lao đến, đưa tay kiểm tra mạch đập trên cổ tay nàng, gương mặt đang nhắm lại của hắn như dần ra vài phần, Lý Thiên mơ hồ cảm thấy nhịp đập nơi ngón tay truyền đến, mạch đập rất nhỏ, như có như không. Gương mặt vừa giãn ra của Lý Thiên bỗng cau mày lại trong lòng vô cùng lo lắng:

"May mắn muội ấy còn sống, nhưng mạch đập quá yếu, nếu không nhanh tìm người trị thương, e rằng"

Lý Thiên thân hình gấp gáp vội ôm lấy giai nhân trong ngực chuẩn bị rời đi, hắn liếc nhìn xung quanh cẩn thận, để ý thấy tất cả yêu thú truy đuổi hai người toàn bộ không còn bóng dáng, khu rừng bên cạnh cũng đã cách rất xa, trên mặt đất một khoảng trống trải như được tạo hóa tạo ra, nếu không phải Lý Thiên biết nơi đây chỉ ít phút trước cây cối um tùm thì đến chính bản thân hắn cũng không tin mọi thứ xung quanh đều bị luồng ánh sáng lúc nãy hóa thành tro bụi. Rốt cuộc đó là chiêu số gì, độ hủy diệt lại khủng khiếp như thế. Lý Thiên cũng không quản được tại sao hắn và Lăng Nhã vẫn bình yên trước sức mạnh kinh hoàng như thế, điều quan trọng bây giờ là phải chữa trị cho Lăng Nhã trước tiên.

Nhận thấy xung quanh không còn nguy hiểm, Lý Thiên dồn lực dưới chân chuẩn bị phóng đi, chân hắn vừa bước một bước, Lý Thiên bỗng hoảng sợ phát hiện bàn chân lại đạp trên khoảng không, toàn bộ nền đất dưới chân vậy mà biến mất toàn bộ, thân hình không chỗ mượn lực, Lý Thiên ôm theo Lăng Nhã rơi thẳng xuống dưới. Không gian tối đen om trợn lấy hai người chỉ còn văng vẳng tiếng hét của Lý Thiên rất lâu không tiêu tán.

Màn Đêm u tối bao bọc quanh người, Lý Thiên đưa bàn tay lên trước mặt nhưng không cách nào nhìn ra được năm đầu ngón tay, nhận thấy như lạc vào bóng tối cứu u khiến lòng không khỏi sợ hãi vài phần, tay còn lại nắm chặt vào nhau, bỗng chạm vào một nơi mềm mại tuyệt diệu khiến Lý Thiên bùng tỉnh, Lăng Nhã đang nằm trong lòng hắn, hơi thở yếu ớt như có như không, cơ thể nàng ngày càng lạnh hơn, như ngày một đóng băng tim hắn, Lý Thiên cắn răng chịu đựng đau đớn toàn thân, bế giai nhân trong người lần mò đi trong đêm tối, như muốn tìm một điểm sáng le lói giữa bóng đêm vô tận.

Thời gian cứ thế trôi qua, Lý Thiên trong không gian tối đen trải qua không biết bao lâu, khi dường như thời gian cũng bị lãng quên trong đêm tối tịch mịch. Trên thân thể hắn đã nhiều ra thêm vài vết thương, hai tay nâng bờ mông mềm mại của người ngọc trên lưng, hắn đã không còn bế nàng như lúc ban đầu, trong không gian không chút ánh sáng, Lý Thiên không biết đã vấp ngã bao nhiêu lần, hắn có thể cảm thấy máu tươi tí tách nhỏ dưới chân mỗi khi bước đi, đường đá gập ghềnh và cảm giác đau đớn kéo dài làm Lý Thiên nhận ra hắn vẫn còn sống, mũi đất quen thuộc xộc vào mũi trộn lẫn mùi thanh đạm quen thuộc của hơi nước, miệng khô khốc, Lý Thiên như sống lại vài phần, dưới chân cước bộ cũng nhanh hơn không ít.

"Râm, ặc, ặc, sặc"

Cảm giác mát thẳng băng dưới chân truyền tới, Lý Thiên lần nữa vấp ngã, nhưng khác mấy lần trước, hắn không bị đất đã xộc đầy vào mũi miệng, lần này hắn cảm giác từng làn nước mát rượi tràn qua khắp người, dòng nước rất nóng chỉ tới nửa đầu hắn làm Lý Thiên như tỉnh táo vài phần. Lý Thiên vui mừng hóp một ngụm nước:

"Oe, oe, đùa nhau à, nước mặn như thế là nước biển sao, không quá vô lý, quanh đây làm gì có biển, chẳng lẽ có mỏ muối gần đây."

Nhỏ ra một ngụm nước, Lý Thiên đang hi vọng bị sự tuyệt vọng thay thế, tinh thần uể oải đi nhiều, nhưng cảm giác dòng nước dưới chân hắn bỗng nhận ra:

"Dòng suối dưới chân chảy từ cao xuống thấp, nếu đi ngược dòng lên thượng nguồn biết đâu tìm được lối ra"

Nghĩ là làm, hắn cố nén đau đớn, đôi môi nứt nẻ cắn đến chảy cả máu, chân tiếp tục lần mò theo làn nước đi tiếp, cứ thế Lý Thiên càng đi càng xa, hắn có cảm giác mình đang dần dần đi lên chỗ cao hơn, hi vọng sống lại le lói trong lòng, nhưng hơi thở Lăng Nhã trên lưng càng lúc càng yếu khiến tâm thần Lý Thiên lo lắng không thôi, cố dùng sức bước đi càng nhanh hơn.

Đêm tối u buồn, chỉ có le lói ánh sáng nhạt nhòa làm bạn, chúng phát ra từ những con đom đóm bên cạnh, nhìn chúng bay lượn trước mặt như đánh giá vị khách lạ xuất hiện hiếm hoi trong nơi ở của mình, Lý Thiên cảm thấy bình yên hơn nhiều, hi vọng cũng tăng lên, đưa tay chạm nhẹ một con trước mặt, đom đóm hoảng sợ bay ra xa, trên người tỏa muôn vàn hạt bụi nhỏ li ti lấp lánh giữa bóng đêm như muôn ngàn vì sao đua sắc giữa giải hàng hà giải ngân hà, một vẻ đẹp tuyệt mỹ hiếm thấy như hút hồn vị khách phương xa tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thủy Nhật Tông

Người đời thường nói, thất bại là mẹ thành công, mỗi lần đứng lên sau thất bại ta lại trưởng thành đi rất nhiều, nhưng nếu tự hỏi ta thất bại quá nhiều, ta vấp ngã quá mức, liệu có còn sức lực để đứng lên, có còn cơ hội để thử lại. Lý Thiên giờ đây thân thể đã kiệt sức, không còn cách nào đứng thẳng hai chân, hắn đã ngã rất nhiều, đứng lên cũng rất nhiều, nhưng giờ hắn đã không còn sức để đứng, chỉ biết cố dùng hai tay trườn người về phía trước, hắn có chấp niệm, chấp niệm chưa tan làm sao bỏ cuộc, cảm giác quen thuộc tràn về, Lý Thiên như tự giễu một câu:

"Đây không phải tình cảnh lúc trước khi tham gia khảo luyện gia nhập tông môn sao, không ngờ chưa đến một năm, ta lại lâm vào tình cảnh này một lần nữa, ha ha người khác xuyên việt chưa thấy ai khô như mình"

Ngay khi bàn tay chạm vào nền đất, Lý Thiên đã dùng đến phần sức lực cuối cùng, toàn cơ thể cứng đờ không còn cảm giác, ý chí muốn nhấc tay trườn đi tiếp nhưng ra lệnh sao cơ thể cũng không hoạt động, vào lúc Lý Thiên mất hết tất cả hi vọng, thì mắt hắn nhìn phương xa lại le lói từng đạo ánh sáng, ánh sáng càng lúc càng gần, càng lúc càng sáng, Lý Thiên trông thấy cười khổ:

"Không ngờ, xuất hiện ảo giác rồi, lần này không còn đường thoát rồi"

Cảm nhận Lăng Nhã trên lưng, Lý Thiên nở nụ cười thỏa mãn:

"Ta cũng đã làm hết sức rồi, xuống đó, nàng cũng không thể trách ta được nha, chúng ta đi cùng nhau, nàng sẽ không cô đơn, hay chính ta nhỉ, mà thôi bỏ đi"

Nói câu đến câu cuối nụ cười dần tắt đi, đầu ngã xuống nền đất, hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh. Không biết qua bao lâu, Lý thiên lần nữa tỉnh lại, hắn hoảng sợ nhìn quanh, hốt hoảng la to:

"Chẳng lẽ xuống địa ngục rồi, Lăng Nhã đâu rồi, chẳng lẽ nàng ấy đã đi trước"

"Địa ngục cái đầu ngươi ấy, dám nói Thủy Nhật tông ta thành địa ngục ma tông đó sao, coi chừng ta tiễn ngươi vào luân hồi đầu thai bây giờ"

Một thanh âm non nớt vang lên, một cậu bé chừng năm sáu tuổi đang đứng đó trừng mắt nhìn Lý Thiên, thẳng nhóc búng tay một cái, từng đóa ánh sáng lam sắc và hỏa sắc bùng cháy lập lòe trong bóng tối phân biệt chiếu rọi ra một cánh cổng to lớn khí thế phi phàm, hai bên cột to chạm khắc hai con giao long vẩy đuôi hướng lên, hai giao long một một vẩy sóng lướt đi, một đạp hỏa diễm phi hành, hai đầu rồng uốn lượn, giao nhau với một tấm biển ngự trên cùng lấp lánh sắc xanh đỏ đan xen, trên biển khắc họa ba chữ như rồng bay phượng múa:

"Thủy Nhật Tông"

Lý Thiên sợ hết hồn nhìn thẳng nhóc như u linh bất ngờ xuất hiện, cũng không quan tâm lời nó nói, vừa gấp đã gấp gấp nói:

"Là ngươi cứu ta sao, cô gái trên lưng ta đâu rồi, ngươi bắt nàng sao, cho dù ngươi là con nít ta cũng không tha cho ngươi đâu"

Đôi khi người ta thường nói là lo quá mất khôn, Lý Thiên rõ ràng không thêm nhìn sự thần bí của thẳng nhóc trước mặt, dám ra lệnh chất vấn nó, thẳng nhóc rõ ràng không tốt tính như vẻ bề ngoài, nó tức giận hất tay một cái, một đạo hỏa diễm đập cho Lý Thiên văng ra xa mấy mét, thấy Lý Thiên đã bình tĩnh nó mới không kiên nhẫn nói:

"Nơi đây tàn tích Thủy Nhật tông ta, há cho con kiến như ngươi làm loạn, còn dài dòng nữa coi chừng ta luyện chế ngươi làm thủy thi canh công cho tông môn ta suốt đời"

Thẳng nhóc cười ha hả nhìn Lý Thiên rồi bỗng nghĩ ra thứ gì đó, lao tới túm lấy Lý Thiên nâng lên:

"Khoan đã, Thủy Nhật Tông chúng ta có cấm chế, mà coi như cấm chế theo thời gian bị suy yếu thì trừ khi thu thập đủ, thủy hỏa linh châu mới có thể vượt qua được linh thủy và thủy hỏa bao quanh bên ngoài, không lý nào một tên còn không có tí linh lực nào như ngươi sao lại vào đây được, nói mau, dám nói dối coi chừng ta cắt lưỡi ngươi làm đồ chơi đó, he he"

Lý Thiên cảm tức nhìn tên nhóc hồn xược trước mặt tức giận thở phì phò:

"Thủy Nhật tông gì chứ ta không biết, ta là bị rơi xuống đây, dưới đây là dưới lòng đất, thủy gì, hỏa gì ta có thấy gì đâu"

"Hà, không thể nào, Thủy Linh tông ta được kiến tạo trên một lòng hồ lớn nối liền ra biển hắc thủy, làm sao lại ở dưới lòng đất, ngươi dám gạt ta"

Tên nhóc tức giận lại muốn ra tay, Lý Thiên chịu khổ một lần đâu dám tiếp lần hai vội hô:

"Ta nói là sự thật, ngươi không thấy xung quanh bị đất đá bao phủ sao, nói trắng ra cái tông môn này của ngươi bị chìm dưới đất rồi, nước xung quanh chắc bốc hơi hết rồi, nãy ta còn phát hiện muối khoáng, chắc hẳn rất lâu trước đây từng có nước biển bao quanh khu này"

Lý Thiên nói xong khó hiểu nhìn thẳng nhóc:

"Ngươi làm sao ngay cả tông môn bị chìm dưới đất cũng không biết"

Thẳng nhóc nghe lời mĩa mai của Lý Thiên tức giận hô lớn:

"Con kiến chết tiệt, ta chỉ vừa mới thức dậy, nếu không phải bị các ngươi đánh thức ta còn lâu mới tỉnh"

"Xi, thì ra là trốn tránh trách nhiệm, còn ở đó lên mặt, để ta nói cho mà biết, nơi tông môn các ngươi tọa lạc hẳn là một vùng trũng, kiến tạo địa chất và sự va chạm của các mảng kiến tạo theo năm tháng đã chôn vùi cùng đất này rồi, còn về tông môn ngươi không bị vùi lấp, hẳn là do cái cấm chế kia bao quanh nên tạo thành không gian trống trong lòng đất như thế này"

Lý Thiên ra vẻ hiểu biết nói, ta đây là con người của khoa học, đầu mê tín như các người, tất cả đều phải giải thích bằng khoa học. Nhìn vẻ mặt vênh vênh tự đắc của Lý Thiên thẳng nhóc tức giận nhe răng trợn mắt lao lên đầu, nắm lấy tóc Lý Thiên vừa kéo mạnh vừa la to:

"Con kiến khốn khiếp dám nói như thế với ta sao, tuổi người còn không đáng làm chất ta nữa kìa, ông đây cần chết người!"

Nói xong há mồm ngoạm thẳng vào đầu Lý Thiên, kéo theo một tiếng la tê tâm phế liệt của một thanh niên bất hạnh nào đó:

"AAAAA, con chó nhỏ khốn khiếp dám cắn ta, mau cút xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tông Chủ Thủy Nhật Tông

Lý Thiên giằng co với thằng nhóc đó mất một lúc lâu mới ném được nó xuống. Thằng nhóc thờ phỉ phò ý đồ muốn xuất chiêu, Lý Thiên tự biết không địch lại vội xuống nước:

"Không đánh nữa, không đánh nữa, người chỉ cần nói cho ta biết cô nương khi này ta công trên vai ở đâu, rồi lại chỉ bọn ta đường ra, ta đảm bảo không làm phiền người nữa, trực tiếp rời khỏi đây!"

"Hừ, nơi đây giờ khác lạ như thế, đến ta còn không nhận ra làm sao chỉ đường cho người, thôi niệm tình người giải đáp thắc mắc cho ta này giờ, ta không làm khó người nữa, mau cút đi!"

Thằng nhóc ra vẻ cao thượng trực tiếp đuổi khách, Lý Thiên nghe thế tức giận la lên:

"Này người không chỉ đường thì thôi, đồ keo kiệt, uống công ta tổn nước miếng này giờ, nếu người mau trả Lăng Nhã lại cho ta nếu không ta nhất quyết không đi, rốt cuộc người muốn làm gì cô ấy?"

"Tên ngu ngốc kia, nếu không có ta, người đã đi đời nhà ma từ lâu rồi còn ở đó mà la lối, mau cút đi!"

Vừa nói vừa quay đầu bước đi, đi được vài bước bỗng quay đầu nói:

"Tiểu cô nương kia người không cần lo, nàng có duyên với tông môn ta, tất bình an vô sự, giao cho người không quá một canh giờ, nàng ta chết chắc!"

Lý Thiên âm tình bất định nhìn tên nhóc trước mặt:

"Người có thể trị thương cho Lăng Nhã?"

"Tất nhiên, đối với chúng ta chỉ là một cái nhấc tay!"

Thằng nhóc kiêu ngạo ngẩng cao đầu, tràn đầy tự tin, sau đó nó như do dự gì đó rất lâu mới nói:

"Khoan đã, người nói các người rơi từ trên kia rơi xuống?"

Lý Thiên khó hiểu gật đầu:

"Đúng thế!"

"Ta cảm thấy cảm chế dường như biến mất rồi, dấu vết rất nhạt chốc chỉ cách đây không lâu, không biết là tên nào lợi hại như thế, ừm cũng có thể cảm chế bị tác động của thời gian nên suy yếu."

Lý Thiên nghe nó lảm bảm, bỗng nhớ đến chiêu thức khi trước của Lăng Nhã, hẳn là có liên quan ít nhiều, tất nhiên hắn sẽ không dại gì đem chuyện này nói ra. Đang lúc suy nghĩ tên nhóc bỗng hung ác nhìn Lý Thiên, sát khí phô thiên cái địa tràn ra làm tinh thần Lý Thiên run rẩy một trận, cả cơ thể cứng đờ không thể nhúc nhích y như một con cá nằm trên thớt mặt người giết mổ, đôi mắt nhìn thằng nhóc kia giờ đây như một con quái thú cổ xưa từ thời hồng hoang cự thú, cảm giác như chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ làm hắn hồn phi phách tán.

"Người đã biết nơi này ta không thể để người rời đi được, ngoan ngoãn chịu chết đi, đừng lo ta làm việc này rất thành thạo, người sẽ không cảm thấy bất kỳ cảm giác đau đớn nào, Sao còn điều gì muốn làm không, ta sẽ tận lực giúp người!"

Áp lực giảm bớt phần nào, mặc dù cơ thể vẫn chưa thể di chuyển nhưng miệng đã mấp máy được vài tiếng, Lý Thiên vừa sợ hãi vừa gấp gáp, miệng há to rất lâu mới nói thành tiếng:

"Con chó khôn khiếp vô sĩ kia, muốn giết thì giết nói nhiều làm gì".

Tên nhóc nghe thế càng tức giận, đang muốn dùng khí thế đè nát Lý Thiên thì trong trời đất bỗng vang lên thanh âm mềm mại:

"Tiểu hổ, không được làm càn, hấn đã cứu nhĩ nhi, Thủy Nhật tông ta từ trước tới nay không bao giờ đối xử với ân nhân như thế cả"

"Nhưng, tông chủ, nếu đề tên này thoát ra ngoài nói năng nói cuội, biết đâu lại dẫn mấy lão quái kia đến đây, như thế thì"

Tên nhóc giờ đây đã biến thành hình dạng một con bạch hổ nhỏ nhắn, trông không khác gì một con mèo con dễ thương, chỉ là khí thế bao quanh người nó tạo ra một luồng uy áp ép cho Lý Thiên hít thở khó khăn. Nó chống hai chân xuống đất gãi tai trông rất buồn cười, từ miệng cộp phát ra giọng trẻ con trong trẻo:

"Vội lại giết hấn thì thế nào chỉ một con kiến, từ khi nào Thủy Nhật tông ta thiếu nợ một con kiến chứ"

"Câm mồm lại, lời ta nói cứ thế mà nghe"

Giọng nói kia phảng phất hơi tức giận, làm tiểu hổ tan bớt vài phần khí thế, nằm sấp xuống đất không dám động đậy, uy áp biến mất, Lý Thiên mới cử động được đôi chút thì giọng nói kia lần này lại nhắc tới hấn:

"Chàng thanh niên, ngươi có dám hứa với ta sẽ không tiết lộ những gì ngươi nhìn hay nghe thấy hôm nay chứ"

Lý Thiên không biết ai đang nói chỉ đành nhìn về phía hư không ôm quyền đáp, giọng nói tràn đầy cương quyết:

"Lăng Nhã còn ở đây, ngài hãy tin ta, ta sẽ không bao giờ làm điều gì bất lợi với cô ấy"

Nhẹ nhắm hai mắt, bàn tay nắm chặt, nắm chặt ngón tay đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu, Lý Thiên nghiêng răng nói:

"Bất kỳ ai làm hại cô ấy, đều là kẻ thù của ta, đến một người giết một người, cho dù toàn bộ tu chân giới muốn đối phó cô ấy, ta cũng ở cùng cô ấy, cho dù làm kẻ thù của toàn nhân loại thì thế nào, ta không nợ nhân loại, ta chỉ nợ cô ấy, với ta như thế là đủ"

Giọng nói vẫn băng lãnh không chút cảm xúc vang lên như từng cây chùy nện thẳng vào ngực Lý Thiên, làm hấn cực kỳ khó chịu

"Ngươi quá yếu, cho dù mang thân thể thượng đẳng nhưng tư chất quá bình thường, đời này ngươi căn bản không cùng một đường với nhĩ nhi, ngươi nên giết chết tâm tư này đi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đạo

Lý Thiên không phục là lớn:

"Cho dù ngài nói thế nào, Lăng Nhã là của ta, nàng ấy hi sinh mạng sống vì ta, chứng tỏ nàng ấy yêu ta, người yêu ta và người ta yêu, một người ta cũng không muốn bỏ qua"

"Thật cuồng ngạo"

Giọng nói kia có chút tức giận, thanh âm đề cao vài phần

"Phụt"

Lý Thiên phun một ngụm máu tươi, ngũ quan thất khiếu không ngừng phun máu tươi, hai chân khụy xuống nhưng hấn vẫn chống đỡ không cho bản thân nằm rạp xuống mặt đất, ánh mắt cương quyết nhìn thẳng:

"Đây là đạo của ta, từ bỏ đạo tâm chẳng khác nào tự tay lấy đi mạng sống của chính mình, xin lỗi không thể phục mệnh"

"Hừ, một tên ngu ngốc, những tên thiên tài hơn ngươi gấp vạn lần, cuồng ngạo hơn ngươi cả trăm lần ta đã gặp qua không biết bao nhiêu, không ngoại lệ tất cả đều táng thân trên con đường của mình, thân hủy đạo tan, thế gian chính vô tình như thế"

"Ha, ha vậy chúng ta đánh cuộc đi"

Lý Thiên cười to vài tiếng, ngạo khí trong lòng chưa bao giờ tiêu tan, giờ đây càng bành trướng dữ dội, người khác có thể cho hấn là tên ngu ngốc nhưng hấn chính là như thế, làm theo ý mình, không bao giờ muốn bị người khác uy hiếp, bị người khác điều khiển, nhần nhịn có thể nhẫn, nhưng có những thứ

hắn không bao giờ nhần, đó là cuộc sống của hắn. Cuộc sống do chính hắn lựa chọn, chết thì sao, chết thì thế nào, còn hơn sống lay lắt, khó chịu suốt đời. Kẻ từng chết như hắn, cái chết chẳng là gì cả, quan trọng là chết như thế nào nó mới là thứ quyết định.

"Đánh cuộc thứ gì"

"Thời gian"

Giọng nói kia có chút hứng thú:

"Được lắm, nếu ngươi có thể trong ba năm đi qua được đại môn Thủy Nhật tông coi như ngươi thắng"

"Tốt, nếu ta thắng bà phải xin lỗi ta, và không được ngăn cản ta và Lăng Nhã"

Lý Thiên ngao ngễ đáp:

"Ha ha, cứ theo ý ngươi"

Giọng nói từ từ biến mất giữa trời đất chỉ còn để lại dư âm vang vọng một lúc mới tan. Tiểu hồ giờ đây đã biến thành hình dạng tiểu hải từ lúc trước, dùng bàn tay béo mập vỗ vai Lý Thiên nói:

"Tự nhiên giờ ta thấy ngươi thuận mắt ghê nha, đúng là không biết không sợ mà, từ khi ta làm hộ vệ thần thú ở đây chưa bao giờ thấy có người dám nói như thế với tông chủ mà vẫn còn sống đấy"

Lý Thiên cũng sợ hết hồn, không ngờ mình ban nãy dám nói những lời như thế, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông có thể rớt xuống bất cứ lúc nào. Nhưng nghĩ lại giờ đây dù đã bình tĩnh hơn thì hắn vẫn nói như thế, bởi như vậy mới là hắn. Lý Thiên hiểu rõ đạo lý biết người biết ta trăm trận trăm thắng, hắn bây giờ cần nhất là tin tức, thấy tên nhóc có thiện cảm với mình lý Thiên vội thân thiết ôm lấy bà vai nó hồ hởi hỏi:

"Này ngươi tên gì thế"

"Ngươi cứ gọi ta là hồ ca là được"

Thằng nhóc ra vẻ già dặn vuốt chòm râu không có cộng nào của nó:

"Tốt, ta nói này tiểu hồ"

Lý Thiên không quan tâm lắm

"Là hồ ca"

Tiểu hồ không phục la lên. Lý Thiên tiếp tục làm ngơ nói:

"Uy này, khi này là môn chủ của các ngươi à, lợi hại lắm sao, thọ nguyên cao như vậy, đến giờ mà vẫn còn sống, vậy không phải bắt tử đấy chứ"

Tiểu hồ liếc mắt khinh thường:

"Tên ngu ngốc này, tất nhiên đó chỉ là tàn hồn của người thôi"

Nghĩ ngợi gì đó, hai mắt tiểu hồ ao ước hướng phương xa:

"Nhớ lúc xưa, hạng con kiến như ngươi, người phẩy tay vài cái là chết vài tỷ con như chơi, cường giả hỗn độn cảnh như người, cho dù cường giả phá thiên cảnh muốn ngài mở lời vàng ngọc mà không tiếc quỹ xuồng cầu xin, dâng lên bao lễ vật quý hiếm, ngay cả sáng thế cảnh cường giả gặp ngài cũng phải cung kính cúi đầu"

Nói rồi khó hiểu nhìn Lý Thiên

"Một tên ngay cả nhập môn tu tiên còn chưa với tới như ngươi nên cảm thấy vinh hạnh đập đầu chết ngay tại chỗ mới đúng chứ"

Cổ nén cảm giác muốn đập một cái cho tiểu hồ ngã chổng vó vào lòng, mẹ kiếp lợi hại như thế thì sao giờ đây tông môn cũng là một đông đồ nát, không phải bị người diệt môn đấy chứ, Lý Thiên tà ác nói xấu trong lòng, miệng tiếp tục hỏi:

"Vậy ngươi cảnh giới gì rồi"

Tiểu hồ nghe gãi đúng chỗ ngứa, hồ hởi nói không ngừng:

"Lại nói ngươi chưa nghe qua về bản đại gia ta rồi, nói cho mà biết, ta là thần thú cổ kim có một, là siêu tượng, thiên địa dị thú, siêu cấp đẹp trai, tài giỏi, nhớ khi xưa ta còn tung hoành tu chân giới, chỉ cần giẫm chân một phát là đủ khiến thiên địa run rẩy, ho một tiếng người người sợ hãi..."

Lý Thiên khó chịu cắt ngang tiểu hồ đang lải nhải, tức giận nói

"Khoan, khoan, ngươi là cái con mà con nít đang khóc vừa nghe liền nín, người đang cười vừa thấy liền im thin thít phải không"

"Hả, ta có cảm giác như ngươi đang nói xấu ta thì phải"

Tiểu hổ nghiêng đầu khó hiểu, cực kỳ khả ái nói:

"coi chừng ta cần phăng đầu ngươi làm bô bây giờ"

Lý Thiên đầu đầy mồ hôi vội đổi chủ đề, đây mới là điều hắn muốn biết nhất:

"Lăng Nhã có liên quan đến tông môn các ngươi sao"

Tiểu hổ nghĩ ngợi hồi lâu mới lên tiếng, giọng kéo thật dài:

"Ta sao phải nói cho ngươi biết"

Lý Thiên tức thì nổi bão, móa dám đùa lão tử, lão tử không phát hỏa ngươi cho ta là con thỏ hả, tức giận đứng lên lại nhìn gương mặt ngây thơ mỉm cười nhìn hắn. Lý Thiên yếu xiu ngồi xuống, lòng thầm mắng:

"Đánh lại cái móng tay đó mà đánh, phải nhin, chờ có ngày ta mạnh hơn ngươi, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là, khếch khếch khếch"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ảo Cảnh

Tiểu hổ kín miệng như bưng không hé cho Lý Thiên chút gì hữu ích, Lý Thiên đành hậm hực nói:

"Mau chỉ ta lối ra đi, ta phải tranh thủ thời gian mau chóng tăng cường thực lực"

Lý Thiên nhìn đại môn phía xa tỏa ra khí thế cường đại, hắn từng thử lại gần nhưng khi cách xa gần trăm mét lại không cách nào tiến tới nữa, cảm giác như ngọn núi lớn đè nặng trên vai, cảnh giới luyện thể tầng sáu của hắn không giúp bản thân chống cự bao nhiêu, rất nhanh đã bị cỗ khí thế vô hình kia đè ép có chút không thở nổi, hắn đành bất lực quay về, liếc mắt nhìn thấy tiểu hổ cười chế nhạo bản thân, Lý Thiên đành cười khổ bất lực thử hỏi:

"Ngươi xem ta đạt tới cảnh giới nào mới không bị luồng khí thế vô hình kia chèn ép"

Tiểu hổ như cười như không:

"He he chỉ cần ngươi đạt đến lập tinh cảnh đệ nhất tầng là đủ, kẻ không đạt đến đẳng cấp đó không xứng bước vào cửa tông môn ta. Ngươi nói xem ba năm vượt qua ba đại cảnh giới, từ cổ chí kim, mới chỉ một người làm được."

"Ta thấy ta có thể làm người thứ hai được đấy"

Lý Thiên cười cười nói. Ánh mắt tiểu hổ trắng dã nhìn Lý Thiên:

"Lần đầu tiên ta gặp một tên, năng lực thì có hạn mà tự tin thì vô biên nha"

Hai người cười giỡn một phen, tiểu hổ đã lâu không gặp người lạ, mà ai gặp nó từ trước tới giờ mà không cung cung kính kính, cho dù thực lực cao cường hơn cũng phải nể tông môn sau lưng nó. Nào đâu có một tên dị loại không sợ trời, không sợ đất như Lý Thiên, hai người vừa nói vừa đá đều nhau, cảm giác mới lạ này làm lòng tiểu hổ có chút cảm giác thân thiết, bất giác nó coi Lý Thiên như một tên khá thú vị, nếu không phải thực lực Lý Thiên quá yếu thật có thể kết bạn với nhau.

Lý Thiên thân mật nhìn tiểu hổ cười cười:

"Ngày ta dù sao cũng là ân nhân của tông môn ngươi đúng không, không thể để ta ra ngoài mà không có chút quà mọn gì đấy chứ"

Với cách nhìn của Lý Thiên với cái tông môn thần bí này, chỉ cần trên thân con trâu này nhỏ một cọng lông cũng là báu vật vô giá. Tiểu hổ cũng khá thích tên nhân loại này, cộng thêm việc tông chủ lúc này bí mật truyền âm cho nó bảo nó dẫn Lý Thiên đi bảo khổ cầm đi một món trong đó. Nên rất nhiệt tình dẫn Lý Thiên xuyên qua đại môn, lần này Lý Thiên đi cùng tiểu hổ, khí thế lúc này vừa tập trung đã bị luồng uy áp trên người tiểu hổ đánh tan, hai người không nhanh không chậm xuyên qua đại môn, rào bước qua từng hàng dài kiến trúc nguy nga, tráng lệ nhưng in hằn dấu vết của thời gian, khung cảnh tĩnh lặng không một bóng người biến cả không gian thành một vùng đất chết đáng sợ.

Rất nhanh hai người đã dùng trước một tòa nhà nhỏ, bình thường như bao kiến trúc bên cạnh, nếu không nhìn tấm biển bên trên có hai chữ "Bảo Khố", thì đến chính Lý Thiên cũng không tin đây là nơi cất giữ báu vật trong tông. Tiểu hổ cũng không giải thích nhiều, chỉ là hai bàn tay nhỏ bắt đầu kết những ấn ký kì lạ, hai bàn tay đan xen vào nhau liên tục với tốc độ chóng mặt, Lý Thiên nhìn mà hoa cả mắt chỉ thấy muôn vàn tàn ảnh theo đôi bàn tay đó biến hóa không ngừng. Một vòng tròn bao quanh tòa nhà lấy mắt thường dần hiện ra rồi bắt đầu từ từ tiêu tan.

Đội cấm chế xung quanh biến mất, tiểu hổ mới ngừng kết ấn, đưa tay ra hiệu Lý Thiên theo hần tiến vào. Chân vừa bước qua cửa, hai mắt Lý Thiên mở to, cơ thể không tự giác được ngừng cước bộ, không gian trước mắt hần bỗng biến thành một tòa thành thị tấp nập người qua kẻ lại, bản thân Lý Thiên hiện đang đứng bên trong một khu chợ, bên cạnh hần vang lên từng tiếng rao bán của thương nhân, tiếng ý ỏi chửi nhau, tiếng cò kè mặc cả khắp nơi

"Này sao lại đứng ở chỗ này mau đi đi, thật cản đường cản lối"

Lý Thiên bị một bàn tay đẩy từ phía sau, một thanh niên mặt áo vải tay bẻ một thùng trái cây tức giận nhìn Lý Thiên. Lý Thiên cũng không trả lời tự giác bước đi nhìn cảnh phồn hoa bên cạnh, cảm giác kỳ lạ bao quanh suy nghĩ trong lòng, hần đưa tay tóm lấy một quả cam trong thùng của thanh niên ban nãy, đưa vào miệng cắn một miếng, một luồng nước mát lạnh thanh khiết chạy qua cổ họng, cảm giác ngon ngọt bao trùm khoang miệng rất lâu không tiêu tan.

"Này giữa ban ngày người dám lấy đồ của ta sao, hã còn ăn luôn, mau mau trả tiền đây, trái cam đó là hàng cao cấp giá hai đồng đấy, này này có nghe ta nói không trả tiền đây, muốn ăn quýt hã"

Cảm giác chân thật khiến đầu óc Lý Thiên như mơ hồ, lại bị thanh niên kia túm lấy tay, hần vô ý giật mạnh tay làm thanh niên kia văng mạnh ra, va vào mấy người đứng sau, khắp nơi vang lên tiếng mắng chửi:

"Móa tên nào thế"

"thằng đêch nào dám đẩy ngã ta, lăn ra đây coi"

"Là mày à, dám xô ta, muốn chết à"

"Móa, là tên đằng trước tự nhiên ngã ra làm ta ngã theo, ta cũng là người bị hại"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phiền Phức Liên Tiếp

Khung cảnh bất giác hỗn loạn, Lý Thiên sức tỉnh không muốn phiền phức hần vội vàng vạch đám người hiếu kỳ xung quanh, lên đi mất, để lại thanh niên kia bị đám người túm lấy kêu cha gọi mẹ:

"Không phải ta, là tên kia làm, ta bị oan"

"Tên nào người chỉ mặt đi"

"Là, là, móa tên đó trốn rồi, ta thật sự bị oan, ta là bị người đẩy ngã"

Thanh niên ấp úng đưa tay chỉ xung quanh, mãi không tìm thấy bóng dáng Lý Thiên, oan ức kêu to, rồi lại nhìn đồng trái cây ngổn ngang dưới chân, có không ít bị người dẫm nát, khóc như mất cha mất mẹ:

"Ôi, ôi ta oan ức quá, ta có làm gì đâu, ta là người bị hại, đến trái cây cũng dập nát hết rồi, hu hu ta không muốn sống nữa"

Lý Thiên nghe tiếng khóc đằng xa cũng hơi xấu hổ, nhưng suy nghĩ đây hần là ảo cảnh, thanh niên kia bất quá cũng chỉ là ảo giác của hần, lòng mới cân bằng một chút. Tay thử nhéo má một cái, cảm giác đau đớn chân thật như vậy làm hần có cảm giác như cả cuộc đời lúc trước của mình mới là ảo cảnh, nơi đây mới là hiện thực. Đang lúc hoang mang tốt độ một giọng nói trẻ con lười biếng vang lên trong đầu hần:

"May quá tìm được người rồi, he he ta quên mất không phá giải ảo cảnh "Thế Giới Phàm Nhân" bảo vệ quanh bảo khổ, mà người đừng lo cứ nghe theo lời ta là thoát được thôi"

Lý Thiên thăm thò phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng tức giận vô cùng nói:

"Người làm ăn vô trách nhiệm như thế, ta mà là tông chủ các người đã đuổi người đi từ lâu"

"He he, có gì mà nóng, sai sót chút thôi"

Tiểu hổ không có gì là hối hận nói, nói xong nó còn ngáp một cái làm Lý Thiên tức muốn nổ phổi là lớn:

"Nhanh chỉ cho ta đường ra, trong đây thật như vậy, ở đây vài ngày chắc ta không còn phân biệt được đâu là hiện thực đâu là ảo cảnh nữa quá"

Tiếng hét khiến mọi người xung quanh đưa mắt khó hiểu nhìn Lý Thiên. Một tên mặc áo lụa, đầu đeo mũ cánh chuồn chuồn, ngang hông dắt một thanh kiếm dài, kiêu ngạo bước lại gần hất hàm nói:

"Này tên kia giữa đường mà nguoi la lối om sòm gì đó, tính gây rối trật tự công cộng à, còn la lối nữa ta sẽ cho nguoi biết mùi ăn cơm nhà lao ra sao, giờ thì mau cút đi"

Lý Thiên ghét nhất bị người khác lên mặt sai khiến, khó chịu nói:

"Đây là giữa chợ, khắp nơi ồn ào như thế sao nguoi không quản, quản ta làm gì"

Thấy Lý Thiên không coi mặt mũi hấn ra gì, thanh niên kia tức giận từ bên hông rút kiếm ra hướng Lý Thiên quát:

"Tên kia dám mạo phạm quan gia, mau bắt hấn lại"

Sau lưng thanh niên kia xuất hiện vài đại hán lưng hùm vai gấu, cầm mộc côn xông lên hướng Lý Thiên, ý đồ muốn khống chế hấn. Lý Thiên, cảnh giới đã là luyện thể tầng tầng sáu, so với thường nhân mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Dưới cái nhìn khiếp sợ của tên quan gia, sáu tên đại hán đều nằm ra đất, trực tiếp hôn mê, Lý Thiên xoa tay tức giận bước tới gần, tên kia khi này còn kiêu căng ngạo mạn, giờ đây trực tiếp xụi lơ dưới đất, Lý Thiên vừa bước một bước hấn lại lết về phía sau, miệng không ngừng kêu to:

"Ta là con trai thành chủ nguoi dám làm gì ta chính là chống đối toàn thành, nguoi đi đi ta, ta không không dám làm gì nữa đâu mà"

Nói đến câu cuối hấn bị khí thế của Lý Thiên ép cho sợ hãi tè ra cả quần, mùi khai bốc lên nồng nặc làm đám người chung quanh đều bị mũi lắc đầu, điều này càng làm tên kia xấu hổ mặt đỏ bừng, không ngờ giữa đường ọa khóc hu hu. Lý Thiên cũng lười giáo huấn loại công tử nhu nhược này, với lại hấn chỉ xem bọn họ là ảo ảnh, tuy chân thật đến đâu cũng không phải là người thật, hấn đâu rảnh quan tâm, Lý Thiên còn lo cách phá giải ảo cảnh. Đúng lúc này từ xa có giọng nói hơi quen truyền tới:

"Các quan gia là hấn, chính hấn là người vừa ăn cướp vừa xô ngã ta, các ngài mau bắt hấn nha"

Phía xa xuất hiện đám người mặc sắc phục quan binh bao vây ở giữa tên thanh niên xui xẻo ban này, thanh niên kia nguyên bản rất tuấn tú giờ đây mặt mũi bầm dập như vừa bị người chà đạp qua, đầu cúi thấp xuống, lưng còng đi, hướng về phía Lý Thiên chỉ trỏ. Tên công tử ban này thấy viện quân đến như nhìn thấy cứu tinh bất chấp tình cảnh khó coi của mình khóc bù lu bù loa lao đến:

"Đào thống lĩnh, tên kia muốn giết ta, mau bắt hấn lại mau"

Đào thống lĩnh là một trung niên nhân, mặt mày hung thần ác sát, giữa mặt còn có một vết sẹo kéo dài chiếm quá nửa gương mặt, ông ta đi đến đâu, người dân xung quanh đều bắt gặp lùi ra sau thật xa. Nhìn tên công tử con trai thành chủ bộ dạng như mới bị người cưỡng bức, nước mắt nước mũi tèm lèm lao đến, Đào thống lĩnh cực kỳ khó chịu ra lệnh cho hai tên thân binh đỡ lấy, đưa tay ra lệnh vừa phía Lý Thiên:

"Bắt lấy hấn".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Giận Quá Mất Khôn

Lý Thiên không có thời gian quan tâm đến đám người kia, quay người chạy đi, trong đầu hấn thanh âm tiêu hồ đang vang lên, đoạn giới thiệu rất dài khiến Lý Thiên hoa cả mắt, nào là nguồn gốc ảo ảnh, nào là nó lợi hại thế nào, Lý Thiên bức bối nói:

"Nói trọng tâm thôi, mấy thứ ngoài lề bỏ qua đi"

"Nguoi thật là không có lòng cầu tiến, người khác nghe ta giảng giải như thế cầu còn không được nữa là"

Giọng nói tiếc hận truyền đến. Lý Thiên cả giận la to:

"Biết rồi, biết rồi, mau nói rõ phương pháp phá giải ảo cảnh đi"

"Hài, đúng là đàn gảy tai trâu mà, nguoi muốn nghe ngắn gọn chứ gì, à hèm, ảo cảnh này do cửu huyền mê tung trận bày bố, nguoi chỉ cần tìm ra trận tâm rồi phá hủy nó là xong"

Lý Thiên ngạc nhiên nói:

"Chỉ đơn giản như thế"

"Ừ đơn giản lắm, nhưng trước giờ ta chưa thấy kẻ nào lạc vào mà phá được ảo cảnh này cả, trận tâm luôn thay đổi, nó có thể là bất cứ thứ gì, từ hòn đá ven đường cho đến một người bán hàng bình thường, tất cả đều có thể là trận tâm"

Tiểu hổ giọng nói bình bình vang lên, giọng nói tràn ngập ý tứ tiêu cực. Lý Thiên thầm mắng to con hổ này thù dai, hẳn còn dấu điểm gì đó, móa, so với mấy tên dám đột nhập vào đây ăn cắp đồ của Thủy Nhật tông, rõ ràng Lý Thiên chẳng là cái đinh gì cả, hẳn còn chưa tự ngạo đến mức đó, mặt cổ nở nụ cười, giọng ôn hòa nói:

"Ặc, này tiểu hổ ca, giới thiệu chút cho đệ phương pháp phá giải đi, chúng ta dù sao cũng là chỗ quen biết à nha"

"Chúng ta quen thuộc như thế sao, ta với ngươi chỉ mới biết nhau có mấy canh giờ thôi mà"

Tiểu hổ giọng hồ nghi vang lên, rồi như nghĩ gì đó, một lúc sau mới lên tiếng:

"Thôi được, ngươi cứ kêu ta ba tiếng hổ đại gia, thanh âm mềm mại chút, phải cầu xin một chút, có khi hổ ca ta nghĩ lại"

Lý Thiên đầu bốc khói, âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Hổ đại gia, ngài đừng chấp nhất chuyện cũ nữa, mau chỉ ta lối ra đi"

"Này mới có một tiếng thôi à, định ăn gian hả, kêu thêm chục tiếng nữa mới được"

Lý Thiên mặt đã biến thành màu đen, tức giận không thể áp chế to:

"Móa, con mèo chết tiệt này, được đằng chân lên đằng đầu à, ta là ân nhân tông môn các ngươi đó, ta mà chết chỗ này xem ngươi làm sao ăn nói với tông chủ các ngươi"

"Con kiến chết tiệt dám uy hiếp ta, ta cứ làm đây thì sao, tự mà lo, bổn đại gia còn bận đi ăn chiều nữa"

Giọng tiểu hổ cứ thế biến mất để lại mình Lý Thiên tức giận nắm chặt tay, tiếp đó dùng sức đâm mạnh vào gốc cây bên cạnh, khiến thân cây bị lực mạnh đâm thủng một lỗ to.

"AAAAAA, quái vật kia"

"Chạy mau, coi chừng hấn nổi điên giết hết bây giờ"

"A ta nhận ra hấn, tên đó là tội phạm truy nã đấy, mau mau báo quan"

Mấy người xung quanh bị cảnh tượng hù cho sợ hãi, vội vàng bỏ chạy tứ phía, rất nhanh xung quanh chỉ còn lẻ loi một mình Lý Thiên bên cạnh thân cây xơ xác, lá cây rơi đầy đất một phần lớn bám đầy người Lý Thiên, một cành cây còn rơi trúng đầu hấn làm hấn nhìn qua y như một tên lính trinh sát nguy trang hoàn hảo.

Lý Thiên bị cành cây rơi trúng đầu tuy không đau đớn lắm nhưng cũng làm hấn tỉnh táo vài phần, cảm nhận cảm giác ê ẩm trên đầu truyền tới, Lý Thiên vuốt cục u mới sưng to lên lắm bầm cảm thán:

"Đúng là miệng thối mà, bao nhiêu lần vẫn không sửa được, giờ thì hay rồi, biết đường nào mà ra đây"

"Đứng lại tên kia, mau giờ tay im chịu trời"

Phía sau bất ngờ truyền đến vài đạo âm thanh tức giận, theo tiếng bước chân "rầm rầm" ngày càng gần, một đoàn gần trăm quan binh phục sức chỉnh tề, tay mang quan đao xông đến chỗ Lý Thiên, Đào thống lĩnh đi đầu trầm giọng hô to.

Lý Thiên nhìn bọn quan binh hung ác xông tới, đang phiền muộn tìm trận tâm gì đó làm sao muốn bị đám người kia vây quanh, bọn họ là ảo ảnh cho dù hấn giết sạch đám này thì cũng lại ra đám khác thôi. Lý Thiên chẳng thèm quan tâm lời nói tên kia, co giò chạy, cảnh giới lực thể tăng sau so với người thường mạnh hơn không ít, chỉ ít phút đã bỏ xa đám quan binh kia. Hấn quay đầu nhìn xem lại bất ngờ phát hiện tên Đào thống lĩnh kia vậy mà vẫn bám sát theo bên cạnh, Lý Thiên lòng bực bội, vận lực vào chân tăng tốc thêm vài lần, nhưng vẫn bị tên kia theo sát không tha, một tắc cũng không thay đổi.

Hai người cứ thế, một đuổi một chạy đã ra khỏi thành cả dặm đường. Lý Thiên chạy thêm một lúc bỗng phát hiện phía trước hết đường, gần ngay bên hấn là một vực thẳm sâu hun hút, từ trên nhìn xuống chỉ thấy một màu đen vô tận, từ bên này căn bản không nhìn ra bờ bên kia có gì. Đằng sau Đào thống lĩnh kia cũng đã đuổi tới, rút thanh đao bên hông, chuôi đao nhìn vô cùng bình thường nhưng từ chuôi đao tỏa ra đao khí sắc bén, trông như vô hình nhưng mỗi khi mắt Lý Thiên nhìn vào đều cảm giác như có vô số đao ảnh bắn vào mắt hấn làm hai mắt Lý Thiên đau buốt vô cùng, mắt chỉ dám ngó ngang ngó dọc căn bản không thể nhìn thẳng:

"Ha ha, coi ngươi còn chạy đi đâu, giờ thì ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi, nếu còn ngoan cố đừng trách thanh đao trong tay ta."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tâm Lý Quá Kém

Lý Thiên bị đao khí ảnh hưởng, khi chiến đấu cho dù thực lực mạnh hơn cũng không nắm chắc bao nhiêu phần thắng, thế là hắn tìm cách thoát thân, mắt nhìn phương xa chỉ có một màu đen u tối không khỏi nhủ mày thử hỏi:

"Này người không thấy kỳ lạ sao, đầu bên kia không có đường đi à"

"Người đừng có tìm cách câu thời gian, nói chúng ta đang đứng là ở tận cùng thế giới rồi làm sao còn đường đi nữa chứ"

"Hả vậy sao, vậy nếu lúc này chúng ta chạy theo hướng còn lại thì đi tiếp có được không"

Lý Thiên khó hiểu chỉ về một hướng. Đào thống lĩnh nhìn theo tay hắn chỉ, vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc:

"Người nói gì thế, ba dặm xung quanh Phàm Nhân thành đều dẫn đến vách núi giống thế này, người không phải tên điên đấy chứ, rõ ràng điều đơn giản vậy mà cũng không biết"

Lý Thiên vuốt cằm suy tư, nghi hoặc hỏi:

"Vậy sao, lúc này ta nghe nói hình như đây là thành trì thuộc Hòa Quốc mà, Phàm Nhân thành là một thành trì nằm trong hòa quốc, vậy kinh đô nằm ở đâu, chẳng lẽ nguyên cái quốc gia chỉ có một cái thành trì"

"Người nói những nói cuối gì đó, Kinh đô Hòa Kinh tất nhiên là nằm ở hướng đó rồi"

Nhìn theo hướng chỉ của tên Đào thống lĩnh, Lý Thiên mém chút rớt cả cằm xuống, tên kia không ngờ chỉ vào không gian tối đen không có điểm cuối phía xa, còn ra vẻ chắc chắn như vậy. Lý Thiên ngờ vực nói:

"Người không phải nói đây là tận cùng thế giới rồi sao, làm sao có thể đi tiếp được nữa"

"Hả, à đúng thế nhỉ, sao có thể đi tiếp, làm sao lại thế nhỉ"

Tên kia có vẻ hoang mang, hai mắt nhìn Lý Thiên như tìm lời giải, Lý Thiên nhìn bọn này chắc là NPC bị lập trình lỗi rồi, hướng phía đối diện chỉ:

"Vậy hướng kia đi tới thành nào gần nhất"

"À, đi hướng đó là tới Ngũ Vân thành"

"Không phải người nói đi hướng đó vẫn dẫn tới vách núi thế này sao, làm sao có đường đi tiếp"

"Hả, người nói đúng, nơi đó là tận cùng thế giới rồi mà, sao ta lại nói thế nhỉ"

Lý Thiên nhìn tên kia bối rối, miệng phán như đinh đóng cột:

"Ta nói, người là tên điên chứ sao"

"Ta điên sao, không thể nào, không thể thế được"

Tên kia như bị khủng không ngờ gào thét điên cuồng, tay ôm đầu rống to. Lý Thiên nhân lúc còn nóng hỏi thêm:

"Mỗi ngày người làm gì"

"Ta là thống lĩnh vệ quân thành, tay nắm toàn bộ binh mã toàn thành, tất nhiên mỗi ngày đều dẫn quan quân tuần sát quanh thành"

Đào thống lĩnh như sống lại vài phần, giọng nói tràn đầy tự hào.

"Ai phong chức này cho người, tên thành chủ kia không thể nào có quyền lớn đến thế"

"Tất nhiên là đương kim hoàng thượng, tên thành chủ nhu nhược kia lần nào gặp ta mà không cung kính vái chào chứ".

"Ồ vậy người được sắc phong bao lâu rồi".

"Năm thiên hóa thứ hai mươi, năm đó ta đến để đồ nhận chỉ, làm sao mà quên được, ta tuy làm thống lĩnh rất rất lâu rồi nhưng những điều này ta đều

khắc ghi trong lòng"

"Vậy ngươi đến bằng cách nào đừng nói bay qua chỗ đó nha"

Lý Thiên hiểu kỳ chỉ đằng xa. Đào thống lĩnh phát tay áo quát:

"Nói bậy, hôm đó ta từ Phàm Nhân thành cười chiến mã, à, à làm làm sao"

Hắn vừa nói vừa nhìn hướng xa, chỗ đó làm gì có đường cho ngựa chạy, từ đây kéo hết tầm mắt chỉ thấy vách núi dựng đứng, bóng tối xa xa nuốt chửng toàn bộ không gian xung quanh. Lý Thiên tiếc rên sắt không thành nói:

"Ta thấy trước công thành treo lịch, hình như năm nay vẫn là năm Thiên Hóa thứ hai mươi à, ngươi mới nhậm chức hả"

"Nói nhảm gì đó, ta làm thống lĩnh lâu lắm rồi làm sao, này năm nay vẫn là năm Thiên Hóa thứ hai mươi, làm sao có thể, làm sao có thể."

Lý Thiên nhìn Đào thống lĩnh dưới đất không ngừng gào rú tay ôm đầu bầu véo vào da thịt như muốn lục lọi lại ký ức trong đầu. Lý Thiên thần nhiên phán một cách chắc nịch:

"Ta đã nói rồi, là ngươi bị điên chứ không phải ta, không hiểu sao kẻ điên như ngươi vẫn được làm thống lĩnh toàn thành, đúng là thế gian, thứ gì cũng có mà."

Lý Thiên lại gần định vỗ vai an ủi thì Đào thống lĩnh bỗng phát điên giật tay hắn ra, quăng thanh đao xuống đất rồi chạy như bay về phía vách núi, miệng còn cười to:

"ngươi mới là tên điên, ở đây có đường, con đường mòn này ta đã đi không biết bao nhiêu lần rồi, làm sao nhầm được. Đúng, đúng ta không điên, ta không điên"

"AAAAAAAAAAAA"

Nhìn thân ảnh Đào thống lĩnh biến mất trong bóng đêm vô tận, Lý Thiên nhìn xuống vách núi âm thầm cầu nguyện cho lão ta, miệng lầm bầm:

"Người đầu mà tâm lý yếu thế, ta chỉ nói có mấy câu thôi mà, tội nghiệt, tội nghiệt"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dĩ Thú

Ngay lúc chuẩn bị rời đi thì mắt trái bị ánh sáng chiếu vào làm lóa mắt, theo hướng ánh sáng chiếu tới Lý Thiên phát hiện thanh đao kỳ lạ lúc này đang nằm trên mặt đất, lưỡi đao bóng loáng phản chiếu ánh sáng lấp lánh ẩn hiện giữa đám cỏ nhìn như một mặt trời nhỏ thu hút ánh nhìn Lý Thiên.

"Tên Đào thống lĩnh kia lại ném thanh bảo đao lung tung như thế thật là lãng phí, không biết trân trọng đồ vật của mình như vậy, đúng là chết đáng đời"

Lý Thiên nhặt lên thanh đao, đánh giá sơ qua lại không thấy gì đặc sắc, đao khí vô hình khi này cũng tiêu biến không còn, cầm trong tay so với thanh đao bình thường nặng hơn một ít thì không có gì đặc biệt.

"Hay là thực lực ta quá thấp căn bản không phát huy ra hiệu quả của thanh đao, thôi mặc kệ dù sao cũng là ảo ảnh, có mang ra khỏi đây được đâu mà bận tâm"

Lý Thiên vút suy nghĩ về thanh đao bí ẩn kia ra khỏi đầu. Mắt nhìn vào mặt trời phản chiếu bên trong lưỡi đao, Lý Thiên lại ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm bên trên:

"Cái ảo cảnh này cũng quá đơn giản rồi, từ đây đứng nhìn xung quanh ngay cả thẳng góc cũng biết cái thế giới này không thật rồi"

Theo cái nhìn của Lý Thiên, cả cái vùng đất này y như cái đảo được đặt trong một cái hộp vuông, chỉ là quanh đảo không có nước chỉ có không gian vô tận xung quanh, nắp hộp là bầu trời xanh thẳm, hai cạnh bên cái hộp là không gian tối đen như mực, bầu trời xanh kéo dài tiếp giáp với bóng đêm hình thành một điểm vuông, trông như ánh sáng vừa tiếp xúc liền bị bóng tối nuốt chửng.

Nhìn bầu trời vẫn sáng như lúc mới vào, Lý Thiên dần làm quen với cảnh tượng kì lạ liên tục phát sinh, bắt đầu dần dần:

"Lần này ra được, nhất định bắt con hồ chết tiệt kia đền bù cho ta đây một vó, nếu không có chết ta cũng phải bám lấy nó"

"Grừ, Grừ"

Từ trong rừng cây xung quanh vang lên tiếng xào xạc, một con hổ to lớn lao ra từ bụi rậm, thân hình khổng lồ chiếm một diện tích lớn, hai chiếc răng nanh dài kéo xuống qua cả hàm, mở chiếc miệng đầy răng nanh sắc bén hướng Lý Thiên gầm lên, nước dãi từ hàm văng tung tóe lên cả người hắn, mùi tanh hôi cùng cảm giác nhóp nhép bên người khiến Lý Thiên như sực tỉnh, phiên muộn không thôi:

"Đậu phộng, lúc nào cũng xui xẻo như thế, không thể ta vài phút bình yên được hay sao"

Con hổ kia đầu quan tâm Lý Thiên nói gì, hai móng vuốt dài sắc nhọn, quanh móng sắt còn phản chiếu vài tia sáng ánh lên gương mặt Lý Thiên, Lý Thiên nhìn con vật động thủ, thân hình cũng động, tức giận hô:

"Móa, tưởng ta là con rùa hử, ngay cả súc sinh này cũng dám hướng ta động thủ"

Một vuốt hổ tốc độ cực nhanh chém tới, đâm mạnh xuống đất bốc lên một khối đất lớn, cát đá bên dưới bị hất văng sang hai bên, khối bụi che mờ thân ảnh con hổ, Lý Thiên thuận lợi né được, vòng ra sau lưng, thanh đao trong tay xé gió chém vào sau lưng hổ. Bản năng sinh tồn của loài săn mồi khiến con hổ như nhận ra nguy hiểm thân hình to lớn vậy mà uốn éo một cách dị thường, phóng người ra xa giữ một khoảng cách với tên nhân loại đối diện

"Con hổ này cũng nhanh gọn, dã thú bình thường đúng là không nên xem thường"

Vết đao tuy chém hụt chỗ yếu hại nhưng vẫn chém trúng bên đùi nó, máu tươi chảy xuống làm ướt đầm một phần thảm cỏ dưới chân nó, con hổ đứng cách đó không xa, ánh mắt tức giận xen lẫn chút úy kỵ nhìn chăm chăm Lý Thiên, mở miệng gầm gừ mấy tiếng ý đồ muốn bỏ trốn:

Lý Thiên xoa chiếc bụng hơi đói, tuy đây là ảo cảnh nhưng cơ năng thân thể không thể bảo trì vĩnh cửu như mấy cái ảo ảnh này, hắn cần nhanh tìm biện pháp thoát ra, nếu bị giam trong này không quá một tuần hẳn chắc chắn chết đói, cái chết khuất nhục như thế làm Lý Thiên đỏ cả mặt mũi. Thèm thường nhìn vào chỗ đùi bị thương của con hổ trước mặt như nhìn thấy một chiếc đùi nướng béo ngậy, tuy nhiên rất nhanh hắn đã vứt cái suy nghĩ ấy khỏi đầu, ảo ảnh làm sao lấp đầy bụng được, cho dù có thật thế nào nó vẫn là ảo ảnh.

Con hổ biết không địch lại, nó tuy là dã thú nhưng sống đã rất lâu, cũng sinh ra chút linh trí, không dại đâm đầu vào tầm sét mà nó không thể xuyên thủng, bất chấp vết thương đang chảy máu, co chân dồn lực bắn mạnh vào phía khu rừng. Ngay lúc cách khu rừng chưa tới một tấc, mắt hổ lộ vẻ vui mừng thì một thân ảnh nhỏ gầy xuất hiện trong tầm mắt làm con hổ tội nghiệp hoảng sợ, miệng phát ra tiếng í ới bi thương, thân thể đã bị Lý Thiên một cước đá văng ngược ra sau, lao thẳng về phía vách núi bên dưới, cả người rơi xuống, chỉ còn hai chiếc chi trước cố bám trên mặt đất, trên đường bay dễ lại trên mặt đất hai đầu móng vuốt kéo dài, hai chi trước vùng vẫy muốn leo lên nhưng càng lúc càng có dấu hiệu trượt xuống, hai chi sau cũng cố gắng bám vào vách đá nhưng nền đá giòn xốp, lại gấp đôi móng vuốt sắc nhọn của nó, nên vừa chạm vào đã rơi ra, từng mảng đá lớn, nhỏ đua nhau rơi xuống vực sâu bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Con Hổ Kỳ Lạ

Lý Thiên nhìn xuống đang định ra tay kết liễu thì bất gặp ánh mắt đáng thương hề hề đang nhìn hắn một cách tội nghiệp, mắt hổ to tròn vô cùng dễ thương, hai mắt long lanh như phủ một tầng hơi nước, miệng phát ra từng thanh như bắt lặc như cầu xin. Lý Thiên trông thấy mà há hốc mồm, dừng nói dã thú cho dù yêu thú hẳn từng gặp qua cũng chưa thấy con nào thông minh như con này, còn biết bày ra bộ dạng cầu xin giúp đỡ nữa, Lý Thiên trong lúc rảnh rỗi khi bị dừng tại bình cảnh luyện thể tăng ba, từng đọc không ít điển ở Thần Long tông, theo hắn biết dã thú thông thường đều hành động theo bản năng của chúng không thể nào có linh trí thế này, Lý Thiên cau mày khó hiểu:

"Chẳng lẽ là yêu thú, nhưng yêu thú thông thường đều có yêu hạch nổi bên trên da thịt, trừ khi đạt đến cấp năm, yêu hạch mới được hấp thu vào cơ thể".

Lý Thiên đánh giá từ trên xuống dưới toàn thân con hổ, xoa cằm nói:

"Nhìn vào không thấy viên yêu hạch nào trên người cả, chẳng lẽ yêu thú cấp năm".

Lý Thiên vừa nghĩ liền phủ quyết, đầu óc có vấn đề mới xem cái con yếu ớt này thành yêu thú cấp năm, nếu so sánh chưa chắc đã so được với yêu thú cấp một nữa là, càng nghĩ càng khó hiểu thì con vật đáng thương càng khổ sở, hai chi hổ bầu vuu càng lúc càng yếu, đôi mắt đáng thương như thể chực khóc, không ngờ từ hai mắt thật sự lăn xuống một giọt nước mắt, giọt nước mắt càng kỳ lạ hơn, nó không phải màu trắng thông thường mà là một màu lam sắc nữ lệ, Lý Thiên hơi giật mình, nhìn về đáng thương của nó rồi cuộc động tâm nói:

"Được rồi ta kéo ngươi lên nhưng ngươi không thể tấn công ta nữa, nếu đồng ý thì gật đầu một cái"

Lý Thiên vốn chỉ trêu đùa một câu, không thật sự hi vọng con vật nghe hiểu những gì hắn nói, nhưng phản ứng tiếp theo của con hổ làm Lý Thiên phải há hốc mồm, nó thật sự gật đầu, gật liên tục thật mạnh, nhưng không biết có phải vì động tác mạnh quá hay không mà hai chi bầu trên mặt đất bị trượt, cả người con hổ rơi thẳng xuống vực, mắt hổ tuyệt vọng ngóng nhìn Lý Thiên, đang lúc nó lơ lửng trên không thì bị một ai đó nắm chặt lấy chi sau, một lực đạo cực lớn ném thẳng nó lên không thân đập mạnh xuống đất, quán tính kéo theo một vết thật dài, đến khi thân thể chạm vào phiến đá lớn mới dừng lại được, khối bụi mịt mù như ẩn hiện thân ảnh nhân loại vừa cứu mình, mắt hổ lộ vẻ cảm kích, mở miệng gầm gừ nhỏ nhẹ như cảm ơn

"Móa con hồ thật sự nghe hiểu những gì ta nói nha, đúng là thú vị, phải từ từ nghiên cứu thêm mới được".

Lý Thiên xoa tay bước tới, ánh mắt như nhìn thấy bảo vật, tham lam đánh giá con hồ trước mặt mình, con hồ đáng thương dưới ánh mắt chăm chú của Lý Thiên cảm giác như bị người lột trần, cả người co lại một đoàn, chiếc đuôi lớn cũng cụp xuống như muốn bảo vệ phần nào đó, đáng thương kêu lên:

"Ư ừ, um, um"

Lý Thiên thấy bộ dạng như thẹn thùng, e lệ của con hồ trước mắt, cảm giác thật buồn nôn, tức giận la lớn:

"Móa nó, làm như ta cưỡng hiếp người không bằng, ta là người, nên nhớ ta là người, ta không có cái sở thích biến thái đó"

Lý Thiên suy nghĩ gì đó chợt bùng tỉnh:

"Ha, này người không phải là giống cái đấy chứ"

Nói rồi hần bỏ mặc sự phản kháng của con hồ, tay giờ chiếc đuôi đang ép sát vào người nhấc lên, miệng cười hí hỏ:

"Ha, ha quả nhiên là hồ cái nha, dấu điểm cái gì, làm như ta muốn nhìn lắm ấy"

Lý Thiên hết hứng thú, tay chuyển sang vuốt ve lông hồ mềm mại như nhung, sờ vào có cảm giác êm dịu làm người khác say mê, hần cứ thế đưa tay lên xuống, cả người nằm hẳn lên người hồ. Nhưng Lý Thiên không để ý, mặt con hồ thể mà nổi lên một tầng đỏ ửng, hai mắt nhắm chặt, thân thể run lên nhẹ, trông như một cô nàng xấu hổ khi bị người trêu chọc.

"Về sau người cứ đi theo ta a, trong đây ta thấy cũng cô đơn, có người làm bạn cũng đỡ buồn, mặc dù người chỉ là ảo ảnh thôi nha, khoan nha, có khi nào vì người là ảo ảnh nên mới khác thường như thế, đúng, nhất định là như thế, trong đây đúng là thứ gì cũng có mà, ha ha ta đúng là thông minh mà".

Lý Thiên xé một mảnh áo bên hông băng bó vết thương trên đùi hồ, vừa cười vừa sờ đầu nó nói. Lòng bất giác có cảm giác bình yên hơn hẳn. Thường ngày Lý Thiên luôn tỏ ra mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất, nhưng trong lòng sự sợ hãi trước những điều vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hần còn lớn hơn nhiều, nhưng sợ hãi luôn được hần đè nén lại trong lòng. Bởi lẽ Lý Thiên hiểu rõ, càng tỏ ra sợ hãi, càng làm hần rối loạn, chẳng những không nghĩ ra biện pháp nào còn đẩy bản thân vào tử lộ nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nghi Vấn

Lý Thiên và Con hồ lần mò cả ngày trong khu rừng mà không thu được chút kết quả nào, hần như một con thuyền trôi lênh đênh giữa biển mà không tìm thấy phương hướng. Nhìn tòa thành trì phía xa, Lý Thiên khẽ nói:

"Chắc chỉ còn cách vào thành tìm hiểu tin tức thôi, cứ thế này chẳng giải quyết được bất cứ vấn đề nào cả"

Nói rồi. Lý Thiên nhìn sang con vật to lớn bên cạnh:

"Người ở đây đợi ta, ta vào thành xem sao, người cứ tự do hoạt động, nếu cần ta huýt sáo một tiếng gọi người"

Con hồ nghe hiểu không ngừng gật đầu, cọ đầu liên tục vào người Lý Thiên tựa như làm nũng, rồi mới lưu luyến không rời, nhìn theo bóng lưng Lý Thiên rời xa. Lý Thiên cũng không vội vào thành, hần đang bị truy nã nên cần hành động cẩn thận.

Trước tiên Lý Thiên tiến hành cải trang, hần dùng bùn đất xung quanh trét đầy người, bôi đen cả gương mặt, lại dùng tay xé rách nhiều chỗ trên quần áo, từ ngoài nhìn vào rất giống một tên ăn mày, nghèo đói, chỉ cần đi một vòng thành bình thường có thể nhìn thấy vài tên như thế.

Cứ như vậy, trong thành lại nhiều thêm một tên khát cái, quần áo lam lũ, nhưng hai mắt có thần, thần sắc cảnh giác, đôi mắt ngó nghiêng nhìn ngó xung quanh, lâu lâu lại qua hỏi người đi đường mấy câu.

"Người đã bị bao vây, không nên vọng động"

Lý Thiên đang ngồi nghỉ bên một gốc cây liễu rủ xuống dòng sông thơ mộng, thì một giọng nói truyền đến, hần nheo mắt, khó hiểu nhìn đám quan binh vây xung quanh, lòng cực kỳ khó hiểu lên tiếng:

"Làm sao các người phát hiện ra ta"

"Ha, ha, người tự cho mình thông minh, nhưng người quên mất một điều, cây đào bên hông người, toàn thành chỉ có một cây, và nó là của Đào thống

lĩnh, thế mà cả ngày nay người cứ mang nó đi loanh quanh khắp nơi, xem đám quan binh chúng ta là lũ ngu ngốc sao. Nếu thanh đao của của Đào thống lĩnh trong tay người vậy thì, nói mau người đã làm gì ngài ấy"

Tên quan binh đứng đầu chằm biếm nhìn thanh đao bên người Lý Thiên, giọng từ bình tĩnh chuyển sang giận dữ hét lên. Lý Thiên nghe ra mới sực tỉnh, gõ đầu một cái, ngay cả điều đơn giản thế mà hắn cũng quên mất, thật đúng là tình già tính non, cuối cùng bỏ quên thứ đơn giản nhất. Lý Thiên cũng không sợ chỉ nhàn nhạt nhìn quanh:

"Tên kia cảm thấy cuộc sống vô vị quá, nên đã nhảy xuống vách đá tự tử rồi, à hắn còn dặn ta nói cho đám các người, từ giờ ta sẽ thay vị trí của hắn, sao các người dám đối với thượng cấp như vậy hả"

"Tên khốn, người dám"

Tên quan binh kia tức giận định ra tay, thì một trung niên nam tử cầm quạt bên cạnh đưa quạt trên tay ra ngăn cản, tay kia vuốt cằm nói:

"Nếu hắn đã có thể giết được tên Đào Lãnh Quân kia thì muốn thoát ra khỏi đám quan binh này dễ như trở bàn tay, toàn bộ các người xông lên cũng chỉ làm tăng thêm vài xác mà thôi"

Nói rồi hắn cũng không để ý bộ mặt đã biến thành màu đen của tên quan quân, quay sang mỉm cười nhìn Lý Thiên:

"Ta nói không sai chứ, kẻ đến từ bên ngoài"

Lý Thiên đang neho mắt mỉm cười cũng hơi bất ngờ, tay vuốt ve thanh đao bất giác nắm chặt lại, hắn đưa mắt nhìn sang người trung niên kia, vẻ mặt tên đó bình tĩnh đến bất ngờ làm Lý Thiên cảm thấy hắn dường như không giống nói dối, hắn phải biết gì đó, không đợi cho Lý Thiên suy nghĩ xong, trung niên nhân thu hồi quạt xếp về, cuộn lại gõ vào lòng bàn tay bên kia, rồi lại đưa tay ra hiệu mời

"Thành chủ có lời mời vị đại hiệp này vào phủ thành chủ gặp riêng người"

"Người nghĩ ta sẽ đi sao, sao ta có thể dám chắc đó không phải là cái bẫy của các người, có khi ta vừa bước chân trước vào cửa đã bị một đám cao thủ bao vây rồi"

Trung niên nhân vẫn bình thản nói, giọng muiền phần tin tưởng:

"Người sẽ đi, bởi vì chỉ có thành chủ mới có thể giải đáp thắc mắc của người, chỉ có người mới có thể giúp người"

Lý Thiên cau mày suy tư, đúng là hiện giờ hắn đã lâm vào bí cục, căn bản không tìm ra được lối đi, mà tên thành chủ này bí ẩn này rõ ràng là một đầu mối cực kỳ quan trọng, mặc dù không đoán ra tâm tư của tên thành chủ nhưng Lý Thiên cũng muốn nhìn xem bọn chúng giờ trở gì, bọn họ rõ ràng đang thả mồi câu dụ hắn, nhưng không thể không nói, cái mồi đó quá lớn, lớn đến nỗi Lý Thiên không cách nào từ chối.

"Được, ta đi theo các người, ta cũng có vài chuyện cần tâm sự với thành chủ các người".

Người trung niên ra hiệu với đám quân lính, một hàng binh sĩ xung quanh rất nhanh theo hiệu lệnh tách ra, hình thành một con đường mà đường đi thì nhắm thẳng hướng phủ thành chủ phía xa. Lý Thiên cười cười, không nhanh không chậm bước đi dọc theo con đường đó, binh sĩ hai bên nhìn hắn như nhìn địch nhân, sát khí tỏa ra bốn phía, nhưng Lý Thiên từng cảm nhận khí thế và uy áp còn mạnh hơn thế cả vạn lần, sát khí kia so ra chỉ như một nắm đất so với cả ngọn núi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thành Chủ Quỷ Di

Lý Thiên theo đoàn người bước vào phủ thành chủ, toàn bộ quan quân bên ngoài rất có quy củ, tỏa ra canh gác xung quanh, chỉ còn Lý Thiên và trung niên nam tử kia cùng nhau bước vào đại điện lớn nhất. Cửa vừa đẩy vào hắn liền phát hiện một lão già ngồi trên thượng vị, hai mắt nhắm chặt, các ngón tay vân vê một hạt châu lớn trong lòng bàn tay.

"Người ngài cần gặp, thuộc hạ đã dẫn đến, thuộc hạ xin cáo lui"

Người trung niên kia bước lên trước khom người thi lễ rồi lặng lẽ lui xuống, không gian yên tĩnh chỉ còn Lý Thiên và lão thành chủ. Qua một lúc lâu không ai nói gì, Lý Thiên đành phá vỡ im lặng, chấp tay lên tiếng:

"Tại hạ là Lý Thiên, nghe nói thành chủ tìm ta, chắc không phải vì việc của Đào thống lĩnh đâu nhỉ, hay là tại ta đánh nhĩ tử của ngài, a thật ra là hiểu lầm thôi nha"

"Không phải"

Lão thành chủ cuối cùng cũng mở mắt, từ mắt bắn ra một đạo tinh quang khiến người khác hơi khiếp sợ, tuy không có chút khí thế áp bức nào tỏa ra nhưng chỉ bằng ánh mắt cũng làm Lý Thiên bất giác tự lùi về sau một bước, ánh mắt khiếp sợ nhìn lão:

"Ha ha, chưa gì ngài đã đánh đòn phủ đầu ta rồi, tại hạ tự nhận không bằng, không biết lão thành chủ năm nay bao nhiêu tuổi rồi, nhậm chức năm nào thế, à mà ngài có biết xung quanh đây bị vực thăm bao vây không, ngài không thấy kì lạ sao, mấy thứ đó thật làm tại hạ tò mò nha"

"Cái trò của ngươi chỉ hợp với mấy tên ngu ngốc như họ Đào thôi, đừng lấy ra làm trò cười nữa"

Lão thành chủ vẫn bất động, đặt hạt châu xuống bàn bình thản nói, Lý Thiên biết lão này không dễ lừa gạt như tên Đào thống lĩnh, suy nghĩ trong đầu liền bỏ qua, trực tiếp hỏi:

"Ha ha, thất lễ rồi, nghe nói ngài có gì đó cần nói với tại hạ, tại hạ sẵn sàng rửa tai lắng nghe"

Lão thành chủ hai mắt bỗng sáng lên vài phần, nhìn thẳng Lý Thiên:

"Ta biết cách giúp ngươi thoát khỏi đây"

"Cái gì, lão biết trận tâm ở đâu"

Lý Thiên vừa nghe xong liền nhảy dựng lên, ánh mắt nghi ngờ hỏi:

"Khoan lão chẳng lẽ không phải người ảo ảnh này"

Lão thành chủ ý vị thâm trường nhìn Lý Thiên:

"Ngươi nói xem"

Lý Thiên nhíu mày suy tư, bỗng nhớ lúc trước tiểu hổ từng nói trận tâm có thể biến hóa thành bất cứ thứ gì trong ảo cảnh, lòng chợt động hần không tin nổi thốt lên:

"Chẳng lẽ người là trận tâm"

"Ha ha, đúng ta chính là trận tâm"

"Ngươi nghĩ ta tin chắc, ảo cảnh này là dùng để phòng vệ, không lý nào có một cái trận tâm tự đâm đầu chịu ra bảo ngươi chỉ cần phá hủy ta liền có thể rời khỏi đây"

Lý Thiên tức giận nhìn lão thành chủ mắng:

"Móa, tưởng ta là tên ngu sao"

Lão thành chủ cũng không để ý Lý Thiên tức giận, bàn tay đang đặt lên bàn bắt ngờ đổi hướng chỉ thẳng lên trời, cười nói:

"Ta là nhận ủy thác của huyền long hồ giúp ngươi thoát ra, nếu không ta hơi đau đầu đến ngươi"

Lý Thiên nhíu mày nói:

"Huyền long hồ, chẳng lẽ là tiểu hồ sao, nó vậy mà giúp ta thoát ra"

Lý Thiên cười cười nói:

"Vậy giờ ta làm sao, trực tiếp giết ngươi sao"

"Tuy là nói ta nhận lời giúp ngươi nhưng cũng không phải cứ thế mà giao mạng sống của mình ra, ta chỉ giúp nói ra phương pháp, còn thực hiện là việc của ngươi, ha ha chỉ cần ngươi giết được ta thì ngươi thoát khỏi đây, nhưng ta cũng không ngồi yên chờ chết đâu, ta và ngươi cảnh giới đều như nhau vậy nên cũng đừng nói ta lấy lớn hiếp nhỏ"

Lão thành chủ cười ha ha, một tay hướng tới Lý Thiên, cả thân hình lướt đi trên không lao về phía hắn, chiếc bàn cản đường bị người lão đụng vào văng thẳng hướng Lý Thiên, một trào theo sau nhắm ngay cổ Lý Thiên hét lớn:

"Tự bảo vệ đi, ngươi mà bị ta giết chết trong ảo ảnh cũng sẽ chết thật ngoài hiện thực đấy"

Lý Thiên một cước chẻ đôi chiếc bàn, tay giơ lên chặn lại thế trào của lão, thì bất ngờ một trào khác lại từ phía dưới kéo lên, Lý Thiên hoảng sợ vội phóng mình ngược ra sau, nhả mặt chịu đựng đau đớn trước ngực truyền đến, chiếc áo khất cái của hắn lại nhiều thêm vài vết rách, để lộ ra miệng vết thương thật dài, máu đã thấm đẫm áo của hắn. Không đợi Lý Thiên hồi thần, lão già kia tiếp tục ép sát, từng quyền tung ra như có tiết tấu, ép Lý Thiên có chút chật vật.

"Mau bắt hấn lại, hấn muốn ám sát thành chủ"

Hai người quyền cước va chạm, sấm đá đá bay cửa điện lao ra ngoài quảng trường tiếp tục chiến đấu, dẫn theo vô số ánh mắt vệ binh thủ vệ xung quanh, rất nhanh quanh hai người đã phủ đầy quan binh,giáp sắt sáng bóng, lấp lóe ánh đao, kiếm, đặng đặng sát khí nhìn Lý Thiên.

"Tất cả cút hết, không tên nào được xen vào"

Lại một trào bị Lý Thiên đỡ được, lão thành chủ tức giận nhìn xung quanh hét lớn. Lý Thiên nhân lúc lão phân tâm cũng không tấn công, vội vàng quay người bỏ chạy, đùa sao đi đánh trong địa bàn của đối phương, biết đâu lũ xung quanh không nghe lời lão, lâu lâu, chọt một thương, tuy hấn không sợ bọn chúng nhưng đang lúc tử chiến bị quấy nhiễu như thế còn không phải tự tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tử Chiến

Thấy Lý Thiên bỏ chạy, lão thành chủ cũng tức tốc đuổi theo, binh lính hai bên muốn ngăn cản Lý Thiên đều bị hấn một đao đánh bay, nãy giờ bị lão thành chủ ép sát liên tục, khiến hấn ngay cả thời gian rút đao cũng không có, vừa thoát thân hấn liền nghĩ ngay đến vũ khí, nhìn lão kia đuổi phía sau, tay không tất sát, Lý Thiên cười to trong lòng

"Đúng là xem thường ta, ta sẽ cho lão biết thế nào là chết không nhắm mắt"

Hai người một đuổi một chạy, rất nhanh đã lao ra khỏi cổng thành, thấy đã bỏ xa lũ quan binh, Lý Thiên dừng cước bộ, tay cầm đao hướng lão thành chủ:

"Móa, nãy giờ đuổi ta sướt lăm đúng không, giờ thì đến lượt ta"

Lý Thiên cầm đao phóng tới, người chưa tới mà ánh đao đã phủ ngập trời, che khuất tầm mắt lão thành chủ, nhưng cảnh tượng máu tươi bắn ra lại không xuất hiện trong tầm mắt hấn, lão thành chủ thế mà tay không chặn được lưỡi đao sắc bén, nhân lúc Lý Thiên bất ngờ, một trào đánh úp vào lồng ngực hấn, Lý Thiên rơi thẳng xuống đất, ngực ê ẩm còn in năm lỗ máu to, máu tươi tí tách rơi xuống. Lý Thiên tuy bị thương nhưng thâm hô may mắn, nếu trào đó lúc này nhắm vào chỗ yếu hại thì hấn phải chết không nghi ngờ.

Lý Thiên tiếp tục co giò chạy, vừa chạy vừa huyết sáo, hấn muốn gọi thêm đồng minh, con hồ kia tuy rất yếu nhưng chỉ cần làm lão ta phân tâm, hấn liền có cơ hội

"Chạy đi đâu, mau chịu chết đi".

Lão thành chủ đã tiến sát tới hấn, hai trào phủ xuống lưng Lý Thiên, Lý Thiên xoay người vung đao lên đỡ, hai trào một đao va chạm bắn ra ánh lửa văng tung tóe, Lý Thiên bị thương lực lượng suy yếu căn bản không so lại, hấn bị lực đạo phản chấn văng ngược ra sau, va mạnh vào thân cây, khiến thân cây rung động mạnh, cành lá tán loạn rơi xuống đất. Lão thành chủ thấy thế tất nhiên không bỏ qua, lại vung tay đánh tới:

"Chết đi"

Lý Thiên bắt lực giơ tay cố ngăn cản nhưng không ngăn nổi, một trào vỗ mạnh vào người làm Lý Thiên thân hình lao đảo miệng phun máu tươi:

"Phụt"

Đúng lúc trào còn lại chạm tới, bên rừng cây bên cạnh lao ra một con hồ lớn vồ lấy lão thành chủ, Lý Thiên thấy thế chấp nhận chịu đau đón tiếp lấy một trào của lão, tay giữ chặt lấy không buông. Lão thành chủ khổ sở nhìn con hồ xông tới gần ngay bên định thu hồi lực đạo rút tay về chống đỡ không ngờ bị Lý Thiên kèm chặt, đành trơ mắt nhìn con hồ lao đến, một vuốt rạch ngang người lão, đánh bay lão ra xa kéo thành vệt dài trên mặt đất, Lý Thiên thờ hồng học nhìn lão thành chủ từ từ đứng dậy, giờ đây lão cũng không còn bộ dáng nhân nhả như trước, quần áo xộc xệch, trên bụng còn rách một mảng to, máu tươi không ngừng chảy xuống, rõ ràng một vuốt bất ngờ ban này

làm lão bị thương không nhẹ.

"Ha ha cũng khá lắm, đến đây nào"

"Tốt, tốt, đây là sinh tử chiến, lão cũng đừng trách ta lấy hai đánh một"

Lý Thiên ra hiệu với con hồ bên cạnh, cả hai cùng xông lên vây chặt lão già, một tả một hữu công kích, tuy thế cũng chỉ khiến thế trận cân bằng, tuy là hai đấu một nhưng kinh nghiệm chiến đấu của lão già rõ ràng phong phú hơn hấn nhiều, cứ thế ba người cuốn lấy nhau thành một đoàn, cây cối xung quanh bị trận chiến ảnh hưởng, gãy đổ không ít khối bụi mù mịt bao lấy ba thân ảnh chớp nhoáng trong đó.

Lý Thiên lần nữa đánh trúng bụng lão già nhưng cũng bị lão một trào kéo theo một vết máu dài trên lưng, con hổ bên cạnh càng thê thảm, nó là kẻ yếu nhất trong ba người, tuy chỉ đứng xa, lâu lâu xen vào nhưng cũng bị đánh cho vết thương chồng chất, căn bản đã bị loại khỏi cuộc chiến.

Hai người lần nữa tách ra, cả hai vết thương chằng chịt khắp người, nhìn lướt qua tưởng rằng đang có hai người máu đối diện nhau, cả cơ thể bị máu tươi bao phủ chỉ còn hai đôi mắt gắt gao nhìn nhau

"Ha ha, lâu rồi lão phu không sáng khoái thể này, lần này lão phu xuất toàn bộ lực lượng, nếu ngươi đỡ được là ngươi thắng"

"Không cần khiêu khích, ta đây chiều ngươi, xem ta với ngươi, ai là kẻ cười cuối cùng"

"Ha ha, tốt, tốt, đúng là kẻ cuồng ngạo, ha ha bất quá ta thích"

Lão già cười lớn, hai tay cong theo hình thù kỳ lạ, kết hai trào với nhau lao thẳng tới Lý Thiên, Lý Thiên đột nhiên nhớ lại một thức trước kia từng xem qua, hần xoay người chạy về một thân cây duy nhất còn nguyên vẹn đập mạnh lên thân cây mượn lực bắn về phía lão già, hai tay đưa qua quá vai khép lại thành hình mũi nhọn, cả thân thể xoay vòng trên không, nhìn qua giống như một mũi khoan khổng lồ bắn thẳng tới trước.

Mắt nhìn thấy hai người sắp chạm vào nhau, Lý Thiên mặt hiện lên vẻ khẩn trương tức thì trở nên căng thẳng, vì hần thấy lão già đang lao tới bỗng đứng lại, buông lỏng hai tay, miệng héch lên một nụ cười giải thoát, Lý Thiên trông thấy liền hết hồn, không biết lão ta lại giữ trò quỷ gì nữa, không suy nghĩ nhiều, thân hình hần cổ uốn eo muốn đổi hướng nhưng trên không không có chỗ mượn lực quá khó thay đổi, Lý Thiên cố lắm mới nhích được một chút đổi hướng bắn thẳng về phía vai lão già, lực đạo cực mạnh đánh bay lão đi xa, máu tươi văng tung tóe, phủ đỏ mặt đất dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chân Tướng Của Ảo Cảnh

Lý Thiên vội vàng chạy lại, lão thành chủ tuy chưa chết, nhưng ánh mắt trống rỗng nhìn Lý Thiên:

"Sao ngươi không giết ta, ngươi nên giết ta, chẳng lẽ ngươi không muốn thoát khỏi ảo cảnh, mà cũng không sao ta cũng sắp chết rồi, ha ha cuối cùng cũng được giải thoát".

"Ngươi căn bản không phải trận tâm đúng không, ngươi đang giấu ta điều gì"

Lý Thiên trầm ngâm nhìn lão thành chủ nằm dưới đất, như hồi tưởng lại toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối, sắc mặt hần càng lúc càng khó coi, hoảng sợ nói:

"Tất cả chẳng lẽ đều là bẫy của ngươi, ngay từ đầu ngươi đã muốn ta giết ngươi, nhưng nếu trực tiếp đứng yên không phản ứng chắc chắn sẽ khiến ta sinh nghi mà bỏ chạy, do đó ngươi mới điều chỉnh cảnh giới ngang với ta, giống như cho ta một cơ hội, lại giống như thử thách phải vượt qua, ngươi còn lấy tiểu hồ ra làm lá chắn nhằm làm ta tin tưởng ngươi, nhưng làm sao ngươi biết ta quen biết tiểu hồ mà càng như thế thì đáng lý ngươi phải bộc lộ sơ hở để ta ra tay sao lại chiến đấu thật đến thế"

Lão già nhìn Lý Thiên cười khặc khặc, đôi mắt nhìn xa xăm như nhớ về điều gì đó

"Thông minh lắm, lúc đầu chính là như thế, nhưng càng chiến đấu với ngươi càng làm ta nhớ lại cảm giác khi xưa, cảm giác mà lâu lắm rồi ta mới cảm nhận được, bất giác quên đi cả mục đích ban đầu, còn về huyền long hồ, ha ha chẳng lẽ ngươi không nhớ lúc ở chợ ngươi đã hét lên những gì, ở Thủy Nhật tông chỉ có một linh thú dạng hồ duy nhất, còn không phải là huyền long hồ chứ còn gì nữa, ngươi hẳn là đệ tử Thủy Nhật tông đến lãnh thưởng vô ý xông vào ảo trận này đúng không"

Lý Thiên cười khổ nói:

"Ngươi nghĩ ta là đệ tử Thủy Nhật tông, ta mới chỉ là luyện thể tầng sáu, ngươi biết rồi còn gì"

"luyện thể tầng sáu, không đúng, khi nào mà Thủy Nhật tông lại có một tên đệ tử luyện thể, ngươi không phải đệ tử Thủy Nhật tông"

Lão thành chủ nghe thể mặt suy tư, miệng lẩm bẩm vài câu, nhưng rất nhanh trở nên vui vẻ:

"Không sao, không quan trọng nữa, chỉ cần ta bị ngươi giết chết là đủ, ngươi sẽ phải thay thế ta, ha ha cuối cùng ta cũng không còn phải sống trong cái ảo cảnh chết tiệt này nữa, lâu quá rồi, ta chờ đợi ngày này quá lâu rồi"

Lý Thiên càng nghe càng hoảng hốt, túm lấy lão già dưới chân hét to:

"Ngươi nói cái quái quỷ gì thế, thay thế ngươi là sao, mau nói cho ta biết"

Lão thành chủ dùng ánh mắt thương hại nhìn hấn:

"Ta và ngươi đều giống nhau"

"Cái gì, lão, lão cũng là người bị nhốt trong ảo cảnh, làm thế nào có thể, không thể nào đến giờ vẫn còn sống"

Lý Thiên miệng lắp bắp vài câu, tay đang nắm cổ áo lão cũng buông ra, lão thành chủ ngã người xuống đất, động tới vết thương, miệng không ngừng phun ra máu tươi, giọng cười càng lớn:

"Ha ha, lúc đầu ta cũng giống ngươi, cứ tưởng bị nhốt trong ảo cảnh lâu ngày, cơ năng thân thể hao mòn mà chết, linh hồn theo đó cũng tan biến theo, nhưng ta đã lầm, ảo cảnh này không ngờ giam giữ linh hồn ta, nó không ngừng cung cấp năng lượng để duy trì linh hồn ta không tan biến"

Lão thành chủ ngữ khí tràn đầy bi thương, xen lẫn sợ hãi:

"Cho dù ta có hủy diệt tất cả, từ con người, thành trì cho đến mặt đất bầu trời, thì vĩnh viễn không thoát ra được cái lồng giam này vĩnh viễn bị bóng tối vây quanh này, rồi chỉ cần ta nhắm mắt lại, vừa mở mắt ra mọi thứ lại như cũ, hoàn hảo không một chút tổn hao. Cái vòng lặp vô tận đó đáng sợ đến nhường nào, ngươi có hiểu không. Thứ đáng sợ nhất trên đời không phải là cái chết, mà là thời gian, vĩnh viễn bị giam cầm trong chiếc lồng sắt, ngày qua ngày đối với cái lũ kiến hôi vô tri đó, ngay cả phát điên ta cũng không thể, đầu óc ta lúc nào cũng tỉnh táo, sự giãy vò đó kinh khủng đến nhường nào".

Lý Thiên mặt trắng bệch, cổ nén cảm giác sợ hãi vào lòng, tò mò hỏi:

"Vậy chẳng lẽ ta giết lão, lão sẽ được giải thoát"

Lão thành chủ đã đến lúc dầu hết đèn tắt nhưng ngữ khí lại vui vẻ dị thường:

"Ha ha, sau bao năm dầy vò trong ảo cảnh, rồi một ngày ta chợt nhận ra bản thân bỗng chốc lại trở thành thành chủ của tòa thành này, ảo cảnh này dường như muốn đồng hóa ta với ảo ảnh xung quanh, hoàn toàn triệt tiêu ký ức của ta, nhưng không ngờ ta lại từng luyện được cảm thuật tinh minh tâm, thần thuật này duy trì tâm trí ta luôn thanh tỉnh, đó là vận may cũng chính là bi kịch của ta, ta đã từng ước mình chưa bao giờ tu luyện môn thần công này, nếu như thế thì giờ ta đã chẳng biết mình là ai, cũng chẳng gầy vò đau khổ thế này, ta từng thử tự tử vô số lần nhưng chưa lần nào cũng được hồi sinh, duy chỉ có một cách ta chưa từng thử"

Lý Thiên cười khổ nói:

"Ý lão là, nếu ta, một kẻ giống lão, giết chết lão, ta sẽ thay thế thân phận của lão, còn lão sẽ tan biến hoàn toàn, điều vô căn cứ thế mà lão cũng tin"

"Ta còn cách nào khác sao, khụ khụ"

Lão thành chủ vừa nói xong liền ho sặc sụa, phun ra một ngụm máu lớn, hơi thở càng lúc càng yếu, cuối cùng tắt hắt. Nhưng điều tiếp theo làm Lý Thiên kinh ngạc, cơ thể đầy vết thương của lão thành chủ lấy mất thương có thể nhìn thấy phục hồi một cách nhanh chóng, ngay sau đó truyền đến tiếng la tê tâm phế liệt:

"Không thể nào, sao ta vẫn còn sống, điều này sao có thể, không thể".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cực Ác Lão Tổ

"Này sao lão không nhảy xuống vách núi ấy, lúc trước ta từng lừa tên Đào thống lĩnh nhảy xuống, đến giờ hấn vẫn còn chưa xuất hiện nữa, à mà quên lão luyện đến cảnh giới cao như thế có rớt xuống cũng không chết được"

Lý Thiên nhìn về mặt như người chết của lão thành chủ, dường như cảm thấy đồng cảm, mở miệng an ủi:

"Không đâu, từ khi thân thể chết đi, tu vi ta cũng đã mất hết rồi, giờ chỉ là một tên thành chủ thực lực tương đương với người thôi. Ta cũng từng nhảy xuống đó rồi, đúng là chết thật đấy nhưng một thời gian sau lại sống lại như thường, ngươi cứ chờ thêm ít lâu là thấy hấn ta xuất hiện lại thôi".

Lão thành chủ vẫn như người chết, thì thào nói

"Này lão tên gì thế, dù sao bây giờ chúng ta đều ngồi chung một thuyền rồi, chẳng lẽ đến tên cũng không biết thì hơi ngại"

Lý Thiên hỏi rồi sau đó tự giới thiệu:

"Ta tên là Lý Thiên"

Lão thành chủ khôi phục chút sức sống, như một con cừu ở giữa bầy sói bất ngờ tìm thấy một con cừu khác, lòng có cảm giác đồng cảm tương liên:

"Ha ha, số tiểu tử nguoi cũng thật may mắn mới cùng ngồi nói chuyện với ta, nhớ năm xưa, cực ác lão tổ ta đường đường là một trong thập đại ác ma hung danh nhất trong giới tà phái đại lục, người vừa nghe đến tên đều sợ đến mất mật, ngay cả đứng cũng không vững, những người có khả năng cùng đàm đạo với ta không ai không phải là nhất thế kiêu hùng một phương cả."

Cực ác lão tổ như nghĩ ra gì đó, ưỡn ngực trầm giọng nói:

"Thế nào, hôm nay gặp nguoi coi như có duyên, nguoi có muốn bái ta làm sư phụ không, tuyệt học của ta từ công pháp đến võ kỹ đều là đỉnh cấp, tuyệt đối giúp nguoi xưng bá tu chân giới."

"Bị giam trong đây còn xưng bá cái quái gì nữa, có thời gian ta thả đi kiếm đường ra còn hơn"

Lý Thiên nghe thế bĩu môi, lòng vừa động bỗng cảnh giác nhìn lão:

"Này, không phải lão định lừa ta tu luyện môn tinh tâm gì đó nhé, định kéo ta giống lão suốt đời sao, ta thả chết không theo"

Lão già thấy mưu kế bị phát hiện ừ ừ nói:

"Này nguoi chỉ là luyện thể tăng sáu, không qua năm ngày sau ngủm là cái chắc, đến lúc đó ta lại cô đơn một mình rồi, ở lại chung với ta đi, hai ta cùng nói chuyện như thế cho bớt tịch mịch"

"Tránh xa ra, bị như lão thì thả chết còn dễ chịu hơn"

Thấy cực ác lão tổ đưa tay ra, Lý Thiên lại sợ hãi vội nhảy lùi về sau, động đến vết thương làm hắn nhe răng trợn mắt, con hổ lúc này bên cạnh hắn thấy thế tiến tới an ủi, cả người cọ vào người hắn, thân thể to lớn của nó, ép Lý Thiên ngã ra đất, đưa tay chặn lại con vật đang không ngừng liếm láp mặt hắn, nước dãi dính khắp người, nhóp nhép vô cùng.

"ha ha, tránh ra nào, hổ ngoan đừng làm rộn nữa, a ui chạm đến vết thương của ta rồi"

Tiếng kêu đau đớn của Lý Thiên khiến con hổ giật mình, nó vội tránh sang bên, Lý Thiên cũng không trách nó, vuốt ve đầu hổ cười cười:

"Hi hi, hổ ngoan, thông minh ghê, hay giờ ta đặt tên cho nguoi nhỉ, gọi nguoi là Bảo Bảo nhé"

Bảo Bảo nghe thế gật đầu liên tục, hai mắt hiện nét cười, cái đuôi sau lưng không ngừng ngo nguẩy tràn ngập sung sướng. Đúng lúc này cực ác lão tổ bỗng xuất hiện quanh người Bảo Bảo, tay vịn về chòm râu dưới cằm, hai chân vòng qua vòng lại mấy vòng quanh người nó.

"Này, lão lại làm trò gì thế"

"Nguoi không thấy nghi hoặc hả"

Cực ác lão tổ dừng lại, nhìn Lý Thiên nói, trầm ngâm một chút lại tiếp tục:

"Ở nơi này không thể nào có yêu thú được, con dã thú này thông minh như thế rõ ràng rất đáng nghi"

Nói rồi không dám chắc mà mở miệng:

"Có khi nó chính là trận tâm"

"Đừng đùa, không phải lão nói lúc đầu khi vừa bị nhốt, lão đã phá hủy toàn bộ rồi còn gì, có nghĩa là Bảo Bảo cũng nằm trong đó, làm sao nó có thể là trận tâm được"

Lý Thiên cau mày khó chịu, thân hình di động chắn trước người Bảo Bảo như sợ lão già này bị nhốt lâu quá hóa khùng bất ngờ tấn công. Cực ác lão ma nghe thế mới sực tỉnh, xoa xoa đầu mình cười:

"Chắc có lẽ ta nhầm"

Lý Thiên và cực ác lão tổ mỗi người đều có suy tư trong lòng, hai người không ai nói chuyện, Lý Thiên tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, hắn chỉ còn năm ngày, nếu trong năm ngày không tìm được cách thoát ra hắn phải chết không nghi ngờ, tay đang đặt bên người Bảo Bảo bất giác nắm chặt lại, Bảo Bảo bị đau cũng không hề rống, như hiểu rõ tâm trạng của Lý Thiên, nó chỉ ừ ừ vài tiếng, trong mắt xuất hiện vài tia do dự chỉ lướt ngang qua, căn bản Lý Thiên không thấy được.

Lý Thiên càng nghĩ, càng không ra biện pháp, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, tình cảnh này chỉ có con hổ chết tiết kia mới giúp được hắn, Lý Thiên đắn đo suy nghĩ hồi lâu, trầm ngâm rằng hết lớn:

"Hổ đại gia, ngài ăn chiều xong chưa, mau giúp ta đi, lần trước ta sai rồi, bỏ qua đi"

"Alo, alo hồ đại gia có nghe không vậy"

Cực ác lão tổ thấy Lý Thiên bỗng dưng hét lớn cũng ngó mắt nhìn sang, hiếu kỳ hỏi:

"Ngươi một tên luyện thể tăng sáu thật sự quen biết với huyền long hồ"

"Cũng mới biết mấy canh giờ thôi, mà ta lỡ đắc tội với nó rồi"

"Thật hả, nhanh quỳ xuống xin lỗi đi, biết đâu có đường thoát"

Cực ác lão ma hiếm khi tinh thần phấn khởi như vậy vội vàng góp ý:

"Móa đùa à, đầu gối ta quỳ cha, quỳ mẹ, quỳ thiên địa, chưa bao giờ biết quỳ trước một con hồ"

Lý Thiên phẫn uất lên tiếng, đúng lúc này giọng nói trẻ con vang lên trong đầu hắn:

"He he, vậy thì con kiến ngươi cứ giữ cái đạo ấy mà xuống mò đi, ta sẽ giúp chôn cất thân xác cho ngươi, hi hi mà nếu ngươi bỏ cuộc sớm quá chẳng phải mất vui sao, nên là ta sẽ cho ngươi một cái gợi ý nho nhỏ, trận tâm nằm bên ngoài thành, nó có hình dáng là một viên ngọc, chỉ cần ngươi vừa chạm tay vào sẽ có cảm giác nắm giữ toàn bộ ảo cảnh."

"Ặc, đùa nhau à"

Lý Thiên thộn mặt ra, cũng không nghe lão già bên cạnh đang lái nhái khuyên giải, hắn trực tiếp tát mình cái bạt tay:

"Lại Miệng thôi rồi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phát Hiện Mới

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cực ác lão tổ cả đời tìm kiếm trận tâm cũng không thu được chút kết quả nào, Lý Thiên bắt buộc trong vòng năm ngày tìm ra, đúng là người si nói mộng. Đã ba ngày qua đi, thời gian chỉ còn hai ngày, trong vòng ba ngày nay hắn cùng Bảo Bảo cơ hồ lật tung mọi góc ngách, mặt trời luôn luôn nổi bật trên bầu trời, không có màn đêm Lý Thiên chỉ còn biết dựa vào đồng hồ sinh học của bản thân mà phán đoán.

"Không còn nhiều thời gian, phải nhanh lên mới được"

Lý Thiên cũng không nghỉ ngơi lâu, trong ảo cách hắn dường như không có chút nào mệt mỏi, lần này hắn chuẩn bị sẵn một đoạn dây thừng chuẩn bị khám phá địa điểm duy nhất hắn chưa đặt chân đến, vách núi xung quanh đây.

Cột một đầu dây vào gốc cây bên mép rừng, kiểm tra độ chắc chắn vài lần, Lý Thiên quyết định đu người xuống vách đá, vách đá bao xung quanh rộng lớn đến dường nào, căn bản Lý Thiên dùng mấy ngày còn lại không cách nào khám phá nổi, hắn đánh chọn một địa điểm bất kỳ, tất cả đành trông chờ vào vận may.

Từ từ nói lỏng dây, chân đạp vách đá thả người từ từ xuống, Lý Thiên cùng lúc nhìn ngó xung quanh xem có gì đặc biệt, căn bản đây là hành động, mò kim đáy biển, mà hắn cũng là không còn cách nào khác.

Không biết qua bao lâu, khi sợi dây thừng đã đạt tới giới hạn, Lý Thiên vẫn không cách nào xuống tới đáy vực, liếc nhìn xuống dưới chỉ thấy bóng tối vô tận. Thở dài một hơi, Lý Thiên không có thời gian làm thêm dây thừng, hắn đành tiếp tục đổi địa điểm khám phá, lần này là vách núi phía Bắc, đối diện với cái hồ này.

Lần này Lý Thiên chỉ đi đoạn đường chừng phân nửa liền phát hiện một thứ khiến hắn mừng rỡ, bên trái cách chỗ Lý Thiên mấy chục mét, mơ hồ có một cái động ẩn sâu vào vách núi. Lý Thiên nổi lên vài tia hi vọng le lói, giữ người đứng thẳng trên vách núi, Lý Thiên lấy đà chạy thẳng tới chỗ hang động, thân hình cách hang động không xa nhưng hắn đã vượt qua quán tính, thân thể có xu hướng bị lực hấp dẫn bên dưới kéo xuống, Lý Thiên cắn răng, đưa tay chém đứt dây thừng bảo vệ, Khi đến điểm giới hạn, chân đạp mạnh mượn lực phóng tới.

"Phải tới, nhất định phải tới"

Lần này Lý Thiên may mắn, vừa vặn kịp bám tay, kéo cả người lên, nằm lăn ra đất, Lý Thiên thở hồng hộc:

"Mém chút chết sớm đi vài ngày rồi"

Lý Thiên không có thời gian nghỉ ngơi lâu, cổ gượng thân thể đứng dậy, cầm lên từ bên hông một cây đuốc được chuẩn bị sẵn, hắn chuẩn bị sẵn đá lửa,

vừa thấp sáng xong vội, tiến vào trong hang động khám phá. Ánh lửa bập bùng phản chiếu gương mặt thấp thỏm lo lắng của Lý Thiên. Thời gian của hắn sắp hết, lần này là cơ hội cuối cùng, nếu còn không tìm ra trận tâm, hắn phải chết không nghi ngờ.

Hang động không sâu lắm, đi một lúc hắn đã đến cuối hang. Nhưng Lý Thiên lại phải thất vọng, bên trong không có thứ gì, theo ánh lửa hắt vào tường đá chỉ hiện ra chi chít tường hàng chữ, Lý Thiên nheo mắt lại gần mới nhìn rõ:

"Ta sẽ chết tại đây sao, ta không cam lòng, ta không cam lòng, cừu nhân còn sống, thù của nàng còn chưa trả, làm sao ta có thể chết, ta phải trả thù, trả thù"

"Oán khí nặng quá, chắc lại một người nữa bị nhốt ở đây, cực ma lão tổ quả quyết chỉ có hắn và Lý Thiên hai người bị vây trong ảo cảnh, sao lại lòi ra thêm một người"

Lý Thiên vừa nhìn liền nghĩ ngợi, rồi bỗng vỗ lên đầu một cái thật kêu, thầm chửi mình ngu:

"Người này chắc hẳn là bị vây trong đây trước cực ác lão tổ nên lão ma kia không biết cũng không có gì lạ".

Lý Thiên không nghĩ nhiều tiếp tục nhìn xuống, bỗng hai mắt mở to, Lý Thiên lòng mừng rỡ lắm nhắm theo hàng chữ trên vách động:

"Ha ha cuối cùng ta cũng nghĩ ra cách giải trận, buồn cười Thủy Nhật tông lại dám dựa vào Mê Huyền Ảo Tung trận của Mê Huyền tông ta chế biến thành ảo trận vây khốn ta, đúng là chuyện nực cười nhất trên đời."

Lý Thiên càng thấy càng mừng rỡ, lòng nhen nhóm hi vọng, đưa đuốc xuống dưới hiện rõ dòng chữ tiếp theo:

"Mê Huyền Ảo Tung trận lấy mê làm gốc, lấy huyền làm nền, lấy ảo làm thân tạo nên ba trụ cột, tập hợp cửu nguyên của đất trời tự lập thiên địa riêng, vậy khôn địch nhân, căn bản không có cách nào phá giải"

Lý Thiên xem xong tuyệt vọng vô cùng ngay cả tay cầm đuốc cũng ru rẩy mềm rớt xuống đất, nhưng hắn vẫn cố với lấy chút hi vọng tiếp tục xem tiếp:

"May mắn thay, Thủy Nhật tông không am hiểu trận pháp, dựa vào Mê Huyền Ảo Tung trận, trận pháp mới tuy đã tiếp cận trận pháp thần cấp nhưng không cách nào đạt tới, vẫn còn một lỗ hổng, Tiểu Nhất Từ ta ba tuổi đã xem xong Nhất Trận tuyển tập mười quyền, năm tuổi tự thân lập một tụ trận tập hợp linh khí, Mười tuổi đã thành thạo toàn bộ trận pháp dưới thiên cấp, mười lăm tuổi sáng tạo trận pháp mới, mười tám tuổi đã là một trong mười hai tông sư trận pháp đỉnh cấp của đại lục, lỗ hổng đó tuy được che dấu vô cùng khéo léo nhưng không cách nào qua mắt được ta.

Nhìn thấy từng câu từng chữ mang đầy vẻ cuồng ngạo của một đời tuyệt đỉnh kỳ tài từ khi còn nhỏ cho đến khi trưởng thành, đều mang theo hào quang khiến người người ngưỡng mộ, Lý Thiên tự thấy bản đủ ngạo nhưng rõ ràng có người còn ngạo hơn hắn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Mê Huyền Đồ Phổ

Lý Thiên như thấy hi vọng phía trước, đưa cây đuốc xuống dưới, lại phát hiện đã chạm tới đất, đoạn ghi chép tới đây là hết, Lý Thiên giật mình, vội cầm đuốc tìm kiếm xung quanh nhưng không còn bất cứ hàng chữ nào nữa.

"Sao lại như thế, đến đây là hết chẳng, chẳng lẽ người này thuận lợi tìm ra lỗ hổng, nên đã thoát khỏi ảo cảnh, vì thế ở đây không còn ghi chép bất kỳ thứ gì nữa"

Lau mồ hôi trên trán, Lý Thiên không từ bỏ hi vọng, tiếp tục đưa đuốc xuống gần sát mặt đất, người cứ thế cúi lưng đi loay hoay qua lại, như muốn tìm kiếm chút manh mối nhỏ nhoi.

Lần này trời không phụ lòng người, Lý Thiên tinh mắt phát hiện dưới nền lớp đất nhô lên một góc của thứ gì đó, Lý Thiên vội ngậm ngọn đuốc ngang miệng, hai tay bôi mủ, đào đất sang hai bên, phát hiện bên dưới có một quyển sách, quyển sách rất mỏng, cầm lên tay hắn mới phát hiện, quyển sách này thật ra là một cuộn giấy gấp lại, chất liệu cũng không phải giấy thông thường mà làm bằng da thú, cực kỳ chắc chắn, bề mặt láng mịn sờ vào vô cùng êm tay.

Vừa nhìn vào nội dung cuộn da thú này, Lý Thiên bỗng bật cười, thì ra bên trong cuộn da này giống hệt quyển cửu chuyển thần công của hắn, không có một chữ nào. Đối với tình huống quen thuộc thì chỉ cần làm theo hành động quen thuộc, Lý Thiên sờ tay vào áo, bên trong có một túi ỉn, may mắn này giờ chiến đấu vẫn chưa bị rách, bên trong lấy ra một vật được gói cẩn thận trong mảnh vải, chính là viên hắc thạch khi trước.

Vẫn giống như lúc trước, Lý Thiên cầm lấy viên đá thử cả vài lần, cuộn giấy da vốn không có gì dần dần hiện lên vài hình vẽ lạ mắt, có tròn, có vuông, có hình thù kỳ quái, xuất hiện đầy bề mặt cuộn giấy da, đến khi tất cả không gian đã lấp đầy bởi vô số hình vẽ, Lý Thiên mới hài lòng lật sang mặt sau bắt đầu lặp lại động tác quen thuộc, lần này hắn kết thúc rất nhanh, bởi vì mặt này chỉ có vài chữ.

"Mê Huyền Đồ Phổ"

Lý Thiên khẽ lăm bằm, hai mắt tức thì sáng lên, cuộn giấy da này rõ ràng có quan hệ với chủ nhân của dòng chữ trên bức tường đá, nếu người đó đã thoát khỏi đây sao lại để lại vật này, điều này làm Lý Thiên vô cùng nghi vấn.

Lật lại mặt sau, xuất hiện vô số đồ án đập vào mắt Lý Thiên. Các đồ phổ này bên dưới hay ngay trong hình đều có vài hàng chữ chú thích, chẳng hạn như Lý Thiên đang soi đuốc lại gần góc dưới bên phải cuộn giấy da, ở đó có một hình tròn lớn, các cạnh chéo đối xứng nhau, chia cắt hình tròn thành vô số phần, mỗi giao điểm của nó đều có chú thích một vài vật nào đó, có cái Lý Thiên hiểu như cực phẩm linh thạch, thượng phẩm linh thạch, đều là các linh thạch phẩm chất cao nhất, Lý Thiên nhìn mà lú lẫm, sờ bên túi hắn chỉ còn lại một viên hạ phẩm linh thạch, số còn lại toàn bộ đều rơi mất khi chiến đấu rồi. Đó là tất cả những gì Lý Thiên hiểu, còn cái gì mà hóa ma tinh, rồi còn thủy linh châu hình như nghe ở đâu rồi, đằng sau còn một hàng dài thứ hắn không biết nữa.

Nhìn qua một lượt, Lý Thiên nhãn thần sáng lên, hô hấp gấp gấp vài phần, hắn tuy không phát hiện có đồ án của Mê Huyền Ảo Trận trận nhưng lại bất ngờ thấy đồ án của chính ảo trận đang vây khốn hắn, đồ án này nhìn qua mới hơn phần còn lại, bên trong óng ánh sắc đỏ quý dị như được vẽ từ máu tươi, máu kia không biết trải qua bao nhiêu năm tháng vẫn chưa hề khô, mà còn lưu lại cảm giác ám ảnh như thế khiến Lý Thiên hơi rùng mình một cái.

"Ha ha, hôm nay cuối cùng Tiểu Nhất Từ ta cũng hoàn thành xong bản phác thảo sơ đồ của ảo trận đang vây khốn bản thân, không biết Thủy Nhật tông đặt tên nó là gì nên cũng không cần tên gọi, ảo trận nhìn qua rất cao thâm nhưng lại chứa một nhược điểm chí mạng, ảo trận mà lão thái hủ kia luôn miệng nói là thần cấp trận pháp này vậy mà lại tồn tại trận tâm, ha ha buồn cười trận pháp thần cấp mà lại tồn tại trận tâm, đúng là muốn làm ta cười đến chết đây mà"

Đoạn giới thiệu rất ngắn mà cũng chẳng giúp gì cho Lý Thiên, cái mà Tiểu Nhất Từ kia mất công tìm hiểu, hắn đã biết rồi, thứ mà Lý Thiên muốn biết thì lão ta lại không ghi ra, đúng là muốn làm người khác tức chết, Lý Thiên đành trông chờ vào bản thảo sơ đồ ảo trận bên trên. Lý Thiên trông thấy mà hoa mắt, sơ đồ kia như vô số hình vẽ kỳ quái xếp chồng lên nhau, tạo ra một hình thù quái lạ, các đường kẻ chỉ chít nối sát nhau, căn bản không làm cách nào hấn nhận ra đâu là đâu.

"Phải hiểu được cách vận hành ảo trận, trận tâm, trận tâm, có trận pháp tìm ra trận tâm không ta"

Lý Thiên lại lật ngược, lật xuôi một lúc, bỗng phát hiện một sơ đồ nhỏ nằm riêng một góc, bên dưới có vài hàng chữ khiến hấn chú ý:

"Cách tìm trận tâm (Áp dụng cho phần lớn trận pháp): thông thường trận tâm là vật chủ cung cấp năng lượng chính cho toàn bộ trận pháp, do vậy chỉ cần từ một thứ bất kỳ trong trận pháp nào ta đều có thể tìm ra trận tâm, tùy tầm quan trọng của vật đó nằm trong chu kỳ vận chuyển linh khí của đại trận, ta có thể từ đó có thể tạo ra đường liên kết giữa trận tâm và thứ đó. Do vậy Sau khi tìm được một vật được cho là quan trọng trong trận pháp, lập tức cắt đứt liên kết bằng trận pháp nhỏ bên dưới, sau đó điều động linh khí trong cơ thể tiến nhập vào trận pháp mới tạo ra, Đẳng cấp càng cao, tìm được vật càng quan trọng, thì khả năng tạo ra liên kết càng lớn"

Lý Thiên xem xong chưa vui mừng được lâu, thì chợt phát hiện một điều rất quan trọng, mặt giống như ăn phải mướp đắng, cực kỳ khó coi, hấn không kim được cất tiếng mắng to:

"Đùa nhau à, luyện thể thì làm sao có linh khí mà điều động".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sự Thật Tàn Khốc

Thất vọng ra khỏi hang, Lý Thiên lòng còn ôm chút hi vọng cực ác lão ma có thể nghĩ ra biện pháp gì đó, hấn nhanh chóng bám vào vách núi leo lên, vừa lên tới nơi liền nhanh chóng chạy đi, cực ác lão tổ từ khi công bố danh tính thật sự cho Lý Thiên cũng không trở về Phạm Nhân thành, lão hiện giờ cầm rễ ở đây, luôn miệng thuyết phục Lý Thiên bái lão làm sư phụ, nhưng Lý Thiên bị lão lừa một lần, giờ như chim sợ cành cong, nào dám học.

Lý Thiên muốn tìm bọn họ không khó, hấn chẳng cần phải to giọng gọi, bởi từ phía xa Lý Thiên đã nhìn thấy một cột khói bốc lên như có ai đó đang cắm trại, hành động lạ thường như thế trong thế giới này còn ai khác ngoài lão, Lý Thiên chưa đến gần đã cảm thấy mùi thơm nức mũi tràn ngập không gian, xuyên qua lùm cây trông thấy một người một hổ, đang chảy nước miếng nhìn chăm chăm một con thỏ nướng trên giá, cách đó không xa còn có một chiếc lồng giam vài con thỏ trắng khác, đôi mắt đáng thương của chúng nhìn chăm chăm đồng bạn bị nướng đến không còn nhận ra, sâu bên trong lại ản ản chút ướt át như muốn khóc.

"Đây hai người dám dẫu ta lên ăn một mình à, thật không có nghĩa khí gì cả"

Nhìn hình ảnh kia, trong lòng Lý Thiên ảm áp hơn hấn, hấn hiếm khi vui đùa một câu. Một tay đưa ra giữ lấy đầu Bảo Bảo đang muốn ôm lấy hấn, tay kia móc trong túi áo cuộn giấy da tìm thấy trong hang động, ném cho cực ác lão tổ:

"Lão ma, ta vừa phát hiện bên vách núi có một hang động, thứ này lấy được trong đó, một người tên Tiểu Nhất Từ dường như cũng bị vây khốn trước cả chúng ta, tên đó có vẻ am hiểu trận pháp, hình như thoát ra được rồi, bên trong đấy có đồ án ảo trận này, ông xem có biện pháp nào không"

Dù không trông mong gì nhưng Lý Thiên cũng có chút hi vọng, nhưng hi vọng hắt thoảng cái bị dập tắt, cực ác lão tổ nhìn sơ qua, mặt hiện vẻ khiếp sợ, sau khi gấp lại cuộn giấy da, lão thờ dài lắc đầu:

"Thật không ngờ ở đây cũng thấy được chỉ bảo của Mê Huyền tông, đáng tiếc ta lại không rành về trận pháp, chỉ bảo này với ta chẳng khác nào một quyển thiên thư, một chữ cũng không thông"

Cực ác lão tổ như nghĩ ra gì đó, nghi ngờ nói:

"Người nói người kia tên Tiểu Nhất Từ"

Lý Thiên khó hiểu gật đầu

"Đúng thế, trong động kia vẫn còn lưu giữ những chữ do hắn viết mà, ta không nhìn nhầm đâu"

"Nếu ta nhớ không lầm, hồi ta còn nhỏ từng nghe trưởng bối trong nhà bàn về một tuyệt đỉnh thiên tài của Mê Huyền tông, không ngờ dám đột nhập vào Thủy Nhật tông, nghe đâu sau khi đi vào thì chưa từng đi ra, nếu không chết bên trong thì cũng bị Thủy Nhật tông bắt giữ, không ai biết được. Sự kiện đó khi xưa đã từng oanh động khắp tu chân giới Cửu Thiên Đại Lục, Mê Huyền tông cùng Thủy Nhật tông từ đó kết xuống thù hận, không lâu sau hai đại phái đình cấp quyết chiến một trận, dẫn phát vô số tông môn phụ thuộc lao vào vòng chiến như con thiêu thân, cơ hồ trở thành đại chiến toàn thế giới. Chỉ đến khi thế lực thần bí nhất đại lục Thương Hương Tiểu Các ra mặt hòa giải, mới tạm lắng xuống."

Cực ác lão tổ khiếp sợ nói, khóe miệng hơi run rẩy như nhớ lại trận đại chiến khi xưa mà cảm xúc bất giác tràn về. Lý Thiên như người mới vừa tỉnh mộng, suy tư nói:

"Nói như vậy vị thiên tài kia chính là Tiểu Nhất Từ, và hẳn tuy tìm ra lỗ hổng của trận pháp nhưng vẫn không thoát ra được, nếu không Mê Huyền tông sẽ không bất chấp tất cả dẫn phát một trận đại chiến quy mô lớn như thế"

Cực ác lão tổ lắc đầu tự giễu:

"Thiên tài của Mê Huyền tông còn không giải được ảo trận này, chúng ta so được với người ta sao"

Lý Thiên trong lòng còn chút hi vọng như ngọn nến lung lay trước gió, giờ đã hoàn toàn bị dập tắt cõi lòng như tan nát, thất thần ngã ngồi ra đất. Bảo Bảo cảm nhận được tâm trạng của Lý Thiên, nó nằm xuống, lấy toàn thân bao quanh người hắn như muốn an ủi Lý Thiên.

"Ta không sao đâu, ai mà chẳng chết, nói thật cho người biết nhé, ta đã từng chết rồi"

Lý Thiên dựa lưng nằm vào lòng của Bảo Bảo, lồng ngực trên bụng nó tròn mịn, êm dịu hết như một tấm nệm cao cấp nhất làm Lý Thiên bình tĩnh đi nhiều, cõi lòng cảm thấy thật bình yên. Hắn nói một lúc lại nở nụ cười:

"Với lại ta có chết đâu, linh hồn vẫn còn ở lại trong đây, chỉ là ta không còn nhớ người nữa, lâu lâu người nhớ đến thăm ta đấy"

"Ừ, Ừ"

Bảo Bảo kêu lên bi thương, cả thân người co lại như muốn hòa quyện lấy Lý Thiên vào trong người nó. Bên kia cực ác lão tổ rất không có tính người kêu lớn:

"Học tinh ninh tâm của ta đi, giờ vẫn còn kịp đó, ít nhất người cũng không muốn thấy Bảo Bảo cô đơn một mình đấy chứ"

"Im đi lão quỷ, muốn kéo ta giống như lão sao, nằm mơ đi"

Lý Thiên tức giận chửi lại một câu, chỉ đổi lấy lão tổ cáu gắt cười tà ác, ần ần có chút mất mát:

"Khắc khặc, ta sẽ rất nhớ người đấy"

"Lúc nào mà người chẳng được gặp ta"

"Đó đã không còn là người nữa rồi"

Cực ác lão tổ giọng nghiêm túc nói làm Lý Thiên phì cười, không khí căng thẳng cũng giảm bớt đi rất nhiều, nhưng trong lòng ai cũng có tâm sự của mình, tiếp theo không gian liền chìm vào tĩnh lặng, chỉ lâu lâu vang lên tiếng "tí tách" từ đồng lửa cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Trận Tâm

Lý Thiên như một kẻ sắp bị tử hình, ngồi hồi tưởng lại cuộc đời mình, từ khi còn ở tiền kiếp đến khi sống lại tại thế giới xa lạ, rồi giờ đây hắn lại đang ở trong một nơi có thể coi là thế giới khác này. Đang lúc thần thờ nhìn hai tay đan xen vào nhau, Lý Thiên bất ngờ phát hiện từ lòng bàn tay hắn vậy mà nhìn xuyên qua thấy được mặt đất bên dưới, một hàng kiến đang tha mồi nối tiếp nhau liên miên không dứt. Lý Thiên hoảng sợ thu tay về cảnh tượng đập vào mắt hắn y như những gì hắn vừa thấy.

"Chuyện gì thế này"

Lý Thiên mặt biến sắc, phản ứng của hắn làm hấp dẫn mấy người xung quanh, Bảo Bảo vừa tỉnh ngủ, đưa đôi mắt nghi hoặc nhìn Lý Thiên, đối diện cực ác lão tổ nhìn ra phản ứng của Lý Thiên lắc đầu thờ dài:

"Nếu ta đoán không sai, thì hẳn cơ thể ngươi bên ngoài sắp cạn kiệt sinh cơ rồi, đó là dấu hiệu ảo trận này bắt đầu đồng hóa linh hồn của ngươi, không quá ba nén nhang ngươi phải chết không nghi ngờ"

Cực ác lão tổ oán trách nhìn Lý Thiên, giọng tràn đầy mất mát:

"Giờ có học Tinh Minh Tâm cũng không kịp rồi, khó lắm mới xuất hiện một người giống mình, ngươi cứ thế bỏ mặc lão già này như vậy sao"

Lý Thiên cũng không nghe cực ác lão tổ nói, hai mắt nhắm nghiền nhìn đôi tay càng ngày càng mờ, hắn vội kéo ống quần lên phát hiện đôi chân cũng dần biến mất, cảm giác sợ hãi xen lẫn đôi chút khó hiểu xâm chiếm cõi lòng.

Lý Thiên về mặt ngờ ngác nhìn xung quanh:

"Ta sắp biến mất sao, lại chết nữa sao, ta chỉ mới vừa sống lại mấy tháng trước thôi mà"

Ngay lúc này, Bảo Bảo bên cạnh khí thế chợt thay đổi, đôi mắt luôn do dự bất định, giờ đây lại cực kỳ quyết tâm, từ một con mèo nhỏ khiến người khác thương yêu, giờ đây nó mới thật là một chúa tể son lâm thực thụ, sát khí cùng đã tính lan tràn làm Lý Thiên đang mơ màng cũng phải hồi tỉnh, đang lúc hắn còn mê mang, Bảo Bảo bỗng vồ người xông tới, mở hàm răng sắc nhọn cắn tới đầu Lý Thiên.

Lý Thiên choáng tỉnh, cơ thể luôn chìm trong nguy hiểm của hắn đã tự hình thành bản năng sinh tồn mạnh mẽ, chỉ trong tích tắc bất ngờ, Lý Thiên như vô thức vừa ngã người ra sau vừa sò tay rút bội đao bên hông, ngay lúc ý thức trở lại thì cùng lúc Lý Thiên nhận ra có gì đó khác thường, nhưng đã quá muộn, tầm mắt của hắn trông thấy Bảo Bảo lao đến, tay cầm mũi đao chia về phía trước của Lý Thiên đã đâm vào da thịt Bảo Bảo, một vết máu tươi đỏ chói bắn thẳng lên mặt hắn, Lý Thiên mặc kệ mùi máu tanh trên mặt, hai mắt trừng trừng nhìn Bảo Bảo nằm trên người thống khổ hét to:

"Không!!!!!!!!!!!!"

Cực ác lão tổ cũng bị tình hình bên này làm cho sững sờ, nếu như là lúc trước lão thừa sức có thể phản ứng kịp, nhưng giờ lão chỉ là một linh hồn có thực lực luyện thể tầng sáu, dù nhận ra cũng lực bất tòng tâm, đến khi tất cả diễn ra xong xuôi, lão mới hồi tỉnh, vội vàng xông tới, kéo Lý Thiên đang bị đè dưới người Bảo Bảo. Lý Thiên hai mắt như mất hồn nhìn thanh đao trong tay, trên thanh đao phủ đầy máu tươi, từ mũi đao không ngừng có máu tươi chảy xuống tí tách từng giọt trên mặt đất.

"Lý Thiên, ngươi còn đứng được ra đó làm gì, nó sắp không xong rồi, mau lại đây"

Bên kia âm thanh cực ác lão tổ có chút gấp gáp, Lý Thiên như người mất hồn thất thủ lao đến, đường đường cũng là luyện thể tầng sáu, nhưng đoạn đường chưa đến năm mét lại làm hắn vấp ngã tới ba lần. Tay run run đặt trên miệng vết thương như muốn khiến nó ngừng chảy máu, Lý Thiên như người mất trí:

"Tại sao lại làm thế, tại sao ngươi lại làm thế"

Lý Thiên đang nói chợt bùng tỉnh, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô lại nở nụ cười vui vẻ, nhìn qua có cảm giác vừa khóc vừa cười trông thật hài hước:

"Đúng rồi, Bảo Bảo chỉ là ảo ảnh, nó làm sao chết được, chút nữa sẽ sống lại ngay thôi"

Cực ác lão tổ bên cạnh đang lo lắng nghe thế cũng phì cười:

"Đúng nhỉ, thế mà ta cũng quên mất, không ngờ ta lại lo lắng cho con súc vật này đến mức quên cả chuyện đơn giản thế"

Chắc có lẽ lão đã cô đơn quá lâu, một thân ma công cũng đã mất hết từ lâu, giờ lão chỉ như một ông già cô độc mong muốn có một vài người bạn cùng trò chuyện, từ đây mới thấy trên đời này không ai sinh ra đã ác độc, cực ác lão tổ cả đời giết chóc vô số, nhưng trong lòng vẫn còn chút lương tri, khi không còn phải đấu đá, người lừa ta gạt như hồi còn ở tu chân giới, lão mới bộc lộ bản tính lương thiện của mình. Lý Thiên cũng vui vẻ nhưng hắn lại không để ý ánh mắt của Bảo Bảo, đôi con ngươi to tròn tràn ngập lưu luyến nhìn hắn, nếu Lý Thiên trông thấy hắn sẽ giật mình nhận ra ánh mắt ấy rất giống ánh mắt Lăng Nhã khi trước, cái khoảng khắc mà cả đời hắn cũng không thể quên được.

Lý Thiên đưa tay vỗ về Bảo Bảo, nhìn thân hình to lớn của nó từ từ tan biến, hóa thành muôn ngàn đốm sáng, phiêu diêu giữa đất trời, rồi các đốm sáng ấy dần tụ hợp lại với nhau, nhưng thân hình Bảo Bảo không xuất hiện như trong tưởng tượng của Lý Thiên, xuất hiện ở chỗ Bảo Bảo vừa biến mất là một viên ngọc đen tuyền thuần sắc, đang lơ lửng trên không, Lý Thiên sững sờ nhìn viên hắc ngọc, cực ác lão tổ bên cạnh khó hiểu nói:

"Bảo Bảo đâu rồi, sao nó không sống lại, sao lại có viên ngọc thể này, chẳng lẽ đây mới là bản thể thật sự của nó"

Lý Thiên nhìn viên ngọc, đầu óc xoay động bắt đầu hồi tưởng toàn bộ quá trình từ trước tới giờ, như nhận ra gì đó, nước mắt không kiềm được một giọt theo gò má lăn xuống, dưới ánh mắt bất ngờ của cực ác lão tổ, Lý Thiên rốt cuộc cũng mở miệng:

"Trận tâm là một viên ngọc"

Cực ác lão tổ cuối cùng cũng tỉnh ngộ:

"cái gì, con hồ đồ chính là trận tâm, không thể nào, trước đây ta từng hủy diệt tất cả, nếu con hồ đồ là trận tâm thì làm sao thoát được, chẳng lẽ"

Nói được nửa câu, cực ác lão tổ bỗng hoảng sợ thốt lên:

"Nó có linh tính rồi, ngày đó nó biết ta muốn diệt nó, nên hóa thành bản thể, lẩn trốn vào không gian xung quanh, với màu sắc như thế nó muốn trốn ta căn bản không thể nào tìm ra"

"Lão cảnh giới cao như thế mà không cảm ứng được một viên ngọc đang di chuyển sao"

"Ta làm sao có thể, không gian ảo cảnh này còn có tác dụng kiềm chế thần thức"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Mâu Thuẫn

"Nhanh phá hủy nó đi, như thế ngươi có thể thoát ra, còn ta có thể giải thoát khỏi cái nơi quỷ quái này rồi"

Cực ác lão tổ không còn quan tâm chuyện quá khứ nữa, lão giờ đây cực kỳ vui mừng, hoa tay múa chân như một đứa trẻ, chỉ chỉ vào viên ngọc to cỡ nắm tay trước người Lý Thiên. Lý Thiên tất nhiên cũng hiểu, nhưng hẳn lại không thể xuống tay được, giọng nói đầy vẻ lưỡng lự:

"Nhưng, Bảo Bảo thì sao, nếu ta phá hủy nó chính là giết chết Bảo Bảo, ta không làm được"

Lý Thiên bắt đầu dè dặt, cực ác lão ma nghe thế gấp đến độ dậm chân liên hồi, tức giận nói:

"Ngươi nói cái gì thế, chẳng lẽ ngươi không muốn thoát khỏi đây, mau phá hủy nó đi"

"Không được, nếu không phải Bảo Bảo cố tình làm thế thì chúng ta vĩnh viễn không thể phát hiện ra nó chính là trận tâm"

Lý Thiên vẫn rất kiên quyết, dẫn đến lão nhân trước mặt giận đến mặt đỏ hồng, tóc tai dựng đứng quất:

"Ngươi đúng là tên ngốc, nó chính là hi sinh bản thân để ngươi thoát ra, nó thật sự chết rồi, không là phần linh tính của nó đã bị một đao lúc này phá hủy hoàn toàn rồi, giờ đây chỉ còn là một viên đá vô tri vô giác mà thôi"

Lý Thiên nghe thế càng thêm quyết tâm:

"Ta đã phạm sai lầm một lần, quyết không thể để nó tái diễn thêm nữa"

"Hừ, ngươi muốn chết thì mặc ngươi, nhưng ta phải thoát khỏi cái lồng giam này, mau giao ra đây"

Cực ác lão tổ càng nghe càng tức giận, cả người lao tới, một trào chụp xuống ý đồ bóp nát viên ngọc, Lý Thiên sao cho phép lão được như ý, nhích người chắn trước viên ngọc, một đao bổ tới. Hai người va chạm rất mạnh, đao cùng trào tiếp xúc rồi tách ra, rồi lại tiếp tục như thế, hai người một lần nữa tiếp tục trận chiến còn dang dở khi trước.

Lần này, cực ác lão tổ không còn nương tay, một trào rồi lại một trào đánh cho Lý Thiên liên tiếp bại lui, đã tiến sát viên ngọc đang lơ lửng. Cực ác lão tổ được thể không buông tha, một trào từ dưới lên, lại thêm một trào từ trên xuống, phong tỏa mọi đường lui của Lý Thiên, hẳn muốn thoát bất buộc phải né tránh, khi đó viên ngọc kia sẽ rơi vào tay lão.

"Đừng trách ta độc ác, đây là ta đang cứu ngươi đấy"

"Ha ha, vẫn còn quá sớm"

Lý Thiên biết không thể chính diện ngạnh kháng, hẳn bắt chấp tất cả bỏ mặc phòng thủ xoay lưng ôm lấy viên ngọc bỏ chạy, nhưng tốc độ của lão ma

quá nhanh, hai trảo không chút lưu tình in năm dấu móng tay lên lưng Lý Thiên, lực đạo cực mạnh đánh văng hấn đi xa, mãi khi va vào một gốc cây mới dừng lại, thân thể Lý Thiên càng thêm trong suốt, đầu óc hấn dần dần mơ hồ.

"Tại sao ngươi lại ngoan cố như thế, lần đầu ta thấy một tên, đường sống ngay trước mặt mà lại hết lần này tới lần khác, chọn lấy đường chết"

Cực ác lão tổ xuất hiện trước người Lý Thiên nhưng cũng không ra tay, chỉ thờ dài nói, một kẻ ngu ngốc thú vị như thế hấn quả thật vô cùng thưởng thức. Lý Thiên ngược đôi mắt đục ngầu lên, nhưng ánh mắt vẫn rất kiên quyết:

"Vì sao ư, vì ta không muốn phải chịu cảm giác bất lực ấy thêm bất cứ một lần nào nữa"

"Ngươi cố, ngu ngốc, được rồi, được rồi, ta cũng mặc kệ ngươi, chờ ngươi chết ta lại lấy viên ngọc cũng không muộn"

Cực ác lão tổ bất đắc dĩ thờ dài, giọng nói đầy vẻ mệt mỏi, lòng thầm nghĩ:

"Tên này cứ để hấn chết cho rồi, sống trong tu chân giới, người ăn thịt người này mà vẫn giữ mấy thứ cảm xúc ngu ngốc ấy, sớm muộn gì hấn cũng trải qua cái gì gọi là cảm giác sống không bằng chết, thà cho nó chết ở đây cho xong"

Lý Thiên ngược lại không nói thêm gì, tuy đầu óc dần mơ hồ đi, tầm nhìn cũng chẳng rõ ràng, nhưng trong lòng ngược lại minh mẫn lạ thường, Lý Thiên cảm giác từng đạo năng lượng từ viên ngọc truyền vào trong người hấn, giữa hấn và viên ngọc lại xuất hiện cảm giác tương liên kỳ diệu, tuy rằng nó rất mơ hồ gần không tồn tại.

Lý Thiên theo liên kết ngày càng bền vững hấn lại xuất hiện cảm giác khác lạ khác, hấn bắt đầu cảm nhận được mọi thứ xung quanh, không phải bằng bất cứ giác quan nào của cơ thể, nó giống như hấn bỗng trở thành thượng đế của vùng đất này, cơ thể của hấn là toàn bộ thế giới này, xương thịt là mặt đất, lông trên người là cây cỏ, quần áo đang mặc là tòa thành trì, mồ hôi là toàn bộ nước trong vùng đất, sinh linh như máu huyết đang chảy trong thân thể, tóc của hấn chính là bầu trời bên trên, hấn với ảo cảnh không ngờ lại hợp thành một.

Tinh thần uể oải cực độ của Lý Thiên trở nên tỉnh táo đến không ngờ, hai mắt cũng dần nhìn rõ xung quanh, Lý Thiên bỗng cảm nhận thấy từng luồng linh khí của ảo cảnh đang tỏa ra bên ngoài, chẳng lẽ đang tẩm bổ cho thân thể thật sự của mình, nhìn thân thể đã trở nên ngưng thực như ban đầu, Lý Thiên nhú mày:

"Ảo cảnh tự vận hành sao, mà tại sao nó lại làm thế, mình tuy không biết tại sao bỗng chốc nắm giữ được ảo cảnh nhưng vẫn không cách nào điều động được linh khí trong đó, giống như là một kẻ được người khác giao cho một số quyền quản lý, nhưng rõ ràng không phải là tất cả"

Lý Thiên bỗng nghĩ đến viên ngọc trong tay, bất giác đưa mắt nhìn xuống, gương mặt hiện lên nét kinh hí đầy vẻ khó tin, miệng khẽ lâm bầm:

"Chẳng lẽ Bảo Bảo vẫn còn sống"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tập Kích Bất Ngờ

Câu hỏi đó quanh quẩn trong đầu hấn mãi không có câu trả lời, Lý Thiên đành bất lực tạm gác chuyện này sang bên, ánh mắt chuyển dời sang người cực ác lão tổ đang trở mắt nhìn biến hóa trên người hấn, Lý Thiên lòng thầm nghĩ

"Lão ma này cũng không tồi, thử xem có thể giải thoát cho lão không"

Lý Thiên tuy nói thế nhưng chẳng biết làm cách nào, ý niệm trong lòng kêu gọi liên tục nhưng không chút biến hóa, hấn vẫn không cách nào nắm giữ hoàn toàn được ảo cảnh, Lý Thiên lòng vừa động bỗng chốc nhớ lại các đồ án trận pháp bên trong mê huyền đồ phổ, khẽ lâm bầm:

"Đúng rồi, chỉ cần thoát ra khỏi đây, cầm đi trận tâm thì ảo trận này sẽ tự động bị phá hủy, ta sao phải suy nghĩ chỉ cho một"

Lý Thiên nghiêng đầu ngó ngang ngó dọc:

"Nhưng làm sao thoát ra"

"Ngươi làm gì thế, chuyện gì đã xảy ra, sao đến giờ ngươi còn chưa biến mất"

Cực ác lão tổ cuối cùng cũng hết kiên nhẫn lên tiếng, Lý Thiên đang bận dung nhập toàn bộ tâm thần vào ảo cảnh nhằm tìm kiếm lối ra hơi đâu quan tới lão nói gì. Cực ác lão tổ lần đầu bị người khác làm ngơ, tức giận bùng phát, một tay đưa ra muốn đoạt lấy viên ngọc trên tay Lý Thiên

Lý Thiên xem xét toàn bộ không gian xung quanh, ngay lúc đưa mắt nhìn theo hướng các luồng linh khí thoát ra ngoài, linh quang chợt lóe thì một bàn tay đã ép tới gần, bị tập kích bất ngờ, hấn không có thời gian né tránh, ý niệm vừa chuyển, lại phát hiện lần này hấn có thể không chế ảo cảnh, cây cỏ thụ

phía sau được Lý Thiên điều động, một cành cây bất chợt dài ra, uốn lượn kéo xuống vừa vặn chặn trước người hắn, chiều thức của cực ác lão tổ bình thường có thể đục thủng một thân cây lớn nhưng lần này vậy chỉ để lại vết hõm sâu trên cành cây thô to.

Cực ác lão tổ bị tình huống kỳ dị này làm bất ngờ giây lát, nhưng với kinh nghiệm của mình, lão biến tình thế không ổn vội nhảy lùi ra sau. Đúng lúc này, từ cành cây ban nãy, mọc ra vô số nhánh nhỏ như hàng trăm con tiểu xà lao về phía lão, Cực ác lão tổ thầm hoảng sợ, chân cũng không dừng bước, liên tiếp nhón mũi chân đưa người lướt nhanh ra sau, mặt đối với đám mọc xà cách không tới một tấc đối diện không ngừng vung trào, một trào ngang qua làm vỡ nát cả chục con như thế, nhưng bọn chúng dường như không biết sợ đám này ngã xuống lại tới đám khác lao lên, làm lão khổ không thể tả.

"Cái gì"

Cực ma lão tổ kinh sợ hô lớn, hai chân đang bước không ngờ bị đám cỏ bên dưới siết chặt không cách nào di chuyển, cực ác lão tổ thầm nghĩ không ổn, đám phía dưới tuy chỉ cần lão dùng lực mạnh hơn chút là có thể thoát ra nhưng lão không có thời gian, đám mọc xà kia đã tiến tới gần trong gang tấc, nếu để đám kia bao vây, chắc chắn không còn đường thoát thân.

"Dục ung thiên hành trào"

Cực ác lão tổ tức giận hét lớn, hai tay thành trào giang ngang ra hai bên, cả người cấp tốc xoay tròn, lực xoay càng lúc càng nhanh, nhìn xa như một lốc xoáy nhỏ mới hình thành, Lý Thiên từ đây vẫn cảm thấy từng luồng gió nhẹ thổi qua mặt hắn, nhìn xa cả đám mọc xà như con thiêu thân không ngừng lao vào, chỉ vừa tiếp xúc liền bị xé nát thành trăm mảnh, đám cỏ phía dưới càng thâm, một vùng tròn rộng xung quanh con lốc bị gió cuốn hất văng lên không, cây cỏ, đất đá theo đó dung nhập vào con lốc biến nó từ không có màu sắc, bây giờ lại trở thành màu nâu của đất, ẩn ẩn chút sắc xanh của hoa cỏ.

Lý Thiên kinh ngạc nhìn con lốc kia tàn phá từ phía, lòng thầm hô may mắn:

"Móa thì ra lão còn giấu bài, ban nãy lão mà dùng chiêu này thì mình tan xác là cái chắc"

Nói rồi hắn lại xoa xoa chiếc cằm tron nhẵn không có cọng râu nào:

"À mà từ đầu lão đâu có ý muốn giết mình, thôi bắt lão lại cho rồi, mình còn phải đi ra nữa, ở trong đây riết có ngày phát điên mất"

Lý Thiên tâm niệm chợt động, mớ dây leo từ khi rừng xung quanh bắt đầu dài ra nhắm thẳng hướng cực ác lão tổ. Cực ác lão tổ nhìn từ xa có vẻ hoành tráng nhưng trong lòng lão cũng khổ không thôi, đám kia cứ như vô cùng vô tận, giết cách nào cũng không hết, mắt thấy thế lực sắp cạn, chiêu thức sắp kết thúc, mà không cách nào đẩy lui được lũ mọc xà, lão đành nghĩ cách thoát thân, cơ thể vừa kết thúc xoay tròn, nhân lúc dư chân còn kim chân chúng nó trong chốc lát, lão liền xoay người chạy đi. Trong lòng cực kỳ phiền muộn:

"Đây chắc chắn là kiệt tác của cái trận tâm kia, không ngờ trận tâm thông linh, linh tính lại mạnh như thế, không thể để nó bắt được nếu không coi như hết hi vọng, còn lưu lại núi xanh sợ gì không có củi để đốt"

Có đánh chết cực ác lão tổ, lão cũng không tin tất cả mấy thứ này là do Lý Thiên làm, một tên luyện thể tầng sáu, đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Nhưng lão muốn thoát mà có người lại không muốn cho lão thoát, cực ác lão tổ quay lưng nhìn đám mọc xà phía xa không tiếp tục truy đuổi, vừa vui mừng không bao lâu bỗng phát hiện, cả người không thể khống chế, bay ngược ra sau, đập mạnh lên một thân cây, cứ thế treo lơ lửng trên đó, hoảng sợ nhìn xuống phát hiện một cuộn dây leo khổng lồ đang từng vòng từng vòng cột chặt lão với thân cây. Để ý mới phát hiện ở chân trái lão không ngờ còn một sợi dây leo bám vào, không cần nhìn cũng biết là bị đánh lên

"Có ngon một với một với lão, lại dùng chiêu số hèn hạ như thế, lão không phục"

Mặc dù không biết trận tâm kia có hiểu gì không nhưng cực ác lão tổ vẫn phải hét to một câu trút bớt nỗi phiền muộn trong lòng. Lý Thiên từ xa đi đến, giận dữ chỉ tay vào cực ác lão tổ đang bị treo trên cao:

"Móa, lão còn dám nói câu đó với ta, đường đường là nhất lưu cường giả, không ngờ xuất thủ với người không có lực hoàn thủ như ta, lại còn tập kích bất ngờ, nếu không phải ta còn chút thủ đoạn đặc biệt thì còn không phải bị lão phá hỏng mọi chuyện rồi sao"

Nhìn Lý Thiên nhảy loi nhoi bên dưới, như nghe ra ẩn ý trong câu nói, lại liên tưởng về trước, mắt hiện vẻ khó tin, có chút ngờ vực nói:

"Chẳng lẽ toàn bộ mấy thứ quỷ quái khi nãy đều là trò của ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Làm Ởn Mặc Oán

"Tên nhóc chết tiệt, mau thả ta xuống"

"Không được, thả lão xuống, lão lại nổi điên lên công kích ta nữa thì sao"

"Ta thề, vậy được chưa"

Cực ác lão tổ tức muốn xi khôi, bị treo trên cây như thế này, xuyên suốt cả cuộc đời, lão chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy, nhìn lão ma xu hướng muốn bạo phát, Lý Thiên vội xua tay:

"Được rồi, được rồi"

Lão ma vừa rút xuống, liền búng người hướng thẳng về phía Lý Thiên la lớn:

"Khôn khiếp, tên nhóc nhà ngươi dám chơi ta"

Lý Thiên nghiêng người né tránh, phần uất kêu lên:

"Này, lão vừa thề xong mà đã nuốt lời rồi"

"Ha ha, ngươi từng nghe ma tu giữ lời bao giờ chưa"

Nghe lão ta cười sáng khoái, Lý Thiên lần thứ hai bị lão lừa, tức giận tay cầm viên ngọc đưa lên trước mặt:

"Lão muốn bị treo lên cây lần nữa thì cứ tới"

Cực ác lão tổ mới đuỗi được non nửa đường vội dừng chân, có vẻ ngại nhìn Lý Thiên:

"Có giỏi một với một với ta, dựa vào ngoại vật thì phách lối gì"

Lý Thiên mặt mũi trực tiếp vào thẳng vấn đề:

"Thôi thôi, đủ rồi ta đã có cách thoát khỏi đây"

"Thoát cái con..., hà ngươi nói cái gì, ha ha cuối cùng ngươi cũng thông suốt rồi sao, ta đã nói từ trước, nghe ta từ sớm phá hủy trận tâm đi, con người còn sống mới là vương đạo. Này nếu ngươi không đánh lòng thì để ta làm thay ngươi"

Cực ác lão tổ vui vẻ nói, đi tới đưa tay muốn chụp vào viên ngọc thì lại với vào khoảng không, giận dữ nhìn Lý Thiên:

"Ngươi lại muốn giờ trò gì nữa"

"Này ai bảo muốn thoát ra chỉ có cách phá hủy trận tâm"

Lý Thiên bất đắc dĩ nói, theo ý niệm trong đầu, cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi, cây cỏ lân cận xáo trộn qua lại, trước ánh mắt kinh ngạc của cực ác lão tổ, theo hướng nhìn của hai người khu rừng bỗng chập rây tách làm đôi, Phạm Nhân thành vốn cách xa vài dặm không biết từ đâu lại xuất hiện cách hai người không đến trăm mét, càng kỳ lạ hơn ngọn núi duy nhất phương xa biến mất không thấy bóng dáng. Cực ác lão tổ nếu còn không nhận ra được gì thì quá uổng cho cái danh hào lão luôn lấy làm kiêu ngạo:

"Ngươi, chẳng lẽ ngươi, làm sao có thể, cho dù là người bày trận cũng không thể khống chế một ảo trận cao cấp bậc này một cách dễ dàng như thế, chuyện này rốt cuộc là sao "

"Lão đã thấy rồi còn cần phải hỏi không"

Lý Thiên chưa dứt lời, cực ác lão tổ từ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng bắm lấy tay Lý Thiên, như một ông lão già khổ tuyệt vọng bỗng nhiên gặp được người con giàu có xa cách lâu ngày

"Vậy ngươi mau chóng giải thoát cho linh hồn của ta đi, ha ha cuối cùng cũng ta cũng có thể chết rồi"

Nước mắt lăn dài, lão lệ tung hoành, bắn tung tóe lên mặt Lý Thiên. Hắn đưa tay đẩy lão ra bắt lực lắc đầu, từng câu từng chữ như mũi dao cắt nát hi vọng của lão:

"Ta không thể"

"Ngươi nói gì thế, ngươi khống chế được ảo cảnh rồi, chuyện đơn giản như phui muối thế kia mà không làm được sao, người tính đùa với ta sao"

Bị túm lấy cổ áo nhấc lên, Lý Thiên vùng vẫy tay chân trên không, vội vàng hô:

"Bình tĩnh, bình tĩnh, tuy giờ ta không thể giúp lão, nhưng chỉ cần ta thoát khỏi đây, sau đó phá hủy trận đồ bên ngoài là ảo trận này cũng đi tong thôi"

"Làm sao ta có thể tin ngươi, nếu ngươi thoát ra mà không làm thế thì chẳng phải cả đời ta đều bị giam trong này"

Cực ác lão tổ không có ý định buông tay, Lý Thiên có chút mất kiên nhẫn:

"Nên nhớ đây là ảo cảnh, trong đây ta là vô địch, ta muốn đi lão căn bản không thể ngăn được ta"

Cực ác lão tổ tất nhiên hiểu ý của Lý Thiên, như bắt lực ngã ngồi ra đất, Lý Thiên thấy thế không đành lòng:

"Đừng lo, dù không giúp lão, ta cũng phải mang Bảo Bảo đi, trận tâm không còn, ảo trận sẽ không thể tồn tại"

"Người nói thật sao"

Cực ác lão tổ như trông thấy hi vọng, tâm trạng cũng tốt lên nhiều, ôm lấy Lý Thiên

"Người giúp ta nhiều như thế, ta không thể không trả ơn người, đến đây đi, ta sẽ truyền thụ toàn bộ sở học cả đời của ta cho người"

"Hả, thật sao, vậy thì ta không khách sáo nữa"

Lý Thiên vui vẻ đồng ý, đùa sao, mặc dù không biết lão ta mạnh cỡ nào, nhưng dám đột nhập vào Thủy Nhật tông thì không thể là hạng vô danh được. Lý Thiên mất nhìn cực ác lão tổ khép hai ngón tay điểm vào mi tâm của hắn. Từ chỗ tiếp xúc giữa tay lão và trán Lý Thiên như có dòng điện xẹt qua trong đầu, ngay sau đó một cơn đau đầu dữ dội truyền tới, hàng nghìn, hàng vạn tin tức giống như được gói trong một chiếc bọc nhỏ bỗng nổ tung phát ra vô số điểm sáng tràn ngập tâm trí Lý Thiên.

Mất một lúc lâu sau, cơn đau mới dần dịu xuống, Lý Thiên phát hiện trong đầu xuất hiện thêm nhiều tin tức, không vội tiêu hóa toàn bộ kiến thức mới thu được, Lý Thiên xúc động nhìn sang cực ác lão tổ cúi đầu nói:

"Cảm tạ"

"Không cần đâu, ta cũng đều vì bản thân mà thôi"

Cực ác lão tổ hiếm khi né tránh ánh mắt của hắn, điều này làm Lý Thiên sinh nghi, lại phát hiện lòng bàn tay ngựa ngáy, Lý Thiên hoảng sợ lật tay, đập vào mắt hắn là cảnh tượng kỳ lạ, vô số gân xanh nổi lên chạy dọc theo lòng bàn tay kéo dài đến khi khuất sau tay áo, Lý Thiên hoảng sợ xé nát y phục, mặc kệ đám đồ vật trên người rơi vãi lung tung. Cả cơ thể hắn giờ trông như có một mạng nhện màu xanh bao phủ khắp cơ thể, Lý Thiên giật giật khóe miệng, gân xanh kia cắt ngang qua miệng, ảnh hưởng tới dây thần kinh, làm cho giọng nói Lý Thiên đầy ngượng nghịu, thanh âm trầm trầm khó nghe, đứt quãng:

"Lão, lão lại lừa ta"

"Đây là một phần nhỏ bốn nguyên linh hồn của ta, khi đưa vào cơ thể người, vì linh hồn ta quá mạnh lại chứa vô tận sát khí nên dần dần sẽ ăn mòn linh hồn của người, nhưng người không cần lo lắng, chỉ cần người thực hiện lời hứa của mình, chỉ cần chủ hồn của ta bị hủy diệt thì phần linh hồn của ta trong người người sẽ biến mất"

"Làm sao ta có thể tiếp tục tin tưởng người"

Lý Thiên đôi mắt nổi đầy tia máu, giọng hung ác:

"Người không còn lựa chọn, cả ta và người đều không có lựa chọn"

Cực ác lão tổ cười khằng khặc đôi lấy Lý Thiên đôi môi cắn đến chảy máu, nghiêng răng ken két:

"Ta còn bao lâu"

"Nhiều nhất là một tháng".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thoát Khỏi Ảo Cảnh

Lý Thiên không có thời gian dồng dài, hắn di chuyển đến sát mép vực, đưa mắt nhìn lên cao, dù trên không trung không có bất cứ thứ gì, nhưng khi nhìn vào mắt Lý Thiên lại thấy phản chiếu từng luồng linh khí trong suốt đang uốn lượn lao về một hướng rồi biến mất trong bóng đen.

Lý Thiên điều động ảo cảnh, một khoảng đất tròn bao bọc quanh người hắn từ từ được nâng lên khỏi mặt đất, đem Lý Thiên bay lên trời tiến thẳng vào bóng tối bao phủ xung quanh, Lý Thiên di chuyển thuận theo các đạo linh khí đang lưu động kia, lần mò tiến tới.

Sống quá lâu trong ảo cảnh làm cảm giác về thời gian của Lý Thiên cũng dần như biến mất, hắn chỉ có một mục tiến về phía trước, đến khi nhìn thấy các đạo linh khí xung quanh ngày càng trở nên dày đặc là lúc Lý Thiên trông thấy tất cả bọn chúng đang hội tụ về một hố đen khổng lồ, mới nghe qua tưởng như buồn cười, giữa bóng tối xung quanh lại có thể nhận ra một vật cũng màu đen sao. Nhưng Lý Thiên lại thấy hố đen đó tách biệt hoàn toàn khỏi bóng đen xung quanh, nó như phản xạ một thứ vật chất còn đen tối hơn cả màu đen thông thường, một thứ mà Lý Thiên không biết.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn đã không biết mình đi trong bóng đêm kia bao lâu, bản thân lại chỉ có một tháng thời gian, Lý Thiên bắt giác tăng cấp tốc, càng đến gần hắn càng lúc càng cảm thấy một lực hút lớn dần lên.

Đến khi cách hố đen kia đủ để nhìn thấy rõ hình dáng của nó, nhìn từ xa chỉ trong như một vòng tròn bình thường, nhưng giờ đây trông nó như một cánh cổng tròn, hai bên mép vòng tròn, từng đạo linh khí uốn lượn như trang trí thêm cho nó một màu sắc khác lạ, từng đạo linh khí đang dũng mãnh lao vào trong, Lý Thiên ần ần cảm nhận ảo cảnh đang ngày một suy yếu, khối đất đang nâng Lý Thiên bắt đầu xuất hiện rung lắc, Lý Thiên nhủ mảy nhìn linh khí bên trong đó đang bị lỗ đen kia hấp thu. Nhưng Lý Thiên cũng không còn biện pháp khác, hắn điều khiển khối đất chở cả bản thân lao vào hố đen.

Cùng lúc đó, bên trong ảo cảnh, cực ác lão tổ có phần tâm tình bất định nhìn Phạm Nhân thành xa xa, lúc này trông nó như một ảnh chiếu 3d bị lỗi, đang lúc mờ lúc rõ, dân chúng bên trong thành cũng không khác biệt bao nhiêu nhưng bọn chúng vẫn không hề để ý, cứ tiếp diễn cuộc sống hằng ngày của mình, cực ác lão tổ đưa tay lên trước mặt nhìn bàn tay đang dần mờ đi, trong lòng bất giác trở nên vui vẻ, lại đưa mắt nhìn đối diện, tên Đào thống lĩnh đã lâu không thấy, giờ này lại xuất hiện đang dẫn một đám lính tiến về phía lão, chỉ có duy nhất khác biệt, thanh đao hắn luôn mang bên người cũng không có xuất hiện trở lại cùng hắn.

Lý Thiên thời khắc hắn mở mắt ra liền phát hiện mình đang đứng trong một không gian mờ ảo, xung quanh như bị bóng tối nuốt chửng, chỉ lẻ loi mấy tia sáng mờ nhạt tỏa ra từ vài khóa châu kỳ lạ xung quanh. Khó hiểu nhìn quanh, Lý Thiên khẽ nói

"Chẳng lẽ vẫn còn trong ảo cảnh"

Nhưng ngay sau đó mặt hắn hiện lên nét vui vẻ, Lý Thiên vậy mà đói bụng, rất lâu rồi hắn không có cái cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này, đến bây giờ, Lý Thiên mới phát hiện hắn đang đứng đối diện một bức tường, bàn tay đang đặt trên đó, cảm xúc từ lòng bàn tay truyền lại cho hắn biết, hắn đang chạm vào một vật gì đó, nó tròn tròn, cứng cứng, lại mát lạnh, từ trong đó truyền vào trong người Lý Thiên từng luồng linh khí tinh thuần, ngay lúc một đạo linh khí xuyên qua lòng bàn tay tiến nhập vào cơ thể hắn, Lý Thiên thoải mái vô cùng không kìm được rên lên:

"À, à, hà hà, cái cảm giác này là sao"

"Hả, không thể nào"

Lý Thiên nhìn xuống cánh tay đang đặt trên tường, từ ống tay phát ra ánh sáng li ti rất nhỏ, ẩn hiện hình dạng của khung xương cánh tay, Lý Thiên không kìm được hô nhỏ:

"Chẳng lẽ đạt tới luyện cốt cảnh rồi, luyện thể tầng bảy, không ngờ chỉ mới mấy tháng trước, ta vẫn còn là một phạm nhân"

Cảm khái một câu, Lý Thiên rút tay đang đặt trên tường về, nhưng ngay khi hắn lấy tay xuống liền phát giác cả cơ thể như mất đi toàn bộ sức lực, một môi ập đến như muốn kéo cả người Lý Thiên ngã xuống nền đất bên dưới, Lý Thiên hoảng sợ vội cố sức với tay đặt trở lại chỗ cũ, lần này hai mắt hắn đã dán sát vào tường đá, nhìn thấy thứ mình đang chạm vào:

"Thì ra là thể"

Lý Thiên nhìn viên ngọc quen thuộc trước mặt, nước mắt bất giác đọng đầy khóe mắt, khẽ thì thào

"Là ngươi cứu ta sao, Bảo Bảo, ta có lỗi với ngươi, ta sẽ không bao giờ để ngươi rời xa ta nữa"

Lý Thiên dùng hai tay cố tách viên ngọc ra khỏi bức tường, nhưng cho dù hắn cố gắng cách mấy cũng không có chút động đậy, dường như cả viên ngọc và bức tường đã hòa vào làm một. Đúng lúc này một giọng trẻ con hốt hoảng, dưới ánh sáng mờ mờ hiện ra thân ảnh nhỏ nhắn của tiểu hổ lâu ngày không gặp, đang chạy như bay tới:

"Dừng tay mau, con kiến kia ngươi làm gì thể, mau bỏ hắc ám tùy linh thạch xuống"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ảo Trận Bị Hủy

Lý Thiên nhìn thân ảnh tiểu hổ mà tức giận không thôi, nhưng lần này hắn lại cố dần xuống, nở nụ cười gượng gạo:

"Tiểu Hổ ca, huynh hại ta thực khổ nha, không phải bảo có thể vào đây chọn một bảo vật sao, ta thấy thích viên ngọc này, ta quyết định chọn nó"

"Không được, người muốn bảo vật thì theo ta vào trong mà chọn"

Tiểu hổ chỉ vào một hướng, lại có chút chột dạ nhìn Lý Thiên, không ngờ con kiến này lại thoát ra được ảo cảnh, có thể Lý Thiên không biết, nhưng tiểu hổ nó rõ ràng sự lợi hại của ảo trận đó kinh khủng bậc nào, đó chính là bán thần cấp ảo cảnh, nhưng dù thế tiểu hổ vẫn rất kiên quyết. Lý Thiên thấy thuyết phục không thành, cố thử thêm một lần:

"Này Hổ ca, ta thật sự yêu thích viên ngọc này, cho ta đi, chuyện cũ chúng ta coi như xí xóa, lần sau ta mời huynh đi ăn"

"Không được là không được, nó là trận tâm của đại trận, người lấy đi rồi thì ảo trận cũng không cách nào tồn tại nữa, càng quan trọng hơn, ảo trận này gắn liền với không gian pháp khí Bảo Khố Phóng"

Lý Thiên ần ần có chút giận dữ trong lòng, nhưng hắn cũng không thể phát tác, từ sự việc lần trước Lý Thiên đã nhận ra càng chọc tức con mèo nhỏ này, người chịu thiệt chỉ là hắn, nhưng Lý Thiên lại không thể bỏ Bảo Bảo ở đây được, hắn còn phải nghĩ cách phục sinh Bảo Bảo, liếc mắt nhìn tên nhóc bên cạnh, Lý Thiên thầm nghĩ hay là thử nói trận tâm đã thông linh, có cách nào để phục hồi, tên kia dù sao cũng sống không biết bao nhiêu năm rồi.

Ý nghĩ chỉ vừa lóe lên hắn liền phủ quyết, không được, càng như thế tên nhóc đó chắc chắn sẽ không cho mình. Lý Thiên đắn đo suy nghĩ, bên kia tiểu hổ có chút mất kiên nhẫn nói:

"Người còn đứng đây làm gì nhanh theo ta"

Lý Thiên bị đánh thức như có suy nghĩ, cho dù tạm thời không thể mang Bảo Bảo đi, nhưng hắn vẫn phải phá hủy trận pháp, nếu không hắn phải chết không nghi ngờ. Lý Thiên một tay vẫn dùng sức cố lấy viên ngọc ra, tay còn lại ôm ngực thở dốc:

"Móa, ta mệt lắm rồi không đi nổi nữa, nếu không phải có linh khí từ viên ngọc bồi bổ thân thể ta đã chết từ lâu rồi, nên ta không thể rời tay khỏi viên ngọc được, người đi lấy giúp ta thức ăn, nước uống, đợi ăn uống xong xuôi, thân thể khỏe mạnh rồi ta mới dám rút tay ra."

"Được rồi, người cứ chờ ở đây"

Tiểu hổ hơi nhăn mày đánh giá trên dưới của Lý Thiên, đôi mắt to tròn lấp lánh sắc xanh như nhìn ra được Lý Thiên không nói dối. Nó bỏ lại một câu rồi xoay người bước đi, dù sao nếu Lý Thiên chết ở đây nó cũng không có cách bàn giao với tông chủ, chuyện này khác hẳn việc bỏ mặc Lý Thiên chết trong ảo cảnh, tuy có một phần lỗi của nó, nhưng ảo cảnh là tự vận hành, nó không can thiệp được cũng là việc lực bất tòng tâm thôi. Quay đầu nhìn Lý Thiên một tay vẫn cố lôi viên ngọc ra, tay còn lại vẫy chào với nó, tiểu hổ thầm nghĩ trong lòng:

"Hừ muốn lừa ta đi để lấy viên ngọc, đúng là ngu ngốc, cỡ người một trăm năm nữa cũng không làm được, trận tâm lấy pháp lực của tông chủ bày bố mà người cũng dám mơ tưởng"

Lý Thiên nhìn thân hình nhỏ nhắn của tiểu hổ đi xa, tay kia đang chào liên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hai tay cầm chặt viên ngọc cố gắng lôi nó ra, hai chân cũng đạp vào bức tường mượn thế tăng thêm lực đạo, nhưng gần như không một chút suy chuyển. Lý thiên ảo não nói:

"Làm sao một chút cũng không lay động được, Bảo Bảo nếu người có nghe ta thì giúp ta một tay đi"

Lý Thiên vốn không trông chờ gì nhiều, thì bỗng phát hiện, viên ngọc như nghe hiểu lời Lý thiên nói, từ viên ngọc từng luồng linh khí dao động dữ dội, viên ngọc thoáng chốc như trở thành một hồ đen không lồ, linh khí xung quanh như lấy nó làm trung tâm điên cuồng vận chuyển. Lý Thiên bị phản ứng của viên ngọc làm bất ngờ, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bị linh khí xung quanh bao vây, cả cơ thể không thể động đậy nhìn cảnh tượng trước mắt. Nơi tay, hắn cảm thấy viên ngọc đang lay động dữ dội, rung lắc liên tục, hắn có cảm giác liên kết nối liền giữa viên ngọc và trận pháp sắp biến mất. Đúng lúc Lý Thiên định lấy viên ngọc ra thì sau lưng vang lên giọng nói hoảng sợ tột cùng của tiểu hổ:

"Mau ngừng lại, không được lấy hắc ám tùy linh thạch ra khỏi trận pháp".

Cùng lúc đó Lý Thiên quay đầu nhìn tiểu hổ đã hóa về chân thân, đôi mắt hổ mở to nhìn tay trái Lý Thiên đang cầm trên tay một viên ngọc màu đen thuần sắc, linh khí xung quanh như một hồ nước bỗng dưới đáy xuất hiện một lỗ hồng nhỏ, dòng nước linh khí như một con ốc xoáy điên cuồng tiến vào. Hai mắt Lý Thiên hoảng sợ nhìn bạch hổ phía trước đang xoay đầu cụp đuôi bỏ chạy, nơi tay truyền đến đau đớn khủng khiếp, cả cơ thể như muốn nổ tung thành ngàn vạn mảnh, ý thức cuối cùng Lý Thiên nhận thấy là một màu trắng sáng xoay vòng liên tục bao vây xung quanh người hắn, từng cơn gió linh khí như từng lưỡi dao sắc bén cứa vào cơ thể, cuối cùng mất đi toàn bộ nhận thức, trước khi hôn mê bất tỉnh, Lý Thiên trong đầu chỉ còn duy nhất một ý nghĩ.

"Lần thứ mấy rồi nhỉ".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tàn Hồn Cực Ác Lão Tổ

Lý Thiên thức tỉnh thì bị cảnh sắc tối đen xung quanh làm giật mình thon thót, miệng khẽ lắp bắp:

"Chẳng lẽ ta chết rồi?"

Ngơ ngác nhìn xung quanh, cảnh sắc chỉ thuần một màu đen đáng sợ, Lý Thiên như nhận ra điều gì đó:

"Không lẽ đây là địa ngục, ta đã chết rồi sao?"

Thần thờ ngồi bệt xuống đất Lý Thiên đang lúc tuyệt vọng thì phương xa chớp lóe lên một ngọn lửa xanh huyền bí, từ ngọn lửa lan truyền ra thanh âm trầm thấp, cổ xưa như trải qua vô tận tuế nguyệt, càng kỳ lạ hơn thanh âm đó thể mà vô cùng quen thuộc.

"Đây không phải là địa ngục mà tông, tông môn kia không có thu nhận một tên ngu ngốc như ngươi, mà ngươi cũng chưa có chết đâu, thông đạo luân hồi đẹp hơn ở đây nhiều"

Lý Thiên nhìn bóng người ẩn trong ngọn lửa xanh u ám, dần hiện rõ một trung niên nhân, mặc hắc sắc đạo bào, trên vạt áo vẽ nghịch ngoác nhiều đường đỏ tươi như máu, từ đây vẫn trông thấy óng ánh sắc đỏ quý dị như vừa dùng máu tươi vẽ lên, càng đáng sợ hơn, trên đạo bào lâu lâu lại hiện lên vài gương mặt đáng sợ đang vặn vẹo, gào thét như phải chịu điều gì đó dày vò kinh khủng bậc nào mới xuất hiện biểu cảm như thế. Lý Thiên nổi cả da gà theo từng cơn âm phong kéo tới hòa cùng với tiếng kêu khóc quỷ oán thần sầu. Nhìn người trung niên kia Lý Thiên cảm thấy rất quen thuộc như từng gặp qua ở đâu, hần không dám chắc đoán:

"Cực ác lão tổ, là lão sao?"

"Ha ha, chính là ta"

"Đây là đâu, sao ta lại ở đây, mà lão sao trông trẻ thế?"

"Đây là trong đầu ngươi chứ đâu, ngươi không nhớ ta từng đưa một đạo linh hồn của ta vào cơ thể ngươi chứ, ta chính là đạo linh hồn đó"

Lý Thiên như hiểu ra, lại như khó hiểu hỏi:

"Ta không phải đã phá hủy ảo trận rồi sao, làm sao mà lão vẫn còn chưa biến mất?"

Nói rồi hần tức giận nhìn cực ác lão tổ:

"Lão lại gạt ta nữa sao, ta liều mạng với lão"

Cực ác lão tổ bên trên chỉ liếc mắt nhìn Lý Thiên, trong đôi mắt lập lòe u lam hóa khóa chặt lấy hần, Lý Thiên cơ thể đang bước bỗng bất động, cả người hần cứng đờ, không thể di chuyển, ngay cả miệng mấp máy cũng không thể, hần chỉ còn biết đưa đôi mắt sợ hãi nhìn thân ảnh đang được bao bọc trong lam hòa.

"Ngươi không cần lo lắng, lời hứa kia ngươi đã thực hiện xong, chủ hồn của ta đã được giải thoát, ta chỉ là một phần tàn hồn còn sót lại trong cơ thể ngươi, rất nhanh sẽ tan biến. Ta ở đây là để thực hiện lời nói lúc trước của mình"

Áp lực quanh người được triệt tiêu, Lý Thiên suy yếu ngã ngồi ra đất, ngược đầu nhìn cực ác lão tổ trên không, giọng đầy ngờ vực:

"Ngươi sẽ truyền tuyệt học của ngươi cho ta, không phải lại lừa ta nữa chứ. Thôi ta không cần đâu, ngươi mau giải thoát là ta mừng rồi"

"Ma tu đã nói là làm, ta đã nói nếu ngươi phá hủy ảo trận giải thoát cho ta, ta sẽ truyền toàn bộ sở học của mình cho ngươi"

Cực ác lão tổ nhàn nhạt nói, rồi trừng mắt nhìn Lý Thiên:

"Ngươi đây là dám xem thường ta?"

Lại lần nữa bị luồng uy áp vô hình đè xuống, Lý Thiên vội vàng hô:

"Không phải, không phải, ta học mà, sư phụ, sư phụ đủ rồi, ta không chịu nổi nữa"

Lý Thiên cảm nhận cơ thể có thể cử động lại được lòng thâm ai oán:

"Móa, lúc trước còn nói ma tu không bao giờ giữ lời, vậy mà giờ thay đổi như chong chóng"

Như đọc được suy nghĩ trong lòng Lý Thiên, cực ác lão tổ chỉ cười mỉa mai:

"Ma tu chúng ta tùy tâm sở dục, ta nói có là có, nói không phải là không phải cần gì dài dòng, kẻ nào không nghe trực tiếp giết bỏ là được. Ngươi nên nhớ trên đời này, thực lực là tuyệt đối, kẻ mạnh mới là kẻ có tất cả, ngươi không đủ mạnh thì mọi thứ ngươi yêu mến đều sẽ bị cướp đi, mà bản thân chỉ có bất lực đứng nhìn."

Nói đến cuối câu, giọng nói cực ác lão tổ tràn đầy thương cảm, như hồi tưởng về quá khứ, khí thế hung ác trên người lão cũng tan đi vài phần. Lý Thiên

nghe câu hiểu câu không, vội gật đầu phụ họa:

"Phải phải, là.. sư phụ nói phải, đệ tử mãi ghi nhớ trong lòng"

"Bớt vuốt mũi ngựa đi, người mà hiểu cái gì, thời gian của ta không còn nhiều, để người chịu vài lần đau khổ sẽ tự khắc hiểu ra thôi. Bây giờ ta sẽ truyền cho người pháp quyết tu luyện của ta, đây là công pháp thánh cấp, trên thế gian này không có quá hai mươi quyền. "

Nói đến công pháp bản thân tu luyện, cực ác lão tổ vô cùng tự hào giới thiệu, nhưng câu tiếp theo của Lý Thiên như tát gáo nước lạnh vào đầu lão:

"Ặc, sư phụ, công pháp tu luyện, đệ tử không cần đâu a, đệ tử tình cờ có được một quyển thần cấp công pháp, có vẻ lợi hại hơn một chút so với sư phụ"

Bị đè nén bấy lâu, Lý Thiên hiếm được một lần khoe khoang, lại nghĩ cực ác lão tổ cũng tạch rồi, lão sẽ chẳng ham muốn công pháp của mình làm gì. Cực ác lão tổ nghe thế có chút tức giận nhìn Lý Thiên:

"Người nói mới gì thế, người tưởng công pháp thần cấp là rau củ ngoài chợ à, tùy tiện là đạt được sao"

Lý Thiên vô cùng oan ức mà không biết làm sao, bỗng lóe lên suy nghĩ, nếu đây là trong đầu mình, vậy thì. Theo ý niệm suy diễn, không gian xung quanh vốn tối đen như mực, bỗng xuất hiện vô số ký tự màu vàng lấp lánh từ trong thân thể hắn bay ra, lơ lửng trên không, đám chữ đó từ từ kết hợp lại hình thành bốn chữ kim sắc lóa mắt:

"Cửu Chuyển Thần Công".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lão Ma Xảo trá

"Cửu Chuyển Ma Công"

Cực ác lão tổ hít sâu một hơi, giọng nói có chút run rẩy, đến chính lão cũng không cách nào áp chế thanh âm của mình, ánh mắt có vẻ tham lam nhìn chằm chằm bốn chữ trước mắt, Lý Thiên thấy phản ứng của lão vội vàng động ý niệm xua tan bốn chữ trên, hóa thành muôn vạn ký tự dung nhập trở lại trong người Lý Thiên, ánh mắt hắn cảnh giác nhìn cực ác lão tổ:

"Lão nhìn gì ghê thế, không định cướp đoạt của ta đấy chứ, lão chết rồi nhớ không"

"Biết rồi, biết rồi, mà nói thật nếu ta còn sống, ta thật có ý định cướp đoạt của người đấy, may là ta, nếu là người khác người mà để lộ coi chừng không được chết từ tế"

Cực ác lão tổ có chút tiếc nuối nhìn Lý Thiên thu hồi bốn chữ kia, rồi mới mở miệng trách móc. Lý Thiên ngược lại không cho là đúng cười:

"Khi khi, vì biết lão chỉ còn tàn hồn nên ta mới lấy ra thôi, chứ bình thường ta đâu có ngu như vậy"

"Người vẫn là tên gốc thối, đừng chỉ nhìn bằng mắt thường, có không biết bao nhiêu lão quỷ có muôn ngàn cách để lừa gạt người, đừng tưởng là đã nắm chắc phần thắng mà chủ quan. Không nói đâu xa, ta từng nghe nói ở cửu u tông có một môn tâm pháp, có khả năng giúp linh hồn đoạt xá sống lại, người nên cẩn thận đi"

Cực ác lão tổ có cảm giác rên sất không thành, thờ dài. Lý Thiên nghe thế hoảng sợ, vô thức đưa tay thủ thế

"Không phải chứ, vậy người có chiêu đó không".

"Ngu vừa thôi, ta là tàn hồn tàn khuyết, linh hồn có ba hồn bảy vía, ta chỉ có một nửa còn tính là linh hồn sao, linh hồn ta vốn bị giam trong trận pháp, áp chế tu vi, không cách nào thoát ra, nếu không phải trận pháp bị phá hủy, linh hồn khôi phục lại cảnh giới ban đầu, tàn hồn này cũng thừa kế phân nửa thì đã tan biến từ lâu rồi"

Lão chưa bao giờ cảm thấy nói chuyện mà tốn nhiều sức như bây giờ, Lý Thiên nghe ra như chột hiểu gì đó, thất thanh kêu lên:

"Ặc, vậy lão lại lừa ta, linh hồn lão bị phong ấn trong trận pháp, làm sao tàn hồn này còn xuất hiện ở đây"

"Ha ha đúng thế, giờ người mới phát hiện sao, bên trong trận pháp lúc đó đích thị ta đã phong ấn một phần linh hồn vào cơ thể người, nhưng khi người ra khỏi trận pháp phần linh hồn đó vốn sẽ bị thu lại, nhưng cơ thể người vẫn liên kết với ảo trận thông qua trận tâm, cho nên ta vẫn còn trong cơ thể người, sau đó người phá hủy trận pháp, cũng phá hủy chủ hồn ta vốn bị giam giữ bên trong, còn phần tàn hồn này do trú ngụ trong cơ thể người nên vẫn còn tồn tại".

Lão vốn không cần phải che dấu nữa, bị phát hiện nên cười to trên tức Lý Thiên, làm cho Lý Thiên liên tiếp bị lừa tức muốn xỉ bọt mếp, cố nén giận hỏi thêm một câu:

"Linh hồn lão bị phong ấn thực lực chỉ ngang với ta, dấu hiệu bị linh hồn thôn phệ bên trong trận pháp lần trước cũng là giả sao"

"Ha ha, cuối cùng ngươi cũng khôn ra týt, đúng thế đó chỉ là một ít trò vặt mà thôi, tuy linh hồn bị áp chế nhưng ta vẫn điều động được ít linh khí, tác động một chút vào các huyết vị của ngươi là sẽ xuất hiện biến hóa như thế, nếu muốn trách thì trách ngươi thiếu hụt kiến thức quá".

Lý Thiên càng nghe càng giận, nhưng biết phát tát cũng chẳng ích lợi gì đành cố nén vào lòng, nhưng nếu không thu chút lợi tức từ lão già này, hẳn thật sự nghẹn đến chết mất:

"Sự phụ người hại ta thâm quá, có nên cấp vài môn thần công cho ta không"

"Ngươi đã có thần cấp công pháp Cửu Chuyển Ma Công rồi, còn đòi hỏi nữa sao"

Cực ác lão tổ cười cười nhìn hắn nói, Lý Thiên lại thầm tức lão già này lại muốn đùa giỡn, nhưng như nghe ra có gì đó sai sai, hắn vội vàng đính chính:

"Sự phụ người nói sai rồi, phải là Cửu Chuyển Thần Công, không phải Cửu Chuyển Ma Công"

Cực ác lão tổ ngạc nhiên nhìn hắn, giọng nói ần chút giận dữ:

"Ngươi bị mù à, ngay cả thứ do mình triệu hồi ra cũng không nhìn kỹ, ý ngươi nói ta là lão già hồ đồ, ngay cả bốn chữ to tướng trước mắt cũng nhìn lầm sao".

Thấy lão giận dữ không giống đang đùa giỡn, Lý Thiên chữ ra tới miệng cũng đành chặn lại, nuốt xuống nghi hoặc trong lòng, Lý Thiên càng ngày càng cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi, mới mấy tháng trước hắn còn là một người bình thường, nhưng những gì trải qua suốt mấy tháng nay hoàn toàn vượt quá nhận thức của một người bình thường như hắn. Lý Thiên cười khổ lắc đầu, miệng lẩm nhẩm như tự vấn an mình:

"Ta không điên, ta là người bình thường, phải tin tưởng bản thân ta không điên"

Nhìn Lý Thiên như tên ngốc đang tự nói một mình, cực ác lão tổ nhận ra nếu nói thêm mấy câu chắc tên này điên thật, thôi vậy đường hắn đi, nên do tự hắn tìm hiểu mà chọn lấy, cho dù ta vạch đường cho hắn thì hắn mãi chỉ là bản sao của ta. Cực ác lão tổ bỗng nhớ về câu nói khi xưa sư phụ thường nói với lão, như nhớ lại dưới một thác nước hùng vĩ nào đó, có một ông lão râu tóc bạc phơ đang nhấc lên cần câu, trên lưỡi câu có một con cá chép đỏ rực như máu, ông lão tươi cười ôn hòa đưa con cá cho cậu nhóc ngồi bên cạnh, cậu nhóc khoảng bảy, tám tuổi cũng cầm một chiếc cần câu kéo lên kéo xuống mãi vẫn không có con cá nào, ông lão xoa đầu cậu nhóc hiền hòa nói:

"Con nhìn thấy không, thứ con cần là phải học cách ta câu cá, chứ không phải chỉ làm theo những gì ta làm, làm như thế con vĩnh viễn chỉ có thể học được cái hình của ta mà không bao giờ học được cái tinh bên trong".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lão Ma Truyền Công

Bị Lý thiên đi theo vò vĩnh không ngừng, cực ác lão tổ cuối cùng cũng xuất chút mỡ làm chú mèo Lý Thiên mừng rơn, tâm tình hưng phấn nhìn các ký tự được u lam hoá vẽ giữa không trung, trong bóng tối lơ lờ mờ vài chữ:

"Thập Nhị Phá Thiên Quyền"

Lý Thiên vô cùng hưng phấn hướng cực ác lão tổ thỉnh giáo:

"Sư phụ, đây là võ kỹ gì thế, nghe cái tên cũng đủ khí phách rồi, phá thiên, phá thiên cơ đấy"

"Đây là võ kỹ vô cấp, không có cách định nghĩa chính xác, là ta vô tình có được trong một di tích cổ xưa, nếu có thể hình dung thì đơn giản là nếu ngươi lĩnh ngộ được toàn bộ mười hai thức của võ kỹ này thì nó có thể so với thần cấp, nhưng nếu tư chất ngươi không đủ chỉ lĩnh ngộ được thức thứ nhất thì võ kỹ này còn không bằng một quyển võ kỹ nhập môn thông thường có thể tìm thấy ở bất cứ đâu"

Cực ác lão tổ thản nhiên nói làm Lý Thiên nghe ra có điểm là lạ, nhiu mày hỏi:

"Vậy sư phụ lĩnh ngộ tới thức thứ mấy rồi"

"Ha ha, ta mất hai ngàn năm tham ngộ, thành công luyện thành thức thứ tám"

Nhìn cực ác lão tổ cười to đầy tự cao, Lý Thiên thăm bủ môi:

"Mới tới thứ tám mà cũng khoe"

Tuy Lý Thiên đã đề thấp thanh âm nhưng cực ác lão tổ là dạng cao thủ bậc nào, từng câu từng chữ đều rơi vào tai lão, làm lão vô cùng tức giận, tên nhóc này vẫn không biết trời cao đất rộng là gì, nhưng thời gian của lão sắp hết cũng lười chẳng buồn đi tranh cãi với Lý Thiên, phất tay một cái, bốn chữ kia hoá thành vô số điểm sáng dung nhập vào mi tâm Lý thiên.

"Được rồi, ngươi cứ cầm lấy, nếu ngươi có thể hoàn toàn lĩnh ngộ mười hai thức kia cũng coi như thoả mãn một phần tâm nguyện của ta"

Lý Thiên nhận thấy trong đầu nhiều thêm vài hình ảnh, vội vàng chấp tay hướng cực ác lão tổ:

"Đa tạ sư phụ"

Hành lễ xong, Lý Thiên chưa biết đủ, cười hi hi nhìn lão:

"Sư phụ, ngài còn gì nữa không, lấy ra hết cho đệ tử đi, dù sao ngài cũng không cần dùng tới, cứ để đệ tử phát dương quang đại uy danh của ngài"

"Uy danh thì không cần, ta sợ ngươi vừa mở miệng, thì ngày hôm sau địch nhân của ta tìm tới trước cổng nhà ngươi rồi, cỡ như ngươi còn chưa đủ nhét kê răng mấy lão quái đó"

Lý Thiên sợ hết hồn vội vàng ngậm miệng, cực ác lão tổ nhìn không được cất tiếng cười lớn:

"Ha ha, đùa ngươi thôi, mấy lão bắt tử đó nếu còn sống, thì sớm không biết đã đạt tới trình độ nào rồi, hơi đâu mà quan tâm một tên tép riu như ngươi. Bên đây ta còn một bộ tinh minh tâm, và một phần tâm đắc luyện khí thuật, đều cho ngươi cả, mấy thứ còn lại mà giao cho ngươi chỉ mang đến nguy hiểm cho ngươi thôi"

Cực ác lão tổ nói xong, tay bắn vài đạo pháp quyết hoá thành thực thể, xuyên vào đầu Lý Thiên, lão nhìn Lý thiên đang nghiền ngẫm suy nghĩ thì mở miệng cười:

"Ngươi trong tay có Cửu Chuyển Ma Công, thân mang Cửu Huyền Thần Thể, nếu có thể phát triển sớm muộn gì cũng vượt qua lão phụ, nếu thật có một ngày ngươi trở thành cường giả phá thiên cảnh, thì hãy đến Thiên Quang thành ở cực bắc tầng thứ bảy của Cửu Thiên đại lục, ở đó có một gia tộc họ Lâm, nếu gia tộc đó gặp biến cố diệt tộc thì hãy giúp chúng, nếu không thì cứ xem như không thấy."

Nhìn gương mặt ưu sầu của cực ác lão tổ, Lý Thiên cảm thấy cái gia tộc đó hẳn có liên quan gì đến lão, có thể là gia tộc của lão, hoặc là từng có ơn với lão, Lý Thiên cũng không hỏi nhiều chỉ gật đầu thật mạnh:

"Nhất định"

Rồi như nhớ ra gì đó, hần gãi đầu nhìn cực ác lão tổ trên không trung:

"À, mà này sư phụ nói đệ tử là thể chất gì ấy nhỉ, đệ tử tưởng đệ tử chỉ có linh thể bình thường thôi chứ"

"Thể chất bản thân ngươi còn không biết, thôi ta mệt rồi, ngươi ra ngoài mà tra cứu tài liệu"

Cực ác lão tổ ôm đầu thở dài, có một tên đệ tử như thế này thật đúng là tông môn bất hạnh nha. Rồi như nhớ ra gì đó, lão liếc một cái thật sâu nhìn Lý Thiên chậm rãi nói:

"Cửu Chuyển Ma Công, là công pháp thần bí nhất đại lục, xuyên suốt hàng ức năm của Cửu Thiên Đại Lục, chỉ có hai người tu luyện môn thần công này. Trong đó có một người là người cùng thời với ta nhưng lại ở độ cao mà ta vĩnh viễn cũng không thể chạm đến được. Ngày người đó độ cửu chuyển thiên kiếp, hứng chịu cửu huyền đại đạo pháp tắc trấn áp, ta cũng từng có mặt chứng kiến, cảnh tượng đó thật sự là kinh thiên động địa, can khôn đảo loạn, vạn đại thiên địa quy luật, ngay cả không, thời gian cũng như vỡ vụn ra, ẩn hiện bản nguyên nguyên sơ nhất của toàn bộ vũ trụ này"

Cực ác lão tổ hồi tưởng lại quá khứ mà thân hình run rẩy trên không trung, không biết vì cảnh tượng khi đó làm lão sợ hãi hay là phần khích hoặc cũng có thể là cả hai.

"Ha ha, ngày đó ta cũng đã một bước chạm tới hỗn độn cảnh, nhưng ngay cả nhìn cũng không dám, cứ như chỉ cần liếc ngang qua, cũng đủ khiến linh hồn bị nuốt chửng chỉ trong tích tắc, bên tai nghe thanh âm hỗn loạn, trong mơ hồ nhận ra vài chữ, hẳn sẽ có ích với ngươi"

Lý Thiên nghe đến say mê, đầu phải lúc nào cũng có chuyện cổ xưa như vậy, lại nghe đến có chuyện liên quan đến mình, tai càng dỏng lên cao hơn:

"Nhất chuyển, chuyển thân, thân hãm phạm tục"

"Nhị chuyển, chuyển tâm, tâm hoà bản thể "

"Tam chuyển, chuyển thần, thần hoá bản nguyên"

"Tứ chuyển, chuyển yêu, siêu thoát trần thế"

"Ngũ chuyển, chuyển ma, ma hoá cảm xúc"

"Lục chuyển, chuyển thiên địa, tự thành một phương"

"Thất chuyển, chuyển càn khôn, phá rồi lại lập"

"Bát chuyển, chuyển hư không, Đa vũ bất hư không"

"Cửu chuyển, chuyển hỗn độn, nhất niệm sinh sinh thể"

Lý Thiên lắng nghe từng chữ, từng chữ khắc sâu vào trong đầu, tuy không hiểu gì nhưng nếu cực ác lão tổ đã trình trọng nói như thế, hẳn tất có lợi với hắn, Lý Thiên sau khi ghi nhớ toàn bộ, đang lúc xoay người cảm tạ, thì một con cuồng phong bắn tới, điều làm Lý Thiên bất ngờ là con cuồng phong này lại mang màu xanh quý dị, nhìn qua thì vô cùng giống màu ngọn lửa bao quanh người cực ác lão tổ. Ngay lúc cảm giác không có chút gì là nóng bỏng xung quanh, thì toàn bộ ngọn lửa bao phủ quanh người hắn bỗng chốc thu nhỏ lại chỉ vừa đủ nằm trong lòng bàn tay, ngọn lửa so với lúc trước càng trở nên chân thực hơn, màu sắc càng đậm hơn, lần này trong lòng bàn tay Lý Thiên lại cảm nhận được từng luồng hơi lạnh truyền tới từng dây thần kinh trong người hắn:

"Lạnh quá, cái quái gì thế này"

Lý Thiên vùng tay ném ngọn lửa đi, ngược lại càng khiến nó tiến vào lòng bàn tay hắn, Lý Thiên cảm thấy toàn thân tê cứng bắt đầu từ bàn tay, rồi đến cánh tay cuối cùng lan ra khắp cơ thể. Lý Thiên muốn há miệng la to nhưng không thể phát ra bất cứ thanh âm nào. Thanh quản như không thể nhúc nhích, toàn bộ cơ quan nội tạng như bị đóng băng, Lý Thiên gần như không còn nghe ra thanh âm nhịp đập của trái tim, chỉ còn bên tai vang vọng tiếng cười to của cực ác lão tổ ngày càng nhỏ dần:

"U linh hoá, một trong thập dị hoá chủng của thiên địa, lễ vật cuối cùng ta tặng ngươi, khi ra nhớ mang hài cốt lão phu đi an táng đằng hoàng đấy"

Lý Thiên lần nữa thức tỉnh, không phải là tự tỉnh mà là có người đánh thức, thứ đập vào mắt hắn đầu tiên là một gương mặt trẻ con đang cười tươi nhìn hắn, hai mắt híp lại thành hình lưỡi trắng, miệng mở to như trắng rằm tháng tám, từ miệng xuất ra thanh âm không hề phù hợp chút nào với vẻ bề ngoài:

"Con kiến ngươi sống dai thật, đến thế mà cũng không chết, không biết có phải ngươi là loài Ma La Giác biến hình thành người không nhỉ"

Thằng nhóc này không ai khác chính là tiểu hồ, nó nâng mặt Lý Thiên lên xoay ngang xoay dọc một lúc mới ra kết luận:

"Chà, không phải rồi, bọn kia hôi lắm, tên này không hôi như thế, đáng tiếc, đáng tiếc"

Không biết nó nói đáng tiếc về cái gì, là về việc Lý Thiên không phải con gián gì kia biến thành, hay đáng tiếc Lý Thiên còn chưa chết. Lý Thiên không hơi đâu quan tâm nó, đánh giá tình hình cơ thể, hiện giờ hắn quần áo nát bét, trên người căn bản không còn mặc gì, bên cạnh vuron vài vài món, viên hắc thạch quen thuộc, một thanh đao, một cuộn giấy da, và cuối cùng là viên ngọc đen tuyền hắn đang nắm trên tay. Đúng lúc này một hấp lực không thể ngăn cản bức viên ngọc trong tay Lý Thiên bay lên vừa vắn rơi vào bàn tay nhỏ của tiểu hồ

"Ngươi làm gì thế, mau trả ta"

Lý Thiên cố giữ lấy nhưng sức lực dường như không còn chỉ đành trơ mắt nhìn tiểu hồ thu hồi viên ngọc, giọng nói có chút tức giận, ngược lại tiểu hồ không thèm để ý nói:

"Hừ, ngươi nhìn xung quanh đi, Bảo Khố Phòng bị huỷ rồi, nếu không phải ta nhanh tay thu hồi bảo vật thì toàn bộ cũng đều tiêu hết, ta chưa giết ngươi là đã niệm tình cũ lắm rồi, giờ thì cút đi."

Lý Thiên hít sâu một hơi nén giận, lần đầu tiên hắn nhận ra mình khát vọng sức mạnh mãnh liệt đến dường nào, cảm giác sôi máu dâng trào trong tim, Lý Thiên thở ra một hơi thật dài, liếc nhìn xung quanh, bình tĩnh nói:

"Bảo vật của Thủy Nhật tông ta không cần nữa, vậy thì chỉ cần là vật không phải của Thủy Nhật tông, ta đều có thể lấy, đúng chứ"

"À, ừ, đúng thế"

Tiểu hồ có hơi bất ngờ với câu hỏi của Lý Thiên, nhưng sau đó lại cười lạnh, lòng thầm nghĩ:

"Đúng là con kiến ngu ngốc, trong tông môn Thủy Nhật tông, làm gì có thứ nào không phải là của Thủy Nhật tông cơ chứ"

Lý Thiên không thèm quan tâm bộ dạng cười mỉa mai của tên nhóc đó, trực tiếp bước tới cách đó không xa, ở đó đang nằm lẳng lẳng ba bộ hài cốt, trên người chỉ có hai bộ còn lại quần áo, trong đó có một hắc sắc đạo bào Lý Thiên vô cùng quen thuộc, hắn chỉ tay vào đó, mở miệng:

"Mấy người này lúc sinh thời không phải người trong tông môn các ngươi, nói như vậy hiện giờ chết đi cũng không phải là của Thủy Nhật tông đúng chứ"

"À, ừm, cái đó, đúng là như thế, được được ngươi thích thì cứ cầm lấy"

Tiểu hồ có cảm giác mình bị lừa, nhưng lời nói ra không thể rút lại, nó không phải là ma tu như cực ác lão tổ có thể tùy tiện muốn làm gì thì làm, nó còn

phải để ý thanh danh Thủy Nhật tông, ít nhất là nó cho là như thế. Nhưng ngay khi nhìn kỹ lại ba bộ hài cốt, tiểu hồ lại nở nụ cười vui vẻ, bởi vì nó đã nhận ra, mấy món bảo bối trên người ba người kia đều đã là phế phẩm, toàn bộ đều không còn chút linh khí, hẳn đều bị trận pháp hấp thu sạch sẽ rồi.

"Hừ hừ, dám chơi bẩn đại gia, cho người xách ba cái bộ xương đó lên, xem còn lại gì không, thật muốn nhìn cái bộ mặt lúc đó của hắn, he he he"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lại Đánh Cuộc Lần Nữa

Lý Thiên bước lại gần thì phát hiện ở một bên có một chiếc bọc trong đó có một bộ quần áo và một chút lương khô, hẳn là mấy thứ này do lúc trước tiểu hồ mang tới, khi thấy dị động bên trong thì nó vút sang một bên xông vào, nên vẫn may mắn không bị phá hủy. Lý Thiên đang trần truồng nên không ngại trực tiếp cầm lấy bộ quần áo mặc vào. Đây chỉ là một bộ áo vải thông thường, bên trên có ký hiệu giống thủy, hoa long đan xen vào nhau, hẳn là bộ đồ đệ tử của Thủy Nhật tông, đến khi nhìn vào đồng lương khô, Lý Thiên chợt phát hiện, tay hắn không còn cầm viên ngọc nhưng cũng không có cảm giác mất sức, bụng cũng không trống rỗng như lúc trước. Vừa cảm nhận thân thể Lý Thiên bỗng sùng sốt

"Ta lên tới luyện cốt cảnh đỉnh phong rồi, cảnh giới luyện thể tăng chín, nhanh như thế"

Lý Thiên lòng vui mừng cũng không ngừng bước chân, hắn đi tới bên cạnh bộ xương của cực ác lão tổ, hơi khom người thì lễ một cái, tay vừa chạm vào, đao bào trên người bộ xương như một cánh hoa bồ công anh, tán loạn thành vô số mảnh nhỏ, theo chiều gió bay xa. Lý Thiên bị cảnh tượng đó làm cho bất ngờ, nhưng hắn chỉ lắc đầu vài cái cười cười có chút tiếc nuối, rồi cũng vác lên bộ xương cực ác lão tổ trên người, liếc nhìn hai bộ xương bên cạnh, Lý Thiên thầm cảm thán:

"Không ngờ vẫn còn một người nữa cũng bị giam trong ảo cảnh, khi sinh thời bọn họ ai không phải là kẻ kiêu hùng một phương, khi chết rồi còn không phải chỉ là một nắm xương khô thôi sao"

Lý Thiên nghĩ nghĩ một chút, đã làm thì làm cho chót, hắn cũng định mang theo hai bộ xương kia đi chôn cất tử tế, dù sao một trong hai bộ đó có thể là Tiểu Nhất Tử, hắn cũng trong lúc vô ý nhận được một phần nhân tình cũng nên trả lại chút ít. Lý Thiên mang theo ba bộ xương, phân biệt hai cái hai vai, tay xách theo một bộ, đi lại chỗ cũ, thu nhặt đồ vật rơi trên đất, ngay khi Lý Thiên cầm lên Mê Huyền đồ phổ, thì bất ngờ nhìn thấy bên dưới có một miếng ngọc bội, vừa nhìn hắn liền nhận ra đây là ngọc bội của Tiểu Tử, lần trước quá gấp gáp hắn vẫn chưa có cơ hội giao cho Lăng Nhã.

"Ngọc bội này có gì đó bất thường rồi, mấy viên linh thạch đều tan thành bột phấn bên trong con bảo linh khí ban này, nhưng miếng ngọc bội này vẫn bình an, mấy món đồ vật kia, ngoài thanh đao ra, Lý Thiên đều nhận biết chúng không phải vật phẩm. Vậy nên hai món này cũng không đơn giản"

Vắt thanh đao ngang hông, nhìn qua không thấy nó có bất kỳ điều gì đặc biệt, đến ngay cả tiểu hồ cũng trực tiếp bỏ qua thanh đao trông vô cùng bình thường này mà không để ý lúc đến đây Lý Thiên vốn không mang bất kỳ thanh đao nào, thấy Lý Thiên đi về phía này nó nhìn Lý Thiên nói:

"Xong chưa, ta mang người ra khỏi đây"

Lý Thiên nhìn xung quanh một lượt, hắn chỉ ở nơi này một tháng mà cảm giác như vừa trải qua cả năm, bao nhiêu điều vượt quá tầm hiểu biết của hắn, cứ lần lượt từng thứ một xuất hiện phá vỡ tất cả nhận thức của hắn từ trước đến nay. Lý Thiên lại nhìn tiểu hồ, ánh mắt hiện lên nét dịu dàng hiếm thấy, nhưng không phải cho con mèo nhỏ chết tiệt kia, mà là dán chặt vào viên ngọc trong tay tiểu hồ, Lý Thiên trầm ngâm nói:

"Tiểu hồ, chẳng phải người không tin ta trong ba năm có thể hoàn thành ước định với tông chủ các người sao"

"Đúng thế, người mà làm được bốn đại gia gọi người thành đại gia luôn"

Tiểu hồ ra vẻ hiển nhiên nói, Lý Thiên mỉm cười nhìn nó:

"Vậy có muốn đánh cuộc không"

Lý Thiên chưa bao giờ muốn từ bỏ bất kỳ thứ gì, cái gì là của hắn vĩnh viễn phải là của hắn, tiểu hồ hiển nhiên nhằm chán đến phát điên vừa nghe thứ gì đó thú vị liền hưng phấn không thôi:

"Được được, đánh cuộc thứ gì"

"Vẫn là đánh cuộc giống như lúc trước, nếu trong vòng ba năm, ta tự sức bản thân vượt qua được uy áp của đại môn kia thì coi như ta thắng, nếu không chính là thua"

Lý Thiên chỉ về phía đại môn phía xa nhàn nhạt nói, tiểu hồ cũng không vội đồng ý mà chỉ nghiêng đầu suy nghĩ, một lúc sau mới lên tiếng:

"Đánh cuộc thứ gì"

"Đơn giản thôi, nếu ta thắng, hắc ám tủy linh thạch sẽ là của ta"

"Vậy nếu ngươi thất bại"

"Ta chẳng có gì cả, chỉ có cái mạng này thôi, mặc ngươi chém giết"

Lý Thiên cười to không để ý, bên kia tiểu hồ liếc hắc hắc một cái không phục lên tiếng:

"Vậy là không công bằng rồi, cái mạng của ngươi đem so với hắc ám tủy linh thạch căn bản là không xứng, chưa kể đến việc, nếu ngươi chuồn mất không đến thực hiện đồ ước thì sao, ta thấy kiểu gì ta cũng lỗ à nha"

"Vậy là ngươi sợ thua sao, chẳng lẽ không có niềm tin vào phán đoán của mình"

Lý Thiên không để ý cười nói, làm cho tiểu hồ tức giận nhảy nhót chỉ chỉ vào mặt hắc:

"Ngươi nói cái gì, bốn đại gia mà sợ thua, đồ thì đồ, ta nói trước, nếu ngươi dám trốn, đừng trách bốn đại gia tìm đến xé ngươi ra trăm ngàn mảnh, lại dùng hồn nguyên lô nung nấu linh hồn ngươi ngàn vạn năm, để ngươi chịu đựng cái gì là muốn sống không được, muốn chết không xong"

Nghe tiểu hồ giận dữ, đe dọa, Lý Thiên lòng hơi sợ hãi, nhưng những gì hắc đã quyết thì sẽ không thu hồi lại, mà có thu hồi cũng đã quá muộn, Lý Thiên cố trấn tĩnh bản thân cười nói:

"Vậy là xong rồi, ngươi mau mang ta ra ngoài, không phải là ngươi cố tình giữ ta lại để làm chậm trễ thời gian của ta đấy chứ"

"Hừ, bốn đại gia ta đây nhỏ nhen thế sao, mau theo ta"

Tiểu hồ khinh thường nhìn hắc, xoay người đi trước, Lý Thiên vội mang theo ba bộ xương, xoay người theo sau, nhưng chưa bước được vài bước hắc cảm thấy cả người lâng lâng, vừa chớp mắt, lại mở mắt ra Lý Thiên phát hiện mình đang ở trong khu rừng quen thuộc, phía bắc xa xa có một ngọn núi lớn, bên dưới đúng là tông môn, phải nói đúng hơn là tàn tích của Thủy Nhật tông, nhưng điều làm hắc ngạc nhiên là hiện giờ từ đây trải dài cho đến tận chân núi đang bị bao trùm bởi một lớp sương mù mờ ảo, bên trong lấp loé vài đạo lôi điện, ẩn hiện vài đốm lửa nhỏ, trôi nổi từng khối đất đá như có như không, chìm nổi trong lớp sương mù ảo diệu. Lý Thiên như nhớ ra gì đó, thứ này rất giống một mê trận có ghi chép trong Mê Huyền đồ phổ, hắc thử hỏi:

"Cửu Tinh Mê Vụ Đào Nguyên Trận"

Tiểu hồ như giật mình lại như có chút thương thức nhìn Lý Thiên:

"Ngươi cũng có chút kiến thức đấy, đây là thánh cấp ảo trận, ảo trận này không thể ngạnh phá bằng sức mạnh, cho dù là sáng thế cảnh hay chỉ là một tên luyện tâm cảnh lạc vào thì cũng như nhau, muốn xông qua mê trận thì phải giải được trận, do đó ngươi cũng đừng nói ta là chơi ăn gian với ngươi, Thủy Nhật tông ta đầu phải dạng tôm tép nào cũng có thể thích thì vào, không thích thì đi chứ."

Bị chửi xéo nhưng cũng không thể làm gì, Lý Thiên căm tức nhìn tên nhóc kia, lòng thầm mắng:

"Hừ hừ, có gì giỏi, người khác không thể, nhưng ta có Mê Huyền đồ phổ, ta không tin không làm gì được"

"Ừ cứ thế đi, nhớ đấy, ba năm sau, ngươi mà không đến thì ta sẽ tìm giết ngươi đấy, ta nhớ mùi của ngươi rồi, ngươi đừng mong thoát khỏi ta, ha ha"

Tên nhóc nhú nhú cái mũi trông cực gì khả ái, trừng mắt nhìn Lý Thiên rồi cười ha hả, cứ thế biến mất trong làn sương mù, để lại Lý Thiên trong lòng tức giận, đưa lên ngón tay giữa hướng về phía thân ảnh tiểu hồ ngày càng mờ nhạt.

Suy nghĩ một lúc, Lý Thiên chọn một hướng xuất phát, hướng này nhằm thẳng về phía Thần Long tông, ra ngoài cũng mất mấy tháng, chắc chỉ có mỗi tên mập mập lo lắng cho hắc, Lý Thiên vội về không phải chỉ vì lý do đó, hắc còn muốn tham gia khảo luyện đệ tử ngoại môn, thời gian tính đi tính lại, chỉ còn khoảng một tháng.

Nhưng Lý Thiên vẫn còn một việc phải làm, hắc tìm tòi một lúc, cuối cùng cũng tìm thấy một nơi khá bí mật, một hang động nằm sâu trong thác nước, Lý Thiên lập tức đào ba phần mộ cho ba bộ xương, này giờ hắc mới phát hiện, ba bộ xương này tồn tại cùng thời với Thủy Nhật tông, không biết qua bao lâu rồi mà vẫn như mới, nhìn kỹ thì thấy quanh chúng lấp lánh hào quang như ngọc, ẩn hiện nguyên tố chớp tắt liên tục. Lý Thiên nhìn ngắm một hồi tuy rất đẹp nhưng cũng quá bất kính với người chết, hắc cố ném ánh mắt sang bên, sau một lúc cất lực đào bới, chôn lấp, cuối cùng cũng hoàn thành xong ba phần mộ, Lý Thiên cũng có tư tâm, nên phần mộ của lão sư phụ tiện nghi của hắc là lớn nhất, gấp rưỡi hai phần còn lại,

Đứng trước bia mộ to lớn không đề chữ, Lý Thiên không biết tên của lão, chỉ biết lão có biệt hiệu cực ác lão ma, nhưng hắc nghĩ một lúc cũng không đề lên, cái tên kêu như thế khác nào bảo mấy tên đào mộ mau mau bới ta lên cơ chứ. Lý Thiên suy nghĩ một lúc quyết định cứ để ba phần mộ vô danh. Đứng trước mộ của lão ma, Lý Thiên nhìn ngắm một lúc, nhớ lại lần trò chuyện trong đầu khi trước, trăm mối cảm xúc, thanh âm trầm thấp lên tiếng:

"Sư Phụ yên nghỉ đi, những gì sư phụ nói, đệ tử chắc chắn sẽ làm được, thứ gì sư phụ không làm được đệ tử cũng sẽ làm giúp người"

Nhớ về tàn hồn của sư phụ, lại nghĩ tới có một tàn hồn của tông chủ Thủy Nhật tông càng lợi hại hơn mà hắc cũng dám đánh cuộc, Lý Thiên cười tự giễu rồi như nghĩ ra gì đó, nhún mày suy tư:

"Tông chủ Thủy Nhật tông cũng chỉ là tàn hồn, sư phụ từng nói tàn hồn không thể tồn tại quá lâu, cho dù là linh hồn hoàn chỉnh nếu không thể đoạt xá

trọng sinh thì theo thời gian cũng dần biến mất, nhưng tông chủ Thủy Nhật tông kia vẫn còn tồn tại đến bây giờ, sự phụ hẳn sẽ không nói dối ta, như vậy chắc chắn là có điều kiện đặc thù gì đó giúp tồn tồn tại thời gian dài như thế. Thế giới này đúng là thú vị mà"

Lý Thiên dưới vô vàn bí mật bị che lấp, kích thích sự tò mò ẩn sâu trong con người, cảm giác như một lữ hành giả đi tìm kiếm bí mật của thế giới này, lại không biết sự tò mò luôn mang lại cảm giác phấn khích đi kèm với vô số nguy hiểm rình rập, như ngay lúc này Lý Thiên đang tò mò nhìn sâu vào hang động tối đen như mực:

"Không biết nơi này dẫn tới đâu nhỉ".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp Lại Tiêu Phong

Lý Thiên thuận theo sơn động tiến sâu vào bên trong, trên tay có một cây đuốc tự làm, phát ra ánh lửa chớp động trong bóng tối. Lý Thiên đi được một lúc đã đến cuối hang, bên trong không bắt cứ thứ gì, chỉ là, đang lúc thất vọng, quay người trở lại đường cũ

"Rắc, rắc"

Dưới chân phát ra tiếng động, Lý Thiên nuốt nước miếng, cuối đầu nhìn xuống, theo ánh lửa tiến lại gần, hiện ra bên dưới xương cốt vương vãi xung quanh, chân hần hiện giờ cũng đang dẫm lên một đoạn xương gãy, vừa cử động, đoạn xương kia liền vỡ vụn ra theo vang lên âm thanh trầm thấp, nhưng trong không gian yên tĩnh lại chỉ một tiếng động như thế lại lớn hơn bình thường rất nhiều.

"Đùa nhau à"

"Phi, phò"

Lý Thiên cảm thấy sau lưng truyền đến hơi thở nóng bỏng, tiếng thở gấp gấp từ đằng sau vọng tới làm hần sồn cả gai ốc. Lý Thiên không chút chần chừ, đập mạnh chân phóng như bay ra ngoài, đằng sau thanh âm kia vang lên tiếng rống giận rung trời, cước bộ trầm trọng đuổi ngay phía sau.

Đang chạy thì bỗng vấp ngã, từ chân cảm nhận sự đau đớn lan toả, theo ánh lửa bập bùng một bàn tay thú to lớn, móng vuốt sắc nhọn đang nắm lấy chân hần. Lý Thiên vội rút đao chém xuống, một đao, theo ánh đao sắc bén phản chiếu một dòng máu tươi bắn lên tung toé, kèm theo tiếng rống tràn đầy đau đớn.

"Grừ, rống"

Lý Thiên cũng không suy nghĩ nhiều tiếp tục bỏ chạy, bóng hình sau lưng càng tức giận rống to liên tục đuổi theo sau, con vật sau lưng hình như thân hình rất to lớn, mỗi lần di chuyển đều va chạm mạnh vào vách hang động, làm thành động rung lắc dữ dội, từng khối đá to đua nhau rơi xuống. Lý Thiên vừa cảnh giác con vật sau lưng, vừa chặt vật né tránh đá từ trên cao rơi xuống. Ngay lúc trong tầm mắt hiện lên ánh sáng hi vọng, thì một con chân động đứng lúc truyền tới, từ trên cao, vách động có xu hướng sụp xuống chôn vùi đường đi của hần, Lý Thiên sợ hãi tới cùng, toàn thân vận hết sức mạnh, lao người hết tốc lực, nhìn từng mảng đá lớn lao đến, hần vùng đao chém thành bụi mịn văng sang hai bên.

Lại một đao chém làm đôi một tảng đá lớn chắn đường, Lý Thiên nhìn ánh sáng phía trước bị che đi chỉ còn tới eo mà ngày càng có xu hướng bị nuốt chửng, đằng sau có cảm giác lạnh gáy, sợ hãi nhìn một vuốt chém tới, Lý Thiên bỗng nảy ra chủ ý, tay đưa đao không chém mà chuyển thành chặn trước ngực, móng vuốt sắc bén của sinh vật kia chém tới, ngoài phần đao cản lại, phần da thịt còn lại của Lý Thiên đều bị lóc đi mảng lớn, máu tươi hoà trộn thịt vụn, rải rác đầy đất, nhưng Lý Thiên ngược lại không hề cảm thấy đau đớn mà lại hiện nét vui vẻ. Một vuốt cực mạnh kia tạo thành phản lực đánh bay hần về phía cửa động, nhìn cửa động giờ bị che lấp chỉ còn không đến nửa mét, Lý Thiên trên không cố uốn nắn xoay người, một đao đánh vào vách động bên trên chuyển hướng cả cơ thể xuyên qua khe cửa hẹp, tìm thấy một đường sinh cơ.

Lúc Lý Thiên mở mắt ra liền bị ánh sáng chiếu mặt trời bên trên chiếu vào làm loá đi tầm nhìn, cảm nhận cơ thể đang trôi nổi trên mặt nước, hần thềm thở phào:

"Nếu chỉ chậm một bước là toi rồi, lần sau phải cẩn thận hơn mới được, bị bao nhiêu lần rồi vẫn chưa rút được kinh nghiệm, mình có vẻ không thích hợp sống ở đây lắm nhỉ"

Tự trách mình một lúc, Lý Thiên chậm rãi bơi vào bờ, lấy nước rửa sạch vết thương, hần tiếp đó đưa tay xé một góc tay áo băng bó lại vết thương trước ngực. Nhìn cửa động ẩn phía sau thác nước đã bị bịt kín, sinh vật đó tuy không biết là gì nhưng cảm giác sợ hãi ban nãy làm Lý Thiên vừa nghĩ liền rùng mình, chỉ tiếc một phần của sự phụ cũng bị chôn vùi rồi.

"Hài, thế biết đâu lại hay, như thế sẽ không có ai còn làm phiền lão nhân gia an nghỉ nữa"

Lý Thiên sau khi nghỉ ngơi một lúc, thời điểm chuẩn bị ly khai, hần cuối đầu hành lễ lần cuối với cực ác lão tổ, rồi mới xoay người bước đi. Xuyên qua rừng cây một cách cẩn thận, lần này Lý Thiên rút kinh nghiệm không vội vàng xung động như trước, thời gian tổ chức khảo luyện ngoại môn đệ tử của

Thần Long tông không còn nhiều, Lý Thiên không muốn bị kéo vào phiền phức không đáng có. Nhưng đôi khi người luôn muốn tránh né thứ gì thì thứ đó lại cứ tìm tới người, Lý Thiên đang đi chuyển thì cảm nhận thấy chấn động từ bên cạnh truyền tới, một thanh kiếm thò ra từ một góc cây đâm về phía Lý Thiên, Lý Thiên nhú mày, tay thuận thế rút đao, chém văng thanh kiếm kia lên không trung cắm vào cành cây bên trên. Lý Thiên cũng không bỏ qua, một đao bổ xuống vị trí của tên vừa xuất đao

"Khoan đã, khoan đã, là bạn, là bạn mà, ta là Tiêu Phong đây, Lý Huỳnh hạ thủ lưu tình"

Mũi đao cách trước mặt Tiêu Phong nửa tấc, hấn đồ cả mồ hôi hột, vội vàng né sang bên cười xấu hổ:

"Xin lỗi Lý huynh, là ta cảnh giác quá, lúc đầu ta tưởng huynh là yêu thú nên xuất thủ, không ngờ lại là bạn, thất lễ rồi"

"Là người"

Lý Thiên hơi nhướn mày nhìn Tiêu Phong, tên này vẫn còn sống sao, ngày trước nhìn thấy thi thể Tiểu Tứ, Lý Thiên cứ ngỡ hai người bọn họ đều bỏ mạng dưới vuốt của yêu thú rồi chứ. Âm thầm cảnh giác nhìn tên công tử tươi cười trước mặt Lý Thiên mở miệng tùy ý nói:

"A thì ra là Tiêu huynh, đúng rồi Tiểu Tứ đâu sao không thấy đi cùng huynh"

"Thôi Lý huynh đừng nhắc lại, ta thật là nợ ơn Tiểu Tứ, ngày đó, chúng ta bị yêu thú truy đuổi không còn lối thoát, Tiểu Tứ đệ ấy vì cứu ta, nên, nên ở lại chặn đường yêu thú cho ta thoát thân"

Tiêu Phong như bị lời nói của Lý Thiên chạm đến nỗi đau trong lòng, nước mắt không ngờ từ hai mắt ào ào chảy xuống, lệ nóng quanh tròng, cả người như mất sức lực quỵ xuống thở dài nãy nê, than khóc rung trời.

Lý Thiên nhìn hơi khó chịu, tên này cũng quá diễn rồi, người đời thường vật cực tất phản, tên này cảm xúc biểu lộ quá mức như thế làm Lý Thiên sinh nghi, làm bộ bất ngờ:

"Cái gì, Tiểu Tứ chết rồi, sao huynh nắm chắc như thế, huynh có tận mắt nhìn thấy không"

Lý Thiên giả bộ như vô cùng kích động, xách cổ áo Tiêu Phong nâng lên rống giận, Tiêu Phong làm như né tránh ánh mắt của hấn đau khổ nói:

"Hôm đó tuy trời rất tối, nhưng chính ta rõ ràng thấy, đệ ấy bị con quái vật kia một ngụm nuốt chửng toàn bộ, sau đó ta quá sợ hãi, nên đã chạy đi mất"

Âm thầm cười lạnh trong lòng, tên Tiêu Phong này lại nói dối, nếu không phải chính mắt Lý Thiên trông thấy thi thể Tiểu Tứ thì thật sự sẽ tin lời Tiêu Phong nói, nhưng trong lòng hấn lại nảy sinh nghi vấn

"Tại sao Tiêu Phong lại nói dối, rốt cuộc hấn muốn làm gì"

Lý Thiên cũng muốn biết tên này đang giở trò gì, nên cũng không vội bỏ đi, theo lời hấn mời cùng nhau ra khỏi âm ảnh sâm lâm. Trên đường đi, Tiêu Phong rất cởi mở, nhìn quanh không thấy bóng dáng quen thuộc, thân hình tròn chòn, cuối cùng không nhịn được nói

"Lý huynh, Lăng Nhã không đi cùng huynh à"

Lý Thiên tất nhiên không việc gì phải trả lời thật chỉ hàm hồ nói:

"Lăng Nhã và ta sau khi gặp phải một con yêu thú cường đại liền bị tách ra, đến giờ ta vẫn chưa tìm thấy muội ấy, chỉ sợ"

"Cái gì, muội ấy mất tích rồi sao, không thể nào, muội ấy không thể chết, muội ấy thân mang truyền thừa thượng cổ làm sao dễ chết như thế, truyền thừa thượng cổ kia làm sao có thể, là của ta nó phải là của ta, tất cả phải là của ta"

Tiêu Phong như người mất hồn khê lảm bảm, tuy giọng nói rất nhỏ, Lý Thiên mặc dù chưa tới luyện tạng cảnh, thính giác chưa được cường hoá, nhưng sau khi tỉnh dậy, Lý Thiên lại cảm nhận cơ thể thay đổi rất lớn, thính giác hấn vậy mà vẫn nghe ra rõ ràng từng chữ Tiêu Phong lảm nhảm, hấn âm thầm nhú mày, khê ho hai tiếng:

"Khụ, khụ, Tiêu huynh sao thế, ta biết cũng rất buồn nhưng chúng ta phải cố chịu đựng vượt qua"

"Phải, Phải Lý huynh nói phải, là ta quá lo lắng cho muội ấy"

Tiêu Phong như nghĩ ra thứ gì đó, giọng nói có chút chờ mong nhìn Lý Thiên:

"Lý huynh có thấy bên người muội ấy mang theo một miếng ngọc bội không"

"Hả, ta không thấy, huynh nói cái gì cơ"

"À, à không có gì"

Lý Thiên cười cười không nói gì, ngọc bội sao, hấn không thấy Lăng Nhã có mang theo ngọc bội nào, linh quang chọi loé, chẳng lẽ có liên quan đến ngọc bội bên người Tiểu Tứ, nhưng Lăng Nhã nói đó là ngọc bội gia truyền nhà hấn mà, có liên quan gì sao. Lý Thiên như chìm vào mây mù.

Màn đêm buông xuống, Lý Thiên và Tiêu Phong hai người đốt một bó củi lớn trước mặt, trên củi treo một cái nồi nhỏ, Tiêu Phong nói là do hân tình còn có được từ một xác chết trong rừng. Lý Thiên chỉ ồm ồm coi như không thấy, đưa tay cầm lấy một chén súp Tiêu Phong đưa sang, cũng không vội an lòng nhìn sang đối diện nói:

"Tiêu huynh không ăn à"

"Không huynh cứ ăn trước đi, ta cảm thấy chưa đói lắm"

Tiêu Phong vội lắc đầu, đưa tay sờ bụng ra hiệu hẳn đã ăn rồi, Lý Thiên chỉ cười cười nhìn hắn, đưa lên môi nhấp một ngụm, mắt liếc nhìn Tiêu Phong bên kia đang tươi cười thân thiết, nhưng đáy mắt lại động chút sát khí. Lý Thiên âm thầm cười lạnh, ăn xong làm bộ như muốn ngủ, lưng tựa gốc cây nhắm mắt.

Suốt một canh giờ yên tĩnh, cuối cùng cũng có động tĩnh, tiếng bước chân từng bước tới gần Lý Thiên. Bên tai vang lên thanh âm cười cực kỳ khó nghe:

"Khắc, khắc, ngươi đừng trách ta, muốn trách thì trách ngươi quá xui xẻo, đúng lúc ta tìm một tên chết thay thì ngươi lại xuất hiện, muốn trách thì trách cái con quái vật kia ấy, là nó chứ không phải ta, ngươi ngươi sao lại"

Tiêu Phong đang nói hăng say thì phát hiện Lý Thiên đã mở mắt nhìn hắn từ lâu:

"Giờ ta mới biết ngươi lại là hạng người như vậy đấy, nếu ta đoán không sai Tiểu Tử hẳn cũng là do ngươi giết đúng không"

"Cái gì, làm sao ngươi biết, không đúng làm sao ngươi phát hiện ra ta tính hại ngươi, đáng lý lúc đó, ngươi phải nghĩ ta đâu có lý do nào muốn hại ngươi"

"Thật sự lúc đầu ta cũng không phát hiện ra, chỉ là ngươi diễn quá giống thật nên khiến ta sinh nghi, còn một điểm quan trọng nhất, ngươi đang nói dối"

Lý Thiên giơ lên trên tay miếng ngọc bội thu được trên người Tiểu Tử, Tiêu Phong hoảng sợ nhìn mà trong lòng dâng lên hoảng sợ cùng cực:

"Sao lại như thế, sao ngươi lại có được, chẳng lẽ"

"Đúng thế, ta đã tìm thấy thi thể của Tiểu Tử, tại sao ngươi lại giết chết Tiểu Tử, chẳng lẽ vì miếng ngọc bội này"

Tiêu Phong nhìn Lý Thiên như một tên quỷ

"Ha ha, ta sao lại vì miếng ngọc bội rách nát này chứ, con quái đó, chính là con quái đó, ngày đó nó đuổi theo hai người bọn ta, nhưng không hề tấn công cứ như đang đùa đùa chúng ta vậy. Sau đó qua một ngày, ta và Tiểu Tử tình cờ gặp được một nhóm đệ tử của Thủy Ly tông, chúng ta kết bạn mà đi, con quái đó lại xuất hiện, nó bắt đi một người sau đó bỏ đi, không đuổi theo chúng ta nữa, rồi thế cứ cách một ngày nó lại bắt đi một người."

Lý Thiên nghe thế cau mày:

"Sao các ngươi không ra khỏi khu rừng, con quái đó tuy lợi hại nhưng nếu gặp phải cao thủ luyện tâm, thậm chí luyện thần thì chắc chắn phải chết, nếu không nó cũng không chui rúc trong khu rừng để chơi đùa các ngươi như thế"

Tiêu Phong như phát điên rồ lên:

"Ta sao không muốn, nhưng nó không cho chúng ta ra, còn cách nào khác sao, bọn ta phải chơi trò chơi của nó"

"Mỗi ngày giết chết một người, cả tháng nay ngươi vẫn còn sống, chứng tỏ ngươi đã giết ít nhất ba mươi người"

Tiêu Phong cười to:

"Chính xác là ba mươi hai người, ha ha thế thì sao, miễn không phải là ta là được, trò chơi này cũng rất vui đấy chứ, đúng rồi, mấy ngày trước, ta cứu được một tiểu muội muội khỏi miệng yêu thú, nàng ta vô cùng cảm kích ta, đến khi bị ta hạ thuốc mê nàng ấy lúc mơ ngủ còn không ngừng cảm ơn ta, ha ha đúng là lũ ngu ngốc."

"Ngươi mới là tên ngu ngốc, con thú đó chỉ muốn chơi đùa với ngươi thôi, ngươi biết Tiểu Tử chết căn bản không phải là do con yêu thú đó ăn thịt, mà chết là do bị hắc ma cầu ăn thịt trong lúc ngủ. Nếu ta không đoán sai, con thú đó vốn không cần mỗi ngày đều phải ăn một người, nó vẫn giữ ngươi sống đơn giản là muốn hành hạ ngươi làm thú tiêu khiển thôi"

Tiêu Phong không còn quan tâm chỉ cười càng điên cuồng:

"Thì sao, ai quan tâm chỉ cần ta còn sống, mọi thứ khác không quan trọng, nguyên bản ta muốn tìm Lăng Nhã sư muội, muội ấy lần trước vô ý có được truyền thừa thượng cổ, truyền thừa ấy vốn phải là của ta, nếu ta có được thì ta đã không bị con quái vật ấy lừa đùa như vậy"

Âm thanh tiếng cười bỗng im bặt, Tiêu Phong gương mặt biểu lộ vô hạn sợ hãi nhìn xuống dưới bụng, một vết to lớn đang xuyên qua người hắn, máu tươi tí tách rơi xuống, hắn thều thào nói:

"Ta không cam lòng, không cam lòng, ta vứt bỏ toàn bộ nhân tính chỉ để sống sót, mà tại sao"

Theo thân ảnh Tiêu Phong ngã xuống Lý Thiên liền trông thấy một sinh vật mà hắn đã từng gặp qua, con yêu thú ngày đó ám ảnh bọn họ hiện rõ hình dáng, thân mang hình người cao hai mét gầy trơ như một cây tăm, hai tay thật dài kéo xuống ngang đùi, mỗi tay ba móng vuốt sắt nhọn kéo dài chạm đất. Cả người trắng toát không có một công lông nào như được bao bọc trong một tấm da người, trên chiếc đầu thon dài chỉ có một chiếc miện rộng kéo đến hết chiều ngang gương mặt, chiếc miện ấy giờ như đang nhếch lên cười cợt lũ loài người ngu ngốc, nó cũng không nhìn Lý Thiên, hú lên một tiếng quái dị rồi biến mất.

Lý Thiên nhìn Tiêu Phong đang thoi thóp dưới đất, hỏi câu cuối:

"Trước kia ngươi nói Lăng Nhã có mang một miếng ngọc bội, chẳng lẽ đó là truyền thừa của nàng ấy"

"Đúng đúng, ngọc bội hình tròn, màu trắng thật đẹp, là do ta tìm thấy nó trước, nhưng tại sao nó lại chọn con tiện nhân đó, ta không cam lòng, không cam lòng"

Tiêu Phong hai mắt mờ mịt không còn sức sống, hét lên câu cuối rồi đoạn khí bỏ mình, Lý Thiên nghe ra như nhớ lại thứ gì đó, thăm thờ dài, đưa tay lục lọi một phen rồi bỏ đi, để mặc thi thể Tiêu Phong chết không nhắm mắt trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trở về Thần Long tông

Sâu trong khu rừng, một thân ảnh chớp động giữa hàng cây, thân ảnh kia đang tăng tốc lại thoáng quẹo, di chuyển không theo bất kỳ một quy tắc nào. Một con yêu thú cấp hai, hồng mao chồm từ góc cây lao ra, thân ảnh kia một đao chém nó thành hai nửa cũng không dừng chân tiếp tục phóng đi. Thân ảnh đó chính là Lý Thiên, sắc mặt hắn giờ đây cực kỳ khó coi, phải nói là hắn đã dùng mọi biện pháp vẫn không cách nào thoát khỏi cái bóng bám theo phía sau. Mặc dù quay đầu không nhìn thấy bất cứ điều gì khác lạ nhưng Lý Thiên luôn cảm nhận thấy sinh vật đó luôn theo sát hắn.

Lý Thiên cố tra cứu tư liệu trong đầu vẫn không cách nào biết sinh vật kia là yêu thú gì, trên người nó không tìm thấy yêu hạch chẳng lẽ đã đạt tới yêu thú cấp năm. Lý Thiên lưng đổ mồ hôi lạnh, trong đầu cấp tốc nghĩ biện pháp, nhưng vẫn vô kế khả thi. Trước sức mạnh tuyệt đối mọi mưu kế tầm thường đều vô tác dụng.

Thân hình dừng trên một cành cây cổ thụ, hai mắt bất giác nhìn về một hướng, dưới ánh trăng lơ mờ soi sáng một khoảng rộng được bao trùm trong làn sương mù mờ ảo ẩn hiện cảnh sắc kỳ lạ, trong sương mù bỗng lóe lên một ánh chớp vụn vụn kéo dài rồi biến mất. Lý Thiên theo ánh chớp tan biến, hai mắt hắn mở to, nở nụ cười bí hiểm, có vẻ hắn có thể lợi dụng mê trận kia một phen.

"Tiểu hồ ngươi chơi ta nhiều như thế, nhưng lần này ngươi có thể lại vô ý giúp ta rồi"

Lý Thiên hơi nheo mắt, cảm nhận sát khí sau lưng ngày càng đậm, liếc nhìn bầu trời, có lẽ thời gian một ngày sắp hết, con thú kia có vẻ muốn động thủ rồi, phải nhanh lên thôi. Lý Thiên phát lực dưới chân, đập mạnh lên cành cây bên dưới, bắn người đi xa, cành cây chịu lực đạo cực mạnh, gãy làm đôi rớt xuống đất, nhưng chưa kịp chạm đất hoàn toàn đã bị chấn nát thành vô số mảnh, theo các mảnh cây tán loạn trên không dần rơi xuống, hiện ra thân hình cao lớn của sinh vật hiện thân tới qua, nó xoay đầu nhìn hướng Lý Thiên chạy trốn, không nhanh không chậm, bước theo.

Trăng điểm trên đỉnh đầu, là thời gian sáng nhất trong đêm, hôm nay lại là trăng tròn, cảnh vật theo ánh trăng chiếu rọi càng thêm rõ ràng, Lý Thiên sau lưng đã là phiên sương mù mờ ảo, nhưng hắn vẫn bắt động cảnh giác nhìn trước mặt, sinh vật kia đang từ lùm cây đi ra, hai vuốt sắc bén cào trên mặt đất, để lại hai vết sâu hõm trên bề mặt nền đất bên dưới.

"Ha ha, đuổi theo ta cả ngày không nhàm chán sao, có giỏi thì theo ta nữa đi"

Liếc mắt nhìn sương mù đằng sau, Lý Thiên mở miệng cười, thân hình lui dần khuất sâu trong làn sương mù, sinh vật kia có chút chần chừ tiến bước, nhưng thấy Lý Thiên đã khuất bóng, nó nổi giận há cái miệng đầy răng nanh rống to một tiếng, liền đuổi theo sau.

Lý Thiên bị sương mù bao phủ, cũng không lo lắng sinh vật kia sẽ không vào, bởi vì nó quá thông minh nên mới càng dễ bị lừa. Yêu thú cấp thấp thông thường có bản năng sinh tồn rất lớn, chúng chỉ cần nhận thấy nguy hiểm sẽ không dại gì đâm đầu vào. Nhưng sinh vật kia rất thông minh, tuy nó cảm nhận được có vẻ nguy hiểm, nhưng thấy Lý Thiên dám bình thân đi vào như vậy, thì chính bản thân nó cũng có chút nghi ngờ vào trực giác của mình. Một con kiến mặc nó chơi đùa còn dám làm thì sao nó phải sợ.

Nhìn không gian lơ mờ không nhìn rõ năm ngón tay, Lý Thiên nhủ mảy mảy nhớ lại những gì đọc được trong Mê Huyền Đồ Phổ, hắn bắt đầu ngồi trên nền đất, vẽ ra vài bức họa đồ, mắt nhìn trời cao chỉ có một điểm sáng ẩn hiện trong sương mù.

"Đó hẳn là ánh trăng, hẳn là chỉ mới vào tầng đầu mê trận, muốn thoát ra không quá khó."

Lý Thiên nhìn theo ánh trăng, một tay đưa lên ước lượng, hai mắt nhìn về một hướng vẫn vẻ cảm

"Hắn là hướng đó, lúc ta vào là vào từ hướng nam đi đến hướng bắc, vậy giờ chỉ cần làm ngược lại, để xem năm trăm mét kế tiếp lại đổi một lần từ nam đến đông, tiếp tục từ đông đến bắc, cho đến khi đi hết một vòng toàn bộ các hướng."

Nhìn Trần đồ bên dưới có một vòng tròn lớn, mỗi góc của vòng tròn có bốn viên linh thạch, bên trên đề chữ bốn hướng đông, tây, nam, bắc, Lý Thiên đang đứng trên thanh đao của hắn, thanh đao kia được đặt ở tâm của vòng tròn, theo hướng nhìn của Lý Thiên mà xoay tròn, chỉ ra phương hướng cho hắn, trông rất giống một chiếc la bàn.

"Tứ Phương trận này thật tiện lợi, cũng may lúc trước tên Tiêu Phong kia mang theo không ít linh thạch hắn cũng là cướp được không ít mấy kẻ đáng thương bị y hại"

Lý Thiên tất nhiên không khách khí thu hồi tất cả, hôm nay vừa vặn có dịp dễ sai, Lý Thiên mỉm cười nhìn theo một hướng, cứ thế mà đi, xa xa trong mê trận hắn có thể nghe thấy tiếng kêu la đau đớn của sinh vật kia, hắn là nó đã xông vào tầng thứ hai, Mê Hóa trận, bị liệt hóa thiêu đốt nên mới

phát ra âm thanh thê lương như vậy

Lý Thiên tất nhiên không hề đồng tình với sinh vật tàn ác này, chỉ là lòng thầm đáng tiếc:

"Nó thể nào cũng là yêu thú cấp năm, yêu hạch của yêu thú cấp năm rất có giá trị, nếu lấy tới tay thể nào cũng bán được không ít linh thạch"

Lý Thiên tuy than thở nhưng cũng không dừng bước chân, cứ đi một lúc hắn lại vẽ ra Tứ Phương trận kiểm tra, cẩn thận bước chân chỉ cần đi lạc vào tầng thứ hai với thực lực của hắn, hắn phải chết không nghi ngờ.

Sáng sớm, mặt trời chói chang chiếu xuống, một con Tử Hoa Thỏ từ lùm cây nhảy ra, nó lúu rúu vài cái, bẻ lấy một bông hoa há miệng định nuốt, nhưng chưa kịp đưa tới miệng, cặp mắt đỏ của nó bỗng cảnh giác nhìn sương mù phía trước, nghe thấy tiếng bước chân, nó liền hoảng sợ bỏ bông hoa xuống xoay người nhảy trở lại lùm cây, đưa đôi mắt hiếu kỳ nhìn một tên nhân loại bộ dạng chật vật, một môi từ trong sương mù bước ra, vừa ra tên kia đã chửi to:

"Móa cái mê trận chết tiệt này đúng là một chết mất, nhìn chỗ nào cũng giống nhau, làm ta mém đi lạc mất hai lần, suýt nữa rơi vào tầng hai, chết không toàn thây rồi. Cái con thú chết tiệt kia mong cho ngươi đừng chết trong đó sớm quá, đợi ba năm nữa ta lại tới làm thịt ngươi, lột da ngươi ra làm áo khoác mới hả giận trong lòng được".

Lý Thiên vừa thoát ra đã mệt mỏi ngồi phịch xuống, lấy ra lương khô ăn một lúc có sức mới có thể đi, trước tiên hắn tìm một dòng suối tắm rửa một lúc, trước kia vương bận nhiều việc quá, làm cả tháng nay hắn chưa tắm rửa, râu tóc cũng dài ra một chút, Lý Thiên cầm lên thanh đao sửa soạn lại ngoại hình một chút. Chín chu mọi thứ hắn mới cất bước trở lại Thần Long tông.

Lại qua hai ngày trôi qua, Lý Thiên cuối cùng cũng trở lại Thần Long tông, sờ sờ thì phát hiện một việc hết sức nghiêm trọng, lệnh bài thân phận không biết bay đi đâu từ lúc nào rồi. Lý Thiên buồn rầu, bị hai tên đệ tử canh cổng cản lại:

"Tên kia, từ đâu tới, đây là địa phận Thần Long tông, người ngoài không thể vào, mau đi ra"

Lý Thiên bị tiếng quát làm giật mình, vội vàng tươi cười tiến lại gần:

"Ha ha, là hai vị sư huynh sao, người một nhà cả, sư đệ là đệ tử tạp dịch mới của tông môn, mấy ngày nay vừa ra ngoài lịch lãm"

Một thanh niên đệ tử rất có quy củ nói:

"Có lệnh bài không"

"Ặc, cái này, đệ vô ý làm mất rồi, có thể châm chước không, sư huynh có thể tới thực phòng, đệ làm việc trong đó, mọi người đều có thể chứng minh thân phận cho đệ"

Lý Thiên gật đầu có chút xấu hổ, tay nhanh nhẹn, cho vào túi, móc ra vài viên linh thạch đưa vào tay hai đệ tử canh cổng:

"Ha ha, có chút quà mọn, mong hai vị sư huynh nhận cho"

Hai tên đệ tử kia có vẻ tham lam nhìn linh thạch trong tay Lý Thiên, tiếc nuối thu hồi ánh mắt, không chút nể tình lên tiếng

"Không được, quy củ không thể phá, ngươi hỏi lộ hai huynh đệ bọn ta, là có ý gì đây"

Lý Thiên không để ý hai người giận dữ, cười càng tươi hơn, móc ra thêm mấy khối linh thạch nữa đúi vào tay hai người:

"Hai vị sư huynh nói thể không đúng rồi, hai vị cực nhọc không ngại mưa gió canh giữ tông môn chúng ta, đây chỉ là chút thành ý của sư đệ thôi, sư đệ có ý gì chứ, trời cao chứng giám đệ chỉ là muốn đóng góp sức nhỏ cho các sư huynh toàn tâm toàn ý vì tông môn thôi"

Ai không thích được vuốt mông ngựa, nhất là hai đệ tử cấp thấp bọn họ, nào giờ chỉ có nịnh hót người khác, giờ có kẻ trắng tron đề cao như thế, cũng cảm thấy hãnh diện vài phần, ần ần có chút mất mát

"Đúng, đúng thể anh em ta khổ sở trông coi cũng phải có chút công lao chứ"

Nhìn Lý Thiên thuận mắt thêm vài phần, hai người liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó ra hiệu cho Lý Thiên

"Người cứ ở đây chờ, để ta vào xác nhận thân phận người trước mới có thể cho người vào"

"Được, được, đệ cũng đang rảnh rồi có thể trò chuyện với vị sư huynh đây"

Lý thiên gật đầu, nhìn hướng vị sư huynh còn lại:

"Sư huynh là đệ tử ngoại môn sao"

"Đúng thế, ta là Lư Tuấn, ngoại môn đệ tử của Thần Long tông"

Sư huynh tên Lư Tuấn kia có vẻ tự hào, dù sao đệ tử ngoại môn vẫn bồi phần vận cao hơn không ít so với đệ tử tạp dịch.

"Sư huynh lợi hai ghê nha, sư đệ cũng muốn được như sư huynh đó"

Lý Thiên làm như có vẻ ảo ước nói, càng làm Lư Tuấn lỗ mũi hướng lên trời:

"Ha ha, cứ cố gắng rồi sẽ được thôi, mấy ngày nữa sẽ tổ chức khảo luyện đệ tử ngoại môn cho đệ tử tạp dịch, nếu vượt qua được, người cũng sẽ giống như ta, đệ tử ngoại môn Thần Long tông"

Lý Thiên đang tươi cười bỗng giật mình, chỉ còn mấy ngày, chết tiệt ta còn chưa báo danh nữa, còn kịp không đây, Lý Thiên thần tình trở nên gấp gáp, nắm lấy tay Lư Tuấn hỏi:

"Sư huynh, thời hạn báo danh chừng nào hết thế"

Lư Tuấn có chút bất ngờ, vô thức nói:

"Hình như đến trưa nay là hết rồi"

Đúng lúc này, một thanh âm hồ hồ vang lên, thân hình béo ụ của mập mạp hiện lên trong tầm mắt, đi cùng còn có vị sư huynh ban nãy:

"Ha ha, ôi tên chết toi này, người đi đâu lâu thế, lão trư ta nhớ chết người rồi"

"Sư đệ Lý Thiên phải không, người có thể qua rồi, nhớ đến phòng nhân sự làm lại lệnh bài thân phận đây nhé"

Sư huynh kia cũng cười nói, rất nhiệt tình giúp Lý Thiên, nhận tiền của người ta dù sao cũng phải xuất chút lực, chưa kể hẳn nhìn Lý Thiên rất thuận mắt. Lý Thiên cũng không nghe kỹ, chỉ biết có thể qua vội vàng chạy lại chỗ hai người, mập mạp thấy thế cũng cảm động giang hai tay lao đến.

"Hảo bằng hữu, người đã trở về"

"Cút, lão trư đang gấp"

Một cước đá văng mập mạp, dưới ánh nhìn kinh ngạc của ba người đã không còn bóng dáng, mập mạp ôm đầu, lăn lộn trên đất, vị sư huynh đi cùng khó hiểu nhìn mập mạp rồi lại nhìn Lý Thiên đã mất dạng, ngập ngừng nói:

"Bị sao thế, tào tháo đuổi hà"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trưởng Lão Tham Tài

Thời điểm Lý Thiên chạy tới nơi tham gia khảo hạch đệ tử ngoại môn thì nơi đây rất vắng vẻ, vì là ngày cuối cùng nên cũng chẳng còn ai, Lý Thiên đưa mắt ra xa, nơi đây là một khoảng sân rộng, có vẻ là đấu trường tỷ thí, ở giữa có một chiếc bàn nhỏ, một ông lão đang thu dọn đồ đạc bên trong chuẩn bị rời đi, Lý Thiên thấy thế không suy nghĩ nhiều vội vàng chạy tới:

"Khoan đã, trưởng lão, trưởng lão, đệ tử muốn báo danh"

Vị trưởng lão kia cũng không thèm quan tâm Lý Thiên đằng sau truy hô, thu dọn xong liền rời đi, bước chân nhàn nhả như đang đi dạo, nhưng Lý Thiên chạy theo cách mấy cũng không có biện pháp đuổi kịp, lòng thầm hô gấp gáp, mắt thấy vị trưởng lão kia sắp ra khỏi đấu trường, hần tức giận thúc giục sức lực toàn thân, một đường lao đến, miệng la to:

"Trưởng lão có yêu thú"

Không quan tâm

"Trưởng lão, trên trời có thiên thạch rơi"

Không khí vẫn im lặng

"Trưởng lão, người làm rơi linh thạch kia"

Theo một cách mà Lý Thiên không cách nào hình dung được, vị trưởng lão kia bỗng đứng đối diện hắn, phùng râu tron mép nói:

"Linh thạch của ta đâu, ngươi lấy rồi hả, mau đưa đây"

Lý Thiên sùng sờ giầy lát, chột sức tỉnh, cung kính móc mười viên linh thạch, đau lòng đưa cho lão:

"Đây có phải là linh thạch của ngài không"

Trưởng lão không hề khách khí thu lấy, đếm đếm trong tay như có chút khó chịu nói:

"Hừ, đúng thế, trẻ con thời này thật là không thành thật chút nào, ủa mà sao ít thế, ta nhớ ta làm rơi hơn hai mươi khóa lận mà"

Lý Thiên miệng cười méo xẹo, thầm mắng:

"Làm người cũng đừng quá tham lam chứ"

Nhưng hắn cũng không dám nói ra, chỉ xòe tay ý bảo hết rồi, quay đầu đánh giá xung quanh:

"Đệ tử chỉ nhặt được bấy nhiêu thôi, có thể có vị đệ tử khác đã nhặt được, ý hình như là vị sư huynh kia"

Lý Thiên đang nói thì thấy một đệ tử khác đi ngang qua, hắn bèn tìm kẻ chết thay. Trưởng lão nhìn theo hướng chỉ tay của Lý Thiên, hai mắt bỗng sáng lên, phỏng người lao qua bên đó. Từ xa đã nghe thấy thanh âm giận dữ:

"Tên kia, đứng lại, mau trả lại linh thạch cho lão phu"

Lý Thiên đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhìn vị sư huynh kia đang bị trấn lột, lòng âm thầm niệm:

"Tội lỗi, tội lỗi, xin lỗi sư huynh, đệ cũng là bất đắc dĩ thôi"

Trưởng lão kia sau một phen bóc lột đệ tử, lòng thỏa mãn quay trở lại, gật đầu tán thưởng Lý Thiên

"Ngươi làm tốt lắm, làm người phải nên thành thật như thế mới tốt, ta thích ngươi rồi đây"

Lý Thiên xấu hổ không ngừng lắc đầu:

"Không dám, không dám, đệ tử chỉ làm trọn bổn phận của mình, là trưởng lão anh minh, nên mới được như thế"

Trưởng lão kia cười to, vỗ vai Lý Thiên, lực đạo lớn đè xuống làm vai hắn hơi chùng, đau đến nhe răng trợn mắt, Lý Thiên vội vàng nói:

"Trưởng lão, đệ tử, ách, đệ tử đến báo danh tham gia khảo hạch ngoại môn"

"Hả, nhưng mà hết thời gian rồi, ngươi năm sau lại đến"

Lão không có tính người nói, xong liền muốn phui mông bỏ đi, Lý Thiên vội vàng đuổi theo, tay bí mật búng mấy khóa linh thạch lên trên bàn báo danh, hô lớn:

"Khoan, khoan, trưởng lão, đệ tử thấy vẫn còn kịp mà, trên bàn kia còn mấy khóa linh thạch, người không định thu hồi sao"

Lời còn chưa dứt, lão đã quay trở lại bàn ngồi xuống, tay nhét mấy khóa linh thạch vào tay áo, Lý Thiên tiến lại gần từng bước cười nói:

"Đệ tử có thể báo danh không"

Trưởng lão kia có chút hứng thú nhìn Lý Thiên thân nhiên nói:

"May cho ngươi, hôm nay ta làm thêm giờ, muốn báo danh chứ gì, xuất phí ra, hai mươi linh thạch ha phẩm"

Lý Thiên mém chút té xuống đất, hai chân đứng không vững, có chút bất đắc dĩ, lần đầu hắn gặp vị trưởng lão cực phẩm bậc này, biết lão giận mình dám

chơi lão, Lý Thiên đành cố nén đau, móc ra linh thạch đặt lên bàn, nếu không phải lần trước từ chỗ tên Tiêu Phong cướp được không ít linh thạch thì thật đúng là hết cách.

Lão cũng không nhìn linh thạch trên bàn, đưa tay bắt lấy một tay Lý Thiên, Lý Thiên cảm giác như có một luồng linh khí chạy dọc khắp huyết đạo toàn thân, một cảm giác sung sướng mém chút không kiềm được run lên, ngay lúc hần sắp không chịu nổi nữa, thì lão mới buông tay, hai mắt nhìn Lý Thiên có chút bất ngờ, nhưng rất bình tĩnh nói:

"Luyện thể tăng chín, hợp cách, lấy lệnh bài thân phận ra, ta thêm phần báo danh cho ngươi"

Lý Thiên vừa nghe liền sững sốt, lúc này vội quá hần còn chưa kịp làm lại lệnh bài thân phận. Lý Thiên có chút khó xử nhìn trưởng lão:

"Trưởng lão, đệ tử trong lúc vô ý làm mất lệnh bài thân phận rồi, cái này"

"Ngươi làm mất rồi, còn đến báo danh cái cóc khô, làm mất thời gian của ta, cút về đi, năm sau tham gia lại"

Trưởng lão kia nghe có chút tức giận, không kiên nhẫn phát tay muốn rời đi, Lý Thiên cũng hết cách, chẳng lẽ bảo lão đợi hần đi phòng nhân sự làm lại lệnh bài. Đúng lúc này, từ bên cạnh hần bỗng hạ xuống một thân ảnh, thân hình béo mập của Cao trưởng lão hiện ra trong tầm mắt Lý Thiên. Lão vươn tay đưa tới trước mặt Lý Thiên một vật, vừa mở năm đầu ngón tay ra liền xuất hiện lệnh bài thân phận của Lý Thiên.

"Cái này là của ngươi đúng không, ta tình cờ nhặt được sau núi đây, lần sau nhớ cẩn thận vào"

Cao trưởng lão cười cười nháy mắt với Lý Thiên, Lý Thiên tiếp nhận lệnh bài, cúi đầu cảm kích với lão, trong lòng âm thầm ghi nhớ phần nhân tình này, tuy rất nhỏ nhưng Lý Thiên lại biết rõ đạo lý thù hoa trên gấm đầu bằng đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi. Nhìn lệnh bài trong lòng bàn tay, đây rõ ràng là một lệnh bài mới, lệnh bài lúc trước của hần, vốn đã mất trong lúc lỉnh lỉnh lăm lăm sao lại xuất hiện sau núi được. Cao trưởng lão tại sao lại làm thế, Lý Thiên khó hiểu nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, bởi vì bên kia trưởng lão nọ đang hồi thúc hần.

"Nhìn xong chưa, thì đưa đây, ta không có thời gian dây dưa với ngươi ở đây, còn bắt ta đợi thêm thì cứ tính một phút vài chục khóa linh thạch"

Lý Thiên làm gì còn nhiều linh thạch như thế vội vàng đưa sang, trưởng lão kia cầm lấy, đưa tay lên vẽ vài đạo pháp quyết vào lệnh bài rồi quăng trở lại cho hần, mở miệng nói:

"Xong rồi, ba ngày sau đến tập trung ở đây"

Lý Thiên mừng rỡ cầm lấy, ôm quyền cảm tạ, rồi bước nhanh rời đi, vì hần đã nhận ra ánh mắt trực khách của vị trưởng lão nọ. Lý Thiên vừa đi không lâu, trưởng lão kia liền hướng Cao trưởng lão khó hiểu hỏi:

"Ngươi tại sao lại giúp tên nhóc đó"

Cao trưởng lão chỉ cười cười nhìn lão

"Lâm Bất Từ ngươi có quý nhân kim tinh mà không nhìn ra sao"

"Thì sao, tên đó hần là tên có Cửu Huyền Thần Thể mà khắp thượng tầng tông môn đang bàn tán, nhưng hần chỉ có nhất tinh, thiên phú đó thì chỉ là phế vật thôi, có cảm giác như rượu cực phẩm được đặt trong một chiếc bình cũ kỹ, thật là lãng phí của trời"

Lâm trưởng lão cười cợt nhìn Cao trưởng lão, âm thanh dần chuyển sang tiếu hận, đáng tiếc, đáng tiếc. Cao trưởng lão ngược lại không cho là đúng chỉ nhàn nhạt mở miệng nói một câu, rồi thân hình thoáng động đã đi xa khỏi tầm mắt:

"Ta lại không nghĩ thể, theo ta biết mấy tháng trước hần chỉ là một tên phạm nhân thôi"

Nhìn thân ảnh Cao trưởng lão đi xa, Lâm trưởng lão khẽ nhíu mày như suy nghĩ gì đó, đột nhiên gương mặt chợt biến đổi, âm thanh run rẩy lắm lắm:

"Chưa đầy nửa năm từ một phạm nhân bình thường luyện tới luyện thể tăng chín đỉnh phong, không thể nào, linh thể chỉ có nhất tinh làm sao có thể có tốc độ đó, chẳng lẽ là do thể chất Cửu Huyền Thần Thể, không đúng, thể chất đó chỉ có ngộ tính với các nguyên tố, làm sao lại ảnh hưởng đến tiến cảnh tu luyện được cơ chứ"

Càng suy nghĩ, càng làm lão nhức đầu, Lâm trưởng lão vuốt chòm râu dưới cằm, hứng thú nhìn phương hướng Lý Thiên ly khai, mỉm cười thần bí

"Tên nhóc này có vẻ thú vị đây, hi vọng ba ngày sau ngươi không làm ta thất vọng"

Lý Thiên vừa về phòng liền bị một thân ảnh chặn lại, mập mạp chỉ chỉ vào cục u trên đầu tức giận la lên:

"Tên khôn khiếp nhà ngươi, lại dám đối xử với ta như vậy, còn thiên lý hay không, hôm nay ta phải trả lại ngươi một cước ban này"

Mập mạp nói xong liền tung người lên không, đôi chân ngán ngùn phi ra một cước nhìn vô cùng buồn cười, Lý Thiên cũng cảm thấy có lỗi, nhưng hần đâu phải thể loại mặc cho người khác động quyền cước, lách người thuận lợi né được.

"AAAAAAA, Lý Thiên tên chết tiệt nhà ngươi lại dám né, hu hu, khổ thân lão trư quá, làm sao lại quen biết tên vô lương tâm này."

Mập mạp một cước đã hụt, càng thâm hơn, đang sau Lý Thiên là một ao nước, mập mạp cứ thế trên không trung không có chỗ mượn lực, không xe dịch một ly thuận lợi ngã xuống ao, nước bắn tung tóe lên không, Lý Thiên cảnh đã đạt tới luyện thể tầng chín, phản ứng rất nhanh dễ dàng né được, cả người không ướt chút nào. Mập mạp dưới thấy thế càng thêm bị phần la lớn:

"Lý Thiên, tên nhóc nguoi cứ chờ đó, đó, cho, cho, ta"

Bị sắc nước câu rõ câu không, Lý Thiên cười xấu hổ, điểm chân trên mặt nước, kéo theo mập mạp từ dưới ao lên, vừa lên tới bờ, mập mạp thừa dịp hấn mắt cánh giác, một cước đá vào mông Lý Thiên, thân hình mập ú vậy mà di chuyển rất nhanh nhạy, Lý Thiên vừa phản ứng thì hấn đã cách xa một khoảng, vỗ mông heo chạy đi:

"Hừ, hừ, dám đá lão trư ta, đừng tưởng lão trư dễ bị bắt nạt"

Nhìn theo mập mạp đã chạy đi xa, Lý Thiên đành lắc đầu cười khổ, hiếm khi hấn cảm thấy vui vẻ như vậy. Cảm giác cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ung Trảo Thủ

Lý Thiên vừa vào phòng liền phóng lên giường đánh một giấc, hơn tháng nay thần kinh hấn lúc nào cũng trong tình trạng căng thẳng cao độ, khó lắm mới có được cảm giác bình yên như bây giờ. Lúc Lý Thiên mở mắt đã là sáng hôm sau, neho mắt nhìn ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ rọi vào trong phòng, bên tai nghe tiếng chim hót líu lo, một con thất vĩ điều từ ngoài len qua khe cửa bay vào, lượn từng vòng trên không cất tiếng hót trong trẻo.

Lý Thiên đang lúc nhắm mắt tận hưởng thanh âm êm tai thì cửa bị người khác đẩy mạnh mà vào, thất vĩ điều bị kinh sợ vội vàng bay lại đường cũ, không cẩn thận va vào thành cửa rớt thẳng xuống đất, lông tóc đều xù lên, không ít lông mao rơi đầy đất, Lý Thiên trông thấy nhin không được cười ha hả, con chim càng hoảng sợ, cố gắng đập cánh bay đi, càng hoảng nó càng dễ loạn, sau một lúc va đập lung tung, cuối cùng cũng thoát ra, để lại trên đất một mớ lông vũ đủ màu sắc.

"Hả, nguoi bị sao thế, tự nhiên ngồi cười một mình như thằng điên thế"

Mập mạp nhìn lý Thiên khó hiểu, Lý Thiên nhận ra mập mạp đã bước vào phòng, liền ra dấu hấn cứ tự nhiên, tên mập cũng không khách sáo tới giữa phòng kéo ghế lại, vừa ngồi xuống liền thao thao bất tuyệt đủ thứ trên đời, Lý Thiên lười biếng nằm nghe, đến đoạn gây cản thì chep miệng vài cái coi như hưởng ứng. Mập mạp thấy thần tình không có hứng thú của hấn thì phần khởi lúc đầu cũng giảm nhiều, nhìn hấn nói:

"Này, nguoi ra ngoài lâu như vậy có gì vui không kể ta nghe đi"

"Cũng bình thường thôi, ra ngoài săn giết yêu thú, rèn luyện thôi"

Lý Thiên có quá nhiều bí mật không tiện tiết lộ, chỉ đánh ồm ờ cho qua, Mập mạp như có thêm hứng thú hỏi tiếp:

"Nguoi rèn luyện bên ngoài lâu thế, ít nhất cũng tới luyện thể tầng ba bốn gì rồi chứ, đừng nói chưa lên được nha, ta rèn luyện trong tông thôi cũng đã là luyện thể tầng bốn rồi đấy".

"ha ha nguoi muốn biết cứ đợi đến đợt khảo hạch ngoại môn là biết liền"

Lý Thiên nhìn hấn cười thần bí nói, mập mạp nghe xong hơi giật mình:

"Nguoi tham gia khảo hạch ngoại môn, chẳng lẽ ta lên tới luyện thể tầng sáu. không thể nha, lúc nguoi mới gia nhập còn chưa tu luyện, thì ta đã là luyện thể tầng thứ nhất rồi, không thể nào nhanh nguoi nhanh hơn ta được."

Lý Thiên đối với nghi vấn của mập mạp chỉ cười cười không nói. Mập mạp nửa tin nửa ngờ

"Hay là ta cũng ra ngoài lịch lãm nhĩ"

Lý thiên nghe thế hơi lo lắng, hấn biết thế giới bên ngoài nguy hiểm thế nào, chân thành khuyên:

"Nguoi cứ đợi thực lực tăng thêm chút, lên làm đệ tử ngoại môn, sau đó nhận nhiệm vụ tông môn rồi lập đội mà đi cho an toàn"

"Hừ, nguoi đây là coi thường lão trư ta sao, nguoi đi được sao ta lại không"

Mập mạp như bị chạm vào chỗ ngứa, tức giận lên tiếng, hấn vốn đến đây khoe khoang, ai ngờ Lý thiên có thể còn vượt hấn từ lâu, lòng tự tôn bị đá kích, giờ lại thêm Lý Thiên nói thế, mập mạp liền dùng dùng nổi giận xách mông rồi đi. Lý Thiên còn muốn nói gì đó đành im lặng, giống như sư phụ từng

nói

"Con đường của mỗi người là do người đó lựa chọn, hần chỉ có thể cho lời khuyên, còn mập mạp quyết định ra sao là ý của hần, là thành cường giả, hay là kẻ khác bước lên đó chính là số phận của hần, Lý Thiên chỉ đành tận hết sức"

Mập mạp đi rồi, trong phòng lại chìm vào yên tĩnh, Lý Thiên suy nghĩ một lúc, sắp đến khảo hạch ngoại môn, hần cũng cần chuẩn bị nhiều thứ, hiện giờ võ kỹ hần nắm giữ chỉ có một bộ võ cấp sư phụ truyền cho. Lý Thiên liền đứng dậy sửa soạn vài thứ, liền tìm một chỗ vắng vẻ luyện tập võ kỹ.

Lục lợi tin tức trong đầu, Lý thiên liền trông thấy hình ảnh chiêu thứ nhất, vừa nhìn hần liền lắc đầu cười khổ, chiêu thứ nhất vẫn cần linh khí lưu động, hần chưa lên tới luyện tâm cảnh căn bản không thể điều động linh khí, luyện thể cảnh thông thường căn bản không thể phát huy ra uy lực của phần lớn võ kỹ, duy chỉ có các võ kỹ nguyên tố thì luyện thể cảnh có thể mượn nhờ nguyên tố lực phát huy ra chút uy lực. Đang lúc phiền muộn, Lý Thiên bỗng phát hiện một bộ võ kỹ vô cùng quen thuộc

"Ứng Trảo Thủ"

Đây không phải là võ kỹ mà lão sư phụ sử dụng trong không gian ảo cảnh để đấu với hần sao. Lý Thiên vui mừng không kìm được bắt đầu nghiên cứu. Ứng trảo thủ, dùng trảo làm gốc, lấy nhanh làm chuẩn, mượn lực làm sắc bén mà đã thương địch nhân. Lý Thiên khẽ lắc đầu, hai mắt nhắm lại vẽ trên mặt đất một chữ

"Nhanh"

Trên đời này công phu nào cũng có thể phá, duy có nhanh là không bao giờ có thể ngăn cản, ứng trảo thủ lấy một chữ nhanh làm tinh túy, không thuần thực chữ nhanh này không cách nào luyện được cái thần của chiêu thức. Lý Thiên càng xem càng như lạc vào mây mù, hần cảm giác võ kỹ này tất không tầm thường.

"Sư phụ đã nửa bước hỗn độn cảnh, võ kỹ của người có thể có cái nào đơn giản sao"

Lý Thiên tự nhận ngộ tính không đủ, hần chỉ đành diễn luyện theo cái hình của chiêu thức, tay đưa ra kết thành trảo, Lý Thiên dựa theo hướng dẫn, một trảo chộp ra, lại thu về, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần. Thời gian cứ thế trôi qua, đến khi màn đêm buông xuống, lý Thiên một trảo chộp lấy một chiếc lá phong đang rơi, nhìn chiếc lá thủng năm lỗ trong lòng bàn tay, hần khẽ mỉm cười, xem như có chút kết quả. Lý Thiên cảm thấy mệt mỏi ập đến cả người nằm thẳng ra đất, mắt nhìn lá phong trên cây đang rơi là tả, hần nhếch miệng cười, hai tay đập xuống nền đất, mượn lực búng người lên không, hai tay kéo lên không ngừng rung động, ở trên không di chuyển qua lại, trảo công biến hóa muôn hình vạn trạng, đến khi lá cây khắp bầu trời hoàn toàn rơi xuống, trên tay lý thiên đã bắt lấy được vô số, thuận lợi hoàn thành ngày huấn luyện đầu tiên.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Lý Thiên coi như luyện trảo pháp có chút điểm thuần thực, sáng sớm ngày thứ ba Lý Thiên dậy rất sớm, theo thói quen tập luyện thể lực một chút, diễn luyện một vài trảo pháp, nhìn hừng đông ló dạng, Lý Thiên thông thả theo con đường quen thuộc đến diễn võ trường của đệ tử ngoại môn, chuẩn bị cho lần khảo hạch ngoại môn đầu tiên của hần.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mạnh Cường

Lý Thiên vừa tiến đến liền gặp người quen, Lư Tuấn lần trước không ngờ vẫn ở đây làm người gác cổng, thấy Lý thiên hần vô cùng vui vẻ cười:

"A, hôm nay ngươi đến đây xem khảo hạch ngoại môn hả"

"Không có a, sư đệ đến để tham gia"

Lý Thiên cười cười nói, Lư Tuấn có chút bất ngờ, sau đó thần tình chuyển sang nghiêm túc

"Đến tham gia thì giao lệnh bài thân phận để ta kiểm tra"

Lý thiên móc trong túi áo ra lệnh bài, Lư Tuấn kiểm tra chút rồi cho hần vào. Ngay lúc Lý Thiên đi ngang qua người, Lư Tuấn âm thầm nhắc nhở:

"Ta nghe nói, ngoại môn năm nay chỉ có mười danh ngạch, mà thí sinh tham gia lên tới gần trăm người, ngươi phải cẩn thận đấy"

Nói xong, hần biểu tình như thường tiếp lấy lệnh bài từ một đệ tử tạp dịch khác, nhưng thái độ hoàn toàn khác hần, Lý Thiên hơi giật mình nhưng rất nhanh sự tỉnh nói một câu rồi cất bước vào trong.

"Cảm ơn"

Lý Thiên vừa vào thì thấy rất đông người vây quanh diễn võ trường, phần lớn là đệ tử tạp dịch đến xem, các thí sinh thì sẽ tiến vào sau trường đấu để

chuẩn bị. Thời điểm Lý Thiên đi đến thì nơi đây đã đứng đầy người, ai nấy đều cảnh giác nhìn nhau, vài tên liếc Lý Thiên, nhận ra thân phận đệ tử mới của hắn, thì nở nụ cười kinh bỉ

"Hừ, mấy tên tân binh năm nay đúng là ngạo mạn, chỉ mới vừa đủ tiêu chuẩn liền muốn thành ngoại môn đệ tử"

Một thanh niên hình thể to lớn, lớn giọng nói, mắt nhìn chăm chăm Lý Thiên, Lý Thiên mới lười quản bọn họ, cũng không thèm nhìn tên thanh niên kia, tìm một chỗ ngồi xuống. Thanh niên kia bị bỏ, nổi giận đùng đùng muốn xông tới thì bị đồng bạn giữ lấy chỉ đành căm tức nhìn Lý Thiên

"Tên nhãi ranh cứ chờ đấy, đừng để gặp phải ta trên lôi đài, nếu không ta sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống cầu xin tha thứ"

"Huynh đệ, chưa gì đã đắc tội với người khác rồi nhĩ"

Lý Thiên đang nhắm mắt thì một giọng nói ôn hòa truyền tới, mở mắt nhìn theo hướng phát ra thanh âm, hắn liền trông thấy một công tử ca, tuy mặc quần áo tạp dịch nhưng khí chất khác hẳn đám người xung quanh, tay cầm một chiếc quạt xếp đang phe phẩy lên xuống. Lý Thiên nghe ra bất đắc dĩ lắc đầu:

"Hồi đầu mà quần miện lười thiên hạ"

"Ha ha, huynh đệ nói đúng đấy, dù sao ta cũng phải nhắc nhở một chút, tên đó là Đào Mộc, cảnh giới đã đạt tới luyện thể tầng tám, huynh đệ vẫn nên cẩn thận"

"Đa tạ đã nhắc nhở"

Lý Thiên dù sao cũng cảm kích ý tốt của công tử kia, hắn vẫn cần thêm một chút tin tức, dù sao biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, Lý Thiên đứng dậy ôm quyền chào:

"Tại hạ là Lý Thiên, không biết vị sư huynh đây gọi là gì"

Thanh niên kia hơi bất ngờ trước hành động của Lý Thiên, nhưng hắn cũng rất nhanh khom người hoàn lễ:

"Sư huynh thì không dám nhận, tại hạ là Mạnh Cường, cũng là đệ tử mới nhập môn mà thôi"

"Thì ra là thế, Mạnh huynh không biết có thông tin gì về lần khảo luyện này không"

Lý Thiên thân mật khoác vai Mạnh Cường, tên này tên cường mãnh như thế, nhưng cơ thể thì rất thon dài, Lý Thiên dựa vào cảm giác mềm mại như không xương làm hắn hơi thất thần, Mạnh Cường kia cũng bị hành động bất ngờ của Lý Thiên làm cho xấu hổ không thôi, mặt đỏ bừng vội vàng lách người tránh xa, tay không biết vô tình hay cố ý lại giữ chặt trước ngực, Lý Thiên trông thấy mà đỏ mặt hơi hột, thầm nghĩ:

"Không phải là thụ đấy chứ"

Đang lúc suy nghĩ xấu xa thì Mạnh Cường bên kia đã bình tĩnh, trừng mắt trách móc nhìn hắn, không nhìn còn đỡ, Lý Thiên vừa vặn bắt gặp ánh mắt của hắn thiếu chút nữa nhũn cả chân, tim bỗng đập thình thịch, cả người nóng lên, không ngờ chỗ nào đó lại phản ứng. Lý Thiên thầm hoảng sợ trong lòng:

"Sao lại thế, chẳng lẽ ta, không thể nào, ta thắng, phải tin tưởng, tên kia là đàn ông, là đàn ông"

Lý Thiên trong lòng mặc niệm, hắn chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, bất giác xuất hiện cảm giác phải cách xa tên này ra một chút:

"Không phải là thấy ca đẹp trai quá, nên cố ý tiếp cận đấy chứ"

Lại bị vỗ một cái vào vai, Lý Thiên như chân có gấn lò xo, bắn người ra xa, để lại Mạnh Cường gương mặt khó hiểu nhìn hắn, Lý Thiên vội vàng cười trừ:

"Xin lỗi, dạo này cơ thể không khỏe lắm, chúng ta hay là cứ đứng đây mà trò chuyện"

Mạnh Cường nhìn hắn cảnh giác nhìn mình, trong lòng có chút khó chịu, hừ nói:

"Nếu huynh không muốn nói chuyện với ta thì thôi vậy"

Lý Thiên còn muốn tìm hiểu thêm thông tin, gấp gấp chạy lại

"Không phải, hiểu lầm rồi, là ta cảm thấy không khỏe thật mà"

"Hi, hi"

Hắn một tay ôm trán một tay xoa bụng, cả người cong xuống làm như bệnh thật, bên kia Mạnh Cường nhìn Lý Thiên làm trò nhin không được nở nụ cười, dường như cảm giác mình quá thất thố, hắn lại vờn mấy ngón tay che hờ khoe miệng, cả người cười nghiêng ngả, Lý Thiên nhìn mà càng tin chắc phán đoán của mình, hắn ho nhẹ hai tiếng, nói vào đề tài chính:

"Hự, hự, hay chúng ta trao đổi thông tin đi"

"Ừ cũng được, Theo ta biết, lần khảo hạch này chỉ lấy mười danh ngạch, nghe đâu, từ hạng nhất đến hạng ba còn được thưởng rất phong phú"

Mạnh Cương trở lại bộ dạng công tử ca tuấn tú, phe phẩy quạt giấy nói. Lý Thiên vừa nghe thấy phần thưởng liền hứng thú:

"Có phần thưởng sao, là gì thế"

"Cái này ta cũng không biết, chắc đến lúc công bố thể thức thi đấu sẽ biết thôi"

Lý Thiên hơi thất vọng nhưng cũng không để tâm, cái hắn quan tâm là thực lực đối thủ của mình:

"Đợt khảo thí này, có ai đặc biệt cần chú ý không"

"Theo ta tìm hiểu, nghe đâu, lần này có ba tên luyện thể tầng tám là cao nhất, tên Đào Mộc người đắc tội khi này chính là một trong số đó, hai người còn lại một tên là Duy An, kẻ còn lại thì không có nhiều tin tức lắm"

Mạnh Cương trầm tư, vừa suy nghĩ vừa nói, rồi nhìn sang Lý Thiên không có vẻ gì là lo lắng, nhún mày hỏi:

"Người không sợ sao, tên Đào Mộc kia đã là luyện thể tầng tám rồi đấy, chẳng lẽ người cũng là luyện thể tầng tám"

Lý Thiên chưa thân thuộc lắm với Mạnh Cương, tất nhiên hắn sẽ không nói thật chỉ mỉm cười nói:

"Sao phải lo lắng, chưa chắc gì ta đã gặp hắn, nếu có gặp chỉ cần nhận thua là coi như xong"

Nghe Lý Thiên nói có lý, Mạnh Cương cũng không dây dưa với hắn, hai người lại tiếp tục trò chuyện. Lý Thiên bịa ra cảnh giới chỉ ở luyện thể tầng bảy, nhưng cũng làm Mạnh Cương suy nghĩ không ngớt, nên biết bọn họ nhập môn chưa tới nửa năm. Mạnh Cương cũng là đã tu luyện từ trước khi gia nhập nên đến giờ mới miễn cưỡng đủ điều kiện, luyện thể tầng sáu.

Ngay khi vừa kết thúc cuộc trò chuyện, thì đằng xa vang lên một tiếng trống lớn, đưa ánh mắt của tất cả mọi người chuyển dời sang trung tâm diễn võ trường, ở đấy có một trường lão đang đứng cạnh một cái trống lớn, trường lão đưa mắt nhìn thí sinh bên dưới

"Hôm nay là lần khảo hạch ngoại môn mỗi năm một lần của đệ tử tạp dịch, quy định như các người đã biết ta sẽ không nói thêm"

Lão dừng một lúc, đưa mắt nhìn một lượt đám người bên dưới rồi nói tiếp:

"Lần này để tăng tính cạnh tranh và phát huy hết thực lực của mỗi người, đặc biệt chọn ra ba người có thành tích tốt nhất để ban thưởng"

Mọi người bên dưới vừa nghe xong liền hân hoan, hai mắt tỏ vẻ cuồng nhiệt, toàn trường nhất thời sôi trào

"Khụ, khụ"

Trường lão bên trên hơi khó chịu nhìn cảnh hơi hỗn loạn bên dưới, khẽ ho vài tiếng, tiếng ho rất nhẹ, nhưng khi rơi vào tai đám đệ tử tạp dịch thì như tiếng sấm, ầm ầm nổ vang bên tai. Lý Thiên theo thông tin hiện giờ là người có cảnh giới cao nhất, nhưng vẫn bị tiếng ho làm chấn động tâm thần, bên tai hơi ê ẩm, không cần phải nhìn thăm cảnh của đám người xung quanh. thấy không gian đã yên tĩnh trở lại lão mới tiếp tục nói:

"Người hạng nhất sẽ được nhận năm viên linh thạch trung phẩm, được quyền lựa chọn hai võ kỹ trong Tàng Thư Các"

"Hạng hai là ba viên linh thạch hạ phẩm, được phép lựa chọn một quyền võ kỹ trong Tàng Thư Các"

"Hạng ba là mười lăm linh thạch hạ phẩm"

Lời nói không nhanh không chậm, nhưng truyền vào tai ai nấy đều mặt lộ vẻ vui mừng. Lý Thiên cũng không dấu vui sướng, hắn chủ yếu muốn làm ngoại môn đệ tử, ngoài việc được tài nguyên lớn hơn, trọng yếu nhất là có thể nhận nhiệm vụ của môn phái, hoàn thành có điểm công hiến, để đổi tâm pháp, võ kỹ. Nhưng giờ chỉ cần đạt hạng nhất hắn liền có cơ hội chọn hai môn võ kỹ, tính có thể bớt đi vài năm cật lực làm nhiệm vụ.

Nhận thấy vẻ mặt hào hứng của đám đệ tử tạp dịch, trường lão kia cũng không làm mất thời gian, liền tiến hành bốc thăm chia bảng. Lý Thiên bốc được một lá, trên đó ghi tên Võ Điền, hắn là một đệ tử tạp dịch giống mình, không biết cảnh giới hắn ra sao

"Xui cho người rồi, tên Võ Điền đó cũng là cao thủ luyện thể tầng bảy đó"

Mạnh Cương bỗng xuất hiện đằng sau hắn, ngẩng đầu nhìn lá thăm trong tay Lý Thiên, tươi cười khi người gặp họa, hai người cũng thân thiết hơn không ít, trực tiếp bỏ qua cái kiểu xưng hô buồn nôn, huynh huynh ta ta kia, trực tiếp gọi thẳng tên:

"Hừ hừ, còn người thì sao Mạnh Cương, bốc trúng đối thủ dễ chơi hay sao mà vui thế"

Mạnh Cương tình nghịch ra dấu hắn thử đoán xem. Lý Thiên dở khóc dở cười chỉ đành lắc đầu:

"Người cảnh giới thấp nhất trong đây rồi, chắc chỉ có thể là gặp đồng cảnh giới mới vui như vậy"

Hai người đang nói chuyện thì bên lồi đài số một truyền ra tiếng động lớn, có vẻ trận đầu tiên đã bắt đầu. Lại nhìn diễn võ trường to lớn ban đầu được chia ra thành từng khu lồi đài tí thỉ, Lý Thiên cũng chưa quen thuộc, phải mất một lúc mới tới nơi, nơi đây giờ đã đứng đầy người, có thí sinh quan sát trước đối thủ của mình, có phần lớn đệ tử tạp dịch chưa đủ điều kiện đến mở rộng tầm mắt, hoặc chỉ đơn giản đến để góp vui. Đám người cứ thế vây chặt lồi đài số một không còn kẽ hở.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đăng Cấp Võ Kỹ

Lý thiên lồi kéo Mạnh Cường cố gắng chen lấn mà vào, đáng tiếc không có ai nể tình cho hắn len vào. Lý Thiên mất một lúc cũng không tiến triển gì, bực mình thầm nghĩ, linh quang chợt lóe, hắn móc trong túi ra hai viên linh thạch phân biệt hai bên vừa ném đi vừa hô lớn:

"Ý, bên kia có ai làm rơi linh thạch kia"

Lời nói còn chưa xong, một đám đệ tử tạp dịch vây xem như những con hổ bị bỏ đói lâu ngày, nhìn chăm chăm linh thạch trên đất, rất có quy củ chia làm hai hướng lao đến tranh linh thạch, nên biết một viên linh thạch hạ phẩm đã bằng cả tiền công cả tháng của bọn họ.

"Này tránh ra, linh thạch ta làm rơi ai cho ngươi đoạt"

"Ngươi mù à, linh thạch này là của ta, bên trên còn khắc tên ta này"

"Móa, tránh ra hết, ta là luyện thể tăng năm tên nào dám lấy đồ của ta"

"Dám lớn lối ở đây hả, huynh đệ xông lên đập chết hắn đi"

Cả trường nhất thời hỗn loạn, Lý Thiên là kẻ đầu têu nhưng lại giả bộ không thấy, liếc nhìn cảnh tượng bên cạnh còn không ngừng lắc đầu ca thán:

"Thế sự càng lúc càng loạn mà, vì có vài viên linh thạch mà đánh nhau đổ máu như thế, tội lỗi, tội lỗi"

"Hi, hi ta còn không biết ngươi là tên xấu xa như vậy a, lắm trò quỷ thế".

Mạnh Cường tiến lại gần hắn, che miệng lập lại điệu cười buồn nôn kia, Lý thiên bất giác nhận ra này giờ hắn đang nắm tay tên thụ này, vội vàng bỏ ra, đôi mắt cặp mắt u oán như thiếu phụ bị ruồng bỏ của Mạnh Cường, tâm thần hơi rung động, Lý Thiên vội chuyển đề tài, tay chỉ về phía trước

"Bên kia vắng đi nhiều rồi, chúng ta qua xem"

Lúc Lý Thiên và Mạnh Cường đến nơi thì nơi đây chỉ còn rất ít người, chủ yếu là mấy thí sinh giống hắn, trên lồi đài số một có hai người đang giao chiến là một nam một nữ. Chỉ nghe nam nhân kia tức giận rống lên:

"Thượng Quan Uyển, ngươi quá bỉ ổi, lại lợi dụng lúc ta đang hoàn lễ để đánh lén, lão tử thua cũng không phục"

Nữ nhân kia phong tư yếu điệu, gương mặt xinh xắn nở nụ cười vô cùng ngây thơ:

"Phong huynh nói gì thế, trường lão đã hô bắt đầu, nghĩa là trận chiến đã diễn ra, huynh còn ngây ngốc như thế, bị người ta đánh nhẹ một cái đã kêu oai oái, có phải là đàn ông không đấy, hi hi"

"Móa, tiện nữ, dám nhục mạ ta, ta liều mạng với ngươi"

Bị chọc tức, phong huynh kia liều mạng xông tới, một quyền ẩn chứa sắc xanh nhàn nhạt, không ngờ là đã lãnh ngộ thủy nguyên tố, học tập thủy công pháp. Còn trẻ như vậy đã lãnh ngộ được nguyên tố không nghi ngờ gì đây chính là một người mang thủy linh thể.

"Đệ tử tạp dịch cũng có thể học công pháp sao"

Lý Thiên khó hiểu nhìn trên lồi đài, phong huynh kia tuy bị đánh lén nên thụ thương, sức chiến đấu giảm bớt, nhưng dựa vào sức mạnh thủy nguyên tố vẫn ngang kháng mà không rơi vào thế hạ phong với Thượng Quan Uyển.

"Hừm, hắn hẳn là Thẩm Phong của Thẩm gia của thành Bắc Bình, ta nghe nói thành viên gia tộc đó từ khi sinh ra đã sở hữu thể chất thủy nguyên tố, bọn họ truyền thừa hơn năm trăm năm, trong gia tộc có võ kỹ thủy nguyên tố cũng không có gì bất ngờ, bất quá võ kỹ này hẳn chỉ là phạm cấp võ kỹ mà thôi"

Nghe ra nghi hoặc của Lý Thiên, Mạnh Cường như có suy tư nói, Lý Thiên vốn có hứng thú với mấy điều mới lạ, hai mắt sáng lên nhìn Mạnh Cường:

"Võ kỹ cũng phân đẳng cấp sao"

"Tất nhiên, võ kỹ thông thường là phạm cấp võ kỹ, đây là võ kỹ phổ thông của luyện thể cảnh, trừ phạm cấp nguyên tố võ kỹ có mang chút đặc dụng của nguyên tố lực thì có thể xem nó như là võ công thông thường được sử dụng của giới mãi võ trên giang hồ, trên phạm cấp đó là siêu phạm cấp võ kỹ, là võ kỹ đã vận dụng chút linh lực vào nhưng vẫn chưa dung nhập hoàn toàn, ít nhất phải bước một chân vào luyện tâm cảnh mới có thể sử dụng"

"Vậy còn trên đó hẳn có võ kỹ càng cao cấp hơn"

"Điều này cần phải nói sao, lĩnh cấp võ kỹ là võ kỹ thông dụng của luyện tâm cảnh, võ kỹ này vận dụng linh lực vào chiêu thức làm mỗi chiêu đều ẩn chứa lực lượng cường đại, trên đó còn có thêm tuyệt lĩnh cấp võ kỹ, là võ kỹ cao cấp nhất hiện thời. Ngoài ra ta còn nghe nói còn có Thiên cấp võ kỹ, mỗi chiêu, mỗi thức đều ẩn chứa lực lượng bài sơn hải đảo, cực kỳ kinh khủng, chỉ có cường giả Tạo Địa Cảnh trong truyền thuyết có thể sử dụng, nên biết ở Việt Quốc còn chưa bao giờ xuất hiện cường giả Tạo Địa Cảnh, càng đừng nói tới Thiên cấp võ kỹ."

Lý Thiên có chút nghi vấn hỏi thêm:

"Loại hại như vậy sao, vậy các võ kỹ cùng một cấp bậc đều phát huy ra sức mạnh ngang nhau".

"Hả, không hẳn là thế, nếu xét thực lực hai bên không xê dịch nhau, thì mỗi một phân bậc của một võ kỹ còn chia làm hạ trung thượng ba đẳng. Như người nhìn trên kia, tên Thẩm Phong đó đang xuất ra bộ võ kỹ kia là trung phẩm thủy phạm cấp võ kỹ."

Lý Thiên theo hướng chỉ tay của Mạnh Cường nhìn lên lối đài, một quyền của Thẩm Phong kia tuy lực không lớn nhưng biến ảo khôn lường, trên không như vẽ thành muôn vạn dòng nước uốn lượn nhắm vào các điểm yếu của đối thủ, lại nhìn phía Thượng Quan Uyên kia cũng không yếu thế, tay mang một tấm lụa mỏng, cả người nhảy múa trên không, quyền của Thẩm Phong chỉ vừa chạm liền tiêu tan, quyền xuất liên tục chỉ làm thấm ướt tấm lụa kia một chút, nhưng Lý Thiên quan sát này giờ phát hiện Thượng Quan Uyên kia xuất chiêu dường như đang chậm đi, có dấu hiệu bị bức lùi về sát mép lối đài. Lý Thiên ngửa mặt nhìn kỹ liền nhận ra:

"Tấm lụa của Thượng Quan Uyên kia bị thủy nguyên tố từ đòn đánh của Thẩm Phong thấm vào làm lụa càng lúc càng nặng, điều khiển càng lúc càng khó, nàng ta e rằng sắp thua"

Mạnh Cường cũng nhìn ra, chỉ thầm lắc đầu:

"Tiếc thay, võ kỹ của cô ta cũng là trung cấp võ kỹ, đáng tiếc lại không phải nguyên tố võ kỹ, hai người lại cùng cảnh giới, võ kỹ đã thua kém một bậc, lại còn gặp khắc chế như thế, nếu không phải lúc đầu xuất thủ đánh lên thì đã bại từ lâu"

Lý thiên đang lúc định gật đầu đồng ý với nhận định của Lý Thiên thì khẽ cau mày, hẳn chợt nhận ra Thượng Quan Uyên kia vừa cười rất thần bí, hẳn còn chiêu số nào khác. Đang lúc hắn còn suy nghĩ, Thượng Quan Uyên kia vừa bị bức đến đường cùng, hai tay liền thả tấm lụa quanh người xuống, khuy xuống ôm mặt nức nở:

"Khoan đã sư huynh, người ta, người ta không đánh lại huynh đâu, huynh còn muốn lạt thủ tội hoa sao, hu hu"

Về mặt đáng thương, hai mắt to tròn ngập nước nhìn Thẩm Phong, miệng méo sang hai bên như chực khóc, rồi ít giây sau liền òa khóc lớn. Thẩm Phong bị hành động của nàng làm cho bất ngờ, vội thu hồi quyền sắp xuất, xoa xoa hai tay không biết phải làm sao, vừa định tiến đến an ủi thì hắn bỗng thấy trời đất đảo lộn, cả người bay ra khỏi lối đài.

Lý Thiên phía dưới nhìn ra hết mọi động tác, Thượng Quan Uyên kia lúc thả tấm lụa ra vừa vận điều chỉnh nó, một tay vẫn bí mật nắm một góc, đợi tên Thẩm Phong ngu ngốc kia bước chân đạp lên liền phát lực, tấm vải cuốn lấy cổ chân hắn, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người dưới đài, cùng ánh mắt không hiểu gì của Thẩm Phong nhấc hắn lên cao, ném thẳng xuống lối đài. Lý Thiên nhìn tên Thẩm Phong còn ngờ ngác, bất giác bật cười:

"Đúng là chết vì gái là cái chết phong lưu mà"

Tên Thẩm Phong nhìn Thượng Quan Uyên đã khôi phục bộ dạng lúc đầu, còn đâu bộ dạng đáng thương, khóc lóc ban nãy, tức thì sực tỉnh, biết mình bị lừa, đúng lúc định tức giận thì trưởng lão chủ trì trận đấu từ trên cao nhảy xuống hô lớn:

"Thượng Quan Uyên thắng, Thẩm Phong bị loại"

Thẩm Phong như người trong mộng bị đánh thức, mất một lúc sau mới phản ứng, hắn tức giận hướng trưởng lão kia không phục kêu to:

"Trưởng lão, không phải cô ta nhận thua rồi sao, sao lại phán cô ta thắng"

Trưởng lão kia cũng không thèm trả lời hắn, tiếp tục nói:

"Trận kế tiếp"

Thượng Quan Uyên cười hi hi nhìn Thẩm Phong ân cần giải đáp thắc mắc cho hắn:

"Ta chỉ mới nói ta không phải đối thủ của huynh thôi, chứ đâu có nhận thua, là huynh nghe nhầm thì phải"

Thẩm Phong như chết lặng nhìn theo bộ dạng tươi cười của Thượng Quan Uyên rồi đi, đôi mắt trở nên âm trầm đáng sợ, một đồng bạn tính đồ hắn đây,

bị hất tay đẩy đi xa, như người điên rồ lên:

"Con tiện nhân kia cứ chờ đó cho ta, ta sẽ khiến ngươi phải chết không được, sống không xong"

Mọi người xung quanh nghe tiếng rống giận của Thẩm Phong cũng không có gì bất ngờ, bị lừa thảm thế thì một con cừu cũng có thể phát điên huống chi là người. Không ai quan tâm nhưng Lý Thiên thì hơi bất ngờ, tất cả giác quan của hắn đều được cường hóa bởi Bảo Bảo, linh mẫn hơn người thường không ít, nên nhận ra một ít thứ.

"Tên kia không ngờ đột phá rồi"

"Hả, làm sao ngươi biết, chúng ta đâu phải luyện tâm cảnh làm sao có thể có cảm giác với linh khí được, ngươi chắc lại đoám mò à"

Manh Cương bên kia có chút không tin tưởng nhìn Lý Thiên, Lý Thiên cũng không giải thích chỉ cười cười, chuyện này có liên quan gì đến hắn đâu, hắn mới thêm đề ý.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mạnh Cương Giao Đấu

Lý Thiên nhìn lá thăm trên tay, hắn cũng sắp tới thời gian thi đấu của hắn, nhìn sang Mạnh Cương bên cạnh lá thăm của hắn còn đầu sớm hơn cả Lý Thiên. Vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Lý Thiên nhìn mình, Mạnh Cương hơi xấu hổ nói:

"Thôi ta đi đây, tới thời gian thi đấu rồi"

"Vậy sao, ta đi theo xem, cổ vũ cho ngươi"

Lý Thiên hào hứng nói, liếc nhìn lá thăm trên tay lần nữa, thẩm tính toán chắc cũng kịp xem hết trận. Mạnh Cương cũng không cản hắn, hai người không nhanh không chậm đi tới lôi đài số bốn, trận chiến ở đây cũng sắp kết thúc, Lý Thiên vừa nhìn vào trong thì cả đoàn người đang xem bỗng chốc tách ra, ngay lúc hắn đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì bên cạnh Mạnh Cương vội nhắc nhở:

"Cẩn thận"

Đến lúc này Lý Thiên mới kịp phản ứng, vừa nhìn lên trên thì thấy một thân hình béo ụ đang rơi ngay xuống đầu hắn, Lý Thiên biết né không còn kịp, đành thuận thế thành trào chụp vào thân hình gầy béo kia, hai tay xoay vòng, chân cũng lùi theo nhịp điệu nhằm giảm bớt dư chấn từ cú va chạm. Cả người lùi hơn năm bước Lý Thiên mới thuận lợi đỡ được thân hình gầy béo kia. Tên béo cả người bầm dập nhìn vô cùng đáng thương nhưng vẫn cố xoay đầu cảm kích nhìn Lý Thiên

"Cảm tạ huynh đệ"

Lúc này trên đài, vị trưởng lão trọng tài cũng hô xong người thắng lợi, trận đấu tiếp theo lập tức được diễn ra, Lý Thiên trao lại tên béo cho hai tên đồng bạn mang đi, nhanh chóng gia nhập hàng người đứng xem, cố gắng chen lấy một chỗ có tầm nhìn tốt nhất.

Trên lôi đài lúc này, đứng đối diện Mạnh Cương là một thanh niên quần áo lam lũ, nhìn qua cứ tưởng một tên khất cái từ đâu lạc vào Thần Long tông, tên khất cái kia hai mắt tinh quang sáng lạng, nhe hai hàm răng trắng nõn cười với Mạnh Cương:

"Ha ha, thứ lỗi, ta mới đi lịch lãm về, vì sợ trễ giờ nên không kịp tắm rửa, thay quần áo"

Thì ra tên kia cũng giống Lý Thiên, một tên mới ra ngoài rèn luyện, Mạnh Cương bên kia không để ý, tay vươn ra bên hông rút một thanh bội kiếm phiến hồng, lưỡi kiếm mỏng như cánh ve, trong suốt nhàn nhạt, chuôi kiếm thon thả tinh mỹ, ở đuôi còn gắn một viên ngọc tỏa hào quang lấp lánh, chắn giữa chuôi kiếm và lưỡi kiếm là một miếng gỗ điêu khắc hình cánh sen, đầu cánh sen ngậm một viên ngọc đen tuyền, cả thanh kiếm tỏa ra một nét đẹp thanh nhã, phối hợp với dáng người mảnh khảnh của Mạnh Cương quả là tuyệt phối hoàn hảo.

Toàn trường bị vẻ đẹp của thanh kiếm kia làm cho choáng ngợp, trưởng lão trọng tài nhìn thanh kiếm cũng có vài điểm dị dạng, trong mắt ánh lên vài tia nghi ngờ nhưng nhìn qua nhìn lại cũng không ra kết quả, đành cho hai bên tiến hành tỉ thí. Tên khất cái kia tay với ra sau lưng lấy xuống một cây bông cũng xấu xí không kém bộ dạng của hắn, làm mọi người xung quanh phì cười, không ít mở miệng châm chọc.

"Đùa ta sao, tên đó từ đâu ra thế, không ngờ vác cái bộ dạng đó lên lôi đài đã đành, giờ còn xách cái cây gậy cũ nát đó ra sân đấu, không phải đầu bị vô nước đầy chứ"

"Này ngươi đừng nói thế, ta thấy đó có thể là đã cầu bông trong truyền thuyết, chuyên dùng để đánh chó đấy"

"Bậy, bậy rồi, ta nghĩ hắn chắc thiếu vũ khí nên ra đại bịa rùng, bẻ một cành cây làm vũ khí đó"

"Ha ha"

Tiếng cười cợt không làm tên khát cái kia nao núng, hần mỉm cười hướng Mạnh Cường chấp tay:

"Tại hạ là Độc Cô Bổng, xin lĩnh giáo"

"Đánh thì đánh, nói nhiều làm gì"

Mạnh Cường cũng không quan tâm chỉ lạnh nhạt nói, thân hình nhẹ nhàng phiêu dật, lướt tới bên người Độc Cô Bổng, mũi kiếm chỉ ra lóe thành vô số kiếm ảnh khiến người khác nhìn vào mà hoa cả mắt, Độc Cô Bổng cũng bị bất ngờ bởi chiêu thức của Mạnh Cường, vài mũi kiếm đâm vào thân thể về nên vài đường máu tươi, hần cảm nhận đau đớn truyền tới thì hơi nhủu mày:

"Kiếm chiêu tuyệt lắm, đáng tiếc lực đạo chỉ dừng lại ở luyện thể tầng sáu, nếu ngươi cũng là luyện thể tầng bảy như ta thì ta chắc chắn thất bại"

Lý Thiên bên dưới cũng hơi bất ngờ, hần cứ ngỡ đối thủ của Mạnh Cường cũng là luyện thể tầng sáu, nên lúc đó tên Mạnh Cường mới vui như vậy. Giờ xem ra, Mạnh Cường lúc đó vui hẳn là do hần không gặp phải luyện thể tầng tám, cách hai cảnh giới thì võ kỹ có mạnh tới đâu cũng khó lòng bì kịp. Lý Thiên lúc đầu hơi lo lắng nhưng giờ cũng lắng xuống, Mạnh Cường tất còn dấu bài, tên Bổng Bổng gì đó bại chỉ là sớm muộn.

Trên lôi đài, Độc Cô Bổng, tay múa đại bồng xoay thành vòng tròn chặn lại mọi đường kiếm xông tới, nhìn từng đạo kiếm ảnh bị thôn phệ, Độc Cô Bổng cất tiếng cười to:

"Đến phiên ta phản công rồi, huynh đệ hãy cẩn thận"

"Ngươi mỗi lần đánh nhau đều nói nhiều như thế sao"

Mạnh Cường hơi nhủu mày nói, nhìn bồng của Độc Cô Bổng từ trên cao đập xuống, thân hình phiêu phất lướt nhẹ sang bên né tránh, đúng lúc này bồng của Độc Cô Bổng đánh xuống giữa chừng bồng chốc đổi hướng, hần la to một tiếng kéo bồng sang bên đập vào trường kiếm Mạnh Cường giờ lên đón đỡ, va chạm mạnh khiến Mạnh Cường bị phản chấn đánh ra xa, dùng mũi kiếm đâm vào nền đất lôi đài kéo thành một đường dài đến sát mép mới dừng lại được.

"Ha ha, chỉ có thể thôi sao, có chiêu gì lôi ra hết đi, không thì đừng trách ta"

Độc Cô Bổng tự tin cười lớn, tay nâng bồng lao tới, Mạnh Cường lần này cẩn thận hơn, không trực tiếp cứng đối cứng, các chiêu thức huyền diệu biến hóa thuận theo thể bồng của Độc Cô Bổng thuận thể đều chuyển hết lực của hần sang các hướng. Độc Cô Bổng một bồng bị Mạnh Cường dùng trường kiếm đối hướng đập mạnh xuống đất tạo thành một cái hố lớn, hần lần này không tiếp tục công kích, lùi ra xa, lòng âm thầm đánh giá lại đối thủ:

"Không ổn, nếu cứ chiến đấu kiểu này trước sau gì ta cũng là người kiệt sức trước hần, phải tốc chiến tốc thắng thôi"

Độc Cô Bổng mỉm cười thần bí nhìn Mạnh Cường ồm ồm nói:

"Vị huynh đệ thật là lợi hại nha, có vẻ ta không tốn vài thủ bút thì không làm gì được huynh đệ rồi"

"Bớt xưng huynh gọi đệ đi, có gì thì mau tới, để ta xem ngươi có cái gì lợi hại mà kiêu ngạo như thế"

Tuy nói người khác kiêu ngạo nhưng Mạnh Cường càng làm người xung quanh xem ra còn kiêu ngạo hơn. Hần chẳng những không tấn công, còn đưa tay vẫy về một lọn tóc rũ xuống trước trán, cảm giác yêu mị làm không ít người cảm thấy buồn nôn. Lý Thiên nhìn ra có vài đạo ánh mắt đang lướt qua hần, làm bộ không thấy, cũng đành bất lực, chẳng lẽ lỗi toàn bộ bọn họ ra mắng to:

"Ta bình thường, ta và tên thụ kia một chút quan hệ đặc biệt cũng không có, các ngươi nhìn ta làm gì"

Sợ rằng càng làm quá càng phản tác dụng, thôi thì cứ nhắm mắt làm ngơ, sống dưới ánh nhìn của thiên hạ thì mãi chỉ là con rối của thiên hạ. Lý Thiên toàn bộ tinh thần tập trung vào trận đấu trên lôi đài. Tên Độc Cô Bổng kia hàm dưỡng rất tốt nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi cái bộ dạng khó ưa của Mạnh Cường, hần tức giận trong lòng nhưng ngoài miệng lại cười mỉa mai:

"Tốt thôi, thế thì ngươi cứ xem thử chiêu này của ta"

"Bổng nuốt càn khôn"

Sau cái tên đầy khí phách, Độc Cô Bổng cả người lẫn bồng liên tục xoay tròn ngày càng nhanh, Lý Thiên nhìn qua cái chiêu thức có phần quen thuộc này, bất giác nghĩ đến lão sư phụ tiền nghi từng dùng chiêu này với hần, không khỏi bật cười, làm mọi người xung quanh tăng thêm cho hần vài đạo ánh mắt khác lạ. Lý Thiên ho nhẹ hai tiếng:

"Khụ, khụ sao thế không thấy tên chiêu đó buồn cười sao, bổng nuốt càn khôn, tên đó có phải quá chuối không"

Đám người ngấm ngầm chút cũng thấy có lý thầm che miệng cười khúc khích mà không dám cười lớn, dù sao phần lớn ở đây đều là đệ tử tạp dịch, đâu ai dám đắc tội Độc Cô Bổng, nhưng cũng có vài tiếng cười lớn không úy kỵ phát ra

"Ha ha, tiểu tư người nói có lý ghê, vậy mà này giờ lão Đại ta không hiểu, lúc nghe tên xong cũng thấy là lạ, mà không biết lạ chỗ nào"

"Uy, người là lão đại của ai cơ, ta nhớ chưa từng nhận lão đại bao giờ"

Lý Thiên nhìn thanh niên kia tới gần cười nói, có chút nghi hoặc, ta gặp người bao giờ chưa nhỉ. Lão Đại kia cười có chút khó coi nói:

"Ta nói ta là lão đại"

"Không đúng, sao ta phải là tiểu đệ của người, người có thể giảng đạo lý chút không"

Lý thiên rất là không tình nguyện tự nhiên có một tên từ trên trời rơi xuống muốn chiếm tiện nghi của hắn, Lão đại kia càng khóc không ra nước mắt nói:

"Ta là lão đại thật mà"

"Đã bảo người nhận làm người rồi, ta mới gặp người lần đầu, khi nào lại có một lão đại"

Lý Thiên càng gấp gáp hơn tranh cãi. Hai người càng nói càng hăng, thu hút không ít ánh mắt của khán giả xung quanh, Lão Đại kia càng xấu hổ, nắm lấy tay hắn hô to:

"Móa, đại gia của ta ơi, ta tên là Cương Lão Đại, Lão Đại còn không phải tên ta thì người bảo ta tên gì, má ơi phải sống sao cho thiên hạ vừa lòng đây"

Lý Thiên mồm há hốc, cảm mèm chút rớt xuống, vô thức nói:

"Người đúng là có cái tên cực phẩm thiệt".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bị Chèn Ép

Độc Cô Bồng tay cầm bồng xoay tròn tạo thành một con ốc nhỏ bao quanh người, lát gạch dưới chân theo bước tiến của con ốc mà bị hất văng lên lộ ra nền đất bên dưới lối đi. Mạnh Cương nhìn con ốc đang tiến tới gần, tay cầm kiếm chợt biến hoá, cả người khí thế hoàn toàn thay đổi trở nên lạnh hơn rất nhiều, mũi kiếm chỉ ra đã động một tầng băng mỏng, hắn nhón mũi chân điểm xuống đất, thân hình thoát động ẩn hiện vô số tàn ảnh vây xung quanh con ốc do Độc Cô Bồng tạo ra.

"Băng Ảnh Vô Song"

Vô số mũi kiếm vừa chạm vào liền bị ốc xoáy ngăn chặn, các đường kiếm tưởng như vô dụng kia, nhưng Lý Thiên lại nhận ra điểm khác lạ, con ốc dường như đang chậm lại, híp mắt nhìn xuyên vào bên trong Lý thiên chợt tỉnh ngộ:

"Không ngờ chiêu kiếm này của Mạnh Thiên lại dùng băng nguyên tố ảnh hưởng đến cử động xoay tròn Độc Cô Bồng, nguyên tố lực quả nhiên thần diệu"

Lúc này, Độc Cô Bồng ở trung tâm con ốc cảm thấy vô cùng bất lực, tên Mạnh Cương kia quá nhanh, căn bản hắn không tài nào bắt kịp chuyển động của đối phương, liếc xuống phần cánh tay cầm bồng đã kết một lớp băng mỏng, Độc Cô Bồng biết võ kỹ mình luôn tự hào căn bản đã hoàn toàn vô dụng, nhưng hắn cũng không dám thu tay, chỉ cần phá bỏ chiêu thức, chính là tự đưa thân mình ra chịu đòn.

"Tên Độc Cô Bồng kia sắp thua rồi"

Dưới lối đi, Cương Lão Đại bỗng mở miệng nói một câu làm Lý thiên hơi giật mình, lòng thầm nghĩ xem ra tên này cũng không tầm thường như vẻ bề ngoài, nên biết cả đám khán giả quây xem xung quanh đều hò hét nhìn các thế kiếm của Mạnh Cương không có tác dụng mà nắm chắc phần thắng cho Độc Cô Bồng, tiếng hò hét Độc Cô bồng uy vũ liên tiếp vang lên. Lý Thiên lần này có chút hiếu kỳ nhìn Cương Lão Đại:

"Sao người biết"

"Tên kia toàn thân sắp thành khối băng rồi còn không bại sao"

Cương Lão Đại nhàm chán nói, Lý Thiên càng thêm hứng thú với hắn, chẳng lẽ tên này cũng có thể nhãn quang tốt như mình.

"Người thấy sao"

"Ta không thấy nhưng ta có thể đoán ra được"

Câu tiếp theo của hán làm Lý Thiên hoá đá, thì ra tên này dùng trực giác để đoán mò à, Lý Thiên không khỏi chăm chú nhìn xem sắc mặt của hán cũng không phải là giống như đang đùa giỡn, Cương Lão Đại biết Lý Thiên không tin cũng không quan tâm chỉ tùy ý nói tiếp:

"Tên kia bị băng nguyên tố bao phủ xung quanh còn không thành đồng băng thì còn là gì, người tên Mạnh Cương này cũng thật không đơn giản, trẻ như thế mà đã nắm giữ một nguyên tố nằm ngoài ngũ hành, nếu ta đoán không sai, tên này hẳn phải có thể chất thủy linh thể"

"Hả, sao ngươi biết"

"Muốn lĩnh ngộ băng nguyên tố, yếu tố tiên quyết là kẻ đó phải lĩnh ngộ trước thủy nguyên tố, băng nguyên tố chính là diễn sinh ra từ thủy nguyên tố"

Cương Lão Đại rất có kiên nhẫn giải thích thêm cho Lý thiên, Lý Thiên có thêm kiến thức, cẩn thận lắng nghe, luôn miệng gật đầu. Ngay lúc hai người kết thúc cuộc nói chuyện, thì trên đài truyền ra tiếng động lớn, vừa nhìn lên liền trông thấy lốc xoáy xung quanh người tên Độc Cô Bồng kia đã biến mất, hiện ra chân thân của hán, đúng như Cương Lão Đại nói, tên kia giờ trông qua như người băng, cả cơ thể đều phủ một lớp băng mỏng, ngay cả nói chuyện cũng đều khó khăn.

Độc Cô Bồng giờ có chút sợ hãi nhìn tên công tử ảo ảo trước mặt, hán không ngờ một tên còn trẻ như thế lại lĩnh ngộ cùng lúc hai nguyên tố, trong đó có một nguyên tố diễn sinh cực kỳ hiếm thấy. Mặc dù biết sẽ thua nhưng hán không nghĩ lại bại nhanh đến thế, bên tay trái hán lúc này vẫn còn một viên hoá đạn, chỉ cần vung lên liền có thể chuyển bại thành thắng, nhưng hán ngay cả ngón tay đều không thể cử động.

"Tên đó làm sao biết ta sẽ sử dụng hoá đạn"

Trong đầu hán chỉ có duy nhất một suy nghĩ, hán muôn lần không ngờ, nhớ lại ngay lúc vừa kết thúc chiêu thức, lấy thân đón đỡ một đòn của Mạnh Cương, ý đồ chịu một kích, sau đó phát động hoá đạn, đến lúc đó phản thắng chắc chắn thuộc về hán, nhưng ngay giây phút đó, Mạnh Cương kia lại sử dụng điệp kích hai chiêu thức, một chiêu mang thủy thuộc tính làm ướt toàn bộ thân thể hán, chiêu còn lại dùng băng nguyên tố đóng hán thành tảng băng như thế này.

Mạnh Cương nhàn nhã đi tới trước mặt Độc Cô Bồng, dưới ánh mắt sợ hãi của hán, dùng kiếm hất viên hoá đạn vào tay mình, cười khinh bỉ:

"Hừ, muốn cùng bản cô...ng từ chơi tiểu xảo sao, còn sớm một trăm năm"

Liếc cặp mắt hẹp dài nhìn hoá đạn lấp lánh sắc đỏ trong lòng bàn tay, Mạnh Cương khẽ nhíu mày:

"Hoả Liệt Đạn của Hoả Liệt tông, người đứng là đủ giàu nhì, một quả gần năm mươi linh thạch hạ phẩm mà cũng nỡ đem ra xài"

Độc Cô Bồng nhìn ánh mắt đối phương bắt đầu xuất hiện sát ý, vội vàng hô lớn, chỉ là khoe miệng bị đóng băng, mỗi lần chỉ nhúc nhích được một chút, rơi ra vài mảnh băng, câu cú không rõ vang lên

"Ta, ta, đầu, đầu hán..."

Chữ cuối chưa vang lên, Mạnh Cương mũi kiếm đã chỉ ngay cổ hán, dưới ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng của Độc Cô Bồng, lưỡi kiếm chuyển xuống qua vai, cánh tay trái của Độc Cô Bồng dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người kéo theo một tia máu bắn lên không trung

"AAAAAAAAAAAAAAAA"

Độc Cô Bồng bị đau đớn tập kích cả người gục xuống đất, trừng đôi mắt oán độc nhìn Mạnh Cương rồi hôn mê, Mạnh Cương cũng không thèm liếc mắt nhìn tên kia, chỉ quay đầu bước xuống lôi đài. Trong lòng oán khí vẫn chưa tan hết

"Hừ, nếu không phải quy định trong tông không cho phép giết hại đệ tử trong lúc tỉ thí thì bản cô nương đã chém ngươi ra làm tám khúc rồi, hừ dám dùng thứ đó, định hủy dung của bản cô nương hả"

Trưởng lão trọng tài xuất hiện sau lưng Mạnh Cương, trên tay cầm hoả liệt đạn của Độc Cô Bồng, ánh mắt tức giận nhìn tên kia nằm dưới mặt đất, giận dữ đến chồm râu dựng ngược phân phó hai đệ tử kéo tên kia lên.

"Dám dùng ngoại vật trong lúc tỉ thí, mưu đồ ám hại tính mạng đệ tử đồng môn, trục xuất khỏi tông môn"

Hai tên đệ tử kia cũng không chần chờ, trực tiếp kéo tên Độc Cô Bồng nửa sống nửa chết lôi xuống lôi đài. Lý Thiên nhìn bộ dạng tên kia cũng không có chút đồng tình nào, hán từ phía Cương Lão Đại nghe ra uy lực của hoả liệt đạn, căn bản không phải luyện thể có thể chống lại.

"Tên kia bị ngu hay sao mà lại lấy hoả liệt đạn ra tỉ thí, đúng là tự tìm đường chết"

Cương Lão Đại coi thường nói, Lý Thiên hơi suy tư ngược lại không cho là đúng, lòng thầm nghĩ

"Ta nghĩ hán căn bản không biết uy lực của quả hoả liệt đạn kia, chắc là bị tên gian thương nào lừa gạt rồi, không lý nào chỉ vì một đợt xét tuyển bình thường này, hại chết mạng đệ tử đồng môn, hình phạt cho hán còn đáng sợ hơn cả cái chết, căn bản không đáng trừ khi có thâm thù đại hận, mà rõ ràng tên Độc cô bồng đó với Mạnh cương không quen biết gì nhau"

"Ngươi đang suy nghĩ gì đó"

Mạnh Cương không biết từ lúc nào xuất hiện bên người Lý Thiên, giọng nói trong trẻo vang lên làm cho hắn giật mình một cái, Lý Thiên vội phản ứng, nở nụ cười bình thản:

"Suy nghĩ vài thứ thôi, chúc mừng người chiến thắng, ta không nghĩ người lợi hại như thế"

"Chỉ tại đối thủ yếu quá thôi"

Mạnh Cương nhoen miệng cười vũ mị không chỉ làm Lý Thiên rung mình mà ngay cả tên Cương Lão Đại bên cạnh cũng nổi cả da gà, vội vàng lấy có chuẩn mắt:

"Ặc, huynh đệ, ta có việc bận thôi đi trước, cáo từ"

"Đây tên kia ở đâu chui ra thế, một chút lễ nghĩa cơ bản cũng không biết"

Mạnh Cương khó chịu nhìn theo thân hình cường tráng của Cương Lão Đại đang chạy khuất vào dòng người. Lý Thiên oán trách tên kia vừa có chuyện liền bỏ bạn, mặc dù chỉ mới quen biết chưa tới một giờ, Lý Thiên cười trừ:

"Ha ha, chắc thấy uy phong của người nên sợ đấy"

"Thế sao, ta thấy ta cũng bình thường thôi mà"

Mạnh Cương không quan tâm lắm, Lý Thiên nhìn thần tình lạnh nhạt kia, tựa như một khối băng không quan tâm tới bất cứ điều gì, đây giống như là tính cách trời sinh của hắn chứ không hẳn là do hắn kiêu ngạo. Lý Thiên còn muốn nói chuyện thì bên tai nghe ra như có ai đang gọi tên hắn:

"Trận đấu tiếp theo, lôi đài số hai, Lý Thiên và Thiên Hành"

"Lý Thiên có mặt chưa"

Lý Thiên thâm hô hồng hét, vội vàng chạy về hướng lôi đài số hai, đưa tay cố tách dòng người đứng xem, hắn khò sở lên tiếng:

"Ngày này, mọi người tránh ra chút cái, ta là thí sinh tham gia đây"

"Lý Thiên có mặt không"

Giọng nói kia lại có chút không kiên nhẫn truyền tới, Lý Thiên vừa cố tách dòng người ra vừa hô lớn:

"Có đây, có đây, sắp tới rồi"

Vị trưởng lão trọng tài kia cũng là người quen của Lý Thiên, Phạm trưởng lão lâu ngày không thấy, lão vừa nhìn liền thấy Lý Thiên đang xô đẩy trong đám người, nụ cười trên mặt càng thêm âm trầm, như nhớ lại lúc ở Hôn Nguyên thành Lý Thiên làm lão mất mặt, trong lòng cười lạnh không thôi:

"Hừ, hừ ta đã thấy cái tên Lý Thiên có chút quen quen, thì ra là thằng nhãi nhà người, gặp ta coi như người xui xẻo"

Nghĩ là làm, lão cũng không nhìn Lý Thiên đang ý ới bên dưới, cất giọng thân nhiên nói:

"Lý Thiên không có mặt, trận đấu này Thiên Hành giành chiến thắng"

"Uy, uy ai nói ta không có mặt, đợi tỳ ta lên liền đây"

Lý Thiên từ bên dưới nhìn ra tên Phạm trưởng lão kia lại nhỏ nhen nhớ thù cũ liền không khác khí la lon. Bên kia lôi đài, một thanh niên gầy gò, mặc áo tạp dịch có chút nghi hoặc nói:

"Trưởng lão, đệ tử hình như nghe thấy giọng tên kia, hay là chúng ta chờ thêm chút ít"

"Hừ, ta đã tuyên bố người thắng, người còn không muốn sao."

Phạm trưởng lão nhìn tên ngu ngốc trước mặt, đã cho cơ hội còn không biết thể hiện chút, phản ứng đúng ra là nên như vậy:

"Trưởng lão nói đúng, chúng ta ha là xuống đài, đệ tử mời ngài tách trà"

Rồi trong lúc nói chuyện, tay đưa ra vài khối linh thạch, thế mới phải đạo chứ. Thiên Hành vừa nói xong cũng là lúc Lý Thiên lên được lôi đài, quần áo có chút mất trật tự, sắc mặt có chút tức giận nhìn Phạm trưởng lão, hắn cũng không chọc gì lão mà hết lần này tới lần khác, lão cứ tìm hắn gây sự, giọng Lý Thiên cũng không khách sáo:

"Trưởng lão có phải là nên cho trận đấu bắt đầu rồi không"

"Hả, người không phải là bị điếc đấy chứ, ta đã phán Thiên Hành kia thắng, người đến trễ nên đã mất tư cách"

Phạm trưởng lão làm như không thấy Lý thiên chuẩn bị công bố trận đấu tiếp theo. Lý Thiên lần nữa ra tay ngăn cản:

"Này trưởng lão, quy tắc tông môn có quy định, phải trễ quá năm phút mới tính là đánh mất tư cách, đệ tử xem ra còn chưa tới trễ quá ba phút, trưởng lão không phải là lấy tư tâm làm việc công đây chứ"

"Sao, ngươi nói ta không công tâm"

Phạm trưởng lão tức giận, giọng nói ần ần chút uy thế của luyện tâm cảnh, áp vào người Lý Thiên, Lý Thiên uy thế cỡ nào chưa gặp qua, chỉ là một luyện tâm cảnh còn chưa áp bức được hắn, Lý Thiên cười lạnh nói:

"Công chính tại lòng người, dám hỏi toàn bộ đệ tử quanh đây đều có thể nhìn ra được ai đúng ai sai"

"Hừ, ta đã tuyên bố là ngươi bị loại chính là bị loại, mau bước xuống, nếu không đừng trách ta dụng tới môn quy"

Phạm trưởng lão nhìn xuống đám đệ tử tạp dịch ánh mắt khác thường nhìn hắn, tuy không ai dám lên tiếng nhưng rõ ràng thanh danh của hắn cũng đã đen đi một phần, nhưng bảo lão thu lại lời vừa nói ra thì so với giết lão còn khó chịu hơn. Lý thiên lòng cực kỳ giận dữ nhưng cũng biết lão ta chắc chắn sẽ không chịu lùi bước, làm quá chỉ có hại cho hắn, nếu lão bất chấp mặt mũi lấy môn quy ra áp bức, người chịu thiệt chỉ là Lý Thiên, so về địa vị thì không cần nói một đệ tử tạp dịch so với một trưởng lão thì tông môn sẽ đứng về bên nào. Lý Thiên mặt lúc xanh lúc trắng, nghiêng răng nghiêng lợi

"Phải nhin, quân tử trả thù mười năm chưa muộn"

Đang lúc Lý Thiên định lùi bước thì bên cạnh hắn xuất hiện một bóng người, bóng người kia mỉm cười làm cho sắc mặt Phạm trưởng lão tức thì đại biến, vào lúc Lý Thiên chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một giọng nói rất quen vọng vào tai hắn:

"Này tiểu tử, năm mươi linh thạch, ta sẽ chấp nhận đắc tội phạm lỗi quý gia giúp ngươi. thế nào giả cả không đắt đấy chứ".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhất Kích Tắt Sát

Phạm trưởng lão sắc mặt cực kỳ khó coi, lão nghĩ mãi không ra tên Lâm Bất Tử này vì sao lại ra mặt vì Lý Thiên mà bỏ qua cả mặt mũi của hắn, trong tông tuy quan hệ giữa hai người không thân thiết lắm nhưng dù sao cũng là nước sông không phạm nước giếng. Vì một tên đệ tử tạp dịch này ra mặt liệu có đáng:

"Lâm trưởng lão, việc này hình như không liên quan gì tới ông thì phải, hay là ông rời đi, chút nữa lão Phạm ta lại mời ông đi ăn"

"Ha, ha, sao lại không liên quan đến ta, ta cũng là trưởng lão phụ trách kỳ khảo hạch này"

Lâm trưởng lão không cho Phạm trưởng lão chút mặt mũi nào, càng nói càng làm mặt lão Phạm kia ngày càng đen

"Thử hỏi mọi người trong tông môn, ai không biết lão Lâm ta ghét ác như cừu, thấy việc bất bình không thể trơ mắt làm ngơ được, ta nói lão Phạm ngươi, có phải hay không là xem nhầm thời gian rồi, ta quan sát này giờ, tên đệ tử này rõ ràng vẫn chưa trễ giờ mà"

"Lão, lão"

Phạm trưởng lão tức giận đến mặt tái mét, đang lúc muốn phản bác thì hắn chợt trông thấy Lâm trưởng lão kia mỉm cười nhìn lão, bàn tay co lại chỉ còn một ngón, chỉ chỉ lên trời. Phạm trưởng lão lẫn lộn trong Thần Long tông cũng không phải mới ngày một ngày hai, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn kỹ gương mặt của Lâm trưởng lão đối diện như muốn nhìn ra chút manh mối. Đáng tiếc thứ đập vào mắt lão chỉ là nụ cười bí hiểm của lão ta, làm Phạm trưởng lão vốn nóng tính càng thêm điên tiết, nhưng lão cũng không dám làm càn, cẩn thận suy nghĩ

"Lẽ nào là Hồ trưởng lão, tên Lâm lão quý nếu không có người đằng sau ra hiệu, vốn với cái tính xảo quyết của lão ta tất không vì một tên đệ tử tạp dịch mà xé rách da mặt với mình, điều này không có lợi cho lão"

Tuy rằng tin chắc vào phán đoán của mình, nhưng nếu giờ bắt lão thu tay, không những thanh danh đã mất không thể thu hồi mà cả chút uy nghiêm trưởng lão bấy lâu nay cũng tan thành mây khói, nếu bỏ cuộc bây giờ làm sao còn mặt mũi đối mặt với các trưởng lão khác trong tông môn. Vừa nghĩ như thế, Phạm trưởng lão sắc mặt càng thêm đen, gương mặt lúc trắng lúc đỏ, cực kỳ đặc sắc, làm tới thì không dám mà từ bỏ thì không thể. Lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan khiến lão đứng như trời trồng, tay vẫn vơ qua lại không biết phải làm sao.

Lâm trưởng lão cũng không muốn dồn lão ta tới đường cùng, dù sao cũng không có lợi cho đôi bên, bèn tìm thang cho lão leo xuống:

"Ha ha, Phạm trưởng lão không cần lo lắng, làm người ai không có sai sót, ta xem tháng này là mười, mặt trời xuống núi sớm hơn nên lão Phạm ngươi tính sai chút cũng không có gì bất ngờ"

"Đúng, đúng, Lâm trưởng lão nói rất đúng, là ta sai sót, thật là đáng trách"

Phạm trưởng lão vui mừng cảm kích nhìn Lâm trưởng lão, vội vàng bổ cứu, bên kia Lâm trưởng lão liếc nhìn Lý Thiên rồi quay sang Phạm trưởng lão:

"Ta thấy Phạm trưởng lão, chủ trì lời đài cả ngày hôm nay đều đã mệt rồi, trận này cũng là trận cuối rồi, hay là cứ giao cho ta làm trọng tài, Phạm trưởng lão cứ đi nghỉ ngơi"

"Cái này, cái này, được rồi vậy mọi chuyện nhờ Lâm trưởng lão vậy"

Phạm trưởng lão gương mặt vừa tươi cười liền thu lại, hơi tức giận nhìn Lâm trưởng lão mình vừa cảm kích, người không phải là sợ ta làm việc không công tâm đây chứ, lão Lâm chết tiệt, dám nghi ngờ ta như thế. Phạm trưởng lão tuy giận dữ nhưng nghĩ đến có thể Hồ trưởng lão đang quan sát, chính mình cũng không thể động tay động chân gì, thôi thì cứ buông tay, ở lại đây càng thêm mất mặt

"Quân tử báo thù, vài ngày sau cũng không muộn"

Lòng ác ý nghĩ cách đối phó Lý Thiên, lão cũng không muốn níu kéo, nhìn đám đệ tử xung quanh xì xào bàn tán, lão biết thanh danh không tốt lắm của mình giờ càng thêm xấu xí.

"Hừ"

khó chịu hướng về đám đệ tử nhũn mảy, làm toàn bộ đều sợ hãi cầm nín, lão vừa định xoay người rồi đi thì đằng sau âm thanh hô khóc thảm thương của Lý Thiên, từng chữ như đâm vào tim lão, càng làm lão tức muốn nổ phổi:

"Phạm trưởng lão, đệ tử oan ức như thế, người không thể muốn bỏ đi, là bỏ đi được, công đạo ở đâu cơ chứ, chẳng lẽ Thần Long tông ta thân là chính đạo đại phái, lại có thể như thế, hu hu"

Tuy không nói rõ ràng nhưng bất cứ người nào cũng hiểu được, đám đệ tử phía dưới đồng loạt đưa ánh mắt đồng tình nhìn lên thân ảnh đang quỳ khóc thảm thiết trên đài, Lý Thiên giờ đây bộ dạng vô cùng oan ức, không biết từ lúc nào áo quần đã rách vài chỗ, nhìn qua cứ như hần vừa từ động thổ phi chui ra, bị ức hiếp cho thần tình hoảng hốt.

Phạm trưởng lão lúc này bộ dạng rất đặc sắc, tai nghe bên cạnh có vẻ đã đánh động tới các trưởng lão lời đài xung quanh, lão càng thêm gấp, tức giận hô:

"Người rút cuộc muốn như thế nào đây"

"Hu hu, đệ tử nhà nghèo, gia cảnh khốn khó, gặp phải oan ức thấu trời may sao vừa này may nhờ có Lâm trưởng lão trợ giúp, đệ tử quyết phải trả ơn cho ngài nhưng ngặt nỗi không có gì trong tay"

Nói rồi đưa đôi mắt đáng thương nhìn Phạm trưởng lão, lão rõ ràng hần đang muốn vờ vĩnh lão, cũng không muốn tiếp tục ở đây diễn vở tuồng trưởng lão đầy dọa dẫm đệ tử thâm đến hoa rơi nước chảy, người người thương xót, cái mặt già của lão sắp không chịu nổi nữa.

"Được, được là ta sai, người muốn bồi thường gì"

"Đệ tử cũng không dám lấy đồ của trưởng lão, chỉ là Lâm trưởng lão dạo gần đây thiếu một trăm linh thạch hạ phẩm để đầu giá một món đồ trong phùng thi, đệ tử thật sự muốn giúp trưởng lão"

"Cái gì một trăm linh thạch hạ phẩm, sao người không ăn cướp luôn đi"

Phạm trưởng lão kinh hô, mẹ kiếp tên này đúng là biết công phu sư tử ngậm mả. Bên kia Lý Thiên vừa nghe liền kêu lớn:

"Oan ức quá, trời ơi, ông trời có công đạo không"

"Được được, một trăm linh thạch của người đây, cầm cầm lại cho ta"

Thấy các trưởng lão xung quanh đang lại gần ngay trong tầm mắt, phạm trưởng lão đánh nén đau móc ra một chiếc túi ném cho Lý Thiên rồi phóng người đi mất, chỉ trong tích tắc đã không thấy bóng dáng, dường như chỉ sợ ở lại thêm một giây tên kia lại giờ trò mọi đồ của hần.

Lý Thiên tiếp nhận chiếc túi, không biết đây là vật gì, bộ dạng thâm lúc này hoàn toàn biến mất, hần cầm chiếc túi đưa cho Lâm trưởng lão, cười cười nói:

"Cảm tạ Lâm trưởng lão đã giúp đỡ, trong đây có một trăm linh thạch, người một nửa, ta một nửa"

"Hà, không phải đây là người hiếu kính ta sao, thế nào lại có phần người một nửa trong đó"

Lâm trưởng lão nhìn biến hóa của Lý Thiên cũng không bất ngờ, trò hề của tên này từ đầu đến cuối đều lọt vào mắt lão, Lý Thiên nghe thế không phục lên tiếng:

"Ngài nói thế sai rồi, nếu không phải nhờ tài diễn xuất của đệ tử thì làm sao có số tiền này"

Nói rồi hắn tiến lại gần cười lấy lòng:

"Không phải người nói lúc đầu chỉ lấy có năm mươi thôi sao, giờ lấy hơn không sợ người khác nói ngài không giữ chữ tín sao"

"Không sao, ta không sợ miệng lưỡi thế gian đâu"

Lâm trưởng lão không thêm quan tâm, Lý Thiên càng thêm gấp gáp:

"Không thì chia sáu bốn, đệ tử bốn phần thôi"

Thấy lão vẫn không phản ứng, Lý Thiên thêm phần khẩn trương:

"Bây ba, giá chót, đệ tử không có công lao cũng có khổ lao, ngài cũng không thể ăn hết một mình a"

Lý Thiên còn muốn nói thêm thì Lâm trưởng lão đưa linh lực vào phá vỡ cấm chế của Phạm trưởng lão lưu lại, sau đó thò tay lấy ra năm viên linh thạch trung phẩm từ trong túi, rồi ném trở lại cho Lý Thiên:

"Người nghĩ ta thêm mấy viên linh thạch của người sao, ha ha lão phạm kia không ngờ mang theo linh thạch trung phẩm lần này người lại lời lớn rồi"

Lý Thiên tiếp nhận chiếc túi, nhìn qua nhìn lại cũng không thấy có gì phồng lên, làm sao có thể chứa đồ, hơi xấu hổ hỏi:

"Ặc, trưởng lão, cái túi này là gì thế, trong đây có chứa linh thạch sao"

"Cái gì, ngay cả túi trữ vật người cũng không biết, đưa linh lực vào bên trong là sẽ rõ"

Lâm trưởng lão nhìn Lý Thiên như một tên nhà quê mới lên thành thị, Lý thiên sờ mó trong tay, rất là gian nan lên tiếng:

"Nhưng đệ tử mới chỉ là luyện thể thôi"

"Sặc, ta quên mất, thôi người cứ giữ lấy, lên luyện tâm là có thể sử dụng"

Lâm trưởng lão cũng bị Lý Thiên làm cho hồ đồ, bỏ cứu một câu, rồi liếc nhìn trời, thời gian không còn sớm, cũng nên cho trận đấu bắt đầu. Trước khi tuyên bố tí thí, lão nhìn sang Lý Thiên khuyên:

"Người đã đắc tội với lão Phạm, thời gian này ngoan ngoãn ở trong tông môn mà tu luyện, đừng sinh sự lung tung nữa, thật là ta không hiểu nổi người, không ngờ dám lừa tiền của lão ta, mối thù này kết càng lúc càng sâu rồi, người tư thân lo lấy đi"

"Vâng, đa tạ trưởng lão nhắc nhở"

Lý Thiên tuy nghe ra Lâm trưởng lão quan tâm nhưng hắn cũng không cho mình làm gì sai, tên Phạm trưởng lão kia là tên thù dai, cho dù không có sự kiện vôi tiền kia thì lão cũng không bỏ qua cho hắn, bằng chứng rõ ràng nhất là chỉ xung đột nhỏ hồi ở Hôn Nguyên thành mà lão ta nhớ mãi tới hôm nay, căn bản là không thể hòa giải. Nếu đã kết thù rồi thì có kết thêm nhiều hay ít cũng đâu có quan trọng, từ trên người kẻ thù chiếm càng nhiều tiện nghi thì hắn càng lời lớn, có ngu mới không làm.

"Được rồi, trận đấu bắt đầu"

Sau tiếng hô của Lâm trưởng lão, Lý Thiên và Thiên Hành sóng vai đứng đối diện nhau, ngay lúc thân hình gầy gò của Thiên Hành muốn động, Lý Thiên bỗng đưa tay lên ngăn cản:

"Khoan, để ta sửa soạn chút"

"Được, được thôi"

Thiên Hành kia tuy có chút không hiểu nhưng vẫn gật đầu đồng ý, Lý Thiên đưa tay sửa soạn lại quần áo, từ trong túi móc ra một bọc nước nhỏ, trên bọc có một lỗ nhỏ, nước đang từ trong đó chảy ra nhỏ xuống mặt lối đài, vừa chạm vào liền bị sức nóng làm cho bay hơi, bốc lên từng luồng khói nhỏ.

"Cái thứ đồ này tệ quá, chẳng cách nước chút nào"

Toàn trường chết lặng nhìn Lý Thiên quăng bọc nước xuống lối đài, vài người thông minh liền hiểu ra, nước mất nước mũi này giờ của hắn là từ bọc nước này mà ra, vài người trước kia đồng tình nhìn Lý Thiên giờ lại quay sang thương cảm cho vị trưởng lão xấu số bị lừa mất linh thạch.

"Xong rồi, có thể bắt đầu"

Lý Thiên vuốt thẳng mép áo tươi cười nhìn Thiên Hành, Thiên Hành có chút không chắc chắn nhìn quần áo tả tơi của Lý Thiên nói:

"Thật xong chưa, ta có thể đợi huynh đệ đây thêm một lúc"

"Không cần, áo quần thế này đang là một hiện hành đấy, Thiên Hành huynh đây là chưa thấy quần rách đấy, hờ ổng tay ổng chân, lại thùng vãi lỗ ngay gối, ta nhìn thấy nhiều lắm, còn áo sao, càng thiếu vãi càng là một đấy."

"Hả, có nữa sao, sao ta chưa từng nghe qua"

Thiên Hành bị Lý Thiên nói có chút không thông, thời đại này vẫn rất truyền thống, kiểu ăn mặc táo bạo như Lý Thiên làm hắn khó có thể tiếp thu. Lý Thiên như giảng dạy một chân phương mới nói:

"Thế là huynh chưa đi qua nhiều nơi rồi, kiểu phong cách đó rất thịnh hành trên trái đất đấy"

"Trái đất là ở đâu"

"À, à, đó là một nơi rất rất xa, quê hương của ta là ở đó đấy, ước nguyện của ta là một ngày nào đó có thể trở lại nơi đó."

Lý Thiên bắt giác dâng trào cảm xúc, giọng có chút nhớ nhung nhìn phương xa, ở đó là bầu trời trong xanh, vài áng mây trắng phiêu du giữa bầu trời, đưa mắt như muốn nhìn xuyên qua đó trông thấy vũ trụ bao la rộng lớn, một ngày nào đó, ta cũng phải vượt hàng hà dải ngân hà xa xôi kia tìm về nhìn lại trái đất một chút mới được.

"Đủ rồi các ngươi mau tiến hành thí thí, muốn nói chuyện thì sau khi xuống lôi đài tha hồ mà bàn luận"

Lâm trưởng lão có chút không kiên nhẫn quát lên làm Lý Thiên đang tỏ vẻ giật mình một cái, bên kia Thiên Hành hướng hắn chấp tay chào, hai tay bắt đầu thủ thế, cả người toàn thân khí thế hoàn toàn thay đổi, từ một thanh niên hiền lành ngây ngô trở nên lạnh lùng sát phạt.

Lý Thiên cũng bắt đầu nghiêm túc, thả lỏng toàn thân, hai mắt tập trung quan sát chuyển động của đối phương. Thiên Hành bắt đầu động, hai chân chuyển động, cả người di chuyển thành vòng tròn vây xung quanh Lý Thiên.

"Lý Thiên huynh xin chỉ giáo"

"Giống nhau mà thôi"

Lý Thiên vẫn bất động nhìn Thiên Hành di chuyển càng lúc càng nhanh, nhưng trong mắt hắn đều nhìn ra chuyển động của đối phương, ngay lúc Thiên Hành lao đến, quyền phong áp vào mắt Lý Thiên, hắn cũng cử động, một tay đâm ra, dưới ánh mắt như hóa đá của mọi người dưới đài, Thiên Hành dùng một quỹ đạo bay đẹp mắt rơi thẳng xuống lôi đài, hôn mê bất tỉnh. Đưa mắt nhìn lên trên, Lý Thiên một tay đang che miệng ngáp, tay còn lại hướng lên trời, có vẻ Thiên Hành kia bị một cú đâm móc lên của Lý Thiên hạ nốc ao rồi.

"Này ta đang hoa mắt hả"

Một đệ tử tạp dịch đáng người mập mạp nhìn sang tên bạn bên cạnh, hai mắt đang dụi lấy dụi để. Tên bạn còn lại miệng há hốc, phải nhờ tên mập dùng tay nâng cằm lên, miệng mới mở được:

"Chắc thế, có lẽ hôm qua thức khuya tu luyện quá nên hôm nay bị hoa mắt, thôi chúng ta quay về nghỉ ngơi thôi"

Tên kia vừa đưa ra đề nghị thì hai mắt liền nổi đầy sao, thì ra bên hướng còn lại của hắn, một tên đồng bạn đưa tay vỗ một cái trời giáng vào trán hắn.

"Bốp, sao ta không đau nhỉ, chắc đang nằm mơ"

Tên vừa vỗ cười ngây ngô nói, làm cho tên xui xẻo mới bị ăn vỗ nộ khí xung thiên, nắm lấy cổ áo hắn, hai tay tát liền vài cái:

"Có mà ngươi nằm mơ ấy, tát lão tử còn nói có đau không đang giỡn mặt hả"

"Ặc tên kia có phải luyện thể tăng tám không"

Cách đó vài bước chân, một tên đệ tử tạp dịch người thấp bé có vẻ hiểu biết lên tiếng, tên bên cạnh hắn nghe xong liền lắc đầu phủ nhận:

"Không thể, Thiên Hành là luyện thể tăng bảy, thua cũng không thể thua nhanh như thế, ta từng chứng kiến luyện thể tăng tám phải mất một lúc mới hạ được một luyện thể tăng bảy, nào đâu có nhanh như vậy"

Nhưng không ai có thể phủ nhận thực lực của Lý thiên, sau vài phút im lặng toàn trường liền sôi trào

"Lý Thiên sư huynh thật lợi hại, một quyền đánh bại luyện thể tăng bảy, chắc chắn đã là cao thủ luyện tạng cảnh rồi"

"Ồi, ời Lý Thiên sư huynh đẹp trai quá, ta muốn làm đạo lữ của huynh"

Một tiểu muội muội thân hình khùng long hâm mộ ré lên, đám đệ tử tạp dịch bên dưới ai nấy đều mặt mày hâm mộ nhìn Lý thiên, ẩn trong đó có vài gương mặt sợ hãi xen lẫn cảnh giác của các thí sinh đứng xem

"Tên kia không ngờ lợi hại như thế, ha ha như vậy mới thú vị chứ"

Ngay hàng đầu tiên sát mép lối đài, Đào Mộc cười lạnh nhìn Lý Thiên, dẫn theo mấy đồng bạn lui dần biến mất trong đám người, xa xa cách đó không quá mấy hàng là một thanh niên trằm kín đầu, hai mắt lấp lánh chiến ý mãnh liệt nhìn chăm chăm Lý Thiên, nhẹ miệng lộ ra hai cặp răng nanh đáng sợ

"Lý Thiên, Lý Thiên, ta đã nhớ kỹ cái tên này, thật là mong gặp được ngươi, càng sớm càng tốt"

Lý Thiên trên đài cao, ngoác nhìn quanh, nghe tiếng reo hò cuồng nhiệt, nhìn Thiên Hành đang được mấy đệ tử khiêng đi, lại thu tay nhìn nắm đấm của mình khẽ nắm bắm

"Ừa, ta mạnh đến thế sao, luyện thể tăng chín tuy có thể dễ dàng đánh bại luyện thể tăng bảy nhưng cũng không nhanh đến thế chứ, chẳng lẽ"

"Trận đấu cuối cùng hôm nay, Lý Thiên chiến thắng, ngày mai tiếp tục diễn ra vòng đấu thứ hai"

Tiếng của Lâm trưởng lão như đánh thức Lý Thiên, hắn cười khổ nhảy xuống lối đài, cứ tưởng Mạnh Cường sẽ chạy đến chúc mừng, nhưng nhìn qua nhìn lại cũng không thấy tên đó đâu, ngược lại tên bỏ bạn mà chạy, Cường Lão Đại lại xuất hiện, vừa gặp hắn liền vỗ vỗ bả vai Lý Thiên:

"Tên này đúng là biết dấu nha, không ngờ đã là cao thủ luyện tạng cảnh, móa ngươi cảnh giới này đủ để tham gia khảo hạch nội môn đệ tử rồi còn chạy đi tham gia khảo hạch ngoại môn, có muốn cho chúng ta sống không đây"

Tuy than trách Lý thiên nhưng về mặt hắn lại không có chút gì là buồn rầu, miệng cười tươi rồi nói, rồi như nhớ ra gì đó, khẽ sát bên tai Lý Thiên thì thầm:

"Ừa, tên bán nam bán nữ kia đâu, hai người các ngươi không đi cùng nhau hả"

Lý Thiên vội vàng đẩy Cường Lão Đại ra, nhìn hắn dính chính rõ ràng

"Này, ngươi nói cho rõ ràng nhé, ta với hắn không có cái quan hệ kia đâu nha, ta chỉ vừa mới quen biết hắn giống với ngươi là ngay hôm nay thôi, hắn đi đâu làm sao ta biết được"

Cường Lão Đại nháy mắt cười cười với Lý Thiên

"Ha ha, còn nói không phải, ta thấy tên đó đối với ai cũng lạnh lùng kiêu ngạo, cách xa người cả vạn dặm, nhưng cứ nói chuyện với ngươi thì vô cùng thân thiết, cứ chỉ ân ý như thế, ta thấy hắn có vẻ để ý đến ngươi rồi đây"

"Không phải chứ, làm sao có chuyện đó"

Lý Thiên vừa nghe liền hết hồn, hai tay vô thức bấu chặt sau lưng, nhìn ánh đồng tình của Cường Lão Đại, hắn tức thì nổi bão:

"Này ta nói rồi, ta không có cái sở thích đó"

"Ha ha, đùa với ngươi chút thôi, hôm nay ngoài việc chúc mừng ngươi thắng lợi, ta còn tới nói cho ngươi một tin tức, muốn nghe không"

Cường Lão Đại thu hồi vẻ cười đùa, nghiêm túc nói. Lý thiên hơi suy tư, hắn mới quen với Cường Lão Đại không lâu, không hiểu gì nhiều về đối phương, nhưng dù sao cũng nên nghe thử tin tức của hắn là gì

"Tin tức gì thế, tin tức thú vị một chút ta mới nghe đây"

"Di tích của Phá Lôi tông sắp mở, Thần Long tông ta sẽ có mười danh ngạch tham gia, đủ hứng thú không"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thượng Quan Uyển Gặp Nạn

Lý Thiên không nói tiếng nào, hơi nhíu mày nhìn xem Cường Lão muốn nói gì tiếp:

"Ha ha, ngươi đang nghi ngờ ta sao, cũng không trách ngươi, ta chỉ muốn cùng ngươi làm một giao dịch"

Lý Thiên có chút cảnh giác nói:

"Giao dịch gì"

Cường Lão Đại liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói nhỏ vào tai Lý Thiên:

"Ở đây không thích hợp, người chắc sẽ không tin tưởng ta vậy cứ đến chỗ người đi"

"Được, theo ta"

Lý Thiên dẫn đường đi trước, Cương Lão Đại theo sau, hai người không ai nói với nhau câu nào. Một đường đi không dài không ngắn, vừa bước xuống bậc thang đá cuối cùng, Lý thiên cùng Cương Lão Đại hai mắt nhìn nhau rồi đều đưa mắt về phía rừng trúc bên trái. Cương Lão Đại xoa cái đầu trọc của mình, cười ngậy ngô:

"Ha ha, người xem ta có phải đạo này hơi hồ đồ hay sao mà lại nghe ra tiếng nữ nhân kêu cứu hay không"

Lý thiên lắc đầu, Cương Lão Đại chắc chỉ nghe thoáng qua nên mới tưởng mình nghe nhầm, nhưng Lý Thiên lại nghe rõ ràng giọng nói đó, có vẻ hơi quen thuộc, hắn nhìn Cương Lão Đại mỉm cười:

"Người không nghe nhầm đâu, ta cũng phát hiện ra âm thanh đó, sao có muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không"

Bị Lý Thiên trêu chọc ngược lại, biết hắn chơi lại hắn chuyện khi này, Cương Lão Đại vốn tính hào sảng căn bản không để ý, nhưng hơi nheo mày, nhìn về bóng tối ẩn sâu trong rừng trúc có vẻ bất đắc dĩ:

"Chuyện không liên quan đến chúng ta, tốt nhất không nên can dự vào"

Lý Thiên bình thường tất nhiên cũng không nhiều chuyện, duy chỉ lần này giọng nói kia khá quen thuộc, liệu có phải là người quen của hắn hay không, Lý Thiên đối với người ngoài có thể trăm mặc không quan tâm, nhưng nếu là bạn bè của mình, hắn tự nhận cũng không vô tình đến mức bỏ mặc làm ngơ. Hắn nhìn theo hướng phát ra âm thanh, không nhìn ra bất cứ dấu vết gì, đúng lúc này bên kia lại truyền tới tiếng kêu sợ hãi.

"Đừng, đừng, người đừng qua đây, tránh ra"

Lý Thiên không còn quản nhiều đến thế, bỏ lại một câu rồi nhúng chân phóng thẳng vào rừng trúc

"Người ở đây đợi ta, ta đi xem tình hình một chút"

"Hài, cái tên này thật là, cứ thích lo chuyện bao đồng"

Bị hành động của Lý Thiên làm sững sờ giây lát, Cương Lão Đại vừa phản ứng liền gấp gáp, gãi gãi cái đầu trọc của mình không biết phải làm sao, chốc lát sau hắn liền dứt khoát, xoay người đuổi theo Lý Thiên nói với theo:

"Này, đợi ta với"

Nhìn thân hình Lý Thiên như con thoi, thoát ần thoát hiện liên tục xuyên qua rừng hàng trúc rậm rạp, Cương Lão Đại nhìn mà hoa cả mắt, ngoài mặt toát lên vẻ hâm mộ với tốc độ của hắn nhưng trong lòng âm thầm than khổ:

"Tên này có phải khiêu yêu hoá hình người không sao lại thân thuộc với nơi này như vậy, cứ như vậy sẽ bị hắn bỏ lại phía sau..."

"Rầm"

Một cây trúc thật dài bị va vào gãy làm đôi đổ xuống đất, kéo theo bụi đất xung quanh tung bay mù mịt trên không, bụi dần tan lộ ra thân hình cường tráng của Cương Lão Đại, giờ đây quần áo dơ bẩn, giữa mặt còn in hằn một vết đỏ thật dài, khoé miệng giật giật vài cái, liếc mắt đã không thấy Lý Thiên đâu, hắn đành lắc đầu nhăn nhó nói:

"Bị hắn bỏ rơi rồi, tên này nhanh như sóc ấy, chết tiệt"

Lý Thiên cũng không để ý chuyện phía sau, hắn còn bận tập trung toàn bộ tinh thần, vừa quan sát tránh các chướng ngại vật phía trước mà không làm ảnh hưởng đến tốc độ bản thân. Ngay chính hắn cũng không ngờ mình lại có khả năng như vậy, nhưng giờ không phải quan tâm chuyện đó, hắn cần nhanh lên, ngay lúc thấy rõ phía trước hiện lên sáu bóng người, trong đó phân biệt năm người bao vây một cô gái ở giữa, cô gái giờ bộ dạng hoảng sợ thất sắc, quần áo trên người cũng xộc xệch mất trật tự, tay nắm cổ áo sợ hãi ngồi bệt dưới đất không ngừng lùi dần về phía sau, đến khi chạm vào thân cây phía sau mới dừng lại, đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn tên thanh niên đang tiến về phía mình, tức giận mắng:

"Thẩm Phong, người tên bỉ ổi này muốn làm gì ta, người không sợ môn quy trừng phạt sao"

"Ha ha, con tiện nhân này còn dám dùng môn quy nói chuyện với ta, không phải sáng nay người uy phong lắm sao, sao giờ lại biểu lộ bộ dáng tiểu cô nương như thế"

Tên thanh niên kia bước tới gần, ánh trăng xuyên qua tầng lá trúc, soi rõ gương mặt anh tuấn, giờ đây vằn vện đến đáng sợ, đúng là tên Thẩm Phong mà Lý Thiên thấy lúc sáng. Thẩm Phong nhìn bộ dạng sợ hãi của cô gái trước mặt, càng cười đáng sợ, bên cạnh mấy tên đồng bạn của hắn tham lam nhìn vào cô gái, vài tên liền mở miệng châm chọc:

"Thẩm thiếu gia, có khi còn đàn bà này tiếp tục đóng kịch đó, à ta giỏi nhất là chuyện đó mà"

"Phải phải, có khi lại giả vờ sợ hãi đấy"

"Ha ha, thật không, vậy để chút huynh đệ chúng ta thưởng thức ả, có khi ả lại giả bộ thanh cao nhưng trong lòng thì sượng như một con dâm phụ!"

"He he thật sao, chơi vậy coi bộ sượng hơn đây, ả ả không phải, phải là để Thảm thiếu gia trừng phạt ả trước đã"

Cô gái gương mặt vẫn ẩn trong bóng tối, Lý Thiên căn bản không nhìn ra được, chỉ thấy nàng ta thân hình run rẩy dữ dội, âm thanh nứt nẻ tràn ngập tuyệt vọng vang lên:

"Lũ súc sinh bọn này, ta có chết làm quỷ cũng không tha cho các ngươi!"

Nàng ta vừa nói, vừa rút một thanh tiểu kiếm bên hông ý đồ tự sát, nhưng tiểu kiếm chỉ đưa lên quá nửa liền dừng lại, tên Thảm Phong kia đã xuất hiện ngay trước mặt cô gái đưa tay cầm lấy tay nàng, cười âm hiểm:

"Hừ, muốn chết sao, không dễ thế đâu, hừ không ngờ đã trúng nhuyển hồn hương của ta mà vẫn còn sức vung dao sao, đúng là xem thường ngươi, ha ha mà ngươi có chết thì sao, chết rồi ta cũng sẽ đem thi thể của ngươi cho đám dã thú, bọn chúng hẳn rất hứng thú với thể xác thiếu nữ xinh đẹp như ngươi!"

Càng nói về sau, hắn càng cười man rợ, trên tay không biết từ lúc nào xuất hiện một lọ thuốc, ngón cái búng nắp bình thuốc bay đi, tay còn lại bóp miệng giai nhân đổ thuốc vào, ánh mắt cô gái tràn ngập tuyệt vọng, hai tay quơ loạn xạ, bầu vú vào người Thảm Phong, nhưng tất cả chỉ để lại vài vết xước trên người hắn.

Lý Thiên trong lúc nàng kháng cự cũng nhìn ra thân phận giai nhân, hắn cười tự giễu một câu:

"Minh đúng là ngu ngốc, ngay lúc nhìn thấy Thảm Phong thì phải biết cô nương kia là ai rồi chứ, giúp hay không giúp đây!"

Đối diện với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của giai nhân nhìn mình, Thảm Phong càng thêm vui sướng, miệng cười như ác ma, tay nâng cầm cô gái lên, nhìn vào bình thuốc đã trống trơn trên tay rồi lại chỉ vào làn khói đỏ đang được đám đồng bạn phát tán xung quanh.

"Thượng Quan Uyển, tiện nhân ngươi biết đây là gì không, Dục Niệm Thủy, là xuân dược tốt nhất mà ta tìm được, ha ha đừng lo ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng thế đâu, cứ nhìn xung quanh đi, biết khói đỏ là gì không, Kích Niệm hương dùng để kích phát dục vọng của yêu thú đây, rừng trúc này tuy không có nhiều yêu thú nhưng cũng có không ít Bạch Mao Hùng, ta nghe nói bọn nó trong chuyện đó rất mạnh mẽ, không biết mình ngươi có đủ hầu hạ bọn nó không nhỉ!"

Lúc này mấy tên đồng bạn đã chuẩn bị xong xuôi, một tên đi tới có chút liếc nhìn thân hình xinh đẹp của Thượng Quan Uyển liếm liếm môi:

"Thảm thiếu gia, ả này vóc dáng tuyệt hảo, gương mặt tuyệt mỹ, chính là cực phẩm mỹ nữ, sao ngài không thưởng thức trước, để dành cho lũ yêu thú quá thật là đáng tiếc!"

Thảm Phong nhìn bộ mặt háo sắc của tên thuộc hạ, quay đầu nhìn Thượng Quan Uyển đang bắt đầu ngấm thuốc, hai mắt mơ màng, hơi thở dồn dập, thò khí như lan, lòng cười lạnh, miệng nở nụ cười nham hiểm:

"Cũng được, các ngươi cứ từ từ thưởng thức ả, để ta đi dụ Bạch Mao Hùng tới!"

"Không dám, không dám, để bọn thuộc hạ làm cho, Thảm thiếu gia người cứ từ từ mà tận hưởng ả!"

Một tên cung kính hướng Thảm Phong nói nhưng hai mắt lại cứ liếc nhìn giai nhân bên kia, Thượng Quan Uyển giờ đây bộ dáng tràn ngập mị lực hấp dẫn ánh mắt tất cả nam nhân có mặt, quần áo nửa kín nửa hở, hai chân khép chặt không ngừng chà xát vào nhau, lâu lâu không kiềm được phát ra tiếng rên khe. Thảm Phong nhìn thấy cũng miệng đắng lưỡi khô, nhưng hắn cô kim nén dục vọng, phất tay ra lệnh:

"Cứ theo ý ta mà làm, bọn các ngươi cũng vất vả rồi, cứ ở đó từ từ tận hưởng mỹ nhân, nhớ đừng làm cho nàng ta thất vọng đấy nhé!"

Lúc chuẩn bị ly khai, bọn thuộc hạ lại luôn miệng cảm tạ mà không để ý thấy Thảm Phong kia nở nụ cười gian xảo, Lý Thiên này giờ vẫn bám lấy một cành trúc đu người trên không để ý thấy hành động của Thảm Phong thâm đánh giá:

"Tên này cũng đủ ác, giết người diệt khẩu, không chừa lại bất kỳ nhân chứng sống nào, có thù tất báo, làm việc không từ thủ đoạn, đúng là không thể đánh giá một người qua vẻ bề ngoài mà".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lăn Đầu Giết Người

Lý Thiên từ trên cao nhú mây nhìn mấy tên mặc áo đen đang từng bước áp sát Thượng Quan Uyển, thâm đánh giá trong lòng, mấy tên này hẳn cảnh giới

đều thấp hơn Thẩm Phong, nếu không tên kia cũng không kéo theo nhiều người như vậy vậy bắt một người thua hẳn một cảnh giới.

Lý Thiên âm thầm nhảy xuống, thân hình di động nhẹ nhàng, mũi chân điểm vào mặt lá phủ đầy trên đất, không tạo chút âm thanh nào, dần tiếp cận đám áo đen. Đáng lý hẳn vốn cũng không muốn xen vào chuyện ân oán cá nhân của người khác nhưng tên Thẩm Phong kia dùng thủ đoạn quá bỉ ổi lại tàn ác, Lý Thiên xen vào đơn giản là nhìn không thuận mắt, phong cách của hắn chính là như thế, thích gì làm nấy, tùy tâm sở dục không câu nệ bất cứ thứ gì.

Thượng Quan Uyển giờ đây đã bị xuyên được làm cho mất đi phần lớn ý thức, nhưng trong tiềm thức nàng vẫn nhận ra nguy hiểm đang đến gần, ra sức phản kháng nhưng tay đưa lên lại thành ôm lấy cơ thể, muốn phát ra tiếng kêu cứu lại biến thành giọng rên rỉ khiến đám nam nhân càng thêm sôi máu, một tên trong đó không kìm được đang muốn đưa tay chạm vào giai nhân, nuốt xuống một ngụm nước miếng một cách khó khăn, đây là lần đầu hắn có thể chạm vào một vật bạc này, cảm giác căng thẳng xen lẫn ham muốn trần trụi thúc đẩy bản năng của hắn lên mức cao nhất.

"AAAAAAAAAAAAA"

Ngay lúc thấy tay sắp chạm vào da thịt non mịn kia thì hai mắt hắn mở to, trông thấy một tia máu bắn lên không trung theo cánh tay đứt lìa kia, dưới ánh nhìn kinh sợ của bốn tên áo đen. Lý Thiên từ bóng tối lao ra, ánh đao lấp lánh trong đêm về nên một đường cong tuyệt đẹp che mất ánh mắt sợ hãi của tên vừa bị chém mất tay, một đạo hào quang xẹt ngang trước cổ, không khí như động lại gây lát liền phát ra tiếng kêu bi thương:

"Không, A Nhất"

"Tên chết tiệt, dám đánh lên chúng ta, xông lên giết hắn"

Ba tên còn lại giờ mới kịp phản ứng, thù hận nhìn Lý Thiên, hai tên trong đó rút vũ khí lao về hướng hắn, tên còn lại móc ra một cây nỏ nhắm bắn về phía Lý Thiên. Lý Thiên một đao chém lìa thanh đao của một tên, đao kia thuận thể chém tới, may mắn tên đó phản ứng nhanh kịp cúi đầu né tránh, bật người lùi ra sau, ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ nhìn Lý Thiên đồng thời kêu lớn với đồng bọn.

"A Tam, cẩn thận, thanh đao trong tay hắn không phải vật thường đâu, đừng ngạnh kháng, chúng ta cùng xông lên hợp công hắn, A Tứ ở phía sau bắn tên yểm trợ"

Lý Thiên một tay bắt được mũi tên bắn tới, cười lạnh nhìn ba tên áo đen:

"Hôm nay các ngươi đều phải chết"

Lý Thiên mỉm cười, thân hình tăng tốc, nhảy vọt đã xuất hiện trước người A Tam, tên A Tam kia nhìn Lý Thiên xuất hiện đột ngột liền sợ hãi tay vùng kiếm muốn chém thì không cử động được, đối diện Lý Thiên một trào chụp vào tay cầm kiếm của hắn, nỏ nọ cười dữ tợn:

"Người thứ nhất"

Theo ánh đao loá lên dưới ánh trăng, thân hình A Tam từ từ chia làm hai, ngã xuống đất, đôi mắt tròn tròn tràn ngập khủng hoảng nhưng không còn chút sinh khí vừa vặn nhìn thẳng hướng A Tứ, bắt gặp ánh mắt đó, A Tứ sợ hãi xen lẫn bi thương hét lớn:

"Tên khốn khiếp, chết đi cho ta"

Ngay lúc hắn đưa tên ngấm vào vị trí của Lý Thiên thì phát hiện không thấy bóng dáng Lý Thiên đâu, sợ hãi nhìn sang bên phải, Lý Thiên đang mỉm cười nhìn hắn, một trào đoạt lấy nỏ trên tay đối phương Lý Thiên lật qua lật lại đánh giá:

"Chà, nỏ này cũng tốt đấy chứ, thứ này ta thu, được chứ"

"Được được, hu hu, đại hiệp làm ơn tha cho tiểu nhân, tiểu nhân chỉ là thuộc hạ thôi, chỉ làm theo lệnh thôi, tiểu nhân không biết gì hết, tiểu nhân đáng chết, không biết vị cô nương kia là nữ nhân của ngài, tha cho cái mạng chó của tiểu nhân đi"

A Tứ biết mạng sống mình đang nằm trong tay đối phương, sợ hãi quỳ mạnh xuống đất, ôm đầu khóc lớn, hai tay không ngừng tát "Bốp bốp" vào mặt, Lý Thiên cười cười cũng không nhìn hắn xoay người đi về hướng tên A Nhị đang ngồi bệt trên mặt đất, hắn thấy Lý Thiên đi tới như nhìn thấy ác ma, cũng không có cầu xin như tên A Tứ chỉ căm thù nhìn Lý Thiên:

"Muốn giết thì giết đi, Thẩm thiếu gia nhất định sẽ trả thù cho bọn ta"

Lý Thiên cũng hơi khâm phục dũng khí của tên này nhưng hắn cũng không quan tâm câu uy hiếp kia, một kiếm chém bay đầu đối phương, nhìn ánh mắt căm phẫn chết không nhắm mắt của A Nhị, nhàn nhạt nói:

"Tên Phong gì kia cũng xuống gặp người sớm thôi, ta không có thói quen để mấy con ruồi muỗi bu xung quanh làm phiền"

Hắn liếc nhìn tên A Tứ phía xa đang bò trên mặt đất cố trốn đi, mở miệng nói:

"Ta không sợ phiền phức nhưng ta rất ghét phiền phức, ngươi nói đúng không"

"Đúng, đúng"

Nghe giọng nói sau lưng, A Tứ cũng không dám tiếp tục bò, ngay cả cử động một cái cũng không dám, nhìn Lý Thiên đi tới trước mặt liền xu nịnh:

"Ngài nói đúng lắm, là tiểu nhân đáng chết, ngài đừng lấy mạng chó của tiểu nhân, tiểu nhân nguyện vì ngài phụng sự, dù nước sôi lửa bỏng cũng không từ".

Lý Thiên cười cười không nói gì, liếc mắt nhìn Thượng Quan Uyển vận vẹo người càng thêm kinh liệt, có cảm giác sắp không chịu nổi nữa, Lý Thiên đưa mắt nhìn A Tứ hỏi:

"Thuốc giải đâu"

A Tứ đâu dám nói dối chỉ đáp đầu không ngừng xuống đất, máu tươi thấm đỏ trán hần, sợ hãi nói:

"Không có, là Thảm th.. không là Thảm Phong, hần mới có thuốc giải"

"Vậy sao, tốt lắm, muốn giữ mạng không, ta cho ngươi thêm cơ hội"

Tên A Tứ vừa nghe có thể sống liền gật đầu như gà mổ thóc:

"Muốn Muốn"

Lý Thiên nhìn theo hướng Thảm Phong ly khai cười lạnh

"Cùng ta diễn một vở kịch nào".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chiến Thảm Phong

Thảm Phong hiện đang đứng trước một hang động lớn, đây là ổ của Bạch Mao Hùng, nơi này đã ra ngoài địa phận Thần Long tông, thuộc về bìa rừng của U Âm Sâm Lâm, Thảm Phong hần hành động đương nhiên là đã tính kỹ mọi hướng, hôm nay là ngày diễn ra thịnh yến ở đỉnh phong trường lão cả tông cơ bản đều tham gia, hần lại lừa ả kia đến sát biên giới Thần Long tông mới ra tay, nơi này không chỉ vắng vẻ mà còn là nơi ở của đệ tử tạp dịch mới nhập môn, cho dù có bị phát hiện cũng có thể đơn giản xử lý. Nheo mắt nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, Thảm Phong cười lạnh:

"Có vẻ tới lúc rồi nhì, đám các ngươi cũng đừng trách ta, hi sinh vì Thảm gia là trách nhiệm của các ngươi mà"

Thảm Phong tay cầm một dây pháo, đang lúc định đốt pháo dụ dỗ Bạch Mao Hùng xuất hiện thì đằng sau vang lên thanh âm hô gấp gấp, vừa quay đầu hần liền bắt gặp bộ dáng thờ dốt của A Tứ xuất hiện trước mặt

"Không ổn rồi Thảm thiếu gia, ả đàn bà kia trốn thoát rồi"

Thảm Phong mở to mắt, tức giận không kìm nén một quyền đâm vỡ một tảng đá bên cạnh, lớn tiếng mắng:

"Cái gì, một đám các ngươi mà để một con đàn bà đến sức trời gà còn không chặt trốn thoát"

Thảm phong càng nghĩ càng tức giận, đưa chân đạp mấy phát lên người A Tứ, đánh cho A Tứ kêu cha gọi mẹ luôn miệng giải thích:

"Không phải đâu thiếu gia, là có người tập kích chúng thuộc hạ cứu ả ta đi"

"Nói mau, chuyện gì xảy ra"

Bình tĩnh được một chút, Thảm Phong mới bình tâm nghe A Tứ kể rõ đầu đuôi mọi chuyện, A Tứ về mặt vô tội không ngừng kể lể:

"Tên kia cũng quá bỉ ổi, nhân lúc huynh đệ thuộc hạ không đề ý liền đánh lén làm bị thương A Nhất sau đó nhân lúc hỗn loạn, cứu đi ả đàn bà kia"

Thảm phong giọng hơi khó chịu lên tiếng:

"Vậy hần đâu, đừng nói bốn người các ngươi còn không vây bắt được một tên đây chứ"

A Tứ về mặt như trái mướp hoa, có vẻ xấu hổ cúi đầu xuống:

"Bọn thuộc hạ đã tận lực rồi, tên đó cảnh giới luyện thể tầng bảy ngang với thiếu gia, bọn thuộc hạ không phải đối thủ của hần, ngoài A Nhất bị thương ra, ba người thuộc hạ chỉ đánh ngang tay với hần, do đó A Nhị mới bảo thuộc hạ tìm thiếu gia, hai người kia đang cố gắng kìm chân hần, nếu thêm thiếu gia thì sợ gì không bắt được tặc nhân kia"

Nghe rõ tình hình, thăm Phong cũng không quan tâm dụ bọn Bạch Mao Hùng, tay ném dây pháo trở lại túi áo, thúc dục A Tứ đi trước, còn mình đuổi theo sau:

"Nhanh, dẫn đường cho ta, ta phải xem tên nào có gan dám xen vào chuyện của bốn thiếu gia"

Nhìn Thăm Phong đuổi sát phía sau, A Tứ âm thầm cười lạnh trong lòng:

"Thăm Phong ngươi cũng đừng trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ thôi, phải nhanh lên mới được, nếu để chất độc phát tác còn không phải chết uống cái mạng này sao"

Trong lòng hần vô cùng oán hận Lý Thiên, tên kia không ngờ cẩn thận như thế trước khi bảo hần lừa Thăm Phong còn bắt hần uống thuốc độc, làm kế hoạch chạy trốn ban đầu của A Tứ hoàn toàn phá sản, đành thành thành thật thật làm con chó cho Lý thiên sai bảo.

Không mất mấy phút A Tứ đã dẫn theo Thăm Phong xuất hiện trên một bãi đất trống, nhìn A Tứ đã dừng lại, Thăm Phong đưa mắt nhìn quanh khó hiểu hỏi:

"Tên đó đâu, ngươi sao lại dẫn ta đến đây, khoan đã, ngươi dám lừa ta"

Nhìn thấy nụ cười mỉa mai mà vĩnh viễn hần cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện trên người tên thuộc hạ này, Thăm Phong thăm hô không ổn vừa mới định xoay người chạy đi thì bên kia A Tứ hô lớn một câu đã chạy trước hần một bước:

"Cá đã cắn câu"

Chân Thăm Phong vừa bước một bước, dưới chân hần bỗng xuất hiện một họa đồ cổ quái bao trùm dưới chân, cước bộ của hần cũng không ngừng chạy tiếp một lúc cho đến khi va vào một bức tường vô hình mới dừng lại, đưa tay sờ thử, Thăm Phong xuất thân trong gia tộc lâu đời cũng có chút kiến thức, liền phát giác đây là gì, kinh hô một tiếng:

"Trận Pháp"

"Ha ha, Phong huynh đúng là biết nhìn hàng, đây là Khốn Linh trận, chuyên dành tặng Phong huynh đấy"

Thân hình Lý thiên dần dần hiện ra từ trong bóng tối, hần mỉm cười nhìn Thăm Phong như cá nằm trên thớt, lòng cũng âm thầm tiếc của, cái Khốn Linh Trận sơ cấp này làm hần hao hết toàn bộ số linh thạch hạ phẩm còn lại, nhưng cũng đành phải chịu, hần tuy mạnh hơn tên Thăm Phong này nhưng ai biết được tên kia lại có thuật đào mạng nào đó, nếu để hần thoát được Lý Thiên phải đối mặt với phiền phức không ngừng, hần còn có ước định ba năm, nào rảnh thời gian chơi đùa với tên này.

Thăm Phong nhìn thanh niên xa lạ kia, lòng âm thầm cảnh giác, kẻ có thể thiết lập trận pháp vây khốn hần tất không phải kẻ đơn giản, hít sâu một hơi bình tĩnh lại, thăm Phong mới mở miệng nói:

"Vị huynh đệ này, ta với ngươi hình như không có thù oán gì, huynh đệ cứ nhất thiết phải xen vào sao, hay là chúng ta cứ hòa giải, nếu huynh đệ có hứng thú với nữ nhân thì huynh đệ ta cũng sao không biết sức mình, tất cả đều nhường cho huynh đệ"

Thăm Phong cũng không phải tên ngu ngốc không biết tình thế trước mắt, hần âm thầm tính toán rút lui trước từ từ nghĩ cách trả thù sau, lòng âm thầm thề:

"Tên khốn khiếp kia, tuy không biết ngươi là ai, bối cảnh ra sao, nhưng dám động tới Thăm Phong ta, sớm muộn cũng cho ngươi nếm mùi vị đau khổ là thế nào".

Lý Thiên vẫn bình thản nhìn Thăm Phong cười:

"Đúng thế, ta và ngươi không có thù oán gì, chẳng qua là ta nhìn ngươi không thuận mắt, như thế không được sao"

"Cái gì, nhìn không thuận mắt, ngươi đang đùa ta sao"

Thăm Phong bị cái lý do của Lý Thiên làm bất ngờ, lúc đầu hần cứ tưởng tên này nhìn trúng nhan sắc của Thượng Quan Uyển nên mới xuất thủ làm anh hùng cứu mỹ nhân, không ngờ tên này nói ra cái nguyên nhân buồn cười này, biết đối phương bày ra đủ trò thế này tất không có ý định buông tha mình, Thăm Phong lạnh lùng nhìn Lý Thiên cười lạnh, hai mắt tràn đầy sát khí

"Ngươi xem ta là thằng ngu hay sao, muốn động thủ thì ta chiều, vẫn chưa biết hừ chết về tay ai đâu"

Lý Thiên từ A Tứ biết được ít nhiều chiêu thức của Thăm Phong nhìn tên này tự tin như thế hần cũng bất ngờ, chẳng lẽ còn bài ẩn nào, cẩn thận thì cẩn thận nhưng nhìn Thăm Phong lao tới, Lý Thiên cất tiếng cười to:

"Dám chính diện đối chiến với ta, xem ra ngươi bận bày mưu bẫy người mà không xem trận chiến chiều nay rồi"

Một quyền ẩn chứa thủy nguyên tố của Thăm Phong đánh vào người Lý thiên lại đánh vào khoảng không, ngay lúc hần còn đang bất ngờ thì một bóng người xuất hiện sau lưng, cảm nhận nguy hiểm từ phía sau, Thăm Phong cũng tính là có chút kinh nghiệm chiến đấu, phản ứng rất nhanh vội xoay người

lại, đồng thời hai tay che trước ngực đỡ lấy một trảo của Lý Thiên chụp tới, nhưng luyện thể tăng bảy của hắn sao so được với luyện thể tăng chín của Lý thiên, lực đạo cực mạnh kia đánh bật hai tay của Thảm Phong dư lực chụp vào ngực hắn đánh bay Thảm Phong kia đi, trên đường bay kéo theo một dải máu thật dài, cả người Thảm Phong đập mạnh vào kết giới xung quanh, miệng phun một búng máu tươi, ngã người nằm thẳng ra đất.

Cổ ngược đầu lên, hai mắt Thảm Phong giờ đây tràn đầy sợ hãi nhìn Lý Thiên đang tiến tới gần, lòng trăm mối phiền muộn:

"Kế hoạch của ta vốn hoàn hảo như vậy, từ đâu lại xuất hiện một tên quái thai như thế, đây là khu vực đệ tử tạp dịch mới nhập môn, tên này sao lại ở đây được, không được, không thể chết ở đây, ta không thể chết, ta là gia chủ Thảm gia tương lại, ta phải sống, ta phải sống"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tiên Phù

Thảm Phong chống tay cố gắng đứng, lên hai mắt hung ác nhìn Lý Thiên gần từng chữ:

"Ha ha, tốt lắm, lợi hại lắm, nếu đánh bình thường ta chắc chắn không phải đối thủ của ngươi, đáng tiếc ngươi chọn nhầm đối thủ rồi"

Lý Thiên đang bước tới bất giác dừng lại, cảnh giác nhìn Thảm Phong

"Tên này tính giờ trò gì sao"

"Không ổn"

Trong nháy mắt, Lý Thiên phát giác thấy Thảm Phong từ bên hông tít rút ra thứ gì đó, Lý Thiên không biết đó là thứ gì nhưng nhất quyết không thể để hắn lấy ra, thân hình Lý Thiên hơi cúi về trước, tốc độ tăng lên mức tối đa, nháy mắt đã đứng sát Thảm Phong, bên hông rút đao chém tới, nhưng đập vào mắt Lý Thiên là gương mặt cười dữ tợn của đối phương, trên tay Thảm Phong lúc này chợt xuất hiện một tờ giấy trông như một tờ phù chú vẽ đầy những chữ cái kỳ quái, miệng hắn khẽ lầm bầm:

"Hỏa Linh Phù, xuất"

Theo tiếng xuất vừa phát ra, một hỏa cầu to cỡ đầu người từ tấm phù hiện ra bắn thẳng vào ngực Lý Thiên. Tất cả diễn ra quá nhanh, Lý thiên không kịp né tránh chỉ có thể thu đao chắn trước ngực, hỏa cầu đập vào thanh đao nhưng thanh thể không giảm, kéo theo Lý thiên bắn thẳng vào kết giới, nổ tung thành vô số hoa lửa.

"Hắn chết chưa"

Thảm Phong dáng vẻ rất chật vật, nhìn tấm phù chú đang hóa dần thành tro phiêu tán trong không trung mà tiếc hận, mấy tấm phù này chính là vật bảo mạng của hắn, không ngờ ngay hôm nay đã phải lấy ra. Thảm Phong liếc nhìn phương xa, khói bụi che mất tầm mắt làm hắn không cách nào nhìn ra thâm trạng của lý Thiên, nhưng hắn rất tin tưởng, chiều đó của hắn tương đương một đòn toàn lực của luyện tạng cảnh, Lý Thiên tuy lợi hại nhưng cùng lắm chỉ là luyện cốt đỉnh phong, trùng chiều này Lý Thiên không chết cũng trọng thương.

Khói bụi dần tan đi, hiện ra trước mặt hắn là hình ảnh Lý Thiên đang khom người nhặt vài món đồ vật rơi vãi trên đất, bỏ tất cả vào túi quần, Lý Thiên liếc chiếc áo đã tan thành nhiều mảnh, rồi nhìn về hướng Thảm Phong, cười to:

"Ha ha, ngươi vậy mà có tiên phù, tốt tốt, thế mới là chiến chứ, ngươi còn bao nhiêu lấy ra hết đi"

Thảm Phong nhìn Lý Thiên chỉ bị xây sát ngoài da, lòng nguội lạnh, cảm giác hôm nay không xuất hết vốn căn bản không làm gì được tên quái thai kia.

"Ngươi cũng có kiến thức đây, để xem ngươi tiếp chiêu này của ta ra sao"

Thấy đối phương còn muốn lấy tiên phù, Lý Thiên nào cho hắn cơ hội, Thảm Phong vừa rút tiên phù Lý Thiên đã lao tới trước mặt hắn, tay cầm đao chém tới ngực Thảm Phong, Thảm Phong cũng không dám đón đỡ, cúi người né tránh rồi lăn mấy vòng ra xa, nhìn đao Lý Thiên tiếp tục chém tới không bỏ, hắn cẩn thận chịu một đao chém vào tay, không thêm đề ý máu tươi chảy xuống, hô to:

"Băng Chùy, Phá"

Một tấm tiên phù bay hướng Lý Thiên giữa đường hóa thành một mũi băng bắn tới như muốn bắn nát đầu hắn, Lý Thiên một đao chém đôi băng chùy nhưng những mảnh băng vỡ ra theo quỹ đạo vẫn bắn trúng cơ thể hắn, để lại vô số vết thương, Lý Thiên cảm giác toàn thân đau đớn, lòng âm thầm cảnh giác

"Không ổn, tên này có vẻ không chỉ có một hai tấm, cần nhanh chóng tốc chiến tốc thắng"

"Nghĩ ngợi gì thế tiếp thêm vài chiêu nữa đi"

"Kim Tiên, bản"

"Mộc Tâm, chỉ"

Một mũi tên lấp lánh kim sắc giữa trời đêm cùng một cuộn dây leo uốn lượn trên không bắn tới chỗ Lý Thiên, lần này Lý Thiên không tiếp tục ngạnh kháng, thân hình nhảy sang bên, lẩn vài vòng trên đất, né được mũi kim tiên, liếc mắt nhìn hố sâu trên đất, Lý Thiên cũng không chần chờ, bởi dây leo kia đã áp sát hẳn, Lý Thiên hét cách đánh cầm đao chặt cuộn dây leo thành nhiều mảnh.

"Chỉ có thể thôi sao, vậy thì xuống địa ngục đi, Lôi bạo phù, trảm!"

Thân ảnh Thẩm Phong theo sau xuất hiện trước mắt Lý Thiên, trên tay nắm một đạo tiên phù tỏa ra hào quang xanh đậm, quanh nắm tay lấp lánh từng tia điện chớp tắt, lấp lóe quang mang khủng bố, Lý Thiên vừa xuất chiêu căn bản không kịp thu tay, chỉ đành trở mắt nhìn quyền kia đâm mạnh vào ngực.

"Phụt"

Bị quyền kia đánh trúng, Lý Thiên cả người bay lên trên không, miệng phun máu tươi, cảm giác như toàn thân rã rời, khắp cơ thể như bị tê liệt không thể cử động, nhìn Thẩm Phong lại áp sát một quyền, một cước đá văng hẳn ra xa, cả người đập mạnh vào nền đất, bốc lên khói bụi mù mịt.

Thẩm Phong từng bước tới gần, tái hiện lại cảnh tượng ban nãy chỉ là lần này cả hai đã đổi vai với nhau. Hắn nhìn Lý Thiên không thể động đậy trên mặt đất cười khăng khặc:

"Khắc, khắc, dám chống đối với ta, giờ ngươi biết thế nào là hối hận chưa"

"Ha ha, hối hận sao, cỡ ngươi còn chưa đủ để nói với ta câu đó"

Lý Thiên chống tay trên mặt đất kéo cả cơ thể nửa ngồi nửa quỳ đối diện Thẩm Phong, gương mặt giờ trở nên kinh khủng vô cùng, một bên mặt bị cháy sạm một mảng, bên còn lại chảy đầy máu tươi, chỉ còn đôi mắt dữ tợn nhìn chằm chằm Thẩm Phong, nhếch mép cười mỉa mai:

"Những tồn tại còn kinh khủng hơn ngươi cả tỷ lần cũng chưa làm ta khuất phục chỉ bằng ngươi, đúng là buồn cười"

"Ngươi, ngươi, muốn chết sớm sao, được đề ta tiễn ngươi đi"

Thẩm Phong bị bộ dạng Lý Thiên dọa cho hơi sợ, nhưng giọng điệu ngạo mạn của đối phương khiến cho nộ khí bùng phát, tay xuất ra hai đạo phù chú hô lớn:

"Ta sẽ cho ngươi tan xác, xem ngươi còn lớn lối đến khi nào"

"Địa Thủ, mở"

"Kim Thủ, khai"

Từ hai tiên phù trong tay xuất hiện thổ nguyên tố và kim nguyên tố phân biệt bao phủ hai tay trái và phải của Thẩm Phong, bàn tay con người bình thường giờ lớn gấp ba lần bình thường, cùng lúc đâm về phía Lý Thiên, một tả một hữu như muốn ép nát Lý Thiên ra thành bụi mịn.

"Chết Đi"

Ngay thời khắc máu chốt, nhìn thế công đáng sợ tới gần, Lý Thiên thu lại nụ cười, cả người bắt giác như tiến vào cảnh giới duy ngã, hắn cảm thấy như có một thứ gì đó xuyên qua suy nghĩ trong đầu, toàn bộ linh khí tích tụ trong cơ bắp, xương cốt đột phá qua lớp màng tế bào ngăn cách bấy lâu tiến ồ ạt vào không gian bên trong, chỉ nháy mắt liền cường hóa toàn bộ cơ quan nội tạng của hắn, cảm giác lực lượng lan tỏa toàn thân, Lý Thiên trong lúc nguy cấp không ngờ đột phá được cảnh giới luyện cốt cảnh, thành công tiến nhập luyện tạng cảnh.

Tâm thần hắn lần đầu tiên có thể nội thị toàn bộ cơ thể, như một con kiến nhỏ du hành khắp toàn thân, ngay khi hắn di chuyển lên mi tâm, ở đây lại trôi nổi một bóng người toàn thân vàng óng đang khoanh chân ngồi xếp bằng, như nhận ra sự tồn tại của Lý Thiên, người vàng kia mở đôi mắt, bên trong vẫn là kim quang nhưng lấp lánh ánh sáng càng chói mắt như hai mặt trời nhỏ nóng rực thiêu đốt tâm thần Lý Thiên, đúng lúc hắn cảm giác như sắp tan chảy thì ánh mắt kia lần nữa đóng lại, cảm giác nóng bức mới dần biến mất, hoảng sợ nhìn lại đã không thấy bóng người kia đâu chỉ còn lại một quyền sách vàng không lồ lơ lửng ngay chỗ bóng người hồi nãy ngồi, nhìn quyền sách vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, Lý Thiên chớp mắt liền nhận ra nó.

"Đó không phải là Cửu Chuyển Thần Công sao"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Phàm Nhân Quyền

Vào lúc Lý thiên còn nghỉ hoặc nhìn quyền Cửu Chuyển Thần Công đang trôi nổi trên không trung thì quyền sách kia bỗng mở ra, trang đầu tiên được lật ra trên đó có một hình vẽ một người đang vung quyền, ngoài ra không có bất cứ hình vẽ nào khác, Lý thiên tò mò lại gần phát hiện bên dưới hình vẽ có vài dòng chú thích, không ngờ môn tâm pháp này còn có cả vũ kỹ:

"Phàm Nhân Quyền"

"Phàm nhân là gì, thế tục là chi, phàm nhân cho dù mạnh tới đâu vẫn là một phàm nhân, không thể dụng tiên thuật càng không dụng nội cảm ngôn, võ kỹ của phàm nhân ngoài các môn công phu quyền cước phàm tục thì có gì đặc sắc, người đòi truyền miệng châm ngôn, đại lục có cửu thiên, cảnh giới thì có cửu tầng, tầng một luôn là tầng của phàm nhân, đã là phàm nhân vĩnh viễn nên cam chịu số phận của một phàm nhân, phàm nhân vĩnh viễn chỉ có thể ngược nhìn tiên nhân. Nhưng ta lại không cho là như thế, ta là một phàm nhân nhưng những kẻ tự xưng là tiên nhân kia cũng phải khuất phục dưới tay ta. Một quyền phàm tục độ hóa vô số kiếp tiên nhân."

Lý Thiên chăm chú đọc hết chú giải cũng không hiểu gì nhiều, đại khái là có một vị đại năng thời còn luyện thể đã có thể dùng một môn võ kỹ thần kỳ nào đó đánh bại được tiên nhân. Lý thiên vuốt cằm ngẫm nghĩ

"Tiên nhân ở đây chắc hẳn là cao thủ luyện tâm cảnh, xem ra thời kỳ của vị đại năng này, luyện thể vẫn chưa được xem là một cảnh giới, dưới luyện tâm hẳn đều được cho là phàm nhân"

Lý Thiên suy tư cũng thấy có lý, luyện thể vẫn chưa sử dụng được linh lực, mọi võ kỹ thông thường đều dùng quyền cước chủ yếu, may ra có vài người lãnh ngộ nguyên tố lực có thể quán chú vào vũ khí hoặc quyền cước thông qua các võ kỹ, nhưng rõ ràng vẫn rất nhỏ yếu, trừ khi dùng đến mấy tám tiên phù như tên Thẩm Phong kia, căn bản luyện thể chẳng thể xài nổi một môn võ kỹ nào ra hồn.

Nghĩ đến đây Lý thiên bỗng sáng mắt, hai mắt tỏa tinh quang nhìn vào hình vẽ không lồ trên trang sách, một võ kỹ ngay thời kỳ luyện thể có thể đánh bại luyện tâm cảnh, không cần nói cũng biết khủng bố cỡ nào, nên biết luyện tâm cảnh có thể sử dụng linh khí, tạo ra linh lực hộ thân, luyện thể ngay cả chéo áo của cao thủ luyện tâm cảnh còn không thể chạm vào nữa là.

Lý thiên học theo hình vẽ khụy một gối, một tay đầm ra, một tay co lại có vẻ giống học một môn võ học bình thường, rõ ràng đây không hẳn cái tinh túy trong đó, đang lúc nhú mày suy nghĩ, động tác của Lý Thiên vừa vận trùng khớp với hình vẽ trên trang sách thì hình vẽ kia bỗng chốc cử động, dọa cho Lý Thiên hoảng sợ một phen, chỉ thấy hình vẽ kia nhảy ra khỏi trang sách, múa quyền giữa hư không, thanh âm như từ khoảng không vang vọng quanh tai Lý thiên:

"Phàm nhân không có tâm hạch không thể lưu trữ linh khí, càng không có thần tâm thao túng linh khí ngoại giới, nhưng linh khí vẫn luôn tồn tại xung quanh chúng ta, nó là một thứ vô hình, vô vị, ta không thể dùng mắt thường mà trông thấy, nhưng lại có thể dùng tâm mà cảm được, Phàm Nhân quyền chính là dùng tâm để cảm nhận dòng chuyển động của linh khí, dùng các động tác bình thường của phàm nhân như đầm, đá, cắt, móc, gọt để điều chỉnh luồng linh khí ấy theo ý ta, ta không phải tiên nhân thao túng linh khí mà là phàm nhân thuận theo linh khí, cử thể võ kỹ của ta không có linh khí nhưng lại dẫn động được linh khí, như hư mà thực, như vô hình nhưng lại hữu hình, trông như vô lực nhưng lại ẩn chứa lực lượng vô cùng lớn."

Lý Thiên như chìm vào trong cảnh giới vô ngã, cả người thả lỏng toàn thân thuận theo giọng nói trầm thấp kia mà diễn luyện theo hình vẽ, trong không gian tối đen ẩn hiện chút ánh sáng phát ra từ Cửu Chuyển Thần Công có hai bóng người một hư, một thực nhưng cử động giống nhau như đúc, một phát một thu, có lúc như dòng nước mềm mại, có khi như ngọn lửa hùng hục, một lúc trầm trọng như đại địa, lại chuyển sang sắc bén như kim thiếc, dẻo dai như một sợi dây đeo, cuối cùng biến hóa qua lại giữa ngũ hành tuần hoàn.

"Linh khí là vô thuộc tính nhưng nó lại là cội nguồn của ngũ hành, ngũ hành sinh thế giới, linh khí sinh ngũ hành, muốn cảm được linh khí, phải cảm được ngũ hành".

Giọng nói kia lại phảng phất vang lên, Lý Thiên gần như một con rối, tất cả hành động đều như vô thức tự tiến hành. Không biết qua bao lâu, Lý Thiên một quyền đầm ra, một quyền rất bình thường nhưng hẳn lại cảm giác được linh khí trong không gian như theo điều động của hắn mà lao về một hướng, mặc dù không có đối tượng để cảm nhận sức mạnh của một quyền khi này, nhưng Lý Thiên biết một quyền của hắn đã mạnh hơn rất nhiều.

Nhìn sang bên cạnh, hình vẽ kia đã quay trở lại trang sách, Cửu Chuyển Thần Công dưới ánh mắt của hắn, cũng từ từ đóng lại, kéo theo một con gió lao về phía đó, con gió không làm Lý Thiên tóc áo tung bay, cũng không làm hắn cảm giác lạnh lẽo, nếu là lúc trước Lý Thiên sẽ không nhìn thấy nhưng giờ hắn biết đó là linh khí, linh khí đang được quyền Cửu Chuyển Thần Công trước mắt thu trở về. Lý Thiên như ngộ ra mọi việc:

"Thảo nào trong đây lại có linh khí, thì ra là do quyền sách này phát ra cho hắn luyện tập võ kỹ"

Lý Thiên nắm tay lại thành nắm đấm giờ lên trước mặt lật qua lật lại cười khê:

"Phàm Nhân Quyền cái tên thật tục, nhưng cũng thật đúng với ý nghĩa của nó, phàm nhân, quyền của phàm nhân, quyền của một người bình thường"

Lý Thiên cười cười hai chữ phàm nhân như nhớ ra những lời sư phụ nói khi trước

"Nhất chuyển, chuyển thân, thân hãm phàm tục"

"Liệu mấy thứ đó có thật sự là pháp quyết tu luyện, nó giống như một kẻ ngộ ra tất cả đạo lý của trời đất, tự nhìn lại toàn bộ cuộc đời của mình mà cho ra kết luận, đời của người đó giống như chín cảnh giới mà mình đã vượt qua, nhất chuyển, cảnh giới thứ nhất, luyện thể, tất cả chẳng phải đều là phàm

nhân sao, thân hãm phạm tục, không phải là thân vẫn còn trong hồng trần sao"

Lý Thiên tựa cười tựa không, như thấu hiểu thêm vài thứ, lòng bất giác thanh thản đi nhiều

"Có vẻ nên rời khỏi đây rồi, chắc là ta chưa chết nếu không cũng không xuất hiện ở đây, dù sao đây cũng là trong đầu mình mà"

Nhìn ngắm không gian tối đen xung quanh, lại liếc nhìn quyền Cửu Chuyển Thần Công đang lơ lửng, Lý Thiên chợt nhíu mày:

"Lẽ nào quyền Cửu Chuyển Thần Công kia có ý thức, lúc này là nó giúp mình"

Không thể trách Lý Thiên nghĩ như thế, lúc này hẳn cảm nhận rõ ràng trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, ngay khi Lý thiên đã nghĩ đến cái chết, liền có một luồng năng lượng mạnh mẽ xuyên qua đầu hắc, không những giúp hắn đột phá bình cảnh mà còn cường ép tâm thần hắn tiến vào không gian nội thị, rõ ràng là có gì đó rất bất thường.

Suy nghĩ nhiều không có chút tiến triển, Lý Thiên liền muốn thoát ra, hắn đưa mắt nhìn xung quanh liền xuất hiện vấn đề rất đau đầu.

"Làm sao ra khỏi đây"

Lần trước cũng có một lần như vậy lúc gặp sự phụ tiện nghi nhưng lần đó hình như là do sự phụ trước khi tan biến cưỡng ép hắn thoát ra, còn bây giờ chỉ có một mình, Lý Thiên cũng không biết làm sao. Đang lúc còn đang loay hoay tìm đường thì có một giọng nói già nua vang lên trong không trung.

"Chưa từng thấy tên nào ngu như ngươi, ngay cả thoát trạng thái nội thị mà cũng không biết"

Lý thiên vừa nghe liền bị dọa cho giật nảy mình, đây là trong đầu ta mà làm sao lại có giọng nói khác xuất hiện, cũng không quản giọng nói kia châm chọc, lòng vô cùng lo lắng, chẳng lẽ ta bị tâm thần phân liệt, đưa mắt nhìn quanh không có ai, hẳn có chút cảnh giác nói to:

"Ai đó, ngươi là ai làm sao lại xuất hiện trong đầu ta"

"ha ha, ngày nào ta chẳng ở ngay bên cạnh ngươi, đến giờ ngươi còn không biết ta là ai sao"

Giọng nói kia lại lần nữa lên tiếng càng dọa cho Lý Thiên sợ hãi, luôn bên cạnh hắn, vậy chỉ có mấy cái đồ vật hắn luôn mang theo bên mình, lão rốt cuộc là ai, là ngọc bội, hắc thạch, hay là thanh đao kia.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Dao Linh

Lý thiên càng nghĩ càng có khả năng là mảnh ngọc bội kia, thông thường mấy chất liệu ngọc như vậy hay chứa các linh hồn đặc biệt trú ngụ, viên hắc thạch tuy rằng đặc biệt nhưng chất liệu vẫn bằng đá nên Lý thiên ít đặt kỳ vọng vào nó, thanh đao kia làm Lý Thiên khá phân vân nhưng hắn vẫn quyết định cho rằng là miếng ngọc bội kia, Lý thiên có chút dè dặt lên tiếng:

"Lão chẳng lẽ là miếng ngọc bội kia"

"Móa, ta đường đường là huyết sát đao linh, được tẩy rửa trong huyết trì vạn năm mà thành linh tính, đao linh vĩ đại ta đây mà ngươi so ta với cái ngọc bội cũ nát đó, ác tuy nó làm bằng thổ nhũ linh thạch nhưng so với ta vẫn còn kém xa."

Giọng nói kia có chút bất mãn với phán đoán cùi bắp của Lý thiên, nhưng nhờ đó hắn cũng đoán ra được, không ngờ lão này lại là đao linh của thanh đao kia, nghe xuất thân của lão cũng rất hiển hách, Lý Thiên rất bất ngờ chợt phun ra một câu làm cho giọng nói kia chết lặng:

"Lão có vẻ rất lợi hại nhỉ, mà đao linh là gì thế"

Lão già có chút không biết nói gì:

"Ngươi không biết đao linh là gì"

Lý Thiên hồn nhiên nói:

"Đúng thế, ta mới tu tiên mấy tháng, mấy thứ cao siêu thế sao ta biết được"

Lão già càng nghe càng thấy bất lực nhưng giọng lại ảm mấy phần không tin tưởng:

"Ngươi đùa ta à, cho dù ngươi mới tu tiên nhưng đệ tử ở cửu thiên nào không biết mấy thứ đơn giản như vậy"

Lão nói xong như sức tĩnh, giọng nói càng hoang mang:

"Không đúng từ khi nào tổ chất đệ tử ở cửu thiên lại kém như thế, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra"

Lý thiên nghe lão tự biên tự diễn mà không hiểu gì, ngay lúc hắn định kêu lão quay lại đề tài chính thì lão đạo linh kia giọng có chút khản trương hỏi hắn:

"Tu Chân giới cửu thiên cảnh giới cao nhất hiện giờ là cảnh giới nào"

Lý thiên không biết lão muốn biết làm gì nhưng hắn vẫn trả lời thật:

"Cái này ta cũng không rõ lắm, chỉ biết ở Việt Quốc, hình như chỉ tồn tại cường giả lập tinh cảnh là đỉnh tiêm nhất"

"Sao, lập tinh cảnh đã là cao thủ đứng đầu quốc gia, chẳng lẽ ta ngủ một giấc mấy vạn năm cả tu chân giới đều hỗn loạn rồi sao, ngay cả cửu thiên chỉ có lập tinh cảnh thì tám tầng dưới chẳng phải đều chỉ có phạm nhân thôi sao"

Lão đạo linh bị sự thật đã kích rất lâu không lên tiếng, Lý Thiên cái hiểu cái không, cửu thiên này hắn đã nghe rất nhiều lần nhưng vẫn không rõ lắm, giờ có lão đạo linh sẵn tiện hỏi luôn:

"Ngày, lão đạo linh, lão cứ nói này giờ cửu thiên, nhất thiên đó là gì thế"

Lão đạo linh có chút hết biết nổi, ngay cả kiến thức cơ bản như vậy mà một đệ tử cửu thiên cũng không biết, chẳng lẽ tu chân giới xuống dốc đến mức độ này:

"Chắc ngươi cũng biết phiên đại lục này tên gọi là Cửu Thiên đại lục chứ"

Lý Thiên nghe thế liền gật đầu một cái, từ này hắn cũng từng nghe sư phụ nói qua nên cũng không quá bất ngờ. Lão như biết Lý Thiên gật đầu, giọng nói cũng bình thản hơn, ít ra ngay cũng biết tên của đại lục, nếu ngay cả thứ đó còn không biết chắc chắn lão ta sẽ tự phong ấn mình ngủ thêm vạn năm nữa, còn hơn đi theo tên chủ nhân dốt đặc mai cán này.

"Cửu Thiên đại lục vốn rất lâu trước đây là một thể thống nhất, nhưng sau trận đại chiến khi xưa liền bị vỡ thành chín mảnh lơ lửng trong hư không, chín mảnh này phân biệt xếp thành từng tầng, càng lên cao thì linh khí càng dồi dào, nên tu chân giới ở tầng cao càng phát triển hơn phần dưới"

Lý thiên phát hiện có điểm khả nghi hoặc liền lên tiếng phản bác:

"Sao lại như thế được, ta nhìn lên bầu trời đâu thấy lục địa nào, chỉ có bầu trời xanh thẳm, còn nhìn được cả mặt trời, mặt trăng nữa mà"

"Đúng là ngu ngốc, ngươi đang ở cửu thiên, đây là tầng cao nhất rồi, mà cho dù ở tầng thấp thì vẫn như là một phiên đại lục độc lập thôi"

Lão đạo linh giọng nói tràn đầy khinh thường tên thiếu hiểu biết này còn dám bắt bẻ hắn, sau đó nói tiếp

"Nói đến cái đó lại phải nói về rất lâu trước, khi cửu thiên mới bị chia cắt, việc di chuyển giữa các tầng đều rất dễ dàng, các tu sĩ khắp các tầng đều muốn tiến lên tầng cao nhất tu luyện, điều này dẫn đến tài nguyên tu luyện không đủ cung ứng, đất chật người đông, các thế lực mọc lên như nấm sau mưa, mâu thuẫn giữa các phe phái lớn nhất ngày càng kịch liệt, và rồi thứ gì đến cũng phải đến, một trường đại chiến thế giới đã diễn ra, cơ hồ toàn bộ tu sĩ của tất cả các tầng đều bị kéo vào trận chiến, thiếu chút nữa đã hủy diệt cả thế giới"

Lý Thiên tràn ngập cảm khái về một câu chuyện sử thi bi tráng:

"Đáng sợ như thế sao, nhưng có liên quan gì đến câu hỏi của ta"

Lão đạo linh có vẻ kinh thường tên thiếu hiểu biết này dám cắt ngang rồi còn bắt bẻ lão, giọng nói tràn đầy mỉa mai

"Ngươi đúng là tên ngốc, sau đại chiến, vấn đề dẫn phát nguyên nhân đều được các bên đem ra bàn luận, và để ngăn không cho các tu sĩ kéo về các tầng cao hơn, mười vị đại năng hùng mạnh nhất bấy giờ đã hợp sức, luân chuyển nhật nguyệt thiên kia tự tạo thành các bình chắn ngăn cách giữa các thế giới, chỉ khi đạt đến một cảnh giới nhất định mới có thể phá vỡ các kết giới kia mà tiến vào tầng cao hơn, tất nhiên nếu ngươi không muốn phá vỡ kết giới mà muốn ở lại xưng bá thì cũng không ai quản, chỉ là những kẻ đó thường là vô vọng trong con đường tu luyện, hoặc thọ nguyên sắp cạn"

Lão đạo linh dừng lại một chút như cho Lý Thiên tiêu hóa hết kiến thức này giờ, một lúc sau mới tiếp tục, giọng tràn đầy hâm mộ:

"Người ở các tầng thấp vẫn nhìn thấy nhật, nguyệt như thường nhưng đó chỉ là ảo cảnh, ảo cảnh lồng vào hiện thực càng trở nên chân thực hơn, đó mới chính là ảo cảnh thần cấp thật sự, một trong hai ảo cảnh thần cấp hiếm hoi do con người tạo nên. Nếu không phải các vị đại năng tạo ra nó còn chứa một lỗ hổng cho những người đạt đủ tiêu chuẩn tiến qua thì ảo cảnh thần cấp đó hoàn toàn vô dụng cả một phiên đại lục, thật là hoành tráng biết bao"

Lý Thiên càng nghe càng như người trong mộng, những điều này đều vượt qua thường thức bấy lâu nay của hắn, nhưng Lý Thiên cũng có kinh nghiệm với mấy việc này nên cũng dễ tiếp thu. Khi hắn hoàn toàn tiêu hóa xong, cũng không nghĩ ngợi nhiều, mấy điều đó cơ bản đều vượt quá khả năng lúc này của hắn, Lý Thiên giờ chỉ muốn tìm cách thoát ra, hắn bèn quay lại chủ đề chính:

"Ngày, lão đạo linh, làm sao thoát ra khỏi đây"

Lão đạo linh này giờ bận quan tâm đến những biến hóa của cửu thiên mà không để ý lắm đến cách xưng hô này giờ của Lý Thiên, giờ sau khi cơ bản tiếp nhận những thay đổi đó liền nhận ra cách Lý Thiên gọi lão, liền có cảm giác không thoải mái, quát lên:

"Này, tên của ta rất khí phách đấy nhé, suốt ngày kêu lão đạo linh này nọ, người không có một chút lịch sự tối thiểu hả"

Lý thiên bị nói có chút choáng váng, lòng thầm nghĩ:

"Ta nào biết tên lão là gì mà gọi"

Nhưng ngoài mặt hắn chỉ cười trừ:

"Được rồi vậy tên lão là gì"

"Hừ, đóng tai lên mà nghe cho kỹ đây"

Lão đạo linh nói đến xuất thân liền thấy tự hào, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo:

"Bản thể của ta nguyên bản là một khối thần thiết được gia trì trong núi lửa ức vạn năm, tập hợp tinh túy của nhật nguyệt, được dung nham chui rèn loại bỏ mọi tạp chất, về sau lại được thần rên Bách Lý Điện cầm về, phối hợp với mười tám loại vật liệu đỉnh cấp, quý giá mà rèn thành một thanh đao hoàn mỹ, tiếp đó lại được chui rèn qua chín bản nguyên nguyên tố, tám tám chín một ngày hấp thụ ánh sao bắc cực mà trở thành đệ nhất bảo đao trên trời dưới đất không một thanh đao nào sánh được. Còn chưa hết, chủ nhân của ta người nào người này không phải là cường giả đứng trên đỉnh cao nhất của cửu thiên, mười vạn năm chinh chiến qua bao nhiêu địch thủ, uống máu hơn vạn kẻ thù, lại được tắm trong huyết trì vạn năm mà thành linh tính như bây giờ, nhớ lấy tên của thanh đao này, tất cả mọi tu sĩ ở cửu thiên dù chính phái hay tà đạo một khi thấy ta đều phải run sợ mà thốt lên Huyết Sát Ma Đao, nhất đao uống máu, nhị đao phanh phây, tam đao đoạn hồn, tứ đao hồn phi phách tán."

Kết thúc câu nói là tiếng cười lớn của lão đạo linh

"Ha, ha, ha, ha"

Lý thiên dở khóc dở cười, sao hắn gặp phải tên nào tên này đều là kẻ thích ba hoa, không biết bao nhiêu câu là lời thật của lão, Lý Thiên chỉ đành phải cười thuận theo:

"Ha ha, lợi hại thật, vậy ta gọi lão là Huyết Sát Ma Đao nhé"

"Hả người nói gì thế, đó có phải tên ta đâu"

Giọng đạo linh lại có chút tức giận làm Lý Thiên cảm giác không biết nói gì chỉ còn nước bắt lặc kêu lên:

"Là sao nữa, không phải lão mới nói người đời bảo lão là Huyết Sát Ma Đao sao, đó sao còn không phải là tên lão à"

Giọng lão đạo linh đầy khinh thường:

"Hừ, bọn ngu ngốc đó gọi ta như thế là thể hiện sự sợ hãi với ta, từ khi sao ta lại lấy cái tên xấu xí như thế, nghe có kỹ, tên này là do chính ta chọn"

Lão đạo linh ngừng một chút, giọng nói tràn đầy thương cảm như nhớ về quá khứ xa xưa, càng khiến cho Lý Thiên mở hời đầy trán:

"Nhớ khi xưa, ngày ta ra đời có chòm sao thiên mã lao về hướng tây như báo hiệu một tuyệt thế thần binh sắp xuất thế, rồi lại đến thời khắc từ huyết trì sản sinh linh tính, lại có hắc long nuốt mặt trời như chào mừng một ma linh ra đời, từ thời khắc đó ta như nhận ra cái tên thích hợp nhất cho mình, Mã Long, đó chính là tên ta"

"Phụt"

Lý thiên như nghe chuyện xưa nghe đến say xưa, nhưng vừa nghe đến cái tên liền không nhận được, nhưng vẫn cố che miệng cười nhỏ, móa, lão này đặt tên kiểu gì thế, ghép giữ hai chữ thiên mã và hắc long lại à, tên gì chuối hết sức.

"Này người cười gì thế, người là một trong hai người hiếm hoi biết được danh hào của ta đấy, nên thấy tự hào đi"

Giọng Mã Long tức giận nhưng trong lòng lão lại có cảm giác khác lạ, người đó lúc trước cũng cố nín cười, giờ đến tên này, chẳng lẽ cái tên của mình buồn cười như thế.

Lý Thiên thái độ chuyển hẳn một trăm tám mươi độ, nghiêm túc nói:

"Không có đâu, tên lão cũng rất là, ừm rất là có tính sáng tạo"

Hiếm khi đổi lòng một câu, đổi lại giọng nói bức bối của Mã Long:

"Bớt dối lòng đi, cỡ tiểu tử người mà đòi qua mắt ta sao, thôi kệ các người đều là những tên không hiểu được khí phách ẩn trong tên ta, cảm giác giống

như thần cấp võ kỹ rơi vào tay một tên đồ tể, không bị xé ra làm giấy đốt thì cũng làm giấy chùi mông, đúng là uổng phí mà".

Lý Thiên đành mặc lão tự kỷ, quan tâm của hắn là làm sao thoát ra, nên đành đợi đến khi lão bớt giận mới mở miệng nói. Trong lòng thì buồn cười, lão đầu này cũng sống khôn biết bao lâu rồi mà tâm tính vẫn như thế.

"Ặc, Mã Long, lão biết cách thoát ra không, ta vẫn còn một trận chiến bên ngoài, ở đây lâu quá coi chừng thân thể ngoài kia không biết bị đánh cho ra dạng gì nữa"

Mã Long cũng không quan tâm lo lắng của Lý Thiên nói:

"Người lo gì chuyện đó, ở đây có cấm chế đặc thù hoàn toàn tách biệt khỏi dòng thời gian"

Lý Thiên có chút bất ngờ, đúng là xem thường lão, ngay cả thời gian lão cũng tác động vào được. Như nhìn ra suy nghĩ của Lý thiên, Mã Long giọng nói có chút xấu hổ:

"Không phải do ta đâu, tất cả là nhờ quyền thần công Cửu Chuyển Ma Công của người đây, không gian này là do nó tạo ra, ngay cả ta cũng không vào được, nếu không sao ta lại phải dùng giọng nói giao tiếp với người, ta chỉ là người kéo người vào trạng thái nội thị, nó mới là người dẫn người tới đây, nói đúng là hơn là ta là người mở cổng, còn nó là người hướng dẫn"

Lý Thiên nghe có điểm khác lạ nhưng không để ý nhiều thế nhưng hắn lại nhớ về phán đoán lúc đầu của mình, không nhận được hỏi một câu:

"Chẳng lẽ quyền thần công này cũng có linh tính giống lão"

"Cái này ta cũng không rõ, chưa từng nghe nói công pháp có linh tính bao giờ"

Mã Long cũng không chắc chắn nói, lão cũng không rõ ràng lắm, nhưng Lý Thiên chợt nhận ra vấn đề quan trọng:

"Nếu nơi đây do quyền sách đó tạo ra thì làm sao ta thoát ra được"

"Ặc cái này, nó ở trong đầu người, hay người thử ra lệnh cho nó xem, không được thì cứ theo như bình thường mà làm"

"Phải làm sao"

Lý Thiên có chút hoang mang, Mã Long thử nói:

"Nhắm mắt lại, tập trung vào, dẫn động ý niệm điều động tâm thần rời khỏi nơi này"

Lý Thiên bắt đầu làm theo, tập trung toàn bộ tinh thần, cả người hắn trong không gian dần dần hóa thành vô số đốm sáng tiêu tán ngày càng mờ dần cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thẩm Phong Chết

Thẩm Phong tâm tình bất định nhìn bụi cát che mắt phía xa, từ nơi tay hắn không cảm nhận được đã nghiền nát Lý Thiên, quan sát hai cánh tay khổng lồ được bao phủ bởi thổ, kim hai loại nguyên tố, trên đó không có chút máu hay thịt vụn vốn nên có, Thẩm Phong càng thêm nghi hoặc

"Tên lý Thiên đó vốn bị thương rất nặng, làm sao hắn có thể thoát được"

Bụi cát dần tan, lộ ra gương mặt Lý Thiên đang cười dữ tợn nhìn hắn, Thẩm Phong hơi nhú mày, vì hắn cảm giác được tên trước mắt kia dường như rất khác so với chỉ ít giây trước, một cảm giác sợ hãi len lỏi trong tâm hồn hắn. Không đợi Thẩm Phong tấn công, Lý Thiên lần này đánh tới trước, cả người như một con báo vồ về phía Thẩm Phong, Thẩm Phong vừa trông thấy liền hoảng sợ, nhưng tốc độ Lý thiên quá nhanh, nhanh hơn ban nãy gấp mấy lần, chỉ chớp mắt đã tiến tới gần người, một quyền đã hiện lên trong tầm mắt Thẩm Phong.

"Tốc độ nhanh quá"

Thẩm Phong thán than, cũng không kịp móc ra tiên phù chỉ còn nước đưa hai cánh tay khổng lồ khép lại che trước ngực, một quyền của Lý Thiên nhìn như bình thường nhưng vừa va chạm, Thẩm Phong từ nơi tay truyền đến cảm giác vô lực chưa từng thấy, hai cánh tay khổng lồ lại trở nên quá nhỏ yếu trước một quyền bé hơn nó cả trăm lần.

"Phạm Nhân Quyền"

Lý Thiên hét to, toàn lực vận sức, các luồng linh khí theo cảm nhận của hắn như hình thành các luồng gió lốc không ngừng khoét sâu vào hai cánh tay không lồ của Thẩm Phong, kéo theo đất đá, kim loại văng tứ phía, cuối cùng không cản nổi bị một quyền của Lý Thiên đánh vỡ thành vô số mảnh, quyền thế không lui tiếp tục đánh mạnh vào lồng ngực của Thẩm Phong, đánh bay hắn đi xa, tông ngã một loạt cây mới dừng lại được. Lý Thiên nhìn hai tấm tiên phù Thẩm Phong cầm ban nãy đang tan biến dần trong không trung không nhịn được cười lớn:

"Đúng là quá đã!"

Nhìn Lý Thiên đang tiến tới, Thẩm Phong ngay cả động một ngón tay cũng không thể, chỉ cần vừa di động một chút liền nghe từ lồng ngực phát ra thanh âm răng rắc, không cần nhìn cũng biết toàn bộ lồng ngực của hắn đã bị một quyền khi nãy đánh vỡ toàn bộ, sớ dĩ còn chưa chết là may mắn không có mảnh vỡ nào đâm vào trái tim, nhưng nội thương nặng như vậy không cần phải nói cái chết đến chỉ là chuyện sớm muộn. Giờ đây trong lòng hắn dâng lên cảm giác tuyệt vọng vô cùng, có sợ hãi, có không cam lòng, càng nhiều là không thể hiểu, không hiểu tại sao ở khu vực tạp dịch này lại xuất hiện một tên quái thai như Lý Thiên, càng không hiểu tại sao tên lý Thiên kia vốn đã trọng thương lại chỉ trong tích tắc liền sinh long hoạt hổ như vậy, không những thế còn mạnh hơn trước kia cả trăm lần, nếu hắn thật sự mạnh như thế vậy há chẳng phải ngay từ đầu hắn chỉ đang trên đà mình thôi sao.

Lý Thiên nhìn gương mặt vận vẹo, hai mắt vô thần, miệng không ngừng lắp bắp của Thẩm Phong cũng không có cảm giác gì, thế giới này là vậy, kẻ thắng là vua có thể định đoạt mạng sống của đối phương, nếu như Lý Thiên không bắt ngờ tăng mạnh chiến lực thì người nằm ở đây bây giờ đã là hắn, không có thể còn thế thảm hơn rất nhiều, thì cốt vô tồn cũng không chừng.

"Ồ thế giới này, mạng sống thật nhỏ bé làm sao!"

Thầm cảm thán một câu, đưa mắt nhìn xuống thì Thẩm Phong hai mắt đã không còn tiêu cự, chết đến không thể chết được nữa, Lý Thiên tốn nhiều công sức thế mà không thu chút lợi gì thì quá ngu ngốc rồi, hắn ngồi xuống đưa tay lục lợi đồ trên người đối phương.

Tên Thẩm Phong này không hổ là thiếu gia gia tộc giàu có, mỗi linh thạch trên người đã có tới năm viên linh thạch trung phẩm, linh thạch hạ phẩm gần hai mươi viên, nhưng thứ làm Lý Thiên vui vẻ nhất là tên này vẫn còn linh phù, Lý Thiên thu được tổng cộng năm tấm, phân biệt đủ cả ngũ hành nhìn qua có vẻ tương tự nhau, rất có thể là một đại chiêu nào đó. Lý Thiên trong lòng thầm may mắn:

"May mà tên kia lúc đó chủ quan, nếu cho hắn thời gian lấy ra mấy thứ này, không biết mình có đối phó được không, nhưng dù sao nó vẫn về tay ta, xem như có thêm quân bài bảo mệnh!"

Lý Thiên so sánh năm tấm tiên phù này so với đồng linh thạch còn giá trị hơn nhiều, không phải vì giá tiền của nó so ra đáng giá hơn số linh thạch mà những tấm tiên phù này đều là vật có thể ngộ không thể cầu, theo như ghi chép trong tông môn, phù sư chế biến linh phù đã thất truyền từ lâu, ngày nay các tiên phù hầu như đều từ các di tích tông môn cổ xưa mà ra. Như thế mới thấy giá trị nó lớn như thế nào.

Tuy năm tấm tiên phù đều là hạ phẩm nhưng Lý Thiên vẫn xem như trân bảo, cẩn thận cất vào túi áo, từ từ về nhà nghiên cứu. Lý Thiên nhìn quanh một vòng, nãy giờ đánh nhau động tĩnh lớn như thế cũng không thấy thu hút sự chú ý của ai, đúng là bọn Thẩm Phong này đã tính toán kỹ lưỡng từ trước, việc này càng dễ cho Lý Thiên giải quyết hậu quả. Người duy nhất biết việc này ngoài hắn chỉ còn hai người.

Lý Thiên không khó để tìm ra A Tứ, ngay khi hắn thiết lập trận pháp vây khốn Thẩm Phong cũng không có ý định cho tên này rời đi. A Tứ hiện giờ vô cùng sợ hãi nhìn Lý Thiên đến gần, ngay khi Thẩm Phong và Lý Thiên giao chiến hắn đã muốn trốn đi nhưng không ngờ trận pháp kia vây khốn cả hắn, A Tứ muốn đi cũng không thể chỉ có thể trốn một góc, cầu cho hai tên kia ai thắng cũng được chỉ là đừng nhớ tới sự tồn tại của hắn, đáng tiếc nếu là Thẩm Phong thắng hắn sẽ nghĩ A Tứ đã trốn đi mà không đuổi theo nhưng đáng tiếc người thắng là Lý Thiên, kết cục của hắn đã định ngay từ đầu

"Đại hiệp, nhiệm vụ của ngài, tiểu nhân đã hoàn thành rồi, có thể cho tiểu nhân rời đi không?"

A Tứ tuy nhận ra sát khí trong mắt Lý Thiên nhưng vẫn cố ôm chút hy vọng nói, Lý Thiên nhìn hắn như cười như không:

"Người nghĩ ta sẽ cho người rời đi, ta sao dám chắc chuyện lúc này người sẽ không rêu rao ra bên ngoài!"

A Tứ vừa nghe ra có chút cơ hội liền với lấy, bò quỳ về phía Lý Thiên khóc lóc thảm thiết:

"Ngài phải tin tiểu nhân, tiểu nhân nói ra cũng không có lợi cho tiểu nhân, thậm chí còn dẫn họa sát thân, hơn nữa không phải tiểu nhân còn trúng độc của ngài sao, làm sao dám phản bội!"

Lý Thiên trên tay cầm lấy một viên tròn tròn, bóp một cái liền vỡ vụn ra, mỉm cười:

"Đây chỉ là một cục đất vo tròn lại thôi!"

A Tứ mặt xám như tro cũng không để ý Lý Thiên lừa gạt hắn, lòng biết Lý Thiên nói ra sự thật chứng tỏ không muốn để hắn rời đi, cả người phát lạnh, nhưng lòng cầu sống vẫn không chết:

"Đại hiệp ngài không phải đã hứa chỉ cần tiểu nhân lừa dẫn Thẩm Phong đến sẽ tha mạng cho tiểu nhân sao, ngài là đệ tử danh môn chính phái như Thần Long tông sao có thể nuốt lời như thế!"

Lần đầu có người gọi hắn là đệ tử danh môn chính phái, Lý Thiên không nhịn được cười to, giọng cười như sát muối vào lòng A Tứ:

"Ha ha, người có vẻ không biết rồi, ta tuy là đệ tử Thần Long tông, nhưng sư phụ ta lại là ma tu đứng đầu thiên hạ, người cho rằng sư phụ là ma tu thì đệ tử sẽ là tiên nhân đức hạnh sao, trên đời này thật sự tồn tại sao, cái gọi là chữ tín, còn không phải phụ thuộc vào lợi ích sao!"

A Tứ hít sâu một hơi cũng không nói gì nữa, đúng như Lý Thiên nói, thế giới này ra sao, hắn còn không rõ, Lý Thiên không tin hắn, liệu từ đầu hắn có tin Lý Thiên sẽ giữ lời, nhưng ngồi yên chịu chết hắn không cam tâm, gương mặt luôn nở nụ cười nhợt nhạt trở nên dữ tợn:

"Tên chó hoang kia, nếu ngươi không bỏ qua cho ta, vậy thì chết đi!"

Nhìn A Tứ lao đến, Lý Thiên cười lạnh, người cũng không động nhưng A Tứ đang lao đến bỗng dừng lại, tay cầm ám khí đưa ra nhắm vào Lý Thiên lại không cách nào phát động. Lý Thiên từ từ đi tới bên người hắn, tay cầm lấy ống đồng trên tay A Tứ, vận thân giữa ống đồng từ đầu ống đầu toả ra một đoá sen, ẩn giữa đoá sen có một cây ngân châm cực nhỏ, nếu không để ý sẽ không phát hiện ra được. Lý Thiên rút ra ngân châm nhàn nhạt nói:

"Ngươi vẫn còn chưa xứng!"

Sau đó xoay người bước đi, A Tứ hai mắt sợ hãi nhìn thân ảnh Lý Thiên đi xa, cả người dần dần xuất hiện vô số vết nứt, từ ngực hắn toả ra như mạng nhện, bao phủ toàn thân, cuối cùng dưới tiếng kêu đau đớn tột cùng của hắn, nổ tung thành vô số bọt máu văng tung toé phủ đỏ mặt cỏ dưới chân. Lý Thiên cũng không quay đầu nhìn lại, chỉ đưa tay nắm lại rồi thả ra, miệng cười khê:

"Phạm Nhân quyền còn có thể đưa linh khí vào cơ thể đối phương nữa sao, đúng là một tác dụng mới nha!"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tà chánh phân minh

Lý Thiên quay trở lại chỗ Thẩm Phong chết, nhắc thi thể hắn lên rồi đào một hố nhỏ bỏ xuống, lấp lại coi như giải quyết xong, nhưng bây giờ lại có một vấn đề khác làm Lý Thiên rất đau đầu:

"Tên Thẩm Phong này cũng thật là, không ngờ không có thuốc giải xuân dược, nếu hắn lỡ ăn phải thì làm sao giải".

Lý Thiên tay cầm lọ xuân dược thu được trong người Thẩm Phong, cả người tên đó chỉ có một lọ này, căn bản là không có giải dược, Lý Thiên lại không biết nếu Thẩm Phong thật sự uống nhầm xuân dược vậy hắn chỉ cần tìm nơi để giải quyết nhu cầu liên xong, hơi đâu mà chuẩn bị sẵn thuốc giải. Lý Thiên rất phiền muộn nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu:

"Thời trước cứ quay về xem sao"

Lý Thiên chỉ đi vài phút liền xuất hiện trước mặt hắn một cửa động nhỏ, động này là do bọn A Tứ tìm ra làm chỗ trú chân nên lúc trước khi Lý Thiên vừa muốn mang Thượng Quan Uyển đi nơi khác tên A Tứ kia liền chủ động giới thiệu cho hắn. Bên trong động có sẵn giường chiếu, nhìn qua có cái rất xa hoa, đây hẳn là của tên Thẩm Phong, chắc lúc đầu hắn muốn mang Thượng Quan Uyển tới đây dâm vò, nhưng về sau nghĩ ra biện pháp tàn ác hơn nên mấy thứ này liền không cần dùng tới.

Lý Thiên chưa tới gần đã nghe thấy từ trong động phát ra vài tiếng rên khê tiêu hồn, làm tâm thần hắn như bị hút mất, chân hơi nhũn ra, ngay cả hạ thân cũng bắt đầu phản ứng.

"Bốp"

Lý Thiên tự tát mình một cái đau đến nhe răng, tạm thời áp chế được xao động trong lòng, nhưng càng tới gần tiếng rên càng lớn, càng thâm thiết, càng mê hoặc, Lý Thiên kiếp trước vẫn là một tên FA ngay cả bản tay con gái còn chưa từng sờ qua, nào đâu gặp phải tình thế như vậy, phản ứng sinh lý là vô cùng bình thường nhưng trong lòng hắn vẫn còn một tia lý trí:

"Moá, bình tĩnh lại nào ta ơi, không phải người nói người thích Lăng Nhã sao, sao giờ lại có thể như thế, không được phải tịnh tâm, nam mô a di đà phật."

Tự niệm kinh trong đầu nhưng không có tác dụng, Lý Thiên dứt khoát xoay người chạy trốn, hắn vẫn chưa tìm ra biện pháp giải độc, giờ còn chưa vào mới chỉ nghe thanh âm rên rỉ liền hoảng hốt như thế, vào rồi không biết còn ra làm sao nữa, Lý Thiên tự nhận mình không háo sắc, nhưng cũng không phải là gay mà không có hứng thú con gái. Đang lúc đầu đầu tìm biện pháp, hắn liền nghĩ đến Mã Long, lão này sống lâu như thế, kinh nghiệm, kiến thức đều hơn hắn rất nhiều, có khi lão lại có cách giải quyết.

Lý Thiên cầm lên thanh đao để trước mặt, hỏi nhỏ:

"Mã Long, lão có đó không, ta có chuyện muốn hỏi!"

Không có phản ứng, lão này làm sao lại không chút động tĩnh nào, không phải lúc trong đầu hắn lão còn nói nhiều lắm sao.

"Này, alo alo, có nghe không, tổng đài đây, 1 2 3"

"Ra đi chứ, lão tính trốn đến khi nào"

Bị bơ lâu như thế, Lý thiên có chút tức giận:

"Ngày lão có nghe không, tin không bây giờ ta đem lão ném vào dung nham cho lão được rèn lại một lần nữa đấy"

"Hừ, để ta trong dung nham thì sao, càng làm ta thoải mái, ngươi nghe xuất thân của ta mà còn không biết, lại định ném ta vào đó, đúng là tên nguốc"

Lý Thiên vừa nói hết câu thì bất ngờ trong đầu hân vang lên giọng nói tràn đầy châm chọc của lão Mã Long, Lý thiên đang bức còn bị lão chọc tức liền nổi bão, hân cười tươi như hoa nói:

"Vậy sao, vậy ta đưa lão trở về Thủy Nhật tông, lão là ma đao, tông chủ Thủy Nhật tông hẳn là rất có hứng thú với lão"

Lần này Lý Thiên còn chưa nói hết câu, lão Mã Long đã nổi bão trong đầu hân:

"Dừng lại ngay, khó khăn lắm ta mới ra được Bảo Khố Phòng của Thủy Nhật tông, còn lâu ta mới quay lại đó"

"Hừ, biết thế thì tôn trọng ta chút đi, dù sao ta vẫn là chủ nhân của lão"

Lý Thiên hiếm có lần chiếm thế chủ động liền vui vẻ, chỉ là lão Mã Long có vẻ không nề tình cho lắm:

"Hả, ai nói ta sẽ nhận ngươi làm chủ nhân, chỉ vì ngươi mang ta ra khỏi phong ấn kia, đánh thức ta dậy, lại còn chôn cất giúp hải cốt chủ nhân của ta nên ta đây mới giúp đỡ ngươi thôi, cơ ngươi mà đòi làm chủ nhân của ta, người đời nhìn thấy thì không phải mặt mũi Mã Long ta đều mất sạch sao".

"Xi, lão là thanh đao mà có mặt mũi sao, ta chẳng nhìn thấy mặt mũi của lão ở đâu cả"

Lý thiên dí sát cây đao gần mặt nhìn qua nhìn lại như cười như không, Mã Long tức giận từ cây đao truyền đến từng cơn rung động rất nhẹ:

"Hừ thật là không có giáo dục, một chút tôn trọng với người lớn cũng không có, nếu lúc đầu ngươi lễ phép một chút thì ta đã xuất hiện rồi"

Nhìn ra cứ nói thế thì hai người nói đến sáng mai cũng không xong, Lý Thiên còn việc gấp đành phải giảng hoà trước

"Thôi được rồi là ta sai, lần sau ta sẽ tôn trọng lão hơn, mà này ta có việc quan trọng cần nhờ lão"

"Không cần nói, có phải là tiểu cô nương trong động kia không, cái đó mà ngươi cũng cần ta dạy sao, cứ vào đó, làm một hồi là xong, việc đơn giản thế mà cũng phá giấc ngủ của ta"

Lão Mã Long trực tiếp cắt lời hân, mở giọng quở trách, Lý Thiên nghe mà cứng cả họng, cái gì mà vào đó làm một hồi là xong, lão tưởng ta là con thú sao, gặp ai cũng phang hã. Xem ra hồi lão cũng như không, Lý Thiên không thu được gì nhưng Mã Long đang nói sượng miệng nên làm gì chịu dừng:

"Thế hệ trẻ ngày nay thật là, nhớ lại chủ nhân trước của ta, ai nấy không phải là cường giả đỉnh cấp của đại lục, nữ nhân nhìn trúng sao, cứ việc bắt lấy, cô ta không nghe quá đơn giản, cho à mấy ngum dục hồi thủy còn không phải đều ngoan ngoãn nghe lời sao, thánh nữ, tiên nữ còn không như một tiểu cô nương mới biết sự đời, đòi hỏi không ngừng sao, ha ha ngươi biết về sau thế nào không"

Lý Thiên nghe tất nhiên cũng có hứng thú nghe tiếp liền thuận miệng hỏi, miệng cười ha ha

"Sau đó ra sao, chắc không phải diễn ra một hồi mỹ nhân bạo nộ chỉ kiếm vào nam nhân hết lớn. Ngươi dám làm nhục ta, rồi hai người đại chiến một trận, phải không"

Lão Mã Long cười khinh miệt hân, mở miệng xem thường:

"Ngươi đúng là tên ngu nguốc, ma tu làm việc cần lắng nghe thế sao, thứ của ma tu sao để người khác đoạt được, chủ nhân đầu tiên của ta tu một môn ma công ám ảnh thuật, chỉ cần khi giao hoan với nữ nhân gieo vào trong người cô ta một mầm ma chủng, về sau cô ta liền ngoan ngoãn thành thành thật thật làm nữ nhân của ngài, ngài nói đi hướng đông cô ta tuyệt không dám đi hướng tây."

"Tà Môn như thế mà vẫn có sao"

Lý thiên cảm thấy có chút bất khả tư nghị, lão Mã Long cười hân đúng là kiến thức hạn hẹp:

"Cừu Thiên đại lục tồn tại cả tỷ tỷ năm, thời gian lâu dài như thế, sinh ra không biết bao nhiêu tuyệt đỉnh kỳ tài, bao nhiêu người đó lại tạo ra vô số võ kỹ, tâm pháp, lại có thêm ngàn đời sau không ngừng cải tiến, thật nói là hàng hà vô số, võ kỹ kỳ lạ hơn còn có đừng nói đến chỉ mới đơn giản như thế"

"Ồ đúng là thú vị"

Lý Thiên càng nghe càng như ước ao, một ngày nào đó hân cũng trở thành một người trong đó, tự tay sáng tạo một môn võ kỹ. Lão Mã Long đầu rảnh ngồi nhìn hân tơ tưởng lung tung, tiếp tục mở miệng răn dạy:

"Ta nói ngươi ma tu làm việc là tùy bản tâm, có người tàn ác vô cùng, giết người luyện hồn, có kẻ dùng trận pháp dẫn hồn ức vạn phạm nhân làm pháp"

khí, nhưng cũng có ma tu hành sử vô thường, có thể giết người nhiều khôn kể, nhưng đó đều là địch nhân của hân, còn người vô tội một người hân cũng không làm hại, không những thế còn có thể giúp đỡ một người hân không quen biết, chỉ vì nhìn kẻ đó thuận mắt hân. Chúng ta khác xa so với bọn chính đạo, ngoài mặt thì nói đạo lý nhân nghĩa nhưng sau lưng thì sao giết hại người vô tội còn so với chúng ta nhiều hơn gấp mấy lần. Nói không đâu xa, thời ta có một vị đạo nhân của Cửu Huyền Đạo tông, một trong các nhân vật đứng đầu chính phái, lão đại chiến với một ma tu đối địch, thời khắc trọng thương liền dùng cấm pháp, bẻ gãy thời không mở sinh tử môn hiển tế toàn bộ sinh mạng người trong tông môn để đổi lấy một lần sinh cơ, không những thế lão còn đồng dạt tuyên bố, những đệ tử đó là hi sinh vì chính nghĩa, vì giúp lão giết giết ma đầu trừ hại cho giới tu chân, người biết ta ẩn tượng nhất câu nào của lão ta không"

"Không biết"

Lý thiên lắc đầu, lão Mã Long cất tiếng cười to:

"Chính nghĩa nào mà không có hi sinh, những người hi sinh đó là những người mở ra thời đại mới, ha ha buồn cười, những đệ tử bị lão giết, liệu có mấy người tình nguyện hi sinh, nếu cần hi sinh thì lão ta mới chính nên là người nên hi sinh đầu tiên, nếu lần đó lão kết án tự bạo liền có thể kéo đối thủ chết cùng mình nhưng lão sợ chết nên mới mở sinh tử môn. Biết sao ta rõ ràng như thế không, vì chính mắt ta trông thấy tất cả, ma tu lần đó đấu với lão chính là chủ nhân thứ hai của ta, người lại biết tại sao chủ nhân ta lại sinh tử chiến với lão không"

"Không"

"Bởi vì người mà ngài yêu chính là cháu gái của lão ta"

"Cái gì, vậy tại sao"

Lý Thiên bị lời nói của Mã Long làm giật mình, vậy chẳng phải, lão Mã Long cũng không đánh đổ hân, tiếp tục nói:

"Lão ta thọ nguyên sắp cạn nhưng không muốn chết nên đã dùng bí thuật nghịch mệnh sinh của cửu u tông, nhưng điều kiện thi hành bí thuật ấy cực kỳ tà ác, vật dẫn phải là một người mang dòng máu trực hệ với lão làm vật tế cho cửu u thần. Ha ha giờ người hiểu chưa, trên đời này không có khái niệm trắng với đen rõ ràng, ngay cả những kẻ tự xưng là chính đạo chưa chắc đã làm theo những gì mình nói, ngược lại những người bị cho là ma tu giết chóc khắp nơi, nhưng nào biết những kẻ hân giết đều là kẻ địch muốn lấy mạng hân, khác biệt chỉ ở chỗ, ma tu không thích che dấu cũng không thích biện hộ cho việc mình làm, chỉ thế thôi"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hương Diễm

Lý Thiên nghe xong thăm thò dài, hân đến thế giới này nửa năm rồi nhưng vẫn chưa thể thích ứng hoàn toàn, nhưng cũng dần dung nhập vào trong, một thế giới nơi chỉ cần sơ sót một chút liền vạn kiếp bất phục, Lý Thiên mỉm cười:

"Nãy lão suy nghĩ chuyện gì mà không trả lời ta thế"

"Hả, người nhận ra rồi sao"

"Ha ha, lão tính tình tuy không tốt lắm nhưng cũng không nhỏ nhen đến độ để ý từng lời nói cử chỉ của ta đúng không"

Lý Thiên ra vẻ nhìn thấu nói, trong đầu hân, lão Mã Long cười to:

"Tên nhóc này, ha ha, nói với người cũng không sao, người không cảm thấy linh khí ở cửu thiên rất loãng sao"

"Hả có sao, ta thấy cũng bình thường mà"

Lý Thiên giờ có thể cảm nhận được linh khí xung quanh, đối với hân các luồng linh khí chuyển động đâu có gì khác lạ, xung quanh vẫn tràn ngập linh khí lưu động, lão Mã Long đối với câu trả lời của hân cũng không bất ngờ:

"Do người chưa từng thấy linh khí ở cửu thiên nên mới nói thế, dù sao nói với người cũng không có ích gì"

Lý thiên cũng thật không hiểu được nên đành im lặng, một lúc sau giọng buồn rầu của lão Mã Long lại truyền tới:

"Hài, ta chỉ ngủ mấy vạn năm mà đã vật đổi sao dời như thế sao, cửu thiên giờ đây thật khác lạ, người hãy mau tăng thực lực lên, muốn khám phá được bí mật này cần đi đến vài nơi, nhưng với người bây giờ đi chẳng khác nào nạp mạng cả"

Lý Thiên cũng rất tò mò muốn biết vì cái gì, biến cố ra sao mà cửu thiên lại trở thành như bây giờ, lòng âm thầm quyết tâm, nhưng cũng không thể gấp được, dục tốc bất đạt, đạo lý này hân vẫn hiểu được.

Nhớ đến Thượng Quan Uyên đang bị xuân được dày vò, nếu hắn không nhanh lên nàng ta hẳn phải chết không nghi ngờ, Lý thiên nghe lão Mã Long nói này giờ cũng hiểu được vài đạo lý, đúng thế tại sao hắn lại suy nghĩ nhiều thế, rốt cuộc trong lòng muốn làm gì thì cứ làm, để ý đến thế nhân làm chi. Lý Thiên nghĩ là làm, chân bước nhanh quay lại đường cũ tiến vào động, nhìn nữ nhân hương tiêu ngọc vẫn Lý Thiên không đành lòng, nhưng tất nhiên đó chỉ là khi cô ta không có ý đồ đối phó với hắn thôi, nếu đã là kẻ địch Lý thiên cũng không để ý đó có phải nữ nhân hay không, tất cả đều phải chết.

Lý thiên xuất hiện bên cửa động thì bị hình ảnh bên trong làm cho nóng bừng cả mặt, Lý Thiên tự nhận da mặt dày nhưng giờ không cần nhìn cũng biết đã đỏ bừng, trong đầu lại gặp lão Mã Long cười to trêu:

"Ha ha, nhóc con vẫn là xử nam hử"

"Kệ ta, liên quan gì tới lão, chuyện tốt của ta ai cho lão xem, ở ngoài ngắm trời đêm đi"

Lý thiên càng nghe mặt càng đỏ, xấu hổ xen lẫn giận giữ hắn ném thanh đao ra ngoài động, chỉ còn lại trong đầu vang vọng thanh âm ngày càng nhỏ dần của lão Mã Long:

"AAAAAAA, nhóc con, vong ân bội nghĩa a"

Lý Thiên nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng khô khốc cũng chẳng khá hơn tí nào, xuyên qua ánh lửa bập bùng, trong tầm mắt hắn, ẩn hiện thân hình nữ nhân tuyệt mỹ, giờ đây nàng ta hai mắt khép hờ, miệng hé nhỏ thở ra từng làn hơi nóng, từ cổ họng lâu lâu vang lên vài thanh âm rên rỉ động lòng người, như muốn câu dẫn người khác phạm tội, mà kẻ đang bị câu dẫn lúc này là Lý thiên, hai mắt hắn như bị hút vào phần da thịt trắng như tuyết ẩn hiện dưới lớp vải nửa mở nửa đóng của nàng ta, từ trên ấy nổi lên vài mảng ửng hồng mê người. Như phát hiện có người tiến lại, không ngờ Thượng Quan Uyên bỗng trở nên như sợ hãi, lại như kích thích, cả người run rẩy dữ dội, mi mắt dật dật, hai áng mây hồng nổi trên gò má càng ửng đỏ mê người, trên chóp mũi điểm xuyên vài giọt mồ hôi nhỏ đọng bên cánh mũi càng tô thêm vẻ đẹp giai nhân tuyệt sắc.

Lý Thiên lại gần liền bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp của giai nhân mỹ lệ tuyệt luân, trên gương mặt trái xoan hoàn hảo là một đôi mắt to tròn tuyệt đẹp, bên trong tràn đầy vẻ mê man ẩn chứa sợ hãi, tuyệt vọng nhìn hắn, cặp lông mi cong dài che mất một phần lông mày như lá liễu kéo dài tới tận góc mắt, cặp môi anh đào nhỏ nhắn bặm lại như cổ kim nén dục vọng đang bành trướng, rồi lại không kim được mở ra thở hỗn hển, cả người nàng ta run lên càng dữ dội, như cảm nhận có nam nhân bên người, dục vọng cổ kim nén bấy lâu rốt cuộc không thể áp chế, đôi mắt do dự chuyển sang dữ dội, cả người như một con hổ cái khát tình lao đến đè Lý Thiên xuống.

Lý Thiên cũng bị hành động của nàng ta làm cho bất ngờ, đến lúc hắn kịp phản ứng, đã thấy đôi tay thon dài của nữ nhân không biết từ lúc nào đã xé rách áo hắn, làm vurun vài đồ vật khắp nơi, Lý Thiên lòng thầm than khổ, thì hai mắt bỗng mờ to, Thượng Quan Uyên lúc này quần áo trên người xộc xệch, một thân cung trang thuần theo bà vai trượt xuống, xương quai xanh quằn rữa, da thịt trắng nõn, tron bóng cộng thêm gương mặt nữ nhân then thùng càng thêm hấp dẫn bất kỳ nam nhân nào, Lý Thiên nhìn mà không kim được nuốt một ngụm nước miếng, cả người càng thêm nóng, dục vọng bành trướng ngày càng dữ dội, tay hắn run run đưa lên chạm khẽ vào da thịt nữ nhân, như chạm vào một tấm lụa thượng phẩm, mềm nhẵn, láng mịn mang đến cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời.

Thượng Quan Uyên bị Lý Thiên khẽ chạm liền phát ra tiếng rên nhỏ, gương mặt đỏ bừng như đoá hoa hồng kiều diễm, cơ thể ngày càng khó khống chế bản thân, rốt cuộc nàng không còn kìm nén được nữa, chủ động dâng lên đôi môi anh đào, hai gò má nở rộ như một đoá hoa hải đường toả ra hương thơm mê người, mị lực lan toả khắp phía, Lý Thiên nhìn vào liền muốn cắn một ngụm, ôm ấp an ủi người ngọc vào lòng. Rốt cuộc hắn cũng không còn ra vẻ chính nhân quân tử nữa, liền thuận theo giai nhân, từ bị động dần chuyển sang chủ động, hai người cứ thế cuốn lấy nhau, quần áo trên người từng mảnh, từng mảnh bị xé vụn ném lung tung trên mặt đất, dưới ánh lửa bập bùng chỉ còn hai bóng người cuộn sát vào nhau, như xa mà lại như gần, như hoà vào làm một thể, từ xa ngoài động chỉ nghe ra thanh âm tiêu hồn lúc trầm thấp, lúc cao trào. Mặt trăng trên cao cũng núp vào màn mây mờ như then thùng trước cảnh xuân sắc phía dưới.

Ngoài động lão Mã Long bị ném một bên, nghe thanh âm bên tai mà chẹp miệng không ngừng:

"Chậc, chậc đúng là tuổi trẻ mà"

Mặt trời vừa ló dạng đằng đông, Lý Thiên mơ màng tỉnh dậy liền trông thấy một thanh kiếm chỉ cách hắn chưa đầy một tấc, Thượng Quan Uyên đã thức dậy từ trước, trên người không biết từ đâu mặc vào một bộ cung trang màu trắng bó sát người càng tôn lên dáng người tuyệt mỹ của nàng, đôi mắt nàng giờ đây tràn đầy bất định, có xấu hổ, có giận dữ, lại có chút do dự không nỡ, muôn vàn cảm xúc đều đan xen xuất hiện trong ánh mắt đó, nhìn nàng né tránh ánh mắt của hắn, Lý Thiên từ đầu đã quyết định, liền đưa tay nắm vào mũi kiếm, Thượng Quan Uyên hoảng sợ ra sức lay động nhưng không chút nào nhúc nhích chỉ thấy từ lòng bàn tay Lý Thiên chảy xuống từng dòng máu tươi tí tách rơi trên mặt đất.

Trông thấy máu tươi rơi xuống, Thượng Quan Uyên gương mặt trắng bệch như tờ giấy, tay buông kiếm ngồi ôm mặt khóc lớn:

"Tên khốn khiếp ngươi làm nhục ta, giờ còn muốn ức hiếp ta sao"

Giờ đây trông nàng như một tiểu cô nương thôn quê đáng thương nào đâu nhìn ra bộ dạng tự tin tính kế Thẩm Phong trên lời dài hôm qua Lý Thiên nhìn thấy, hắn cũng không đành lòng, tay đưa ra giữa chừng cũng không chạm vào, cứ thế duy trì cách nàng vài tấc, Lý Thiên chỉ biết thở dài, nhìn nàng nghiêm túc nói:

"Ta sẽ chịu trách nhiệm"

Thượng Quan Uyên vừa nghe hắn nói thế, gương mặt từ tiểu cô nương đáng thương chuyển sang lạnh như băng, bên mắt vẫn còn đọng vài giọt nước mắt chưa khô, nhưng cả người lại trở nên lạnh lùng đến đáng sợ:

"Ta không cần người chịu trách nhiệm, người cứu ta một mạng cũng đã cướp mất trinh tiết của ta, ta với người coi như không ai nợ ai"

Lý Thiên thấy nàng đoạn tuyệt như thế thì hơi cau mày:

"Dù nàng không thừa nhận nhưng sự thật vẫn là, nàng là nữ nhân của ta"

Thượng Quan Uyên nhìn hần cười lạnh:

"Người thật bá đạo nhỉ nhưng giữa chúng ta cơ hồ không có hi vọng, ta đã có vị hôn thê rồi, hần và gia tộc của hần đều rất đáng sợ, người tốt nhất không nên rêu rao ra bên ngoài chuyện của chúng ta, nếu không người chắc chắn sẽ chết rất thảm"

Lý Thiên vẫn chăm chú nhìn thẳng vào nàng, Thượng Quan Uyên cố né tránh ánh mắt của hần, xoay người bước ra khỏi cửa động, Lý Thiên cũng không ngăn cản nàng, hần chỉ nhìn nàng bước đi, giọng kiên định nói:

"Nàng nên nhớ, nàng là nữ nhân của Lý Thiên ta, vĩnh viễn là như thế, nếu nàng dám trao thân cho kẻ khác, ta sẽ giết chết tên đó, rồi diệt cả tộc của hần".

Lý Thiên nhìn nàng đi mất, cũng thu dọn đồ đạc ra khỏi cửa động, may thay bọn Thẩm Phong vẫn còn chừa lại mấy bộ quần áo, vừa vặn Lý Thiên có chỗ dùng đến. Ngay khi hần vừa nhặt huyết sát ma đao lên thì giọng nói lão Mã Long vang lên trong đầu hần:

"Người không ngăn cản cô ta sao"

"Hiện giờ ta cần là thực lực, chỉ khi thực lực đủ mạnh, toàn bộ mọi thứ ta muốn đều là của ta"

Lý Thiên hai mắt nổi hai đạo quang mang đáng sợ, cả người như thay đổi thành một người khác, bên trong đầu lão Mã Long cất tiếng cười sảng khoái:

"Ha ha, phải như thế chứ, như vậy mới đúng là ma tu chúng ta, chỉ cần có ta ở bên, người lo gì không vắn đỉnh thiên hạ cơ chứ".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tột Cùng Của Sự Bất Lực

Lý Thiên tay vân vê thanh kiếm Thượng Quan Uyên để lại mắt hiện lên mấy tia nghi hoặc:

"Ta nhớ hôm qua nàng ấy đâu có mang thanh kiếm nào theo bên mình"

Hần quay sang hỏi lão Mã Long:

"Lão có thấy nàng ấy ra khỏi động lúc ta còn ngủ không"

"Ta có thấy ai ra đâu, không phải cả hai người các người ân ái tới tận sáng sao"

Lão Mã Long cười xấu xa, rồi như nhớ ra gì đó:

"Có lẽ cô ta mang theo túi trữ vật, cất giữ vài món như thế thì có gì mà kỳ lạ"

Lý thiên nhú mày, không cho là đúng nói:

"Không phải túi trữ vật, cần luyện tâm cảnh mới có thể sử dụng sao"

"Ai nói người như thế"

Lão Mã Long buồn cười liền ra mặt thuyết giảng cho hần một tràng:

"Túi trữ vật thường chia làm ba loại, loại thường sử dụng nhất trong tu chân giới là loại dùng thần niệm để lại ấn ký trên đó, loại này có nhiều kích thước nhất cũng có tính an toàn cao nhất, cho dù người có ăn cắp được nhưng nếu thần niệm người yếu hơn thì cũng không cách nào mở được, loại này cần luyện thần cảnh, đã tu luyện thần niệm mới sử dụng được"

Lý thiên móc trong túi ra chiếc túi mà hần lừa được từ người Phạm lão quý gia

"Vậy còn hai loại khác, phải có loại sử dụng linh lực đúng không"

"Đúng thế, dù sao nếu phải đợi lên tới luyện thần mới sử dụng được túi trữ vật thì cũng không có nhiều người có thể xài được, nên các luyện khí sư lại luyện chế ra túi trữ vật sử dụng linh lực, do không dùng thần niệm khống chế, túi trữ vật này có kích thước nhỏ hơn và cũng rất dễ dàng phá, chỉ cần đưa linh lực vào liền có thể phá vỡ linh lực cấm chế của túi trữ vật."

Lý thiên như tỉnh ngộ nói:

"chẳng lẽ loại thứ ba là cho luyện thể dùng"

"Ha ha còn cần nói sao, tiểu tình nhân kia của ngươi chắc hẳn là dùng loại này, loại này là loại hiếm nhất trong ba loại, do không dùng linh lực hay thần niệm khống chế nên loại này cần một vật liệu đặc thù tạo không gian, nó gọi là đá không gian, ba loại tuy đều cần dùng nhưng loại này cần nhiều hơn hai cái kia gấp trăm lần, ngươi thấy nó có đáng đề chế tạo không"

Lý Thiên như có suy tư:

"Ta thấy chỉ luyện thể cũng không cần dùng tới túi trữ vật quá nhiều, rõ ràng là quá lãng phí"

"Ha ha, ta nói tiểu tình nhân của ngươi cũng không phải thân phận đơn giản đâu, mới luyện thể đã có túi trữ vật như thế, chắc chắn xuất thân từ đại thế gia nào đó".

Lý Thiên thâm cười cũng không để ý, có là ai thì sao, chỉ cần thứ hắn muốn đều phải đạt được, Lý thiên cười đang tính nói gì đó thì bên tai nghe thấy giọng nói quen thuộc, cả đêm hắn đều chỉ nghe thanh âm mềm tựa xương này, dù chỉ thoáng qua hắn cũng nhận ra là ai. Không nói nhiều cả người phóng về một hướng.

"cẩn thận vào, bên kia ta cảm thấy hai luồng khí rất mạnh, rất có thể là hai tên lập tinh cảnh"

Giọng lão ma đầy vẻ ngưng trọng nhưng cũng không khuyên hắn rời đi, chắc lão cũng đã đoán ra tên này nhìn như lúc nào cũng đùa giỡn nhưng có nhiều việc rất cố chấp, dù có chín con trâu cũng không kéo hắn quay đầu được. Lý Thiên dù biết phía trước rất nguy hiểm nhưng hắn vẫn đi, vì hắn cần phải đi, chỉ thế thôi. Càng đến gần Lý thiên càng lo lắng vì hắn nghe được âm thanh tức giận của Thượng Quan uyển đang đối thoại với đối phương

"Các ngươi về đi, ta sẽ không về"

"Tiểu thư, đây là lệnh của gia chủ, hai thuộc hạ cũng là bất đắc dĩ thôi, đắc tội"

Giọng nói kia đầy vẻ khiêm nhường nhưng có vẻ phải quyết tâm mang Thượng Quan Uyển đi, Lý thiên lòng tràn đầy lo lắng tốc độ càng tăng nhanh, ngay khi hắn tiếp cận gần trong tầm mắt thì cảm giác có một uy áp vô hình ép xuống, cả người đang nhảy trên không liền rơi xuống đất đập mạnh vào nền đá bên dưới. Thượng Quan Uyển vừa nhìn ra là Lý Thiên vội vã hô lớn:

"Dừng tay"

Hai người kia phân biệt một nam, một nữ đang muốn động thủ thì bị câu nói kia của Thượng Quan Uyển ngăn lại, cũng không tiếp tục ra tay nhưng khí thế quanh người vẫn ép cho Lý Thiên khó thở, Lý Thiên chống hai tay cố đứng lên nhưng cả người vẫn khom xuống, nhưng cặp mắt vẫn nhìn chằm chằm hai người kia, nhếch mép cười, máu từ trán chảy xuống biến cả gương mặt hắn thành màu đỏ tươi quý dị.

Thượng Quan Uyển đã chạy tới bên người Lý Thiên, nhìn thăm trạng của hắn mà lòng không đành lòng, tức giận quay sang hai người kia quát lên:

"Thu khí thế của các ngươi lại, ức hiếp một luyện thể thì oai phong gì, đừng làm mất thể diện Thượng Quan gia nữa"

Hai người kia cũng không dám làm trái lời Thượng Quan Uyển, up áp dần tan, Lý Thiên mệt mỏi cả người ngã lún ra trên mặt đất, mỉm cười dịu dàng nhìn Thượng Quan Uyển:

"Ngươi là nữ nhân của ta, ngươi không muốn, ai cũng không thể mang ngươi đi được".

"Ngươi đúng là tên ngốc, họ là hộ vệ nhà ta, họ không làm hại ta đâu"

Thượng Quan Uyển mắt hơi uрон ướt vрон tay vuốt nhẹ trán hắn, nhìn máu tươi thấm đẫm lòng bàn tay, lòng nàng bất giác nhói đau, không biết từ khi nào tên đàn ông mà nàng chỉ vừa mới gặp này liền chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng, là vì hắn cứu nàng sao, hay hắn là người đã cướp đi trinh tiết của nàng, hay là giọng nói bá đạo của hắn, hoặc ánh mắt bất khuất của hắn khi nãy, nàng không biết cũng không hiểu, là yêu, là thích, hay chỉ là mê hoặc nhất thời.

"Tiểu thư không còn sớm, chúng ta phải rời đi nhanh, gia chủ dùng bí pháp mở thông đạo không gian không kéo dài được lâu nữa"

Hai hộ vệ kia cũng không thêm nhìn Lý Thiên chỉ bước lại gần Thượng Quan Uyển cúi đầu nói, đối với bọn họ một tên luyện thể còn chưa khiến bọn họ nhìn vào mắt, bất quá chỉ là so với phạm nhân mạnh hơn chút, nếu nói phạm nhân là con kiến thì Lý Thiên bất quá chỉ là con kiến lính trong đó mà thôi. Thượng Quan Uyển nhìn Lý thiên lưu luyến dần chuyển ánh mắt đi, khôi phục lại bộ dáng đoan trang, quý phái ban nãy nhàn nhạt nói:

"Đi thôi, ta không đi các ngươi cũng bắt ta đi không phải sao"

Hai hộ vệ nghe thế liền sợ hãi quỳ mạnh xuống đất dập đầu liên tục:

"Thuộc hạ không dám, lệnh của gia chủ chúng thuộc hạ không dám làm trái"

Thượng Quan Uyển cũng không làm khó hai người, thở dài đầy vẻ bất đắc dĩ:

"Chuyện gì đến cũng sẽ đến, đó ắc là số mệnh của ta, thuận mệnh đôi khi cũng tốt, ít ra không phải làm ai đều khó xử vì ta"

"Nàng nói sai rồi"

Lý Thiên từ lâu đã ngồi trên mặt đất, nở nụ cười tràn đầy tự tin

"Cái gì số mệnh chứ, ta không tin, ta chỉ tin một điều, số mệnh là do con người tự tay định đoạt, ta nói rồi, nàng không muốn đi, ai cũng không cản được"

Lý thiên mở miệng cười lớn, hai tên hộ vệ nhìn Lý Thiên như một thằng điên lên tiếng chế nhạo:

"Con kiến kia, ngươi sẽ làm gì, ta thật muốn xem ngươi làm cách nào ngăn chúng ta"

Hai người bọn họ này giờ bị Lý Thiên chọc giận không nhẹ, nhưng không dám động thủ bởi lúc nào Thượng Quan Uyển cũng liếc mắt cảnh cáo hai người, nhưng Lý thiên quá ngạo mạn, bọn họ đường đường là cao thủ lập tinh cảnh, nào đâu bị một tên luyện thể xem thường như vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, nam hộ vệ tức giận nói:

"Hừ ngươi đã ngông cuồng như thế thì tiếp chiêu này của ta thử xem"

"Thượng Quan Bác mau dừng tay"

Thấy Thượng Quan Bác muốn xuất chiêu thương tổn Lý Thiên, Thượng Quan Uyển liền lo lắng, hô lớn ngăn cản, đang muốn chạy lại thì nữ hộ vệ còn lại bỗng xuất hiện trước mặt nàng, Thượng Quan Uyển vừa gấp vừa giận, tức giận vung tay một chưởng vỗ ra

"Thượng Quan Hoa, tránh ra cho ta".

"Thứ lỗi tiểu thư, sau khi quay về chúng thuộc hạ sẽ quỳ gối chịu sự trừng phạt của ngài"

Nữ hộ vệ xem chưởng của Thượng Quan Uyển như không khí, người chợt động liền đã ở sau lưng nàng, một chưởng vỗ xuống đánh ngất Thượng Quan Uyển. Lý Thiên bên kia trông thấy tất cả, tức giận tột độ, hai mắt cũng sắp chuyển sang màu máu, tia máu xuất hiện dày đặc, hai tròng mắt mở to nhưng hân vẫn không động đậy, Lý Thiên không phải không muốn mà là không thể, đối diện hân, Thượng Quan Bác nhếch miệng cười, tay lẳng không vỗ ra một chưởng, từ chưởng liền huyền hóa ra một con hỏa long khổng lồ, giương nanh múa vuốt lao đến chỗ Lý Thiên, hỏa long còn cách xa mà hân đã cảm thấy hơi nóng phả vào mặt làm da như muốn phỏng rộp lên. Lý Thiên nhăn mặt chịu đau, miệng ngược lại cười to:

"Muốn giết ta sao, không đơn giản thế đâu, Thất Tinh trận khai"

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, mặt đất dưới chân nổi lên một đồ án trận pháp cầu kỳ, cây cối xung quanh lấy mắt thường bắt đầu di động nhanh chóng, ngày càng dời xa tầm mắt, một màn sương mù không biết từ đâu bao phủ toàn bộ mặt đất xung quanh, nhìn lên bầu trời chỉ thấy bảy ngôi sao sáng xếp thành một hàng lẻ loi giữa bầu trời. Thượng Quan Bác nhướng mày nhìn quanh lâm bẫm:

"Trận pháp sao, hân bố trí từ khi nào, đúng là xem thường tên nhóc này rồi, từ khi nào chỉ một tên luyện thể ở nhất thiên lại khó đối phó như vậy".

Lúc này, cách đó không xa Thượng quan Hoa bị chia cắt với Thương Quan Bác, một tay ôm lấy Thương quan Uyển, tay còn lại liên tục vẽ trong không trung một đồ án hoa đào, ngay khi đồ án vừa xong, giữ mi tâm a ta nổi lên hình hoa đào giống như đúc thứ vừa vẽ, miệng cười khê:

"Đào Hoa Liên Thập Tứ Thức, thức thứ nhất, Hoa Đào Nở Rộ"

Theo câu nói vừa xong, xung quanh người a ta xuất hiện vô số cánh hoa đào rơi là tả, a bắt lấy một cánh hoa nhovn miệng cười:

"Thức thứ hai, Cuồng Phong Bạo Vũ"

Các cánh hoa khắp trời đất bắt đầu tụ hợp lại thành một lốc xoáy lớn bao phủ quanh người Thượng Quan Hoa, Lý Thiên từ xa ẩn trong lớp sương mù, cả người thuận theo các đường vẽ dưới chân mà di chuyển không ngừng, nhìn con lốc hoa bao phủ quanh người Thương Quan Hoa lòng phát lạnh, bản năng nhận thấy nguy hiểm liền quay người phóng ra xa, sau lưng truyền tới giọng nói khiến hân sợ hãi, chân bước càng nhanh hơn:

"Thức thứ ba, Hoa Đào Tán Loạn"

Nương theo thanh âm, một cơn gió to cuốn theo vô số cánh hoa lan tỏa ra tứ phía, Lý Thiên cảm nhận sau lưng bị cuồng phong đập trúng, cả người hân văng ra xa, vô số cánh hoa như được làm bằng kim loại, cứa vào da thịt hân để lại hàng loạt vết thương khắp cơ thể, Lý Thiên trong lúc bị cuốn bay nhìn thấy số linh thạch hân dùng để dẫn trận bị cuồng phong đánh cho tan thành mảnh vụn, đáy lòng chợt lạnh đi:

"Chết tiệt, lập tinh cảnh quả là đáng sợ, tính sai rồi".

Cường Phong dần tan, cây cối xung quanh bị cơn gió cuốn văng xa cả cây số, vô số cây bị cánh hoa đào cắt cho thành vô vàn mảnh nhỏ, bán kính lấy Thượng Quan Hoa làm trung tâm hình thành một vòng tròn rộng cả mấy dặm trống trơn không có lấy một cành cây ngọn cỏ. Phía bên trái, Thượng Quan Bác cả người bao phủ trong một ngọn lửa, bước chân chậm rãi lại gần người Thượng Quan Hoa đang ôm Thượng Quan Uyển, cười khổ:

"Hoa muội vẫn nóng tính như thế, hại huynh thật khổ, có tấn công cũng đừng dùng đại chiêu như thế chứ, lỡ dẫn tới mấy lão quỷ lập tình cảnh của nhất tinh thì sao, dù chúng ta không sợ nhưng tốt nhất vẫn không nên làm chậm trễ thời gian"

Thượng Quan Hoa gương mặt lạnh lùng không cảm xúc chỉ phun ra một chữ:

"Nhanh giải quyết đi"

"Hả"

Thượng Quan Bác có chút nghi hoặc đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Hoa, ánh mắt nổi lên mấy tia kinh ngạc, mỉm cười:

"Thế mà vẫn còn sống, đúng là tiểu tử thú vị"

Lý Thiên hiện giờ vô cùng thâm trầm, cả người quần áo rách nát, cơ thể tràn đầy vết thương, nhìn qua không khác nào một huyết nhân, chỉ còn hai mắt vẫn nhìn chăm chăm hai người, hắn thấy Thượng Quan Bác tới gần, muốn động thân thể nhưng cả người ngay cả một chút sức lực cũng không có chỉ đành nhìn tên kia chậm rãi bước tới trước mặt. Thượng Quan Bác ngồi xổm xuống trước người Lý Thiên, trên tay nổi lên một ngọn lửa đỏ tươi như máu, cười nói:

"Chà chà, làm gì với người đây, nếu giết người thì khó ăn nói với tiểu thư mà không giết người thì lòng ta không thoải mái, thật là tiến thoái lưỡng nan, người có ý kiến nào không"

Lý Thiên cười lạnh phun một ngụm máu về phía Thượng Quan Bác nhưng chưa tới nửa đường liền bị đốt cháy thành từng đám khói nhỏ bốc hơi trong không khí, Thượng Quan Bác cũng không để ý Lý Thiên vô lễ với hắn, chỉ nhìn Lý Thiên cười gần:

"Ha ha, ta biết cách rồi, để ta tặng người một phần đại lễ vậy"

Hai mắt Lý Thiên vẫn giữ vẻ dữ tợn nhìn Thượng Quan Bác đưa tay chạm vào ngực hắn, ngay lúc vừa tiếp xúc, Lý Thiên liền cảm thấy như có một ngọn lửa tiến vào trong cơ thể thiêu đốt toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn, đau đớn tột cùng tập kích bất ngờ làm Lý Thiên không kịp được phát ra tiếng kêu đau đớn tê tâm phế liệt:

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Thượng Quan Bác nhìn vẻ thống khổ của Lý Thiên mà hài lòng thu tay, xoay người bước trở về bên người Thượng Quan Hoa, Lý Thiên nhìn theo bóng lưng của hắn, hai tay siết chặt thành quyền, cổ nén đau đớn đang thiêu đốt khắp cơ thể, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Chờ đó, sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ khiến người hối hận ngày hôm nay đã không giết ta"

Thượng Quan Bác sóng vai đứng cùng Thượng Quan Hoa cũng không quay đầu nhìn Lý Thiên, hai người đạp không mà bước chỉ chớp mắt liền biến mất phía chân trời, trong không trung chỉ quanh quẩn thanh âm của Thượng Quan Bác:

"Ta sẽ chờ người, chúng ta là Thượng Quan gia ở thành Hoàng Nguyên, đệ tử thiên, nếu người có thể tìm đến, ta sẽ tùy thời tiếp người, nhưng chỉ sợ cả đời này người đều vĩnh viễn không bước qua nổi cảnh giới luyện thể, cả đời chỉ là một phạm nhân, cả đời chỉ biết gặm nhắm nỗi đau, vĩnh viễn không thể trả thù, ha ha ha".

Lý Thiên cầm hận nhìn hai người mang Thượng Quan Uyển rời đi, lòng đau đớn tột cùng, sự đau đớn còn lớn hơn gấp nhiều lần đau đớn thể xác mà hắn đang chịu đựng, bất lực nhìn những thứ mình yêu mến bị cướp đoạt mà không thể làm gì, nỗi đau đớn đó vượt ngoài sức chịu đựng của hắn, Lý Thiên hai mắt vẫn gắt gao nhìn theo hướng bọn họ ly khai một khắc cũng không rời.

Ngay tại thời khắc này, Lý Thiên lại không biết trong mi tâm của hắn, quyển Cửu Chuyển Thần Công đang lơ lửng cũng dần biến hóa theo biến chuyển tâm tính của Lý Thiên, màu vàng chói mắt đang dần mất đi, từ trung tâm hình thành từng luồng khói đen ám ảnh bao phủ dần đến hoàn toàn quyển sách, chữ trên bìa sách cũng dần thay đổi, từ bốn chữ màu vàng thánh khiết dần bị thay thế bởi bốn chữ vụn vặt đáng sợ:

"Cửu chuyển Ma Công".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tin Tức Di Hỏa Thứ Hai

Lý thiên cảm nhận cơ thể bị thiêu đốt như muốn hóa thành tro bụi, trong đầu không ngừng vang lên thanh âm của lão Mã Long:

"Cố chịu đựng, tên kia vừa đưa vào người ngươi một đạo hỏa diễm muốn phá nát đan điền của ngươi"

Lý Thiên trong cơn đau đớn vẫn còn duy trì chút tỉnh táo:

"Phá hủy đan điền của ta, sao hắn lại làm thế"

"Còn sao nữa, đan điền là nơi kết hạch tâm, đan điền bị phá, đời này ngươi đừng mơ bước vào được luyện tâm cảnh"

Nghe tiếng thờ dài của lão, Lý Thiên lòng như tro tàn, thì thào:

"Thì ra mấy lời hắn nói lúc này không phải là hù dọa ta sao"

Gương mặt Lý Thiên giờ đây vẫn vẹo đủ loại cảm xúc, đau đớn xen lẫn tức giận, không cam tâm trong lòng không ngừng hò hét:

"Không được, ta không thể kết thúc ở đây, còn rất nhiều việc ta cần làm, ta không thể"

"Được rồi ngươi đừng có hoảng, mọi chuyện vẫn chưa xấu tới mức đó đâu"

Lão Mã Long vẫn bình thản làm Lý thiên lo lắng cũng tạm lắng xuống, cố nhìn đau đớn thiêu đốt, hắn cần môi đến bật máu:

"Là sao, lão có cách nào sao"

"Ta tạm thời không có cách nhưng ngươi lại có cách"

Lý Thiên nghe xong như bị chọc tức, miệng phun một ngụm máu tươi, tức giận:

"Đến lúc này mà lão còn đùa ta sao"

"Ta đâu có thời gian mà đùa giỡn với ngươi, ngươi không cảm thấy sao, hỏa diễm của lập tinh cảnh mà này giờ chỉ làm ngươi đau thể thôi sao, tự nội thị vào mà xem"

Nghe lão nói, Lý Thiên ngay lập tức làm theo, tâm thần cố đề xuống cảm giác đau đớn, vừa tiến vào cơ thể liền chuyển xuống đan điền, tâm thần hắn vừa đến nơi liền bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng, trước mặt hắn là một không gian to lớn, nơi đây bị bao bọc bởi hỏa diễm hai màu lam và đỏ đang đối chiến gay gắt với nhau. Nếu như hỏa diễm đỏ tươi kia như muốn thiêu đốt linh hồn hắn thì lam hỏa lại mang đến cho hắn cảm giác lạnh lẽo từ tận sâu trong linh hồn như có cảm tưởng chỉ cần hắn thử chạm vào liền bị đóng băng đến từng tế bào.

"Lam hỏa kia là gì thế, không ngờ có thể đối chọi lại với hỏa diễm của lập tinh cảnh"

Lý thiên vừa nghĩ như thế liền sực tỉnh, miệng khẽ lẩm bẩm:

"Đây không phải là u linh hỏa mà sư phụ cho hắn trước lúc người siêu thoát đấy chứ, thảo nào có thể đối chiến không rơi vào thế hạ phong với đạo hỏa diễm mới xâm nhập"

"AAAAA"

Cơn đau đớn bất ngờ ập đến làm hắn không kịp được phát ra tiếng hét to, mồ hôi đổ như mưa, lam hỏa tuy ngăn không cho hỏa diễm kia phá hủy đan điền của hắn, nhưng hai hỏa diễm này tranh đấu với nhau làm Lý Thiên khó không thể tả, lâu lâu lại truyền đến cảm giác đau đớn tột độ.

"Không biết ngươi từ nơi nào có được u linh hỏa, hỏa diễm đứng thứ ba trong thập chủng dị hỏa của thiên địa, nếu không chính ta cũng hết cách, nhưng thực lực của ngươi quá yếu, bản thân vẫn chưa luyện hóa được nó, u linh hỏa căn bản không ngăn được hỏa diễm kia quá một tháng"

Giọng nói lão ma tràn đầy thách thức, rõ ràng ngay cả cấp bậc như lão, thập chủng dị hỏa vẫn là tồn tại khiến lão ước ao, Lý Thiên không quản nhiều thế, lòng lo lắng nhưng cũng đã bình tĩnh được ít, hắn phân tích lời lão bồng nhủ mảy:

"Lão có cách đúng không"

"Ha ha, tất nhiên, bây giờ có hai cách,"

Lý Thiên giọng lộ vẻ khẩn trương:

"Cách gì"

Lão Mã Long vẫn bình thản nói:

"Cách thứ nhất trong một tháng, ngươi có thể luyện tới lập tinh cảnh, đủ điều kiện luyện hóa u linh hỏa, ngươi đã nắm giữ u linh hỏa thì mấy cái hỏa diễm không nằm trong thập chủng dị hỏa căn bản là trò cười trước mặt nó"

Lý Thiên khòe miệng hơi giực giực:

"Lão đùa ta hả, thôi nói cách hai đi"

Lão Mã Long giọng nói ý như, ta cũng cho là thế, tiếp tục:

"Cách hai, ta sẽ dẫn ngươi đi nhận truyền thừa của chủ nhân cũ của ta, ở đó ngài từng để lại truyền thừa một đạo kim linh hóa, cũng là một trong thập chủng dị hòa, khác với u linh hóa của ngươi, nó chỉ đứng cuối cùng nên điều kiện luyện hóa không khắc khe như u linh hóa, với sự trợ giúp của ta, ngươi hẳn có thể làm được".

Lý Thiên cau mày suy tư:

"Truyền thừa của cường giả thời đại cổ sao, ta mới chỉ luyện thể làm sao có thể làm được"

"Không cần lo, chủ nhân đó của ta người luôn tin vào số mệnh và duyên số, truyền thừa cũng vậy, không có quy định cấp bậc cũng không có bẫy rập như các mộ phần thông thường, chỉ cần có duyên ngay cả một phạm nhân cũng có thể đạt được."

Lý Thiên nghe thể vừa mừng vừa lo:

"Cũng đã mấy vạn năm rồi"

Lão Mã Long nghe hiểu ý hẳn chỉ đành nói:

"Cầu số mệnh thôi, nếu bị người đoạt trước coi như ngươi xong, ta lại phải tìm chủ nhân mới"

Lý Thiên cũng thờ dài, chỉ còn biết đặt cược vào vận khí. Tâm thần hẳn vừa thoát ra ngoài, cảm nhận đau đớn một lần nữa ập đến, Lý Thiên mày kiếm nhíu chặt, âm thanh như nghẹn trong cổ họng:

"Chúng ta phải đi nơi nào"

"Để ta tính, cửu thiên giờ thay đổi quá lớn, có rất nhiều nơi đã không còn, ta không thể định vị chính xác được."

Lão Mã Long rất buồn bực, lão căn bản không còn phân biệt được phương hướng, Lý Thiên lòng càng ngày càng gấp, chợt lóe lên suy nghĩ:

"Hay là lão nói về những nơi nổi tiếng gần đó, biết đâu ta lại nghe hay thấy qua rồi"

Lý Thiên thời gian còn ở thực phòng, cũng rảnh rỗi tìm đọc rất nhiều sách về thế giới này, như thế nên ngay khi Thẩm Phong lấy ra tiên phù hẳn liền nhận ra. Lão Mã Long nghe cũng có lý liền thử nói:

"Cách chỗ đó chín dặm là núi Bạch Đằng, đỉnh núi cao nghìn trượng, toàn thân kết tinh từ bạch bảo trắng toát tron nhẵn, ngươi thấy chưa"

"Chưa bao giờ nghe qua"

"Vậy còn hướng nam mười dặm là biển Hắc Thủy nổi tiếng vớ..."

"Khoan đã, biển Hắc Thủy, Thủy Nhật Tông, đúng rồi"

Lý Thiên vừa nghe tới điểm mấu chốt liền cắt lời lão, gấp gấp nói:

"Nơi đó cách Thủy Nhật tông bao xa"

Lão Mã Long cũng không quan tâm Lý Thiên xen ngang, nghe Lý Thiên nói liền tỉnh ngộ:

"Đúng thế nếu biết địa điểm Thủy Nhật Tông liền có thể tính ra, chỗ đó cách Thủy Nhật tông hơn trăm dặm về hướng Tây"

"Vậy nhanh lên thôi, thời gian chỉ có một tháng không biết còn kịp không"

Lý Thiên từ lo âu chuyển sang vui vẻ, nhìn thấy đường sông phía trước, tinh thần tăng lên nhiều, đang lúc muốn cất bước rồi đi thì đằng sau có tiếng người gọi hẳn:

"Lý Thiên là ngươi hả, cuối cùng cũng tìm ra ngươi, ý chuyện gì thế này"

Cương Lão Đại từ rừng cây chui ra, cả người quần áo dơ dáy, rách vài chỗ, nhìn qua cũng chịu không ít khổ sở, giờ đây hai mắt hẳn kinh ngạc nhìn quanh rồi quay sang nhìn Lý Thiên toàn thân đầm máu không nhận được kinh hô:

"Lý Thiên chuyện gì thế, ngươi không sao chứ"

Nhìn ánh mắt có chút khiếp sợ của tên kia đang nhìn mình, Lý Thiên cười khổ:

"Không sao chỉ bị thương ngoài da thôi, đừng nhìn ta, ta nào có bản lĩnh như thế, vô tình bị cuốn vào trận chiến của hai yêu thú thôi, đúng là quá thảm"

"Hai yêu thú mạnh cỡ nào mới có thể đại chiến đến mức này"

Hai mắt hắn chuyển từ người Lý Thiên đánh giá xung quanh, chép miệng không ngừng rồi liếc sang Lý Thiên với ánh mắt đồng tình, người cũng quá đáng thương rồi, nhưng ngoài miệng thì mở lời an ủi:

"Không sao, còn sống là tốt rồi"

Hắn đang nói bỗng nhớ ra gì đó, có chút khẩn trương nói:

"Ý, không phải hôm này ngươi có trận đấu sao, nhanh lên không trễ đấy"

Lý Thiên khoát tay ra về không sao, con đường tu tiên sắp tan biến rồi còn hơi đầu lo đến mấy trận tỉ thí kia, hắn liền tìm có:

"Không cần, ta đột phá đến luyện tạng cảnh rồi, không cần tham gia tỉ thí nữa cũng có thể chuyển lên ngoại môn rồi"

Cương Lão Đại hơi bất ngờ nhưng liền sực tỉnh vỗ vai hắn cười lớn:

"Ta đã đoán trước rồi, tiểu tử ngươi lợi hại như thế làm gì mà còn là luyện cốt cảnh chứ"

Nói rồi nhưng hắn vẫn tận tình khuyên Lý Thiên:

"Ta thấy ngươi vẫn nên tham gia, vị trí đầu tiên phong thường cũng rất khá đấy"

Lý Thiên mỉm cười lắc đầu, từ chối ý tốt của hắn:

"Một tháng tới ta có chút việc bận có lẽ sẽ rời khỏi tông một thời gian"

"Chà, đáng tiếc thật, ta còn muốn cùng ngươi đi di tích Phá Lô tông cơ"

Cương lão đại vuốt đầu ra về tiếc nuối, Lý Thiên lần thứ hai nghe chữ Phá Lô tông lòng liền sinh ra sự hứng thú:

"Cái đó là sao"

"Hà, hà có hứng thú sao"

Lý Thiên vừa định nói là không cũng được liền đổi ý, vì trong đầu hắn vang lên thanh âm hồ hởi của lão Mã Long

"Nhanh hỏi đi, Phá Lô tông cũng là một tông môn trung đẳng của cửu thiên, vào đó có ta ngươi bảo đảm thu được không ít, trong đó có một thanh trấn phái chỉ bảo lõi dực đao chính là một trong cửu đại thần khí, nếu vẫn còn coi như ngươi lời lớn. Tu chân phái cửu thiên giờ xuống dốc như vậy ngay cả đám tạp chủng tứ thiên cũng dám làm loạn, bảo đảm không phá được cấm chế của Phá Lô tông đâu"

Lý Thiên cũng bị lợi làm hấp dẫn bèn mở miệng:

"Đúng thế"

Cương Lão Đại cười ha ha nói:

"Di tích Phá Lô tông chính là di tích quan trọng nhất trong Việt Quốc, mỗi trăm năm mới mở một lần, mỗi lần chỉ cho phép hơn trăm người đi vào, mà tất cả đều phải từ luyện thể trở xuống, đây chính là một hội cơ hội tạo hóa của chúng ta"

Lý Thiên nghe xong mặt liền vui vẻ vì trong đầu hắn giọng lão Mã Long đang cười lớn:

"Ha ha, lũ kia vẫn chưa phá được cấm chế Phá Lô tông, lần này ngươi lời to rồi"

Cương Lão Đại thấy Lý Thiên có vẻ quan tâm liền mở miệng mời:

"Muốn tham gia không"

Lý Thiên vừa định gật đầu liền có suy nghĩ:

"Sao ngươi lại nói cho ta"

Cương Lão Đại cười ngây ngô:

"Có sao, ta muốn tìm đồng bạn cùng giúp đỡ lẫn nhau, nên nhớ vào đó bao gồm tất cả tông môn của cả Việt Quốc, có rất nhiều phe phái đối địch với Thần Long tông chúng ta, vào đó càng nhiều người càng tốt không phải sao, he he ta trong tông cũng không quen nhiều người lắm"

Lý Thiên cũng không quản được hần nói thật hay không nhưng Phá Lô tông hần phải đi mới được, đợi một trăm năm quá lâu, Lý thiên nhủ mảy:

"Thần Long tông ta có mấy danh ngạch, không phải tất cả đều sẽ chia cho các luyện thể đỉnh phong sao"

Cương Lão Đại nháy mắt với hần, cười nói:

"Đúng thế, Phá Lô tông hai tháng sau mở ra, một tháng sau tông môn sẽ mở đợt tuyển chọn, tông ta chỉ có năm danh ngạch, mỗi lần đầu cạnh tranh rất kịch liệt."

Lý Thiên càng nghe càng thấy khó hiểu:

"Ta chỉ mới tiến vào luyện tạng cảnh không lâu, làm sao người nghĩ ta có thể qua"

Cương Lão Đại chỉ chỉ cái tai của mình cười nói:

"Ta có linh cảm rất tốt, lần đầu gặp người cái tai của ta liền giật giật có nghĩa là người rất đặc biệt"

Lý thiên nửa tin nửa ngờ:

"Người chỉ vì như thế liền mời ta"

Cương Lão Đại cười khổ:

"Ta nói thật với người ta là đệ tử nội môn, bữa đó chỉ đến xem thi đấu mà thôi, lý do ta tiếp cận người vì ta có một cảm giác làm bạn với người sẽ có ngày cứu ta một mạng"

Cương Lão Đại vò đầu bứt tai không biết nói sao:

"Nên ta mới muốn giúp người, còn về chuyện mời người đi cùng là do thoáng lướt qua trong đầu thôi, lúc sau ta liền hối hận nhưng nhìn người tăng tiến nhanh như thế biết đâu lại có hi vọng"

Lý Thiên dở khóc dở cười nhìn hần cũng không biết thật giả ra sao, nhưng Phá Lô tông hai tháng sau Lý Thiên thấy vẫn nên cố gắng một lần, liền xoay người chấp tay hướng Cương Lão Đại cười nói

"Cảm ơn, ta chắc chắn sẽ có một danh ngạch trong đó, chỉ lo người thôi"

Cương Lão Đại nghe xong liền không phục la to:

"Hừ, người đừng có xem thường ta, ta tiến vào luyện tạng trước người mấy tháng rồi đấy"

Lý Thiên có chút buồn cười, nói ra tên này cũng đồng cảnh giới với hần, vậy mà còn mặt dày rủ hần đi chung, người nên lo là hần mới đúng, cạnh tranh danh ngạch không ngoa chắc chắn toàn bộ đều là luyện tạng đỉnh phong cả. Nhưng nhìn ánh mắt tự tin của hần, Lý Thiên thầm nghĩ

"Xem ra tên này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Say

Nằm ở hướng Tây Bắc của Việt Quốc là Hàn Quốc, một quốc gia nhỏ bé kẹp giữa hai cường quốc đương thời, Việt Quốc phía Đông và Càn Quốc phía Tây, địa phận toàn bộ Hàn Quốc chỉ tương đương một tỉnh của Việt Quốc, nhưng nó vẫn tồn tại ngàn năm bất diệt, mặc cho bao triều đại xung quanh thay thời đổi vận, phong chuyển biến hoá, Hàn Quốc vẫn một mực tồn tại không đổi. Người đời đồn đại, tại Hàn Quốc có tồn tại một thần thú thuộc về quốc gia, mỗi khi quốc gia lâm nguy sẽ hần lâm xuất thể dẹp tan mọi nguy nan.

Mà nơi thần thú cư ngụ, nơi mà mọi thần dân Hàn Quốc đều cung kính hết mực, ở trung tâm quốc gia nơi sừng sững một ngọn núi khổng lồ cao không thấy đỉnh, chỉ lơ mờ ẩn hiện từng đám mây lơ lửng giữa thân núi, tạo ra một khung cảnh hùng vĩ đến choáng ngợp. Lý Thiên giờ phút này đang ngồi trên tầng cao nhất của một toà lầu xưa ngay trong kinh đô Hàn Quốc, từ đây hần có thể trông thấy khung cảnh tuyệt đẹp hiếm thấy này, vô số cảm xúc xen lẫn trong lòng, hần tay nâng chén rượu khẽ nhấp một ngụm, cảm nhận cảm giác cay xè quanh quẩn khoang miệng, Lý Thiên thở ra một hơi thật dài, vô cùng cảm thán:

"Cảnh sắc như mộng ảo, lại tràn đầy khí phách, đúng là cảnh vật tạo hoá hiếm thấy".

"Trên đời có thật sự mọi cảnh vật đều do thiên địa sơ khai tạo thành"

Lý Thiên nghe giọng nói tràn đầy thương cảm phảng phất trong đầu, miệng cười nhấp tiếp một hớp rượu, một ngón tay điểm nhẹ vào bầu rượu vẩy lên một dòng nước tinh khiết, ở trên mặt bàn viết xuống mấy câu:

"Đời người hiếm có một lần sầu.

Sầu buồn trong tâm tựa hư không.

Trống rỗng che mắt đôi tầm mắt.

Mắt nhìn phương xa lòng thốn thức.

Thốn thức những khắc thời xưa cũ.

Lòng buồn cảnh có vui bao giờ."

Cười tự giễu vài tiếng, Lý Thiên đưa ngang bầu rượu như kính chúc sinh, một ngụm một ngụm chốc hết vào trong miệng, cảm nhận cảm giác khô nóng như muốn thiêu đốt cô họng. Lý Thiên thở hắt một hơi sáng khoái, cảm giác lâng lâng lúc này làm hắn vô cùng thư thái, mọi phiền muộn cuốn lấy hắn bấy lâu nay như đều tan biến không còn.

"Đã sầu mượn rượu càng thêm sầu, trốn tránh trong men say càng khiến người u mê, người nói chẳng phải còn rất nhiều việc phải làm sao, sao giờ đây lại chạy trốn trong cơn mê mị thế này, thật làm ta thất vọng"

Tiếng nói trách cứ xen lẫn buồn bã như muốn đánh thức tâm hồn kẻ truy lạc, Lý Thiên như hiểu như không, bầu rượu nơi tay đã không còn, cả người nửa tỉnh nửa mê tựa trên mặt bàn, gương mặt thiếu niên tuấn tú tràn đầy mê mang:

"Lão nói xem có phải ông trời trừng phạt ta, mọi thứ ta làm, mọi việc ta muốn, tất cả đều như một giấc mộng, chỉ khác là con ác mộng mà ta khó có thể tiếp thu, ngày đầu đến đây ta đã từng mơ ước rất nhiều, mộng tưởng rất nhiều, nhưng tất cả chỉ là giấc mộng ngàn thu. Ha ha ha, thật là trêu người quá đáng."

Hắn bỗng cất tiếng cười to thu hút ánh mắt mọi quan khách xung quanh, tất cả đều đưa đôi mắt khó chịu nhìn tên thanh niên say khướt lão đảo bước xuống bậc thang. Một tiểu cô nương xinh xắn, nhanh nhẹn chạy lại chỗ hắn, mở miệng phát ra tiếng nói trong trẻo dễ thương:

"Khách Quan, người vẫn chưa trả tiền"

Lý Thiên đưa đôi mắt lơ mơ nhìn bóng hình hư ảo của tiểu cô nương trước mắt, từ trong túi áo móc ra một viên linh thạch đưa tới, dưới ánh mắt khiếp sợ của chúng nhân liền bước ra khỏi cửa ẩn vào dòng người nhộn nhịp trên đường cái. Tiểu cô nương có chút run rẩy nhìn viên linh thạch trong tay, đến lúc tỉnh lại đã không thấy bóng dáng tên thanh niên kia đâu, nhưng nàng vẫn rất tận trực trách chạy theo hô lớn:

"Khách quan, chờ đã, tiền thôi của ngài đây"

Nhưng rất nhanh tiểu cô nương liền bỏ cuộc trong dòng người đông đúc trên đường, thất vọng quay về quán, cầm viên linh thạch luyến tiếc đưa cho cha nàng, trông thấy vẻ mặt cười như đoá hoa cúc của lão nhân đã gần lục tuần này, lại nhìn ánh mắt hâm mộ của khách nhân trong quán, bất giác trong lòng tiểu cô nương tràn ngập hiểu kỳ về thanh niên nọ:

"Tên say sin khi nãy là tiền nhân sao, mọi người có vẻ rất ngưỡng mộ, ngay cả cha cha cả ngày nhắc nhó lại thay đổi lớn như vậy."

Lý Thiên không biết chỉ một hành động nhỏ của hắn liền dẫn phát sự hiếu kỳ của một tiểu cô nương ngây thơ, hắn lại càng không ngờ tiểu cô nương đó về sau lại vì thế mà tiến vào con đường tu tiên thành tựu một đời nữ đế mạnh nhất thập tinh cửu vực.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Vấn Đề Nan Giải

Lúc Lý Thiên tỉnh dậy thì trời đã sáng, từng tia sáng ảm áp xuyên qua mái ngói đỏ nát phía trên chiếu xuống mặt đất bụi bặm bên dưới, Lý Thiên đưa mắt nhìn quanh, đầu đau nhức không thôi, miệng đắng chát cực kỳ khó chịu. Nhớ lại hành động hôm qua mà thốn thức trong lòng, hắn hiếm khi say nhưng một lần say liền quên cả trời đất.

Lão đảo bước ra khỏi cổng nhìn lại không biết mình trong lúc mơ màng thế nào lại tìm ra một ngôi chùa bỏ hoang tá túc qua đêm, xem ra vẫn không say đến mức bả đầu ngủ đó. Từ trong đầu lại truyền đến cảm giác đau nhức dữ dội, kết hợp với cảm giác thiêu đốt dưới đan điền, Lý Thiên mặt lúc đỏ lúc trắng, lòng than khổ không thôi:

"Lần sau phải uống có chừng mực mới được"

Vừa ra khỏi đại môn liền phát hiện mình đã rời khỏi thành, ngôi chùa này nằm phụ cận ngoại thành, cây cối um tùm bao phủ xung quanh, Lý Thiên khát khô cả họng, ý nghĩ đầu tiên loé lên trong đầu là phải đi tìm nước uống.

Thuận lợi tìm được một con suối nhỏ, uống nước, rửa mặt, sửa soạn một phen, Lý Thiên mới thoải mái chút ít nhưng cơn thiêu đốt dưới đan điền lại bùng lên làm Lý Thiên đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhìn sắc trời còn sớm, có vẻ nên nhanh chóng đi đến địa điểm đã định, Lý Thiên nhìn về ngọn núi phương xa ẩn trong màn mây mù, lòng khẽ động:

"Lão Mã Long, lão có chắc là nơi đó không"

"Hừ, ta nào rảnh mà nói dối người, ngọn núi đó chính là do chủ nhân tạo ra làm mộ phần cho người"

Hít sâu một hơi, Lý Thiên bị lời nói của lão làm cho khiếp sợ, người đó rốt cuộc mạnh đến trình độ nào mới có thể làm được như vậy, dời núi lấp sông, hấn tưởng chỉ có trong mấy câu châm ngôn, nhưng xem ra ở thế giới này điều càng không thể thì lại càng có thể rồi.

Mất mấy ngày thời gian Lý Thiên cuối cùng cũng đã tới gần chân núi, ở đây không có một cành cây ngọn cỏ nào, Lý Thiên nhìn ra xa cách đây không xa là một ngọn đồi nhỏ trắng toát như ngọc, như nhớ ra gì đó, hấn thử nói:

"Lão xem phía kia có phải cái núi Bạch Đằng gì lão nói bữa trước không"

"Không giống lắm, nhưng chất liệu thì có vẻ là như nhau"

Lý Thiên xem lão Mã Long có vẻ không dám chắc nhưng hấn có thể suy đoán đó chính là núi Bạch Đằng lão từng nhắc đến, xem ra thời gian có thể làm thay đổi nhiều thứ, ngọn núi cao cả vạn dặm khi trước giờ cũng chỉ là một ngọn đồi, cảm khái thì cảm khái, Lý Thiên dời mắt nhìn lên đỉnh núi phía trên ẩn trong tầng mây mù.

"Duy chỉ có ngọn núi này không thay đổi, đúng là kỳ vật vượt cả tạo vật của thiên địa"

Lý Thiên nghe theo chỉ dẫn của lão Mã Long, bắt đầu đi xung quanh xem xét chân núi, chân núi to lớn đường kính bằng cả một toà thành trì, Lý Thiên dù chạy hết tốc lực không ngừng nghỉ một phút nào cũng phải mất độ khoảng hai ba ngày mới đi hết được. Ngay lúc hấn đang chạy thì bên tai vang lên giọng nói quen thuộc:

"Dừng lại là nơi này"

Lý Thiên rất tin tưởng lão Mã Long, liền dừng bước chân, đối diện hấn là một vách núi khá bằng phẳng chỉ lổm chổm nhiều viên đá nhỏ, Lý Thiên làm theo lời lão Mã Long, tiến lại gần đưa tay sờ trên vách đá kia lần mò qua lại, tay vừa chạm vào một mảnh đá nhô lên bất kỳ thì trong đầu vang lên thanh âm:

"Ồ hướng Bắc có một viên đá hình ngọn lửa kia, hướng nam kia kia, viên đá hình giọt nước, đó đó đúng rồi"

Tuy có lão Mã Long chỉ dẫn Lý Thiên cũng mất một lúc mới tìm ra, mất cả mấy tiếng thời gian Lý Thiên mới tìm thấy đủ năm viên đá hình dạng ngũ hành, cứ mỗi lần như thế hấn đưa tay ấn vào thì viên đá liền chìm vào vách động, đến giờ hấn mới để ý năm viên đá này nếu nối lại với nhau thì được một vòng tròn hoàn hảo, nhưng khi ấn xuống viên thứ năm thì không có bất kỳ biến hoá nào phát sinh, Lý Thiên nhủ vậy thì thôi về nghỉ hoặc:

"Sao lại thế, đủ ngũ hành rồi mà"

"Không vẫn còn thiếu, còn bốn nguyên tố diễn sinh nữa, mau tìm đi"

Cả hai căng mắt tìm hoài nhưng không tìm ra bất kỳ viên đá nào mang hình dạng các nguyên tố kia, lòng căng thẳng càng làm mất tập trung, Lý Thiên cơ hồ lục tung mọi viên đá xung quanh, tất cả đều thử một lần nhưng đều thất bại. Chán nản ngồi bệt ra đất, ngay khi ngồi trên đất nhìn lên, Lý Thiên hai mắt bỗng loé sáng như nhìn ra gì đó, trên tay cầm lấy một viên đá, ở phía năm lỗ hổng trên vách đá nổi lại thành một hình tròn. Miệng khẽ lầm bầm:

"Ngũ Hành tương sinh tương khắc, nếu bốn nguyên tố kia là nguyên tố diễn sinh vậy chúng phải từ ngũ hành mà sinh ra, băng từ thủy mà ra, băng gần hoá mà tan chảy trở lại thành thủy"

Lý Thiên vừa nói vừa dùng viên đá chỉ vào vết lõm hình giọt nước kéo thành đường nối với hình ngọn lửa đối diện, sau đó đưa tay từ hình thổ nguyên tố về một đường chuyển sang hình thủy nguyên tố.

"Nham Thạch từ thổ nguyên tố kết hợp hoá nguyên tố mà sinh ra cuối cùng bị nước làm nguội trở lại thành thổ nguyên tố"

Ngay khi Lý Thiên vẽ xong thì hai đường kẻ hấn vừa vẽ bắt đầu sáng lên một xanh một cam, đường màu xanh là đường thẳng nối thẳng hai hình thủy và hoả, còn đường màu cam bắt nguồn từ hoả theo vòng tròn nối với thổ rồi chuyển thành đường thẳng kéo đến thủy nguyên tố. Lý Thiên nhìn xem biến hoá

trên vách đá mà lòng vui mừng, nhưng ngay sau đó hần liền đau đầu:

"Phong và lời hai loại này hình như đầu có liên quan gì đến ngũ hành".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bộ Xương Thần Bí

"Sao rồi, không có tiến triển gì sao".

"Hài, đúng là không nghĩ ra được gì, lão có kiến giải nào không".

Lý Thiên thật đúng là hết cách, nghe lão nói thế hình như nghĩ ra biện pháp nào đó, liền mở miệng hỏi. Trong đầu hần, lão Mã Long rất từ tốn nói:

"Phong, lời tuy không do ngũ hành diễn sinh ra nhưng chúng cũng không thể thoát ly khỏi ngũ hành, ngũ hành tạo thế giới, vậy phong lời nằm trong đó có thật thoát được quy luật ngũ hành."

Lý Thiên nghe như hiểu như không, có gật đầu rồi lại lắc đầu, cả người chìm vào thời khắc vi diệu, toàn bộ tinh thần như tập trung vào từng câu từng chữ trong đó, Lý Thiên nhìn lên vòng tròn trên vách đá, thần tình thay đổi hoàn toàn, cả người hai mắt hần tập trung liền phát hiện trong vòng tròn ngũ hành không ngờ vẫn còn hai viên đá nhỏ lồi lên khỏi bề mặt. Hai viên này hần cũng từng thử nhưng không có tác dụng, liệu có phải.

"Phong, lời tuy không từ ngũ hành mà sinh nhưng nó luôn tồn tại trong ngũ hành, là thế sao"

Lần này khi Lý thiên chạm vào, hai viên đá không ngờ sáng lên hai màu xanh và lục rồi từ đó toả ra các đường nối lấy các hình ngũ hành xung quanh, dưới ánh mắt kinh ngạc của hần, các đường này vừa chạm vào các nguyên tố ngũ hành liền đổi màu theo nguyên tố đó đó rồi không dừng lại, tiếp tục đi tiếp nối ra khắp bề mặt vách đá, cuối cùng kết thành hình dạng một cửa động.

Từ bên trong vách đá vang lên thanh âm lộc cộc, rồi hình cửa động kia ở giữa xuất hiện một khe hở từ từ tách ra. Đến khi cửa động mở ra hoàn toàn, Lý Thiên trông thấy bên trong chỉ thuần một màu đen đáng sợ, rồi như có một cơn cuồng phong thổi vào trong động cuốn theo quần áo hần tung bay phấp phới, nhưng Lý Thiên cũng không ngừng bước chân, từng bước tiến vào, đến khi thân hình hần đã hoàn toàn bước qua cửa thì cửa động đằng sau cũng dần khép lại mang theo ít ánh sáng sau cùng dần biến mất, đến khi nó khép hoàn toàn thì toàn thân Lý Thiên đã bao trùm trong bóng tối.

Cười khổ một tiếng, nhưng cảnh tượng này hần đã từng gặp, lòng cũng không hoảng hốt, chỉ bước chân tiến về trước, nhưng khi vừa đặt bước đầu tiên xuống nền đất, Lý thiên liền hứng thú nhìn sang bên trái, ở đó đột nhiên nổi lên một đốm lửa vàng rực lơ lửng trong không trung, soi sáng thông đạo hần đang đứng, và cứ thế theo mỗi bước chân của Lý Thiên đều xuất hiện một ngọn lửa như vậy kéo dài liên tục.

Lý thiên không nhanh không chậm bước đi, vừa bước vừa đưa mắt nhìn quanh, lòng hiếu kỳ nói:

"Nơi này cũng thật thần kỳ, lão Mã Long chúng ta cứ đi theo đường này sao"

"Chắc là thế"

Nghe ra thanh âm có vẻ đáng ngờ của lão, Lý Thiên nhún mày, lòng hơi trầm xuống:

"Lão không biết nơi này"

"Thật đúng là nửa biết nửa không, ngày chủ nhân thiết kế nơi này, ta còn chưa sinh ra linh tính, do đó có rất nhiều ký ức không trọn vẹn, nhưng ta tin chắc kim linh hoá chính là trong này, mấy đốm lửa đó đều chứa khí tức kim linh hoá, điều này ta không thể nhìn lầm được"

Lão Mã Long cười xấu hổ càng làm Lý Thiên như muốn phát điên nhưng rồi cũng không phát tác, chỉ có thể thờ dài bỏ xuống, đúng thế nguy hiểm thì sao, nó còn không phải là nơi hần buộc phải tới sao, lão cũng không nói dối hần, lão chỉ nói kim linh hoá ở đây, lão cũng không nói là biết hết mọi ngõ ngách trong đây, tất cả chỉ là do hần huyền tưởng ra mà thôi.

Lý Thiên đi rất từ tốn, mỗi bước đi đều rất cẩn thận, từ khi vào đây hần ước tính đã hơn mấy canh giờ nhưng phía trước vẫn một màu tối đen, lại đi thêm mấy trăm mét, Lý Thiên chợt dừng bước chân, ở trước mắt hần lại xuất hiện một bộ xương người, có vẻ đã có người tới đây trước hần. Lý Thiên cũng không dám tới gần, mọi chuyện đều có thể xảy ra nên hần vẫn luôn cảnh giác, nhưng bộ xương này lại nằm chắn ngang lối đi của hần, thông đạo này rất hẹp, hần muốn đi tiếp bắt buộc phải bước qua bộ xương này, Lý Thiên phân vân trong lòng, tâm niệm khẽ động liền hỏi ý kiến:

"Lão Mã Long, có kiến nghị gì không"

"Hừm, ta cũng không chắc, rất đáng ngờ, ngươi hãy cầm đao động vào bộ xương, nếu có vấn đề ta liền phát hiện ra"

Lý Thiên tay vuốt chuôi đao hơi chần chừ, nhưng rất nhanh liền làm theo, tay chỉ đao điểm nhẹ vào khung xương kia, chỉ cái chạm nhẹ liền làm bộ xương vỡ ra vỡ số mảnh, mảnh xương vừa rơi xuống liền tan thành bụi mịn trải đầy mặt đất. Lý Thiên cũng không bất ngờ, năm tháng quá lâu, trừ khi là cường giả thông thiên như mấy vị bị vấy trong ảo cảnh của Thủy Nhật tông, nếu không hầu như đi cốt đều khó thoát khỏi quy luật thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Hồi Ức Cửu Thiên Sụp Đổ

Ngay lúc Lý Thiên tưởng như đã kết thúc thì từ đám bụi trắng bên dưới bốc lên một luồng khói trắng dần huyền hoá thành một hình người đang ôm đầu trông rất đau khổ. Lý Thiên bị tình cảnh đột ngột phát sinh làm cho bất ngờ giây lát, nhưng rất nhanh hắn liền phản ứng, nhón chân nhảy lùi ra sau, cảnh giác nhìn bóng người này.

"Không cần lo lắng, đây chỉ là một phần chấp niệm mà thôi, cường giả phá thiên cảnh trở lên thần thức rất cường đại, thông thường sau khi chết sẽ biến mất, tuy nhiên đôi khi do oán khí quá mạnh mà hình thành chấp niệm như vậy, chấp niệm tồn tại lâu ngày có thể chuyển thành ma anh, nhưng xem ra đây vẫn chỉ là chấp niệm, dù tồn tại lâu như vậy vẫn không thành ma anh, chẳng lẽ không đủ linh khí?"

Lý Thiên nghe xong liền an tâm thở phào một hơi, nghĩ nghĩ gì đó, lòng vừa động liền nói:

"Mới vào cửa lão không thấy linh khí như bị hút vào trong đây sao, ta đoán trong đây từ trước đã không còn linh khí, nên khi vừa mở cửa linh khí bên ngoài đều lũ lượt kéo vào."

"Không thể nào, trong đây không thể nào không có linh khí được, quá vô lý, chẳng lẽ có thứ nào đó hút mất?"

Nghe ra giọng nói hồ nghi của lão Lý thiên cũng đành lắc đầu, lão không nghĩ ra càng không nói đến hắc, Lý Thiên đang lúc muốn hỏi gì đó thì bóng hình kia đang ôm đầu nãy giờ, bỗng mờ đi mất tràn ngập hoảng sợ nhìn Lý Thiên, rồi từ miệng phát ra tiếng rào rú đáng sợ:

"Không được ta không thể chết, cửu thiên sụp rồi, sụp đổ rồi, cửu đại ma quân đã vẫn lạc trong vô linh chiến trường, Thất đại yêu vương cũng tán thân trong hư vô giới, thập đại thánh tổ càng bị đánh vào luân hồi, chúng ta đã thất bại sao, vạn linh cửu giới sẽ chết hết sao".

La hét rồi, hắn lại hoảng sợ nhìn lên trên, ở trần nhà không biết từ khi nào xuất hiện những hình ảnh vô cùng chân thật như được nhìn bằng chính đôi mắt của bóng hình kia. Lý Thiên vừa nhìn lên theo liền cứng đờ cả người, trên trần kia như chiếu một bộ phim về tận thế, chỉ thấy trên bầu trời, từng vì sao truy lạc đang rơi rụng khắp trời đêm, mặt trăng to lớn trên kia đang đang vỡ tung thành vô số mảnh, từng mảnh vụn hoà theo dòng sao như vô vàn sao chổi lao xuống mặt đất bên dưới, nổ tung thành vô số ánh lửa ngập trời, cả trời đất như bao trùm trong màu đỏ của lửa, của sự chết chóc, khắp nơi cơ hồ đều là thanh âm hò hét, âm thanh thê lương tuyệt vọng, bi ai, đau khổ tột cùng, tất cả đều truyền vào trong tai Lý Thiên, làm tâm hồn hắn rung động thật sâu.

Rồi bóng hình kia lại quay đầu về một hướng, hình ảnh trên trần cũng thay đổi theo, chỉ thấy ở đó, không gian bắt đầu xuất hiện vài vết nứt, từ nhỏ hoá dần thành lớn kéo dài đến hết tầm mắt, cứ như bị người bổ một đao chém ngang chân trời chia cắt mặt đất và bầu trời, từng mảng không gian không ngừng rơi xuống vỡ tan trong không trung, hình thành vô số đóm hư không xen lẫn, các đóm này càng lúc càng lớn, liên tục to lên liên kết lại với nhau thành một vực ngoại tối đen như mực.

"Không, không, tới rồi, là chúng nó, chạy, phải chạy,"

Bóng hình kia như nhận ra thứ gì đó ẩn sâu trong hư không kia, mặt tràn ngập hoảng sợ khôn cùng, quay người chạy đi, nhưng vừa bước liêu xiểu vài bước thì hắn lại đưa mắt vội vã nhìn lên không trung, xung quanh liên tục vang lên tiếng kêu vui mừng:

"Là ngũ đại Thiên Đế, bọn họ đến rồi, chúng ta sống rồi!"

Trên bầu trời xuất hiện năm đạo độn quang từ phương xa chớp động trong không trung như bè con không gian mà đi. Năm đạo độn quang này nháy mắt đã xuất hiện cạnh vết đứt gãy không gian không lồ kia, phân biệt chia làm năm người đứng sừng sững vai với nhau.

Năm người trên không trung chia làm năm hướng bắt đầu kết thủ ấn, theo ấn pháp ngày càng nhanh, linh khí khắp trời đất như được dẫn dắt tụ hội bao bọc quanh năm người họ, linh khí tụ tập ngày càng nhiều, dần hoá thành thực chất hình thành nên năm cây cột chống trời không lồ xuyên qua cả tầng mây đen, uy áp đáng sợ đến nỗi làm bóng người kia năm thóm xuống đất không ngừng run rẩy, từ chân cột bắt đầu xuất hiện vô số ký tự kỳ lạ chạy dần lên xoay vòng xung quanh thân cột, mỗi ký tự như ẩn chứa sức mạnh cấm kỵ của thiên địa, theo đó khiến không gian chấn động càng thêm kịch liệt làm cả vùng phía xa vụn vỡ không rõ hình dáng, ngay cả tầm mắt của một cường giả như bóng người kia cũng không cách nào nhìn ra phương xa đang diễn ra điều gì.

"Đó là Ngũ Hành Trấn Thiên Trận, lấy thân làm tâm trận, mượn thần khí làm vật dẫn, dẫn linh khí toàn bộ thiên địa kết thành trận pháp, tập hợp thiên mệnh cửu thiên đại đạo tạo thành một kích huỷ thiên diệt địa, ngũ đại Thiên Đế muốn muốn đồng quy vu tận với hư vô tộc rồi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 67: Thiên Ma

Hình ảnh lại chợt thay đổi, bóng hình kia quay sang sợ hãi nhìn một hướng, ở đó bỗng chốc xuất hiện một mảnh vỡ hư không tối đen như mực, trong đó hiện lên hai đốm sáng đỏ tươi như máu làm kinh sợ mọi người xung quanh:

"Là thiên ma, có thiên ma lọt lưới".

Thiên Ma chớp mắt đã xuất hiện, hình dạng một con sói toàn thân đều như cùng màu với hư không sau lưng nó, duy chỉ nổi bật cặp mắt đỏ tươi đến dọa người. Hình ảnh đến đây bỗng đứt quãng liên tục như một đoạn phim bị lỗi không ngừng lặp đi lặp lại, cuối cùng hình ảnh trên trần cũng dần biến mất, nhìn lại bóng hình kia cũng đang tan biến, hóa trở lại thành luồng khói trắng tiêu tan trong không khí.

Lý thiên thu hết tất cả vào tầm mắt, lòng thần thức không thôi, vừa muốn cất bước thì hai mắt hắn liền mở to nhìn trước mặt, trong bóng tối phía xa, hắn vậy mà vẫn nhìn rõ hình dạng một con sói còn đen tối hơn cả bóng tối xung quanh, đôi mắt đỏ tươi quen thuộc kia Lý Thiên chỉ vừa mới trông thấy, giờ đây lại trở thành con ám ảnh của hắn ngay lúc này.

Lý thiên nhìn mà lòng như chìm xuống đáy cốc, như đại khái đoán ra mọi chuyện, mặt cười như đưa đám:

"Lần này chết thật rồi".

Con sói trước mắt Lý thiên không cần nghĩ cũng biết đây là Thiên Ma mà những người kia nói đến, Cửu Thiên sụp đổ rất có thể liên quan đến bọn chúng, tồn tại cỡ đó Lý thiên hẳn sao lại xui xẻo gặp phải thể này, nhìn Thiên Ma đang dần tới gần, Lý Thiên run sợ cả người nổi toàn da gà, mồ hôi lạnh đổ như mưa nhưng hắn cũng không muốn bỏ cuộc, tay cầm đao nắm thật chặt, hắn biết cho dù muốn quay đầu chạy cũng không còn đường chỉ có thể chính diện đối mặt.

Thiên Ma dưới ánh sáng từ đốm lửa bên thông đạo chiếu rọi ra hình dạng một con sói như khai sinh từ một loại vật chất đen bí ẩn nào đó, nhìn qua cũng không có uy áp cường đại nào, càng không làm người khác sinh ra sợ hãi trong lòng, chỉ có đôi mắt đỏ bất thường kia như muốn nuốt chửng linh hồn người khác làm Lý thiên sợ hãi từ sâu trong linh hồn, mắt nhìn căn bản không dám nhìn vào cặp mắt đỏ kia.

Thân hình Thiên Ma chớp tắt qua lại rất thần kỳ, Lý Thiên căn bản không nhìn ra được cách di chuyển của nó, ngay khi lần nữa hiện ra dưới ánh lửa, Thiên Ma tiếp tục biến mất, Lý Thiên tay cầm đao cảnh giác nhìn bốn phía cũng không thấy bóng dáng nó đâu.

Rồi bất chợt trước mặt hắn xuất hiện bóng dáng Thiên Ma như quỷ mị đột ngột xuất hiện chỉ cách hắn chưa đầy một tấc, nó mở chiếc miệng to lớn nhưng không có răng nanh sắc bén dữ tợn, mà nhìn qua như một hố sâu khổng lồ như muốn hút đi tất cả từ linh hồn đến thể xác của Lý Thiên. Ngay trong khoảng khắc đó, Lý Thiên dường như không còn có thể suy nghĩ, mọi giác quan gần như mất đi toàn bộ cảm giác, hắn có thể cảm giác từ vong đang đến gần, nhưng Thiên Ma kia bỗng ngừng lại, lần nữa biến mất, xuất hiện trở lại đã cách hắn rất xa ẩn sâu trong bóng tối, đôi mắt đỏ kia như sợ hãi nhìn vào thanh đao Lý Thiên đang giơ ngang trước ngực. Lý thiên từ chỗ chết tìm được đường sống, cảm giác như mới dạo một vòng địa ngục trở về, nhìn xem phản ứng của Thiên Ma, hắn liếc nhìn thanh đao trên tay:

"Chẳng lẽ nó sợ ma đao này"

Lý thiên thử giơ ma đao chỉ về hướng Thiên Ma, quả nhiên vừa thấy hành động của Lý Thiên, Thiên Ma như đã chuẩn bị từ trước, liền biến mất không còn bóng dáng, Lý Thiên tuy đã lờ mờ đoán ra, nhưng lòng vẫn chưa hết đề phòng đưa mắt nhìn quanh, một lúc lâu sau cũng không có động tĩnh nào nữa, hắn mới thở ra một hơi thật dài, xem ra thoát được một kiếp. Lòng nghi hoặc không thôi:

"Lão Mã Long trốn đâu rồi, cứ tới thời khắc ta gặp nguy hiểm là không thấy bóng dáng lão đâu"

"Ặc người còn nói ta, cái thứ đó quá đáng sợ, chỉ nhìn vào cặp mắt của nó ta liền có cảm giác như bị hút vào đó, ta làm sao dám lộ mặt cơ chứ"

Lão rất là oan ức nói, Lý Thiên nghe ra liền bất đắc dĩ với lão này, chỉ đành hỏi tiếp:

"Ta thấy con Thiên Ma hồi này hình như rất sợ lão mà, rốt cuộc là sao thế"

"Cái này, người hỏi ta ta biết hỏi ai, cái thứ đó là lần đầu tiên ta thấy đấy".

Nghe giọng nói tràn đầy mê mang của lão, Lý Thiên cũng không nghe ra lão có ý đồ dấu diếm, lòng càng thêm khó hiểu, nhưng hắn cũng không có nhiều thời gian, tranh thủ lúc Thiên Ma kia bị ma đao hù sợ phải sớm thoát khỏi thông đạo này thôi.

Lý Thiên lần này không còn dám hạn chế tốc độ, mở ra lực lượng toàn thân chạy như bay trong thông đạo, thông đạo rất dài, Lý Thiên chạy thêm mấy tiếng đồng hồ mới tới được điểm cuối, ở đây có một cửa đá tròn to lớn chặn mất đường đi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 68: Không Gian Kỳ Bí

Cửa đá nhìn qua không có gì đặc biệt, Lý thiên vừa chạm tay vào thì trên cửa đá xuất hiện một hàng chữ:

"Đời người nhân thế dục niệm vô biên, con đường tu tiên vạn đạo xa xôi, tâm niệm muốn thuở lưu giữ chốn hồng hoang, chí cao vô thượng chỉ cầu số mệnh, mệnh trời hay mệnh ta, người chọn mệnh nào"

Lý Thiên cau mày suy nghĩ, đây là gì thế, một câu hỏi sao, tin vào số mệnh hay tin vào bản tâm. Lý thiên nhìn liền cười khẽ, không có bút, hắn đành cắn đầu ngón tay, hóa máu thành mực trên cửa đá vẽ lên một chữ:

"Tâm".

Cửa đá lần nữa xuất hiện dòng chữ:

"Tại sao lại chọn".

Lý thiên từ tốn viết xuống:

"Tại sao phải chọn, không muốn chọn liền chọn, mệnh trời hay mệnh ta có quan trọng, tự hành theo bản tâm có chắc đã là nghịch mệnh, tu tiên là nghịch mệnh mà đi nhưng số kiếp liệu có thoát khỏi vận mệnh, cứ tùy tâm mà làm, là thuận mệnh hay nghịch mệnh cứ để thiên đạo phán xét".

Cửa đá hồi lâu mới xuất hiện một hàng chữ:

"Ha ha, tiểu tử thú vị lắm, tùy tâm mà làm sao, thế mới là ma tu chúng ta, được tiểu tử người có thể qua".

Theo dòng chữ cuối hiện ra, cửa đá lấy mất thường dần trượt sang bên để lộ ra con đường phía trước. Lý Thiên neho mắt nhìn vào, từ đây hắn có thể thấy được vài tia sáng le lói ẩn trong bóng tối. Phía trước hắn là có vật nào đó phát ra ánh sáng này. Lý Thiên chậm rãi bước đi nhưng trong đầu hắn lại đang đối thoại với lão Mã Long:

"Chủ nhân cũ của lão chưa chết sao, trả lời kiểu đó như chính ta đang nói chuyện với người sống vậy"

"Không đâu, ngài chết lâu rồi, đó chỉ là một đạo thần niệm được phong ấn trong cửa đá kia mà thôi, cửa đá mở ra rồi thì đạo thần niệm cũng tan biến theo"

"Thật là thần kỳ"

Lý Thiên âm thầm ca thán trong lòng, thế giới này đúng là còn quá nhiều điều hắn còn chưa biết hết. Lý Thiên đi tiếp không xa liền cảm thấy ánh sáng kia ngày càng mạnh, nhìn qua như ánh sáng mặt trời nhưng hắn biết bản thân đang ở trong một ngọn núi làm sao có ánh sáng mặt trời ở đây được.

Không mất bao lâu, Lý thiên liền ra khỏi thông đạo, đập vào mắt hắn là một khu rừng xanh tuyệt đẹp, cây cối um tùm phát triển, trên cao là bầu trời xanh bát ngát, mặt trời đang mờ khuất dưới rừng mây trắng, lóe lên vài tia sáng làm lóa đi tầm nhìn của hắn. Lý Thiên như phát mộng, cảm giác giống đang ở trong một ảo cảnh liền vô thức hô lên:

"Lại lạc vào ảo cảnh nữa sao".

"Ảo cảnh cái đầu người đấy, đây là hiện thực, mọi thứ ở đây đều là thực".

Lão Mã Long lời nói như đánh thức Lý thiên, hắn như người trong mơ vừa tỉnh liền cười khò:

"Nhìn kiểu gì cũng không nghĩ ra trong núi lại có một tiểu thiên địa như vậy, nhưng mặt trời và mây xanh trên kia là sao".

"Đừng cái gì cũng hỏi ta như thế, người phải có tinh thần tự tìm tòi học hỏi đi chứ"

Lý thiên đầu to như cái đầu, lão này xem ra cũng không biết gì rồi, Lý Thiên mệt mỏi tìm một con suối ngồi nghỉ ngơi một lát, cảm giác bụng đói cồn cào, chắc cũng mấy ngày không bỏ bụng, hắn vừa liếc nhìn xuống suối liền mừng rỡ, suối nước trong vắt kia hiện rõ từng đàn cá tung tăng bơi lội, mỗi con như đang vui đùa trong nước, lâu lâu bắn người lên không trung vẽ thành những đường cong tuyệt đẹp, nước theo đó bắn sang hai bên, bắn cả lên mặt Lý Thiên, nhưng hắn không bận tâm, đưa tay vuốt nước trên mặt, hai mắt nhìn mấy con cá kia thành mấy xia cá nướng thơm ngon.

Tay đưa ra mép lau đi nước miếng bên miệng, le lưỡi liếm bờ môi khô khốc, Lý thiên từng bước lại gần con suối xoa tay nói:

"Nào nào, mấy bé ngoan, ngoan ngoan giao mình cho đại gia ta đi, bảo đảm không làm các người đau đớn"

Nhìn tướng ngon ả, nhưng rất nhanh Lý Thiên liền cảm thấy vô vọng, mấy con cá này còn nhanh hơn cả yêu thú cấp bốn Lý Thiên từng gặp, nhanh đến vô lý, ngay khi hắn tưởng như đã chụp được vào tay thì nhìn lại đã không thấy bóng dáng, xuôi nhỏ nhiều cá là thế, mà mắt mấy tiếng đồng hồ hắn vẫn chưa thu được con nào, nhìn đám cá vẫn tung tăng bơi lội quanh chân hắn không chút sợ hãi nên có. Lý Thiên cảm thấy bị xúc phạm sâu sắc, lòng tự trọng bị dả kích nghiêm trọng, tay hắn tức thì hóa thành trào, la lớn:

"Mấy con nhãi nhép này, dám thách thức đại gia ta hả, xem trào, ưng trào thù"

Đường đường là luyện tạng cảnh mà phải dùng vũ kỹ để bắt cá, Lý thiên có thể nói là độc nhất vô nhị, từ cổ chí kim hiếm thấy. Nhưng sự thật đôi khi khiến người khác khó có thể tiếp thu, nhất là Lý thiên bây giờ càng khó tiếp thu, ưng trào thù của hắn vậy mà chỉ bốc được mấy hòn sỏi, ngay cả một cái vẩy cá cũng không có, không những thế hắn còn bị lũ cá tung người hất nước văng đầy mặt. Lý Thiên miệng méo xẹo, khóe miệng giật giật, tức giận còn hơn khi bị tên Thẩm Phong hành khi trước, trào trên tay ngày càng nhanh hơn, nhìn qua như muốn nói:

"Không bắt được một con thì thế không bỏ qua".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Mãng Xà Kỳ La

"Ha ha cuối cùng cũng bắt được một con, đừng hòng thoát khỏi tay ta".

Lý Thiên sau nửa ngày lập đi lập lại một động tác, cuối cùng cũng nhìn thấu chuyển động của đám cá kia, một khi đã nắm bắt được quỹ đạo của chúng Lý Thiên tốc độ bắt cá cũng tăng lên nhiều, một hồi luyện ưng trào thù càng thêm thuần thực.

Nhìn năm con cá được ném lên mặt đất, Lý Thiên liếm môi thèm thường nhìn chúng, sau một hồi tìm tòi, bắt lửa, xiên que, nhìn bầu trời phía trên vẫn là mặt trời chói chang, Lý Thiên cười xem ra nơi đây vẫn rất khác so với bên ngoài, nhưng lúc này hắn cũng không rảnh để tâm mấy điều đó, ngay bên cạnh hắn là năm con cá nướng thơm phưng phức, mùi hương lan toả ra xung quanh làm ruột gan cồn cào cả lên.

Lý Thiên đưa một con cá lên miệng cắn một miếng, dùng răng xé ra một lớp thịt non mềm, óng ánh mọng nước, thịt vừa nuốt xuống cổ họng hắn liền cảm thấy có một luồng linh khí xuyên qua mỗi tế bào trong cơ thể, Lý Thiên hơi nhíu mày, hắn không vận công hấp thụ nhưng cơ thể vẫn tự tiến hành sao.

Không để tâm mấy thứ vụn vặt, như vậy cũng tốt đỡ mất thời gian, Lý Thiên cứ thế chưa hết nửa giờ đã xử lý sạch sẽ, lại nhìn đồng xương rơi vãi trên đất, thâm nghĩ:

"Đám cá này ăn ngon hơn nhiều giống cá bên ngoài, đáng tiếc nếu có Lăng Nhã ở đây, với tài nấu nướng của nàng, chẳng phải hắn đã được một bữa mỹ vị rồi sao"

Cảm nhận hương vị còn vương nơi khóe miệng, Lý Thiên thôn thức nhớ về chuyện cũ mà lòng trăm mối cảm xúc

"Không biết nàng ấy sao rồi, chắc là không sao đâu, Thủy Nhật tông thần bí cường đại như vậy, vết thương như thế chẳng là gì với họ cả"

Đẹp bỏ mối bận tâm trong lòng, Lý thiên vừa lúc phui mông đứng lên thì mặt đất bỗng xuất hiện chấn động rất nhẹ nhưng ngày càng lớn hơn. Lý Thiên lòng hơi căng thẳng:

"Chẳng lẽ động đất".

"Cẩn thận có một sinh vật to lớn đang tiến sát tới đây"

Câu nói của lão Mã Long hoàn toàn đẹp tan phán đoán ban đầu của Lý thiên, nghe câu nói hắn vừa định trốn đi thì bên rừng cây bên cạnh truyền đến âm thanh gãy đổ, cát bụi tung bay tứ phía, theo hai hàng cây lớn ngã sang hai bên hiện ra thân ảnh một con mãnh xà màu đen còn to hơn cả cây cổ thụ to nhất vùng này, nó vừa xuất hiện chỉ liếc sơ qua Lý Thiên rồi nhìn chăm chăm đồng xương cá dưới chân hắn, đôi mắt xà hiện vẻ giận dữ, chiếc lưỡi thụt ra thụt vào bất ngờ phát ra tiếng người:

"Xì, xì nhân loại to gan, dám tới đây ăn trộm cá bốn xà nuôi, nguoi đúng là muốn chết".

Theo câu nói phát ra từ miệng xà thì một luồng sát khí cuồng bạo như hoá thực chất ép xuống người Lý Thiên, sát khí tràn đầy máu tanh làm hắn cực kỳ buồn nôn, mà up áp cuồng bạo thì như có vô số thanh gươm đang chém qua người làm cả người hắn vết thương chồng chất, cực kỳ đau đớn. Lý Thiên cố dời mắt quan sát, cả người không có vết thương nhưng đau đớn lan toả khắp cơ thể không phải là giả. Nếu nói uy áp của tiểu hồ như toà núi cao ép hắn thành cát bụi thì của mãnh xà kia lại như một con cuồng phong sắc bén muốn cắt hắn thành vô số mảnh.

Lý Thiên nghiêng răng, mặc cho đau đớn như muốn ngắt xiù, tay cầm đao vẫn cố nâng lên như muốn đối kháng. Mãng xà đang dùng up áp muốn ép chết Lý Thiên thì đôi mắt xà hẹp dài bất chợt mở to như có chút không tin tưởng nhìn thanh đao kia, cả người khí thế đều như thu lại, Lý Thiên cảm giác uy áp

bao xung quanh cơ thể đã tan biến, cả người như không còn sức lực xụi lơ dưới đất. Bên kia măng xà trườn lại gần hắn, dùng chiếc đuôi nhích khẽ vào người Lý Thiên, âm thanh xè xè khó nghe vang lên:

"Xì, xì này chết chưa, nhân loại này sao lại có ma đao của chủ nhân nhỉ, không lẽ là người hữu duyên ngài từng nói đến, không xong rồi, nếu hắn chết ở đây chẳng phải tại ta sao".

Măng xà vừa nghĩ tới liền bắt giác lo lắng, liên tục trườn quanh người Lý Thiên, lâu lâu lại dùng đuôi huýt nhẹ một cái, miệng xà không ngừng nói to vào tai Lý Thiên:

"Này nhân loại, tỉnh chưa".

"Nhân loại gì yếu thế, ta còn chưa gặp tên nào yếu như ngươi vậy"

"Ê, ê còn sống không đó".

Lý Thiên cả người rã rời đâu còn hơi sức đáp lời nó, nhưng khi vừa ngẩng đầu trông thấy măng xà kia đang đào hố, ý đồ chôn người dẫu xác, Lý Thiên liền sợ hết hồn, mở miệng thở hổn hển:

"Còn sống, còn sống nhân răng đây".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Giác Ngộ

Lý Thiên trong lúc măng xà lo lắng bức rức bên ngoài, hắn cũng từ chỗ lão Mã Long biết được, con măng xà này không ngờ là thú nuôi của chủ nhân nơi này. Lý thiên nghe xong nửa tin nửa ngờ nói:

"Làm sao có thể, thời gian qua bao nhiêu lâu rồi, con vật này đến giờ vẫn còn sống sao"

"Nó là Thôn Thiên măng là dị giới thú thần bất tử bất diệt, nghe đồn khi còn nhỏ nó đã có thể cắn nuốt cả một phiến đại lục, trưởng thành hoàn toàn có thể thôn phệ cả âm dương ngũ hành, nhật nguyệt tinh không, thậm chí có thể thôn phệ quy tắc thiên đạo, sinh tử luân hồi không có nghĩa lý gì với nó, nếu muốn nó liền có thể cắn nuốt cả cửu thiên cũng không thành vấn đề. Tất nhiên đây chỉ là ta nghe đồn, tuy không hoàn toàn như thế nhưng đây quả là thần thú thời hồng hoang. Thời ta còn ở với chủ nhân nó chỉ mới là con non to bằng con giun, không ngờ bây giờ đã lớn như vậy."

Lý Thiên bị thân thể con măng xà trông hơi ngốc bên ngoài làm cho choáng váng, mới nghe liền óách như vậy, đùa ta sao, Lý Thiên cười khổ trong lòng:

"Ta mới chỉ là luyện thể thôi có cần lo hết bao nhiêu quái vật đến bên cạnh như vậy không".

Lý Thiên không dám chần chờ sau khi thấy con vật to lớn kia muốn chôn hắn thật liền hô to, không biết do hô lớn động đến vết thương hay bị đã kích quá nhiều không ngờ mắt trắng dã, hôn mê tại chỗ.

Lúc Lý Thiên tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng trúc nhỏ, gió từ bên ngoài thổi vào mang theo hương vị tươi mát phả vào mặt Lý Thiên làm hắn hiếm khi có cảm giác yên bình như vậy, mọi phiền não dường như hoàn toàn tan biến. Cảm nhận có tia linh khí từ bên dưới tiến vào người lan toả toàn thân, Lý Thiên thoải mái không kìm được rên khẽ một tiếng, đến lúc này hắn mới giật mình nhìn xuống, chiếc giường hắn đang nằm lại làm bằng bạch ngọc trắng toát như tuyết, trong thân ngọc có nhiều đường mỏng như sợi chỉ uốn lượn qua lại như vật sống, hắn đếm tổng cộng có chín đường chỉ mang màu sắc khác nhau như đại diện cho chín nguyên tố của thiên địa.

Lý Thiên dù ngốc tới đâu cũng nhận ra đây không phải là vật bình thường, hắn còn bất ngờ phát hiện tinh thần tươi tỉnh thoải mái lạ kỳ, mọi phiền não bám lấy hắn bấy lâu như đều tiêu tán, Lý Thiên có cảm giác như tiến vào cảnh giới không minh, trong đầu trống rỗng khác thường, mọi ý nghĩ đều tiến vào cảnh giới vô ngã.

Bên ngoài nhà trúc là một rừng trúc tuyệt đẹp, lá trúc theo gió rơi nhẹ xuống đất, phấp phới trong cảnh sắc xanh biếc xung quanh, cách rừng trúc không xa có một khoảng đất lớn, lúc này Thôn Thiên Măng đang lười biếng nằm dài ở đó, ngay cạnh đầu nó là Huyết Sát ma đao, trên thân đao để một viên ngọc không rõ từ viên ngọc chiếu ra một bóng hình già nua, từ miệng bóng hình kia phát ra âm thanh quen thuộc:

"Tiểu xà ngươi ở đây bao lâu rồi, có biết biến hoá bên ngoài không".

Thôn Thiên Măng lười nhác lễ chiếc lưỡi chẻ đôi của mình phát ra thanh âm nhảm chán:

"Ta chỉ ở suốt trong đây nào biết cái gì bên ngoài, đến thời gian bao lâu rồi ta cũng lười đếm, mà không ngờ ma đao ngươi cũng sinh ra linh tính rồi đấy"

Bóng hình kia đúng là lão Mã Long, đạo linh của Huyết Sát ma đao, lão nghe thế liền bắt đầu nói:

"Cái gì mà không ngờ, ta vốn chính là bản nguyên thạch, còn không sinh ra linh tính sao, chỉ là sớm muộn thôi"

"Xi còn dài dòng, ta nghe nói trong chín viên bản nguyên thạch được rèn thành vũ khí, lão chính là người sinh ra linh tính chậm nhất".

Lão Mã Long nghe xong tất nhiên không phục lên tiếng cãi lại:

"Bọn họ chủ yếu dùng thần vật tế luyện, nào so được với ta tắm trong máu huyết mà tự thành linh tính, hơn cái bọn dựa vào ngoại vật kia gấp trăm ngàn lần".

Thôn Thiên Mãng cũng không thêm cãi lại lão, chỉ nhàn nhả nằm đó, đuôi lâu lâu lại đập mạnh một cái xuống nền đất bốc lên khói bụi mù mịt, đang lúc nó định nói gì đó thì đầu xà dưới đất bỗng ngẩng cao nhìn về hướng rừng trúc. Bên kia lão Mã Long cũng quay qua đó từ sớm, cả hai liếc mắt nhìn nhau, lão Mã Long nhũm mày nói:

"Không phải ta nhìn lầm đấy chứ, linh khí hình như đang tụ tập về đó".

Thôn Thiên Mãng âm trầm gật đầu, cái đầu to lớn lại lắc qua lắc lại có chút không chắc nói:

"Người không nhầm đâu ta cũng cảm nhận được".

Rồi như nhớ ra gì đó, nó liếc mắt nhìn lão Mã Long:

"Hình như chúng ta đặt tên nhân loại kia trong nhà trúc của chủ nhân thì phải"

Lão Mã Long vô thức gật đầu:

"Thì đúng thế, hấn bị thương nặng thế, không dùng giường ôn tuyền sao hấn mau hồi phục được, khoan đã không lẽ là hấn"

Giọng nói lão Mã Long chuyển từ bình thản sang hốt hoảng, bên kia Thôn Thiên Mãng liền tiếp lời:

"Ngộ Đạo".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ngộ Đạo

"Tên tiểu tử đó là thế nào thế, ta chưa từng nghe nói cảnh giới luyện thể có thể ngộ đạo bao giờ"

Thôn Thiên Mãng cùng Huyết Sát ma đạo đứng ngoài rìa rừng trúc cũng không dám tiến vào quấy nhiễu Lý Thiên, hai người ai nấy đều nét mặt tràn đầy vẻ mê mẩn. Lão Mã Long như có kiến giải:

"Luyện thể chưa luyện thành tâm hạc làm sao cảm được linh khí, ngay cả linh khí còn không nhận biết được nói gì đến đạo thiên địa, nhưng tên kia luyện thể đã có thể cảm nhận được linh khí, còn trẻ mà đã trải qua nhiều lần tai kiếp, trải nghiệm đạo của vài vị cường giả đỉnh cấp, có thể vì thế mà sáng tạo kỳ tích như bây giờ"

"Hài, đáng tiếc cho dù hấn ngộ đạo nhưng không phải luyện tâm trở lên căn bản không cách nào hấp thu linh khí, quả là vô cùng lãng phí"

Hai người đều bất đắc dĩ thờ dài, người đời ngộ đạo đều là một hồi kỳ ngộ cả đời chưa chắc đã gặp được, ngộ đạo sáng tạo công pháp, ngộ đạo luyện thành thần binh, ngộ đạo xuất thế thân đan, ngộ đạo tự thành pháp tắc, ngộ đạo đột phá bình cảnh, nhưng tự chung tất cả các lần ngộ đạo đều giúp người ngộ đạo tăng tiến tu vi vô cùng nhanh, đáng tiếc tên kia chỉ là luyện thể, không biết lần này thu được những gì. Lão Mã Long bùi ngùi thờ dài, nhưng đáy mắt vẫn mơ hồ vài tia hi vọng cùng chờ mong:

"Không biết hấn ngộ ra cái gì, thật là làm người khác mong đợi mà".

Bên cạnh Thôn Thiên Mãng nghe thế cũng gật mạnh cái đầu xà, phát ra thanh âm khó nghe:

"Xi, xi tên này quả là kỳ tài, để hấn nhận truyền thừa của chủ nhân cũng không phải là lựa chọn tệ".

Lúc hai người kia còn đang bàn tán bên ngoài thì quanh nhà trúc đã xuất hiện một con lốc linh khí không lồ xoay vòng ngày càng mạnh. Bên trong, Lý Thiên vẫn ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền không hề để tâm đến biến động xung quanh, quanh người hấn toả ra hào quang màu đen u tối, từng tia linh khí thiên địa không ngừng tiến vào cơ thể Lý Thiên.

Lý Thiên giờ đây như đang trong một giấc mơ kỳ lạ, hẳn như một kẻ ngoài cuộc đứng nhìn từng thước phim lướt qua trước mắt, đó đều là sắc thái cuộc đời của hắn, nhưng cũng có những thứ rất xa lạ.

Như lúc này đối diện tầm mắt hắn là một đoạn phim chiếu cảnh chiến trường đẫm máu, chiến trường như đang diễn ra trên một tinh cầu nào đó nằm ngoài hư không bao la, xung quanh là vũ trụ rộng lớn, các vì sao phía xa phát ra ánh sáng nhu hoà êm dịu, trong phim là một thanh niên bạch y đang quay lưng về phía hắn, đeo trên lưng một thanh đao không rõ hình dạng, bao vây thanh niên nọ là một đám sinh vật đủ loại hình dáng nhưng Lý Thiên vừa nhìn liền nhận ra, lũ chúng nó chính là Thiên Ma. Đám Thiên Ma xung quanh bắt đầu dừng động xông tới, như một con sóng thần khổng lồ cuốn trôi hết thảy mọi sự sống.

Thanh niên bạch y chỉ nhếch miệng cười, cả người bộc phát ra ma khí khủng bố, chỉ chớp lát liền hình thành một hư ảnh ma thần cao lớn, ma thần cầm đao theo chuyển động của thanh niên mà một đao bổ xuống, đao khí đen kịt cắt tan cả hư không chém ra một vết đứt gãy không lồ, vô số Thiên Ma theo một đao này liền tan thành mây khói.

Hình ảnh lại chợt tắt, hình ảnh khác lại thay đổi, trong hình là một thành phố vô cùng hiện đại, trên trời vô số chiến đấu cơ đang lơ lửng trên không, hàng loạt tia năng lượng từ các chiến đấu cơ đều bắn về một hướng, ở hướng đó, phía chân trời xa xôi có một vết nứt hư không dài cả vạn dặm, trong đó đang tuôn ra vô số Thiên Ma như phô thiên cái địa bao phủ cả bầu trời, Thiên Ma đi tới đâu nơi đó liền trở thành tử địa, cây cỏ đều khô héo, mặt đất nứt nẻ, mọi sinh vật đều như bị hút đi sinh lực, chớp lát liền hoá thành xương khô.

Thiên Ma khắp bầu trời như đàn châu chấu lao về hướng thành phố nhưng bị một vách ngăn vô hình ngăn cản, vừa chạm vào liền hoá thành khói đen bốc hơi trong không khí, nhưng chúng vẫn không sợ, như những con thiêu thân, liên tục đập mạnh vào vách ngăn vô hình kia phát ra vô số tia điện nhỏ lan tràn khắp nơi.

Hình ảnh lại chiếu tới đỉnh cao nhất của toà tháp trung tâm thành phố, ở đó có một người thanh niên đầu đội mũ che kín cả mặt, trên người khoác lên một bộ cơ giáp tối tân, một tay cầm pháp trượng, tay còn lại nắm một khẩu súng dài gần nửa cơ thể. Thanh niên đó giờ lên pháp trượng trên tay bắt đầu niệm phép, pháp trượng toả ra ánh sáng chói mắt, lấy ánh sáng pháp trượng làm khởi điểm, vô số ánh sáng khác xuất hiện liên tiếp khắp thành phố, từng tia sáng đủ màu sắc bắn thẳng lên bầu trời, xuyên qua tầng mây về nên một đồ án kỳ lạ, đồ án ngày càng sáng, dần mở ra một đại môn to lớn, từ bên trong đại môn xuất hiện một cánh tay khổng lồ đỏ rực như máu, tựa như một huyết ma nào đó sắp giáng xuống thế gian. Cánh tay kia vươn ra đâm xuyên vào vết rách hư không phía xa phát ra huyết quang ngập trời, vô số Thiên Ma vừa chạm vào huyết quang liền tan biến nhanh chóng, trong vết rách kia càng truyền ra tiếng kêu đau đớn tột cùng.

Hình ảnh đến đây lại hết, xuất hiện trước mặt hắn lại là khung cảnh rất bình yên, một chàng trai đang dựa vào một gốc cây phong đọc sách, cây phong kia êm dịu bình yên đến xao xuyến lòng người, tựa như muốn ôm ấp thanh niên nọ vào lòng mà âu yếm không bao giờ rời xa, Lý Thiên nhận thấy cảm giác của mình như thể liền cười khò, sao lại có thể nhìn một cái cây thành như vậy được. Một lúc sau, chàng trai gấp sách lại bất giác nhìn về một hướng chính diện đối mắt với Lý Thiên mỉm cười:

"Người nói số mệnh có thể thay đổi được không, ta đã thử nhưng đã thất bại, hi vọng người sẽ không hối hận giống ta"

Lý Thiên nhìn gương mặt quen thuộc kia mà đứng hình trong chớp lát, thanh niên kia thế mà lại giống hệt hắn, lời nói nọ lại càng làm Lý Thiên như lạc vào mây mù, muốn mở miệng hỏi nhưng hình ảnh đã kết thúc, xuất hiện trở lại chỉ là những hình ảnh quen thuộc của hắn, khi còn nhỏ vui đùa trong công viên, nắm lấy tay mẹ đòi ăn kẹo kéo, bám lấy cha muốn đi Đầm Sen. Lý Thiên nhìn mình lúc nhỏ líu lo như thế mà cười, nhưng cười chưa được nửa liền tắt hẳn, hắn không nhận được kêu lớn:

"Vô lý, ta mở cõi từ nhỏ làm sao có thể có cảnh đó được"

Lời nói của Lý Thiên không có ai đáp lại, hắn mang theo vẻ mơ hồ cuốn theo dòng chảy ký ức trong đầu, Lý Thiên lúc mở mắt đã thấy một thanh niên mặc hắc y đứng trước cửa nhìn mình, hồ hồ nói:

"Này người rốt cuộc cũng đã tỉnh, ngộ ra được gì không"

Lý Thiên vẫn còn chưa tỉnh táo hoàn toàn liền vô thức nói:

"Ngộ gì, ảo và thực, thực và ảo chẳng phải đều giống nhau"

"Hả, nói gì thế"

Thanh niên hắc y nghe không hiểu đành quay sang hỏi ý kiến:

"Hắn nói cái quái gì thế"

Cạnh bên thanh niên là huyết sát ma đao đang lơ lửng trên không, từ viên ngọc chiếu ra hình dạng lão Mã Long rất có nghiền ngẫm:

"Ta thấy cũng có lý, tiểu xà người nghĩ xem cừu thiên này là thực hay là ảo, có khi tất cả chúng ta đều sống trong một ảo cảnh vượt cả ảo cảnh thần cấp nào đó mà không hay biết".

"Hả, làm gì có, ta thấy là cái tên kia đang nói nhăng nói cuội mà thôi"

Thanh niên hắc y không ngờ là Thôn thiên Mãng, nó rất là không tin tưởng những lời Lý Thiên nói, tên luyện thể này mà có ý nghĩ sâu xa như thế thì chẳng phải hắn sống mấy vạn năm uống phí sao. Ngay lúc này, Lý Thiên cuối cùng cũng từ trong hồi ức thoát ra, hắn thấy Huyết Sát ma đao liền nhận ra, cũng

không quan tâm cả người lao qua, đồn dập nói:

"Ta lúc này giống như đi trong dòng ký ức vậy, có rất nhiều ký ức, cũng có rất nhiều thứ ta không nhận ra, càng có nhiều hình ảnh còn kỳ quái hơn, lão xem có phải ta sắp phát điên hay không"

"Người nói gì thế"

Lão Mã Long bị hỏi thế cũng á khẩu, tên này nói câu trước câu sau chẳng ăn khớp gì cả, nhưng Thông Thiên Mãng bên kia lại như thông minh đột xuất xen vào:

"Hay là người nhìn ra kiếp trước của mình, ta nghe nói ngộ đạo rất thần kỳ, hình như từng có Cửu Huyền Thánh Tổ khi ngộ đạo liền có thể nhìn lại tiền kiếp bản thân đây."

"Không giống, mấy cái đó rất loạn, lại có khi rất đối lập, trái ngược nhau, rõ ràng là mâu thuẫn"

Lý Thiên ôm đầu, lời nói có điểm hàm hồ càng làm hai người kia đầu to như cái đầu, lão Mã Long bắt lực đành lên tiếng an ủi:

"Bỏ đi, lâu lâu cũng bị như thế, chắc là do đạo này người bị áp lực nhiều quá mà sinh ra tâm ma, trong lúc ngộ đạo không cẩn thận kích phát tâm ma có thể tạo thành ảo ảnh với bản thân"

"Đúng đúng, tâm ma khôn khiếp đó cũng từng làm lão xà ta mém chút đi gặp xà lão tổ tiên rồi"

Thông Thiên Mãng cũng lên tiếng phụ họa, Lý Thiên với ảo ảnh rất quen thuộc liền có ý tiếp nhận, mặt cổ nặn ra một nụ cười:

"Đúng rồi, đúng là như thế, là ta gặp ảo ảnh mà thôi".

"Ý người hình như lên tới luyện tạng đình phong rồi"

Lý Thiên bị lời lão Mã Long làm giật mình, vừa kiểm tra cơ thể liền vui mừng, mấy cái chuyện phiền não đều bị hấn quăng sang bên cười nói:

"Tốt a, ngộ đạo kiểu này thật là tiện, ngộ thêm vài lần chẳng phải ta đều thành cường giả rồi sao"

Hai người kia nghe xong liền cười to, ném cho hấn ánh mắt xem thường:

"Người tưởng ngộ đạo là rau củ ngoài chợ à, tùy tiện đều có thể có được sao"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ma Huyết

Mặt trời trên cao vẫn ngự trên đỉnh đầu, tia sáng vàng nhạt xuyên qua tán cây cỏ thụ rậm rạp chiếu xuống điểm vài đốm sáng trên gương mặt anh tuấn của Lý thiên, hai mắt hấn giờ đây nhìn đắm chiều vào một bình đài mờ khuất trong làn sương máu đáng sợ, nhìn qua giống như một tế đàn, mai táng một người nào đó.

Lý Thiên nhẹ chân bước theo hai người Thông Thiên Mãng chậm rãi đến gần. Thông Thiên Mãng bước chân rất nhẹ như sợ làm kinh động bóng hình nào đó ẩn sâu trong màn sương máu. Theo thời gian trôi qua, ba người cuối cùng cũng xuyên qua được làn sương, đập vào mắt hấn là một người mặc huyết bào đỏ như máu đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt tựa như đang ngủ, lại tựa như còn thức tỉnh, uy thế của người như ma thần tái thế, lại như huyết ma từ vạn dặm huyết trì mà ra, đó là cảm giác bề ngễ chúng sinh, làm người khác không tự giác sinh ra ý định phục tùng. Lý Thiên không nghĩ ra bất giác đầu gối hấn đã quy xuống đất, không cam lòng là kẻ phục tùng người khác, ý nghĩ kia vừa loé liền bị tâm của hấn lấn át, Lý Thiên cố dùng hết sức chuyển chân từ quý thành ngồi ra đất, hai mắt nhìn bóng hình kia loé lên về sùng bái.

"Một người đã chết nhưng vẫn còn dư uy như thế"

Đến giờ phút này hấn mới để ý, bên cạnh huyết y nhân là một chiếc quan tài đá, huyết ý nhân kia ngồi đây như thủ hộ quan tài, lại như muốn vĩnh viễn bầu bạn cùng người trong đó, ai có thể hiểu được, Lý Thiên không hiểu nhưng cũng không ai giải thích, liếc nhìn sang kia Thông Thiên Mãng mang theo Huyết Sát ma đao, hai người cùng quỳ lạy trước huyết y nhân, rồi quay sang nhìn Lý Thiên nói:

"Người lại đây, có thể được người chọn hay không, hãy tùy vào tạo hoá của người"

Lý Thiên có kinh sợ nhưng phần nhiều là húng khởi, tay chống cả cơ thể bước đi, mỗi bước càng cảm nhận cảm giác kia như rõ hơn, lòng hấn đã không còn sợ hãi mà vui sướng kỳ lạ, miệng cười như ma, chân từng bước tới gần, áp lực quá mạnh đã nhuộm cả cơ thể hấn thành huyết nhân thật sự, nhưng tất cả chỉ làm nổi bật cặp mắt quyết tâm, miệng cười nổi bật cặp răng trắng như vui lại như buồn, tâm trạng không ai hiểu được. Thông Thiên Mãng nhìn Lý

Thiên mà bất ngờ, nó vốn định giúp một tay, nhưng xem ra bây giờ đã không cần:

"Nhân thể thật kỳ lạ, người nào cũng có, hiếm khi ta thấy một kẻ như hân"

"Kẻ như hân sao lại hiếm, kẻ có ngạo khí không khuất phục sẽ là thiên long ngạo thị cửu thiên, hay lại là một bộ xương làm thành bậc thang cho kẻ khác bước lên. Tùy vào vận số đi".

Hai người chỉ nói được một câu, Lý Thiên đã bước lại gần huyết y nhân nhưng cũng không quỳ hân xuống, hân chỉ khuy một gối, tay ôm quyền mặt đối mặt với người đó. Đúng lúc này, huyết y nhân bỗng mở mắt, trong mắt là huyết hải lan tràn, mang theo vẻ ma mị ghê sợ, Lý Thiên từ trong đó như nhìn ra bản thân mình đang bị cuốn trôi bên trong huyết hải vô tận kia, chỉ giây sau hân liền cảm giác xung quanh toàn là máu trong huyết hải kia, mùi máu tanh hôi tràn ngập khoang mũi, giật mình nhắm mắt, khi vừa mở ra lần nữa thì Lý Thiên đã xuất hiện trong huyết hải.

Huyết hải rộng lớn vô cùng, mắt không nhìn ra điểm cuối, chỉ có thể thấy xa xa có một ngọn núi cao lớn đâm xuyên cả huyết vụ trên bầu trời. Lý thiên thân mình bị dòng huyết hải xô đẩy, đánh đông dẹp tây, nhưng hân vẫn cố dùng tay gắng sức bơi về hướng ngọn núi.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu. Lý Thiên có thể cảm thấy đau đớn đang ăn mòn cơ thể hân, đưa tay nhìn lên chỉ còn là xương trắng bóng loáng, không cần nghĩ cũng biết toàn bộ phần thân ngâm trong huyết hải bây giờ chỉ còn là bộ xương, hân còn loáng thoáng nghe ra tiếng xương va chạm lách cách vào nhau.

Ngạc nhiên là mình vẫn sống, Lý Thiên mặc cho đau đớn khôn cùng như muốn hôn mê, vẫn cố bơi về hướng ngọn núi, ngày càng đến gần, Lý Thiên nhìn ra trên ngọn núi kia có một hàng chữ được người khác khắc vào, hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như viết rất vội vã lại như một kẻ sắp chết dùng chút hơi tàn mà viết lên, chữ viết chứa đầy sự mê hoặc mà chính người viết cũng không biết được, như muốn tìm một người giải đáp cho hân:

"Ta sắp chết sao, ta phải chết sao, ta có hối hận không, ta cũng không rõ"

Lý Thiên cau mày nhìn hàng chữ, lòng ngổn ngang cảm xúc, hân như hiểu được cảm xúc của đối phương, ai sắp chết mà không hồi tưởng về quá khứ, có thứ muốn làm, có điều chưa làm được, lại có vãn vương, lại có hi vọng, nhưng tất cả không phải đều là hoang mang sao, ai chẳng phải chết, hân cũng đã từng chết.

Chữ trên ngọn núi bỗng lóe ra ánh sáng đỏ yêu dị, rồi từng hàng chữ vụn vụn kỳ lạ, các hàng chữ bay ra khỏi ngọn núi hợp lại thành một bóng người mặc huyết y, tay cầm một thanh đao nhuộm đầy máu tươi, người huyết y kia hư không lãng độ vung đao chém ra các đao đao khí huyết sắc cắt vào ngọn núi, vẽ ra các hàng chữ, nhưng dường như rất vội, sau khi vung đao liền phun ra một ngụm tiên huyết, cả người lao đao trên không hoá trở lại thành các huyết tự bay thẳng tới bên người Lý Thiên

Lý Thiên bị tình cảnh bất ngờ làm cho hơi choáng, cả người bất động nhìn hàng chữ kia xoay vòng quanh hân, hàng chữ lại biến hoá thành huyết y nhân, tay cầm huyết đao đang lao về một hướng, từ biến huyết hải bắn lên các cột nước cao hoá thành vô số các huyết nhân tay cầm đủ mọi loại vũ khí, huyết y nhân cũng không dừng chân, nơi nào người lao qua các huyết nhân đều lần lượt tan thành bọt nước hoà trở lại trong huyết hải bên dưới.

Vượt qua vạn huyết nhân bao vây, huyết y nhân đập nhún xuống huyết hải cả người phóng lên cao, dưới chân huyết y nhân từ mặt nước nhô lên một đầu huyết long không lồ há miệng như muốn nuốt chửng bóng người phía trên.

Huyết y nhân cũng không thèm nhìn huyết long, tay cầm đao chỉ lên trời, từ thân đao tràn ra máu tươi bao phủ thân đao kéo dài lên cao cả chục trượng, huyết y nhân cầm đao bỏ xuống, một đao tuyệt luân chém huyết long thành hai nửa, hoá lại thành máu rơi xuống như một cơn mưa phủ rộng cả một vùng.

Huyết y nhân đột nhiên chuyển hướng quay trở lại bên người Lý Thiên, nhìn hân hỏi:

"Người tu luyện có phải vì trường sinh, người muốn sức mạnh là để nghịch đảo sinh tử"

Lý Thiên nhìn cặp mắt trống rỗng kia nở nụ cười:

"Ta tu luyện chỉ để thoả mãn, ta muốn sức mạnh để bảo vệ mọi thứ thuộc về ta"

Huyết y nhân mắt bỗng lóe lên một tia huyết sắc, hân bỗng cất tiếng cười to:

"Ha ha, giống ta, người thật giống ta, trước đây ta cũng như người, nhưng rồi ta lại nhận ra cho dù ta có mạnh tới đâu, ta vẫn không thể bảo vệ được thứ ta yêu quý, ta vĩnh viễn cũng không thoát ra được, cửu thiên là một bàn cờ mà mọi sinh linh vĩnh viễn chỉ là một quân cờ".

Nói rồi huyết y nhân vung huyết đao đâm xuyên qua đầu Lý thiên. Lý thiên hoảng sợ muốn tránh nhưng cả người không thể động đậy chỉ có thể nhìn huyết đao kia đang tới gần.

Nhưng cảnh tượng đau đớn, máu văng tung toé lại không xuất hiện, đao kia vừa tiếp xúc với đầu hân thì cả người huyết y nhân liền hoá thành một dòng máu đỏ tươi lơ lửng trước mặt Lý Thiên. Dưới ánh mắt kinh sợ của hân, cưỡng ép tiến vào miệng Lý Thiên.

Lý Thiên cố khép miệng nhưng không có ích gì chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng máu kia tiến vào cơ thể, hân có thể cảm giác nóng rát lan tràn toàn thân, Lý Thiên lập tức mất đi tri giác.

Cùng lúc đó, bên ngoài Thôn Thiên Mãng cùng lão Mã Long đều mở to mắt nhìn, từ trong mắt chủ nhân bọn chúng đang phóng ra vô số tia máu tiến vào miệng Lý Thiên, Thôn Thiên Mãng không nhận được cảm thán, mở miệng không biết vui hay buồn:

"Hắn lấy được ma huyết rồi"

"Quá tốt, có ma huyết cải biến cơ thể của hắn thành ma thể cộng thêm hắn thân mang Cửu Huyền Thần Thể, cả hai kết hợp quả là từ cổ chí kim hiếm thấy, ta còn đang lo hắn không luyện hoá được kim linh hoá, không ngờ hắn lại có thể lấy được ma huyết quả là chỉ mong bắt con tép không ngờ vớ được con tôm".

Thôn Thiên Mãng tuy gât đầu tán đồng nhưng sau đó lại lắc đầu, nhìn Lý thiên nói:

"Người đừng có mà mừng vội, tuy hắn lấy được ma huyết nhưng có thể hấp thụ được hay không lại là chuyện khác, ta thấy chín phần mười tên này sẽ bị ma huyết làm bạo thể mà chết".

Lão Mã Long nghe thể cũng bất an ma thu lại nụ cười, lão quên mất tên này chỉ mới luyện thể sao so được với chủ nhân, lúc ngài lấy được ma huyết đã là Phá Thiên Cảnh, một tên còn chưa lên tới luyện tâm mà dám thu ma huyết, chẳng khác nào hành động tự sát.

Đúng như hai người dự đoán, ngay khi Lý Thiên hoàn toàn thu hết toàn bộ ma huyết, khuôn mặt hắn liền hiện vẻ đau đớn vô cùng, trên gương mặt tuần tú vụn vỡ kịch liệt đến đáng sợ, ngũ quan thất khiếu không ngừng tràn ra máu tươi. Lão Mã Long thấy thể có chút gấp gáp:

"Chết tiệt, hắn sắp không chịu nổi rồi, tên này truyền thừa nào không thu lại lựa ma huyết, thật là, chết tiệt ta vốn nên cảnh báo hắn sớm mới phải"

"Hài, người có nói cũng vậy thôi, truyền thừa là do chủ nhân quy định, người cho hắn ma huyết hắn là phải phù hợp với hắn, đáng tiếc cảnh giới của hắn quá thấp."

Thôn Thiên Mãng cũng có chút thẫn thức, thiên tài như vậy vẫn lạc ngay trước mặt hắn đúng là đáng tiếc, hắn thảm tắc đầu:

"Ngay từ đầu ta cũng không nghĩ hắn lại lấy được ma huyết, chỉ hi vọng có thể tạo ra kỳ tích".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Ảnh Đế

Ngay khi dòng máu đỏ tươi kia tiến vào cơ thể không lâu thì đau đớn nó mang đến vượt qua tất cả những gì hắn từng chịu đựng từ trước tới nay, so nỗi đau như muốn nổ tan xác này với cơn đau lâu lâu mới tái diễn trong đan điền quả là khác xa nhau một trời một vực.

Lý Thiên như muốn hôn mê, cố dùng chút lý trí cuối cùng suy nghĩ, lòng vừa động chợt nghĩ đến Cửu Chuyển Thần Công, lúc trước trong thời khắc sinh tử tồn vong không phải nó cũng cứu hắn một mạng sao, biết đâu bây giờ lại có thể.

Lý Thiên cố dùng hết tinh thần điều động tâm thần tiến vào mi tâm, nén đau đớn giãy xéo cả linh hồn, hắn vừa mở mắt nhìn liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ, linh hồn lung lay càng bị đau đớn làm cho như muốn tan biến, cần rằng chịu đựng Lý Thiên cũng không quan nổi tại sao Cửu Chuyển Thần Công lại trở thành Cửu Chuyển Ma Công, ánh sáng thánh khiết nó từng tỏa ra giờ lại tràn đầy một làn sương mù đen bí ẩn, cảm giác thần thánh không còn mà chỉ ẩn hiện về ma mị đến đáng sợ.

Từng bước chậm rãi tới gần, Lý Thiên gần như dùng hết toàn bộ sức lực, cảm giác từng tế bào đều như đang căng phồng cực đại, hắn tùy lúc đều có thể nổ tung như pháo hoa. Lý Thiên cảm nhận nguy hiểm càng thêm quyết tâm, gần như bò về phía Cửu Chuyển Ma Công.

Cuối cùng cũng lại gần, hắn dùng chút sức cuối cùng dùng tay chạm vào quyển sách, ngay lúc đó, từ thân sách phóng ra một cơn gió thổi bay làn sương mù xung quanh tỏa ra tứ phía, trước ánh mắt kinh ngạc của Lý Thiên dần dần mở ra, trang thứ nhất rồi sang trang thứ hai mới dừng lại, từ trang sách tràn ra vô số khói đen phủ khắp người Lý Thiên, khói đen kia như hợp lại thành một bóng người già nua.

Bóng người kia liếc nhìn Lý Thiên, phất tay cho một đạo khói đen xuyên vào mi tâm của hắn, Lý Thiên cảm giác cơn đau hành hạ hắn này giờ như hoàn toàn tan biến, vui mừng không tay đứng lên hắn không khỏi cảm kích bóng người bao bọc trong khói đen kia cung kính nói:

"Cảm tạ tiền bối"

Bóng người kia kia nhàn nhạt nhìn hắn giọng đầy vẻ tang thương:

"Người thật có can đảm, phạm nhân mà dám nuốt ma huyết của ma thần, người còn sống đến giờ đúng thật là kỳ tích"

Lý Thiên thấy đối phương chỉ liếc mắt liền nhìn ra trạng thái của hắn, lòng càng thêm kinh sợ, e dè hỏi:

"Tiền bối ngài là"

"Ha ha, không cần lo lắng ta chỉ là một đạo thần niệm được lưu trong đạo kinh truyền thụ kiến thức cho ngươi thôi, cứ gọi ta Ảnh Đế"

Ảnh Đế tỏ vẻ không quan tâm, Lý Thiên nghe ra liền khiếp sợ, quyền sách này càng lúc càng thần bí, không ngờ chưa cả thần niệm cường giả trong đây, Ảnh Đế, cái tên cũng đủ khí phách, ắc hẳn khi còn sống chính là tồn tại cường giả chí tôn, hẳn lúc này mới nhìn lại trang sách đang mở kia, lòng chợt động lên cả kinh

"Sao lại thế, trang này không phải có phương thuốc luyện chế tâm hạch sao, giờ sao lại trống trơn thế này, chẳng lẽ"

Liếc nhìn Ảnh Đế, Lý Thiên như nghĩ ra gì đó mở miệng thử hỏi:

"Tiền bối, ngài có phải sẽ truyền thụ cho ta pháp quyết hình thành hạch tâm"

"Đúng thế, ngươi rất thông minh"

Ảnh Đế quay sang hẳn cười nhạt, rồi liếc xuống ngực hẳn nói thêm:

"Dù ngươi được đạo kinh giúp áp chế ma huyết nhưng không kéo dài được lâu, bây giờ ngươi chỉ có một lựa chọn"

Lý Thiên hít sâu một hơi, bình tĩnh nói:

"Tiền bối cứ nói"

Ảnh Đế cười lớn bất ngờ mở miệng trêu chọc hẳn:

"Không cần lo lắng, chỉ là ma huyết của ma thần mà thôi, ma thần tái thế đối với ta còn không tính là gì, nếu ngươi đã có được ma huyết thì cứ việc luyện nó thành hạch tâm luôn".

"Ý Tiền bối là"

Lý Thiên càng thêm hồ đồ, Ảnh Đế nhìn ra vẻ mê mang của hẳn, chân bước chậm rãi lại gần Cửu Chuyển Ma Công, vung tay cho một đạo khói đen bám vào trang sách trống trơn kia, khói đen vừa chạm vào liền biến thành vô số chữ viết vụn vặt quái dị, Lý Thiên khó lắm mới nhìn ra được, nhưng xem xong không hiểu gì, hẳn đánh nhãn mặt, cười xấu hổ:

"Văn bối ngu muội"

Nhìn gương mặt Lý Thiên đỏ bừng, Ảnh Đế gương mặt bao phủ trong khói đen không nhìn ra được biến hóa gì, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy vẻ bình thản:

"Đây là tâm pháp kết ma hạch mà Hồn Thế Ma Quân cảm ngộ thiên địa tạo hóa, thông qua trăm nghìn đại đạo lại mất gần vạn năm mới ngộ ra được, ngươi vừa nhìn liền thông mới là chuyện kỳ lạ".

Nghe ra xuất thân của hàng chữ kia càng làm Lý Thiên kinh ngạc, mắt không tự chủ nhìn nhiều vài lần nhưng vẫn không hiểu gì, đành thu lại tâm tư, đau khổ nói:

"Tâm pháp cao thâm thế văn bối nào hiểu nổi"

"Ngươi biết bản chất của thế giới là gì không"

Ảnh Đế bất ngờ hỏi một câu, câu nói như đưa Lý Thiên về lại thực tại, trong đầu vang vọng rất lâu chưa tan, bản chất là gì, nó là thứ gì, hẳn cau mày suy nghĩ, lòng mơ hồ như nghĩ ra lại như không, tâm vừa động bỗng nhớ lại bộ Phạm Nhân Quyền vừa học được không lâu trước, ý nghĩ vừa lóe, Lý Thiên mới ngáp ngừng nói:

"Chẳng lẽ là linh khí".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: U Linh Hỏa

Ảnh Đế mất hiện lên về kinh ngạc, khói đen quanh người bỗng dao động một chút, tất nhiên cử động nhỏ thế Lý Thiên không cách nào nhìn ra, hẳn còn cho rằng mình nói sai, chỉ gãi đầu cười ngầy ngớ

"Văn bối lại đoán mò rồi, xấu hổ quá"

Ngược lại Ảnh Đế bỗng lắc đầu cười:

"Không, ngươi nói rất đúng, thế giới này, từng cành cây, ngọn cỏ, bao gồm cả cửu thiên tất cả đều được tạo thành từ linh khí, cả ta và ngươi đều là do linh khí cấu thành, chỉ là một loại diễn hóa khác mà thôi. Ngươi biết cửu đại nguyên tố từ đâu ra không?"

"Không phải đều bắt nguồn từ linh khí sao?"

Lý Thiên ngạc nhiên nói, Ảnh Đế cười trả lời:

"Đúng thế, vậy ngươi có bao giờ thấy phạm nhân chưa có linh khí nhưng vẫn sử dụng được nguyên tố?"

Lý Thiên nghe xong bất giác nói:

"Đúng thế, luyện thể chưa có tâm hạch không giữ được linh khí tại sao lại có thể sử dụng vũ kỹ nguyên tố?"

Nhìn ánh mắt Lý Thiên tò mò nhìn mình, Ảnh Đế cười lớn nói:

"Chỉ có người có thể chất thích ứng với nguyên tố thì thời còn là phạm nhân mới lĩnh hội được nguyên tố, người mang thể chất bình thường vĩnh viễn không làm được"

Lý Thiên nghe ra liền cau mày suy nghĩ, như chợt tỉnh ngộ hô lớn:

"Chẳng lẽ người mang linh thể nguyên tố có thể chứa linh khí ở nơi khác mà không cần hạch tâm?"

"Thông minh lắm, nếu như người có hỏa linh thể, từ nhỏ đã tự hấp thu hỏa nguyên tố trong thiên địa cất trữ trong xương cốt để sử dụng, đến khi luyện hạch tâm sẽ hình thành hỏa tâm hạch"

Ảnh Đế gật đầu tán thưởng Lý Thiên thông minh, rồi cũng nhìn ra ánh mắt nghi hoặc của Lý Thiên, Ảnh Đế liền nói tiếp

"Ngươi đừng tưởng ta nói này giờ không liên quan gì tới ngươi, bây giờ mới là phần quan trọng, ta muốn ngươi làm giống người có linh thể nguyên tố, nhưng thay vì dẫn nguyên tố luyện thành hạch tâm nguyên tố, ta muốn ngươi dẫn ma huyết luyện thành ma hạch".

Lời nói của Ảnh Đế làm Lý Thiên giật mình một cái, vội hỏi:

"Ma hạch chẳng lẽ đặc biệt hơn hạch tâm thông thường?"

"Tất nhiên, ngươi có ma hạch thay vì dùng linh khí sẽ chuyển sang ma khí, thật ra ma khí cũng là một dạng của linh khí, nhưng ma khí lại có tác dụng hấp thụ linh khí, khi đối chiến luôn cao hơn một bậc"

Ảnh Đế đúng là hết biết nói gì, Lý Thiên cũng nhận ra câu hỏi của mình khá ngu ngốc chỉ biết cười trừ, nghe ra ma khí lợi hại như thế lòng càng thêm quyết tâm, hần vội ôm quyền cúi đầu:

"Mong tiền bối giúp đỡ".

"Không vội được, đan điền ngươi giờ đang có hai đoàn hỏa diễm đối chiến với nhau, cần giải quyết chúng trước"

Ảnh Đế phẩy tay ra hiệu không cần khách khí, chân bước một bước liền kéo tâm thần Lý Thiên theo vào đan điền. Vừa xuất hiện Lý Thiên liền cảm nhận hơi nóng từ hỏa diễm của Lập Tinh Cảnh đang phả vào mặt, hần nhả mồ hôi chịu đựng cảm giác nóng rát kia, khó khăn nói:

"Tiền bối giờ phải làm sao?"

"Cơ thể ngươi đúng là rắc rối, ứ bệnh khắp nơi, người khác chỉ một loại cũng đủ chết đến không thể chết hơn, ngươi vẫn cứ sống đúng là kỳ quái"

Ảnh Đế liếc mắt nhìn hần thờ dài, làm cho lòng Lý Thiên như treo trên sợi chỉ, vô cùng căng thẳng, nhưng hần vẫn cố giữ bình tĩnh hỏi:

"Ngài hần sẽ có biện pháp nếu không cũng không giáng giải cho ta này giờ"

"Tiểu tử tinh ý đấy"

Ảnh Đế cũng không phủ nhận ý hần, liếc nhìn liền nhận ra đâu là tác nhân gây hại

"Chỉ là hỏa diễm của lập tinh cảnh còn không làm ta phải ra tay, Lý Thiên ngươi lên đi"

"Cái gì, vẫn bối lên?"

Lý Thiên lúc đầu tưởng nghe không rõ, đến khi nhìn ra nụ cười quỷ dị kia liền sợ đến hồn phi phách tán:

"Tiền bối, đừng hù ta, ta nhất gan lắm, có thể chết người a"

"Ai nói ta đang đùa ngươi"

Ảnh Đế giọng đề cao ba phần, sau đó mới dịu xuống chút:

"Hài, ngươi nghĩ ta đứng ngay đây sẽ để ngươi chết sao"

Lý Thiên nhìn hoài cũng không nhìn được khuôn mặt ẩn trong khói đen kia có biến hóa gì, mặt hắn lúc trắng lúc xanh, cuối cùng Lý Thiên đành nghiêng răng liêu mạng nói:

"Được, vãn bối lên, vậy phải làm sao"

Ảnh Đế lúc này mới hài lòng cười:

"Phải thế chứ, sống trong tu chân giới mà chút đảm lược cũng không có thì làm được gì, cứ tiến vào u linh hỏa, ta sẽ giúp ngươi luyện hóa nó"

"Được"

Lý Thiên cũng không còn đường lùi, đành tin tưởng Ảnh Đế, dù sao nếu lúc này Ảnh Đế không ra tay, hẳn hắn đang phải chịu dày vò mà chết rồi, làm gì còn ở đây. Đối phương muốn giết hắn, chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, Lý Thiên phải chết không thể nghi ngờ.

Theo tâm thần càng lúc càng gần u linh hỏa, hắn liền cảm thấy cái lạnh thấu xương ngày càng đáng sợ như muốn đông cứng đến từng tế bào trong cơ thể, cả người di động ngày càng khó khăn, xoay đầu nhìn lại Ảnh Đế vẫn đang bình thản đứng đó, Lý Thiên cắn răng tiếp tục tiến lại gần.

Lúc đã đứng đối diện với u linh hỏa, Lý Thiên gần như đã phủ một tầng băng mỏng, tay chậm chạp mãi mới nâng lên được, bên tai bỗng xuất hiện âm thanh của Ảnh Đế:

"Dung hợp tâm thần, tiến vào đi"

Không biết từ đâu xuất hiện một làn khói đen chạy dọc theo tay của hắn, khói đen đi tới đâu, băng liền tan tới đó, Lý Thiên cảm giác cơ thể có thể cử động liền không chần chờ, cả người lao vào trong u linh hỏa.

Không vào thì không biết, vừa vào Lý Thiên liền triệt để bị đông thành khối băng, ngay cả suy nghĩ cũng như bị đóng băng, triệt để mất nhận thức, đúng lúc này từ sâu thẳm trong đầu hắn xuất hiện thanh hư vô mờ mịt:

"U Linh hỏa hình thành trong vạn niên hàn băng, là địa hỏa trời sinh từ khi khai thiên lập địa, chí âm chí hàn, cực hàn vô bì, ức vạn năm thành linh tính, dẫn dụ linh tính của nó ra mà khai mở".

Theo thanh âm kia tắt dần, Lý Thiên cả người được bao bọc trong khói đen, như một tầng cách ly với bên ngoài, cảm giác lạnh giá cũng dần tan biến, hẳn là có thể cử động, suy nghĩ vừa trở về, Lý Thiên liền nhìn ra đây hẳn là do Ảnh Đế giúp mình.

"Linh tính sao, không ngờ u linh hỏa lại có linh tính, xem ra phải tìm ra nó mới được".

Di chuyển trong không gian lam hỏa xung quanh, Lý Thiên như một con kiến lặn mò qua lại mà không thu được gì, lo lắng nhìn khói đen ngày càng thưa dần, cảm giác lạnh buốt linh hồn đang từ từ quay lại. Lý Thiên cắn môi đến bật cả máu

"Chết tiệt thật, phải nhanh lên, linh tính của nó rốt cuộc nằm ở đâu, khoan đã, dẫn dụ linh tính, chẳng lẽ phải dụ nó ra, làm sao để dụ".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hỏa Linh

Lý Thiên bị dòng suy nghĩ đưa đẩy mãi không có kết quả tốt nhất, hắn liền cắn răng làm liều, quyết định mở miệng khiêu khích:

"Hỏa linh ngươi ở đâu ra đây đi, ta biết ngươi đang quan sát ta, ta có thể giúp ngươi tiêu diệt đoàn hỏa diễm kia, chắc ngươi không muốn mọi người biết đường đường là một dị hỏa lại không làm gì được một hỏa diễm thông thường chứ".

Đáng tiếc hỏa linh kia có vẻ không bị Lý Thiên đả động, khắp không gian vẫn chỉ là lửa xanh chấp chôn, hơi lạnh quay trở lại ngày càng nhanh, Lý Thiên tự nhủ không còn thời gian, đúng lúc này linh quang chợt lóe, hắn mở miệng cười lớn:

"Ha ha, hỏa linh ngươi không biết ngoài kia còn có một kim linh hỏa, có vẻ so với ngươi càng lợi hại hơn, không biết khi ta nhờ nó giúp đỡ lại biết bên

trong đây có một u linh hỏa có thứ hạng cao hơn lại chắt vật với một hỏa diễm thông thường thì sẽ thế nào nhỉ"

Lần này lời nói của Lý Thiên có chút tác dụng, hỏa diễm xung quanh tựa hồ rung động ngày càng kịch liệt, xuyên qua lớp khói mỏng Lý Thiên có thể thấy phương xa có hai điểm sáng xanh nổi bật đang ngày càng rõ ràng, hiện ra thân hình một ngọn lửa xanh nhỏ vô cùng dễ thương, ngọn lửa kia có ba lò hồng trông như hai mắt và một cái miệng, làm Lý Thiên chú ý là trong hai mắt nó có hai điểm sáng xanh lấp lánh tuyệt đẹp, cái miệng không ngừng biến thành đủ hình dạng tựa như đang nói chuyện:

"Nhân loại ngu ngốc, cái thứ nhãi nhép kim linh hỏa kia mà cũng dám đánh đồng với ta sao, đúng là xỉ nhục, u linh hỏa ta đứng hàng thứ ba trên thập chủng dị hỏa, loại đứng cuối mà ngươi cũng dám lấy ra so sánh".

Lý Thiên thấy cuối cùng cũng dẫn ra được hỏa linh, lòng thầm vui mừng nhưng chuyện kể tiếp cũng không đơn giản, hắn đắm chiêu nhìn tiểu hỏa trước mặt nói:

"Ngươi đã lợi hại như thế sao lại không làm gì được cái hỏa diễm kia".

Hỏa linh có chút chột dạ, cặp mắt đảo quanh né tránh ánh mắt Lý Thiên, cái miệng chu lại thành vòng tròn nhỏ, oan ức lên tiếng:

"Còn không phải tại ngươi sao, chủ nhân vì không để ta làm tổn thương ngươi nên đã đặt cấm chế với ta, nếu không mấy cái thứ kia nào có cơ hội tác quái như vậy"

Lý Thiên thừa cơ tiến tới nói tiếp:

"Ngươi nhận ta làm chủ nhân thì không phải giải quyết được mọi vấn đề rồi sao"

"Còn lâu ta mới nhận cái tên yếu xiu như ngươi, đó còn không phải xỉ nhục đại hỏa ta sao"

Hỏa linh không chút lưu tình cự tuyệt, bên kia Lý Thiên chỉ cười cười, hắn cũng không cho rằng đơn giản như thế liền thu phục được u linh hỏa, lòng thầm nghĩ:

"Xem ra tên nhóc này trí tuệ khá giống một đứa con nít hay giận dỗi, có thể thử dụ thêm vài lần nữa"

Nghĩ là làm, Lý Thiên cười dài nhìn nó, đưa ra kiến nghị

"Nếu cứ như vậy thì ta thấy ngươi cũng sắp không xong rồi, không bằng ta với ngươi làm giao dịch đi, ngươi nhận ta làm chủ nhân vừa giúp ngươi khôi phục uy danh u linh hỏa, ngoài ra ngươi có thể đưa ra thêm điều kiện, thế nào".

Câu nói của Lý Thiên đánh vào điểm mấu chốt của vấn đề, hắn lại vừa đàm vừa xoa, hỏa linh nghe xong liền suy tư, hai hóp mắt híp lại thành đường thẳng, có vẻ rất không tình nguyện lên tiếng:

"Thôi được niệm tình ngươi đã có thành ý như thế, ta cũng không làm khó ngươi, tất nhiên là có điều kiện"

Lý Thiên vui vẻ cười đến nhắm tịt cả mắt gấp gáp nói:

"Cứ nói, cứ nói ta đều đáp ứng cả"

Hỏa linh bộ dạng không vui vẻ gì, làm như nhận Lý Thiên làm chủ nhân là việc mất mặt nhất trong cuộc đời của nó, vì thế nó liền suy nghĩ rất lâu mới đưa ra được điều kiện mà nó cho là có lợi nhất cho mình:

"Ngươi không thể nhốt ta mãi ở đây, phải cho ta ra ngoài chơi, ngoài ra còn phải kiếm bằng hỏa tinh thạch cho ta ăn, ngươi cũng không được trách mắng ta, à đúng rồi ngươi nhất định phải kiếm được phá không hỏa cho ta, nó với ta là bạn thân ta muốn chơi cùng với nó, à thêm nữa.....".

Một tràng dài không ngừng tuôn ra từ cái miệng nhỏ kia làm Lý Thiên hoa cả mắt, vội đưa tay ngăn lại

"Khoan khoan, nói từ từ ta không nghe rõ".

Hai người một trước một sau, bàn bạc hết cả tiếng đồng hồ mới thuận lợi hoàn thành thỏa thuận, hỏa linh miệng cười tươi không ngừng thân thiết cạo vào người Lý Thiên, mỗi lần chạm vào đều làm hắn tê buốt tới tận xương tủy nhưng ngoài mặt vẫn cố chịu đựng nở nụ cười như đóa hoa cúc, lòng thầm hô:

"Thật may quá, hên là tên nhóc này ngây thơ như vậy, nếu không muốn lừa gạt nó nhận chủ quả là khó như lên trời".

Lúc này bên ngoài u linh hỏa, Ảnh Đế bình thân đứng đó nhìn biến hóa của lam hỏa trước mặt trầm cảm thán:

"Mặc dù có sự trợ giúp của ta nhưng tên nhóc này cũng rất khá, nhanh như vậy có thể luyện hóa được một trong thập chủng dị hỏa"

"Ha ha cái hỏa diễm con con kia, lần này ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của đại hỏa ta"

Theo tiếng la non nớt, lam hỏa bỗng bùng phát dữ dội, chỉ chớp mắt liền nuốt chửng hỏa diễm từng đôi kháng với nó nửa tháng nay. Đến khi mọi chuyện lắng xuống, lam hỏa khắp không gian cũng tan biến, theo đó lộ ra thân ảnh Lý Thiên trên vai còn có một tiểu lam hỏa đang đậu trên đó, không biết từ lúc

nào đã mọc ra hai tay hai chân nhỏ nhắn, đứng đưa qua lại vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Nửa Bước Luyện Tâm

"Tiền bối, may mắn thành công"

Lý Thiên mỉm cười thì lễ, lần này hắn thu được u linh hỏa không nghi ngờ đều là nhờ vào Ảnh Đế, nếu không ngay cả lại gần hắn đều không thể làm được. Ảnh Đế cũng không trả lời hắn, chỉ nhàn nhạt nhìn về một hướng nói:

"Nếu xong rồi thì luyện thành hạch tâm đi, ta đã thay người dẫn ma huyết vào rồi"

Lý Thiên đưa mắt nhìn theo thì thấy trong không gian trôi nổi một dòng máu đỏ tươi đang uốn lượn trong không trung, nhìn qua vô cùng bình thường không có chút uy áp hay khí thế khủng bố nào. Lý Thiên như nghĩ ra gì đó vội nói:

"Tiền bối có cách nào áp chế tạm thời mà không luyện thành hạch tâm không, vẫn bối còn muốn đi một đi tích, ở đó chỉ có luyện thể mới có thể vào mà thôi"

Ảnh Đế cũng không quay đầu nhìn Lý Thiên, giọng nói phảng phất trong không gian:

"Vây thì cũng không hẳn là không có cách, người luyện thành hạch tâm liền chia nó ra làm hai tự thành hạch tâm tàn khuyết, phần còn lại lưu giữ trong u linh hỏa là được, lần sau muốn chính thức tiến vào luyện tâm thì ghép lại là được"

"Như thế cũng được sao".

"Người luyện tâm hạch thất bại sẽ bị linh khí bạo thể mà chết, nhưng cũng có trường hợp hình thành tâm hạch tồn tại, vẫn có thể sống nhưng vĩnh viễn không cách nào bước vào con đường tu tiên, ta chính là muốn người làm như thế, hình thành tâm hạch tàn khuyết, tất nhiên đây là cố ý nên có thêm chút thủ thuật".

Lý Thiên cái hiểu cái không gật đầu đồng ý, Ảnh Đế kiến thức sâu rộng không phải Lý Thiên có thể so được, Lý Thiên không dám có chút chậm trễ nào vì bên cạnh hắn Ảnh Đế đang mở miệng nói:

"Bước thứ nhất dẫn linh khí thiên địa vào cơ thể"

Lý Thiên ngồi nhắm mắt xếp bằng, tâm thần liền biến mất khỏi không gian đan điền, quay trở lại cơ thể, hắn có thể cảm giác linh khí tràn ngập trong thiên địa, liền điều động từng chút một tiến vào đan điền.

Trong đan điền giờ đây hình thành một dòng xoáy linh khí khổng lồ, linh khí khắp phía đều tiến vào dòng xoáy càng lúc càng nhanh, dần dần vòng xoáy hình thành một khối khí xoay tròn liên tục, linh khí bốn phía kết nên các dòng linh khí dày đặc vắt ngang sang hai bên, đúng lúc này, giọng Ảnh Đế lại vang lên:

"Giữ vững, dẫn ma huyết vào"

Lý Thiên cảm giác đan điền đang căng tròn cực đại tùy lúc có thể phát nổ, nhưng không dám mất tập trung, nghe thể liền điều động một dòng linh khí cuốn theo ma huyết nhập vào quả bóng linh khí khổng lồ, ma khí vừa lại gần đã bị hấp thu, khối khí trắng chuyển ngay sang màu đen đáng sợ, linh khí bị cuốn vào càng thêm kịch liệt, khắp không gian lan tràn vô số khối đen hình thành nên một lớp sương mù đen kịt. Lý Thiên cảm giác đau đớn càng thêm gia tăng, bên tai chỉ còn lơ mơ nghe ra giọng Ảnh Đế:

"Dẫn u linh hỏa vào"

Lý Thiên chịu đau điều động u linh hỏa từ người tiểu lam hỏa vào quả bóng khí phía trên, lam hỏa tiến vào, quả bóng liền tục đổi màu, xanh đen đan xen vào nhau, rất lâu không tiêu tan như tranh giành lãnh thổ, lại như đối kháng ngày càng dữ dội.

"Đến lúc rồi, nén lại đi"

Ảnh Đế hô lớn, cả người lao đến quả bóng khí xanh đen kia, Lý Thiên không chần chờ vừa nghe liền lập tức ép chặt linh khí, rất nhanh nó đã thu nhỏ lại chỉ bằng một phần một trăm lúc trước, vừa lúc tới mức cực hạn, Ảnh Đế đã tiến lại gần, ngón tay điểm nhẹ vào, trên đó vẽ xuống vô số ký tự kỳ lạ, theo các ký tự xuất hiện ngày càng nhiều thì cảm giác đau đớn của Lý Thiên cũng giảm bớt, áp lực đè nén này giờ dần tiêu tan.

"Nhanh dùng u linh hỏa bao bọc lại"

Ảnh Đế tay vươn ngang chém hạch tâm mới thành hình làm hai nửa rồi nói lớn với Lý Thiên, Lý Thiên này giờ vẫn luôn tập trung, một nửa hạch tâm vừa rời ra hẳn liền dẫn u linh hỏa bao phủ hoàn toàn.

Ngay khi hoàn thành tất cả, không gian liên rung lắc dữ dội, linh khí dư thừa như bị kích thích lan tỏa ra bốn phía tạo thành một cơn cuồng phong, linh khí đi xuyên qua cả người hẳn phát tán khắp thiên địa, trong đan điền chỉ còn lơ lửng một nửa hạch tâm tròn nổi bật hai màu xanh đen, không gian cũng bị chia làm hai nửa, một nửa là sương mù đen, một nửa là lửa xanh chập chờn.

"Vậy là nhiệm vụ của ta đã hoàn thành".

Ảnh Đế nhìn nửa hạch tâm đang lơ lửng trên cao bình tĩnh nói, chân bước đi phiêu nhiên, thân ảnh mờ dần trong màn sương mù đen, Lý Thiên đưa mắt nhìn theo cuối đầu thật tâm nói:

"Cảm tạ tiền bối".

Cùng lúc đó, bên ngoài hai người Thôn Thiên Mãng đưa mắt nhìn nhau đều cùng lúc bật thốt:

"Hắn đột phá rồi".

Lý thiên như từ trong mộng tỉnh lại, mắt vừa mở ra liền lập lòe hai màu xanh đen lóe lên rồi biến mất, chuyển mắt nhìn sang hai người kia đang mắt to mắt nhỏ nhìn mình, Lý Thiên gãi đầu cười:

"Sao thế".

"Người không những không chết mà còn đột phá, có phải ta nhìn lầm không".

Thôn Thiên Mãng dụi dụi mắt mấy lần xem có phải hoa mắt hay không, đáng tiếc tất cả đều là sự thật, một sự thật đã kích vỡ hiểu biết mà hắn luôn tự hào a, bên cạnh lão Mã Long này giờ vẫn quan sát Lý Thiên như nhìn ra gì đó, nhũn mày nói

"Người không có ma thân, sao lại thế, nếu luyện hóa được ma huyết phải có ma thân rồi chứ, chẳng lẽ đã thất bại, nhưng nếu thất bại không phải đã tan xác rồi sao"

Câu nói của lão cũng làm Thôn Thiên Mãng giật mình, hai người đưa mắt như muốn hỏi, Lý Thiên cười thầm

"Ta dẫn vào làm thành hạch tâm rồi còn đâu"

Ngoài mặt hắn chỉ cười ngây ngô:

"Ta làm sao biết được".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Xà Hạch

Lý Thiên thức tỉnh hoàn toàn liền cảm nhận biến hóa của cơ thể, hắn có thể cảm thấy sức mạnh tràn ngập khắp toàn thân, chỉ một ý nghĩ có thể điều động ma khí lan tỏa đến từng góc ngách trong cơ thể. Lý Thiên nắm tay thành nắm đấm, tâm niệm vừa động liền có một luồng ma khí đen kịt phủ kín nắm tay nhìn qua vô cùng ghê sợ.

"Ma khí, người có ma khí sao, làm sao có thể"

Nhìn ma khí phủ kín nắm tay Lý Thiên, Thôn Thiên Mãng bật thốt, mắt hiện vẻ vô cùng ngạc nhiên rồi như nhớ đến thứ gì đó, kinh hô:

"Chẳng lẽ là ma huyết, đúng chắc chắn là thế"

Lý Thiên cười xem như đồng ý, bên cạnh lão Mã Long nghe thế vui vẻ cười to:

"Ha ha, ta đã nói rồi, hẳn chắc chắn sẽ sáng tạo kỳ tích, tuy không có ma thân nhưng nhân loại tu ra ma khí thì càng kinh người rồi, quá tốt rồi, người đã bước vào luyện tâm, luyện hóa kim linh hỏa cũng có vài phần nắm chắc"

Bị lão Mã Long thúc dục Lý Thiên thăm tính toàn thời gian cũng sắp gần một tháng, có vẻ nên đi di tích Phá Lôi tông trước, kim linh hỏa ở đây cũng không thể chạy đi mất được, mà càng quan trọng hơn hẳn không nắm chắc mình luyện hóa cả hai dị hỏa liệu cơ thể có chịu nổi hay không, vì thế Lý Thiên rất chân tâm nói:

"Ta nghĩ chắc để lần sau đi, chúng ta còn phải đi Phá Lôi tông nữa"

Lời nói của Lý Thiên làm lão Mã Long cảm thấy rất khó hiểu, chỉ biết đưa mắt nhìn hần:

"Ngươi làm sao thế, ngươi bây giờ đã là luyện tâm cũng không cách nào vào được đó, mà quan trọng hơn ngươi chẳng lẽ muốn chết, không khu trục hỏa diễm kia làm sao,.. sao"

Lão Mã Long đang nói bỗng dừng lại, ánh mắt chuyển thành kinh dị nhìn Lý Thiên:

"Không đúng nếu vẫn còn đoàn hỏa diễm kia ngươi làm sao luyện hạch tâm được"

Lý Thiên cũng không dấu giếm nháy mắt nói:

"U linh hòa"

"Ngươi luyện hóa được nó, làm sao có thể"

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của lão Mã Long cùng ánh mắt không hiểu gì của Thôn Thiên Mãng, Lý Thiên cười khổ:

"Là nhờ ma huyết kia, với lại ta chỉ mới bước một chân vào luyện tâm, vẫn chưa là luyện tâm chân chính, được rồi bây giờ rời đi thôi".

Thôn Thiên Mãng thấy Lý Thiên định đi cũng không có ý định ngăn cản, hần không biết từ đâu móc ra một chiếc lệnh bài đỏ tươi như máu, phía trên in một chữ huyết nổi bật giao cho Lý Thiên:

"Ngươi nhận truyền thừa của chủ nhân cũng coi như chủ nhân của nơi này, lần tới ngươi chỉ cần dùng thần niệm cùng linh lực quán chú vào lệnh bài này sẽ được truyền tống tới đây, khoảng cách xa gần là do tu vi của ngươi quyết định".

Lý Thiên vui mừng thu lệnh bài vào tay, lệnh bài vừa chạm liền biến mất, lần này tuy chỉ nửa bước luyện tâm nhưng hần cũng đã điều động được linh khí, vừa vận sử dụng luôn túi trữ vật lần trước thu từ tay tên họ Phạm kia.

Lý Thiên chuẩn bị hết mọi thứ mới nhớ ra việc lần trước, nhú mày hỏi Thôn Thiên Mãng:

"Thôn Thiên Mãng ngươi có biết trong thông đạo dẫn tới đây có Thiên Ma không"

"Thiên Ma, Thiên Ma gì"

Nhìn vẻ mặt ngờ vực của Thôn Thiên Mãng không giống nói dối, Lý Thiên cũng đành bó tay, ngồi xuống giải thích từ đầu tới cuối. Đến khi nghe hết toàn bộ, Thôn Thiên Mãng ánh mắt hiện vẻ khiếp sợ liếc nhìn sang bên, lão Mã Long gật đầu thể hiện toàn bộ những gì Lý Thiên nói là sự thật.

"Ý các ngươi nói là cửu thiên đã sụp đổ, rất có thể đã rơi xuống trở thành nhất thiên, mà cửu thiên sụp đổ là do Thiên Ma gây ra"

"Đúng vậy"

Lý Thiên cùng lão Mã Long đồng thời gật đầu, Thôn Thiên Mãng như bừng tỉnh vỗ một cái lên đầu cười nói:

"Thảo nào trước đây từng có một con tiểu xà từ đây lên ra ngoài chơi, lúc về nó còn khoe với ta ra ngoài đó nó uy phong cỡ nào, ha ha khi đó ta còn cười nó chỉ một con rắn lập tinh cảnh mà đòi tung hoành cửu thiên, tùy tiện lấy một tên đệ tử tông phái bình thường cũng đủ biến nó thành thịt nướng, xem ra lúc đó nó là nói thật rồi".

Thôn Thiên Mãng rất tự tin gật đầu đảm bảo sẽ giải quyết con Thiên Ma kia, thật ra nó cũng rất muốn xem sinh vật có thể hủy diệt Cửu Thiên lợi hại ra làm sao, Lý Thiên cũng rất vui khi nó nhận việc, hần không muốn lần sau lại tới đụng phải sinh vật kia nữa thì không dám chắc ma đạo có cứu hần một mạng nữa không.

Lý Thiên thu tay đem túi trữ vật bỏ vào túi không cẩn thận làm rớt xuống miếng ngọc bội, đang muốn cúi xuống nhặt lên thì cảm nhận thấy một cặp mắt nóng rực đang nhìn xuống, Lý Thiên ngược đầu nhìn lên khó hiểu nói:

"Gì thế".

"Đây là thổ nhũ linh thạch, ngươi lại có thần vật bậc này sao, có thể có thể cho ta không"

Thôn Thiên Mãng ánh mắt không dời khỏi mảnh ngọc bội dưới đất, giọng nói lấp bắp không dấu được tâm tình lúc này, vui mừng cùng may mắn đan xen lẫn nhau, hần ngược cặp mắt xà nhìn Lý Thiên. Lý Thiên bị hần nhìn đến nổi cả da gà vội ném ngọc bội cho hần

"Được được, cho ngươi, đối với ta cũng không có tác dụng gì"

Lý Thiên có ngu mới không đồng ý, về tình Thôn Thiên Mãng giúp hần nhiều thế, lấy tính cách của Lý thiên tất nhiên phải báo đáp, về lý hần lại càng không có lý do giữ, đối với hần không có tác dụng nhưng với Thôn Thiên Mãng xem ra vô cùng quý giá, càng quan trọng hơn như vậy Thôn Thiên Mãng chắc chắn sẽ thiếu nợ hần một mối nhân tình. Quả nhiên vừa nhận được ngọc bội, Thôn Thiên Mãng liền xem như báu vật há miệng nuốt xuống, thỏa

mẫn thổ ra một hơi, hắt mồi quay đầu nhìn Lý Thiên, như nhìn tên nhân loại này thuận mắt hơn nhiều, lại từ miệng xà phun ra một viên gì nhóp nhép đưa sang cho Lý Thiên nói:

"Đây là xà hạch của ta, lúc người gặp nguy hiểm tồn vong thì bóp nát nó ta sẽ xuất hiện, nhưng chỉ khi không còn cách nào khác thôi, người cũng biết ta mà xuất hiện ở nhất thiên chắc chắn sẽ bị thiên kiếp đánh".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Diệt sạch

Lý Thiên mang ma đao theo chỉ dẫn của Thôn Thiên Mãng rời khỏi mộ địa, lần thứ hai xuất hiện trong khu rừng, ma đao không còn viên ngọc bí ẩn kia cũng không cách nào hiện ra hình ảnh lão Mã Long, giờ phút này lão lại xuất hiện trong người Lý Thiên cùng tiêu lam hỏa cãi nhau nảy lửa:

"Lão già kia từ đâu tới dám chiếm địa bàn bốn hỏa hỏa ta"

Hỏa hỏa là cái tên Lý Thiên đặt cho hỏa linh, lần đầu có chủ nhân đặt tên Hỏa Hỏa rất vui nó suốt ngày mở miệng thì câu đầu tiên là phải nói ngay tên mình như sợ không ai không biết vậy. Hôm nay cũng vậy, đang lúc vui vẻ trò chuyện cùng chủ nhân thì từ đâu lại xuất hiện một lão già xấu xí xông vào địa bàn của nó, tức giận Hỏa Hỏa liền cho kẻ kia một mồi lửa đóng thành băng.

Tội nghiệp lão Mã Long xem chút tiêu tủng, cả người huyết khí bùng nổ mới thoát cảnh bị đóng băng, vội chuyển thân tránh ra xa, liên tục né tránh Hỏa Hỏa phóng lửa khắp phía, vừa chạy vừa la lớn:

"Lý Thiên cứu ta với, sao trong đan điền người lại có cái thứ quái dị như thế, mau cứu ta"

"Nói ai quái dị hả lão già, xem tiếp chiêu của ta"

Hỏa Hỏa bị nói có chút giận dữ, Hỏa Hỏa ta dễ thương như thế mà dám nói thành quái dị, có lão già như lão mới quái đản thì có. Hai người làm ồn quá mức đến nỗi quanh tai Lý Thiên chỉ còn tiếng chỉ chèo liên miên, hắt thật không chịu nổi vội chuyển tâm thần vào đan điền.

Lý Thiên còn chưa kịp nhìn rõ đã bị một màu lam che mất tầm mắt, tích tất tâm thần liền bị đông cứng, nhưng hắt là chủ nhân của u linh hỏa, tuy bị đóng băng lại không thấy lạnh, nhích miệng cử động một cách khó khăn:

"Đủ rồi, đừng làm loạn nữa"

"Chủ nhân người không sao chứ, ta không tính đánh người đâu"

Hỏa Hỏa chạy vội lại chỗ Lý Thiên giúp hắt làm tan băng, đưa đôi mắt đáng thương nhìn hắt, cặp mắt đỏ thành giận dữ hướng về phía lão Mã Long kêu lên:

"Đều tại lão già quái đản kia, để Hỏa Hỏa đóng băng hắt"

"Đủ rồi, đừng làm rộn lên nữa"

Lý Thiên vội ngăn cản nó, sắp xếp hòa giải một phen mới yên, cả hai định ra quy định, lão Mã Long chỉ được phép ở bên phản sương mà không được bén mảng lại gần hỏa lam chỗ ở của Hỏa Hỏa. Lão Mã Long liếc nhìn lam hỏa đang cháy hùng hực kia chẹp miệng:

"Ta mà thêm lại đó"

"Lão lại muốn đánh nhau hả"

Thấy Hỏa Hỏa lại có xu hướng bạo phát, Lý Thiên vội túm lấy nó để lên vai than thở:

"Được rồi hai người nói ít một câu bộ chết sao"

"Ta mới thêm quản cái tiểu quỷ quái kia"

Lão Mã Long lúc này mới dời mắt nhìn lên không trung, không nhìn được cảm thán:

"Người sao lại làm được như thế, thật đúng là thần kỳ, ta có thể cảm thấy khí tức ma thần trong đó, chẳng lẽ người dùng ma huyết làm hạch tâm"

"Ha ha, chính là như thế"

Lý Thiên cười dài để lại hai người trong đan điền, bản thân trở về cơ thể, nhắm hướng Thần Long tông phóng đi, hẳn đã là nửa bước luyện tâm, quanh chân bao phủ ma khí, tốc độ chạy đi cũng tăng lên rõ rệt, rất nhanh đã quay trở lại địa phận Việt Quốc.

Người đời thường nói, người ta không muốn gặp nhất luôn luôn xuất hiện trước mặt ta, câu nói này hôm nay liền ứng nghiệm với Lý Thiên. Trước mặt hắn lúc này xuất hiện năm tên đệ tử mặc trang phục đệ tử ngoại môn Thần Long tông, mà tên đứng đầu là tên Lý Thiên từng gặp qua, Đào Mộc.

"Ha ha, thật là trùng hợp nha, không ngờ ta lại gặp người ở đây, lần trước người trốn mất không tham gia tỉ thí ta còn tưởng người sợ quá bỏ chạy rồi chứ"

Đào Mộc cười âm hiểm trêu chọc Lý Thiên, bên cạnh hắn bốn tên còn lại cũng không khách khí cười lớn phụ họa:

"Ha ha, ta thấy hẳn chắc sợ uy phong sư huynh rồi"

"Đứng đứng"

"Sư huynh, vừa vặn gặp nhau, hay là sư huynh chỉ dạy giúp vị sư đệ kia đi, chúng ta dù sao cũng là đệ tử ngoại môn, giúp đỡ đệ tử tạp dịch là chức trách của chúng ta mà"

Một tên nhìn qua bộ dạng gầy nhom, ghé vào tai Đào Mộc cho ý kiến, nhưng không hề dấu đi thanh âm, từng câu từng chữ đều lọt vào tai Lý Thiên, Đào Mộc nghe vậy mắt liền sáng lên cười với Lý Thiên:

"Sư đệ, lần trước bỏ mất phần tỉ thí của chúng ta, hay là bây giờ tiếp tục đi"

Lý Thiên nhìn đám ruồi muỗi kia ve vãn bên tai, ngay khi Đào Mộc vừa nói hết câu hắn liền động, tay kết trao mở ra, cười hi hi nhìn đám người:

"Cũng tốt, sư đệ cũng vừa mới có đột phá, muốn thử nghiệm một chút, làm phiền các sư huynh rồi"

Nụ cười trên mặt năm người kia chưa mở được bao lâu liền tắt hẳn, vì bọn chúng nhìn thấy trao của Lý Thiên được bao bọc trong một luồng khói đen đáng sợ, cảm giác áp bức nó mang tới khiến đám người đều run rẩy.

"Thử chiêu này của sư đệ xem, Ứng Trao Thủ, Nhất Trao Hành Không"

Ma khí bao phủ quanh trao của Lý Thiên bất ngờ phóng ra, trên không vẽ ra một trao đen kịt lao về phía đám người. Đào Mộc là người tỉnh lại đầu tiên, nhận ra một chiêu không thể chống đỡ kia như muốn tước đi mạng sống của mình, hắn liền với tay bắt lấy tên đệ tử gầy nhom che trước người, cũng không thêm để ý bộ dạng sống chết của tên kia, quay người chạy trốn.

Đến lúc này ba tên còn lại mới sực tỉnh, nhìn thi thể đồng bạn dưới đất, hoảng sợ kêu thét:

"Trời ơi, linh khí ngoại phóng, là luyện tâm cảnh"

"Chạy đi, chạy mau,... cha"

Lý Thiên cũng không nhìn bọn chúng kêu cha gọi mẹ, trao phát liên tục, vô số ma trao bắn ra tước đoạt mạng sống của đôi phương, Lý Thiên nhìn thảm trạng trước mắt không chút rung động, nếu hôm nay hắn không có thực lực cường đại, thì người nằm trên mặt đất bây giờ chính là hắn.

Một ma trao kéo ra cắt phăng đôi chân Đào Mộc, cả người hắn té lăn ra đất, miệng nuốt đầy bùn đất nhưng hắn cũng không quan tâm chỉ cố dùng tay bò về phía trước cho đến khi ánh sáng trước mặt bị che mất. Đào Mộc mới nâng gương mặt tuyệt vọng nhìn lên thì thảo nói:

"Tha cho ta đi, ta không dám nữa"

"Người hối hận không"

"Hối hận, hối hận, tha cho ta đi"

Lý Thiên mỉm cười xoay người bước đi, phía dưới Đào Mộc gương mặt từ tuyệt vọng chuyển sang dữ tợn, trên tay cầm ra tiểu đao phóng về phía Lý Thiên nhưng tiểu đao chỉ vừa cầm vào tay thì hai mắt hắn đã trắng dã, chết đến không thể chết hơn, phía trên không biết từ khi nào có một ma trao cầm xuyên qua đỉnh đầu hắn.

Lý Thiên xoay người, một ma trao phóng ra đánh tan xác Đào Mộc thành tro bụi, cười nói:

"Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với bản thân, ta thì rất yêu quý bản thân mình"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Bình An Thành

Sau khi giải quyết đám người Đào Mộc, Lý Thiên một đường đi khá thuận lợi không bị ai làm phiền, lại từ trên người bọn chúng thu được không ít linh thạch, bọn Đào Mộc đi lịch luyện mà cầm theo nhiều linh thạch như thế chắc không phải định mua gì đấy chứ.

"Hả, Bình An thành tổ chức đấu giá đại hội"

Nhìn trên tay tờ rơi thông báo thu được trên xác tên nào Lý Thiên cũng không nhớ, hắn liền có hứng thú, nhẩm tay tính toán thời gian, chắc vẫn còn kịp, Lý Thiên liền đổi hướng đi Bình An thành xem thử đấu giá có gì hay ho không.

Mất một ngày đường Lý Thiên đã đến nơi, đại hội đấu giá ngày mai mới diễn ra, đêm nay hắn liền tìm một quán trọ qua đêm. Vừa bước vào quán trọ, Lý Thiên liền cảnh giác nhìn bốn phía, trong quán gần như đã đầy khách, ai nấy đều mang vũ khí theo bên người, chỉ còn một bàn có chỗ trống, quay đầu nhìn sắc trời đã tối, Lý Thiên cũng lười tìm quán khác, bước chân chậm rãi vào góc trong cùng.

Mất nhìn trên bàn có một thanh niên đang say túy bực, Lý Thiên chỉ tay vào ghế ngồi đối diện cười nói

"Chỗ này đã có ai ngồi chưa"

"Không có, muốn ngồi thì cứ ngồi, dài dòng làm gì"

Tên kia ngược cặp mắt nửa khép nửa mở lên, giọng lèm nhèm nói. Lý Thiên cũng không khách khí liền ngồi xuống, gọi vài món ăn và một vò rượu, tay mở nắp rượu rót đầy chén nhỏ, từng hớp từng hớp nuốt xuống, thở ra một hơi sáng khoái, hắn mới bắt đầu càn quét thức ăn trên bàn.

"Túy bì, túy sáu, túy vạn sảU"

"Sầu phiền, sầu muộn, thiên niên sầu"

Lý Thiên đang uống rượu thì đối diện thanh niên kia bỗng mở miệng tự nói, giọng nói phảng phất chất chứa vô vàn tâm sự, phiền muộn. Lý Thiên nhìn thanh niên mà nhớ về mình khi trước, không phải cũng mượn rượu giải sầu sao. Hai người không quen biết cũng không nói với nhau câu nào, cứ thế ngơ ngác uống rượu của người, ta uống chén lớn của ta.

"Đâu rồi, tìm thấy thiếu gia không"

Lúc này bên ngoài bỗng truyền tới tiếng quát lớn, theo sau đó có vô số hộ vệ mặc giáp vàng, lưng đeo áo choàng đỏ, hông vắt túi xuân đao, lũ lượt tiến vào quán rượu tạo nên khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Ông chủ của quán là một lão nhân đã ngoài năm mươi, tóc điểm bạc nhưng thân hình vô cùng cường tráng, hắn thời còn trẻ từng luyện qua võ công, ông lão khách khí bước tới trước mặt người trung niên dẫn đầu đoàn hộ vệ nói:

"Trần Bình, là ngài sao, hôm nay sao lại ghé qua quán nhỏ của lão nhân đây, người thấy chúng ta làm ăn buôn bán nhỏ thôi, không chịu nổi ngài nổi giận đâu".

"Không cần lo lắng, ta chỉ đến tìm người thôi"

Trần Bình dáng người lưng hùm vai gấu, không chút nghĩ ngợi cất lời lão nhân, đang tính nói thêm thì có tiếng hộ vệ hô lớn thu hút ánh mắt của hắn:

"Đại nhân tìm thấy thiếu gia rồi"

Trần Bình không quan tâm lão chủ quán nữa, dẫn theo hộ vệ tiến lại gần bàn của Lý Thiên, rất nhanh đã bao vây không chút kẽ hở, hắn nhú mày nhìn Lý Thiên đang nhàn nhã uống rượu rồi mới liếc nhìn thanh niên đang gật gà trên bàn, quay sang phân phó hai thuộc hạ:

"Mau đem thiếu gia về, như thế còn ra thể thống gì nữa, vì một nữ nhân mà say đến trình độ này, thật là làm mất hết mặt mũi Trần gia ta".

Chúng thuộc hạ bị quát mắng đều cúi đầu không dám lên tiếng, khi Trần Bình nói hết câu mới dám lại gần nâng thanh niên kia lên đi dần về phía cửa. Lý Thiên thu hết mọi thứ vào mắt nhưng không để tâm, chuyện không liên quan tới hắn thì quan chi cho mệt. Vừa lúc cũng đã uống đủ, hắn liền muốn đứng lên tính tiền thì bị mấy tên hộ vệ cản đường, Trần Bình tách ra hai tên hộ vệ rồi nhìn Lý Thiên cảnh giác:

"Vị huynh đệ này có quan hệ với thiếu gia chúng ta"

Lý Thiên bình thản nói:

"Không biết"

Trần Bình hiếm khi thấy có kẻ ở trong Bình An thành mà không nể mặt hắn, lòng có chút tức giận tuy nhiên trực giác hắn mách bảo tên trước mặt này rất nguy hiểm, lần lộn trong giang hồ nhiều năm Trần Bình cũng nhận biết rất nhiều thứ, chẳng hạn như vài kỳ nhân thích giả thần giả quỷ, nên hắn cũng không dám làm quá, chuốc lấy tai họa cho Trần gia. Chậm chạp nhìn kỹ Lý Thiên mặt không chút biến hóa nào, đành phát tay cho hộ vệ tránh ra:

"Thứ lỗi huynh đệ, Bình An thành ta dạo này xảy ra nhiều sự cố nên mới căng thẳng như vậy".

"Không sao"

Lý Thiên nhàn nhật để lại một câu rồi tiến về phía lão chủ quán tính tiền, thuận tiện thuê thêm một phòng nghỉ ngơi. Nhìn thân hình Lý Thiên khuất sau lan can cầu thang, Trần Bình mặt hiện vẻ âm trầm nói nhỏ vào tai một tên hộ vệ bên cạnh:

"Phải người điều tra tên đó, đồng thời giữ một đội theo dõi hắn, có bất cứ động tĩnh nào phải báo cho ta"

"Thuộc hạ đã rõ".

Tên hộ vệ vâng lệnh xoay người rồi đi, Trần Bình cẩn thận nhìn đám quan khách xung quanh vẫn như không bị bọn họ làm cho sợ hãi, ai nấy vẻ mặt bình chân như vại, ăn thịt uống rượu, hẳn cảm giác Bình An thành sắp không bình an nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đấu Giá Hội

Khi mặt trời vừa ló dạng đang đông, Lý Thiên đã rời giường thức dậy đánh răng rửa mặt, trên tay cầm một chiếc thiệp mời tối qua hắn vừa tìm thấy được khi sửa soạn lại đồ vật thu được từ bọn Đào Mộc. Tấm thiệp này là vé vào cửa đấu giá hội, xem ra bọn họ hẳn đang hướng đến Bình An thành, không biết muốn đấu giá thứ gì.

Lý Thiên chỉ suy nghĩ lướt qua liền không bận tâm, chân mới bước ra khỏi cửa phòng thì hắn khẽ động, trong đầu vang lên thanh âm lão Mã Long

"Có hai tên luyện cốt cảnh hướng một giờ"

"Lại tên Trần Bình tối qua giờ trò đây mà, cứ kệ bọn họ chúng ta chỉ tham gia đấu giá rồi rồi đi thôi"

Lý Thiên nhàn nhã bước chân ra quầy gặp lão chủ quán tính tiền phòng, xong mới thuận tiện đi dạo một vòng quanh thành, đấu giá hội diễn ra lúc giữa trưa, từ giờ tới lúc đó hắn còn tới gần năm tiếng đồng hồ.

"Ui da, này người không có mắt sao, tông chết người ta rồi"

Bên dưới Lý Thiên bỗng xuất hiện một tiểu cô nương đáng người nhỏ nhắn, trên người mặc một thân vải bố cũ kỹ đang ôm đầu la to thu hút ánh mắt mọi người xung quanh, Lý Thiên cũng bị bắt ngờ, trên đường phố đông người là thế nếu đối phương không có sát khí hẳn căn bản không phát hiện được có người đến gần.

Vội đỡ tiểu cô nương kia lên, nàng ta liền vùng tay thoát khỏi hắn, xoay đầu chạy mất dạng để lại Lý Thiên chết lặng nhìn bóng lưng nhỏ bé kia luồn lách trong đám người, đến khi sức tỉnh sờ vào túi áo mới phát hiện túi tiền không ngờ đã bị trộm mất, Lý Thiên cười móc ra túi trư vật, hẳn biết thế nào cũng có trộm vật nên đã để phòng làm một túi tiền giả.

Cách nơi Lý Thiên đứng mấy con phố, trong con hẻm vắng vẻ, tiểu cô nương tay chống tường thở hồng hộc, miệng nở nụ cười tươi cầm lên túi tiền vừa chôm được từ Lý Thiên:

"Hôm nay thật may gặp được dê béo, hi hi có tiền mua thuốc cho tỷ tỷ rồi"

Vui vẻ sờ vào trong túi tiền thì hai mắt nàng bỗng mở to, khó tin cầm lên mấy hòn sỏi trên tay, đây là mấy viên đá có thể tùy tiện nhặt được ven đường nào đâu phải tiền đồng, bạc trắng gì.

"Thất vọng rồi sao"

Đang sau xuất hiện âm thanh làm tiểu cô nương giật bản mình, theo phản xạ xoay người ngoái nhìn, vừa nhìn liền sợ hết hồn vội ném túi tiền về phía Lý Thiên, xoay người muốn trốn nhưng chưa kịp cử động đã bị Lý Thiên tóm lấy, nhắc lên vai vỗ mấy cái xuống cái mông nhỏ của nàng:

"Hừ, mới mấy tuổi đã học trộm cắp rồi, cha mẹ người không dạy dỗ người sao"

"Bỏ ta xuống, tên háo sắc này, ta sẽ la lên đó"

Tiểu cô nương bị đánh cho sợ hãi, kêu khóc không ngừng, Lý Thiên chỉ muốn đùa giỡn một chút nghe thế mới nhớ đây là thời cổ đại, tập tục phong kiến rất bảo thủ liền thuận tay thả nàng ta xuống. Nàng ta vừa thoát khỏi liền phóng người leo qua tường nhỏ, trước khi đi còn làm mặt quỷ hướng về phía Lý Thiên:

"Hừ hừ, đồ háo sắc, đồ háo sắc".

Vốn từ tiểu cô nương có hạn, mắng hấn bao nhiêu cũng quanh quẩn có mấy câu, Lý Thiên thấy vậy cũng không thèm quan tâm nữa, nhắc chân nhăm chán đi dạo tiếp. Chân vừa bước thì trong đầu vang lên tiếng cười trêu chọc:

"Ha ha, tiểu tử nguoi thương hoa tiếc ngọc sao, còn trộm bỏ cho nàng ta tiền nữa"

"Có sao, ta thích thì ta làm việc gì phải quan tâm"

Lý Thiên mỉm cười đáp trả, nhìn sắc trời cũng gần tới giữa trưa, nên đến đấu giá hội kiếm một chỗ ngồi tốt một chút. Đấu giá hội thành An Bình là tòa nhà lớn ở trung tâm thành phố, tòa nhà nhìn qua vô cùng nổi bật phải nói là kiến trúc to lớn nhất trong thành, giờ phút này xung quanh tòa nhà đều tập nập người qua kẻ lại, dù đấu giá chưa bắt đầu nhưng các nhóm người đã tụ tập lại với nhau chậm rãi tiến vào.

Lý Thiên lần qua lần lại trong dòng người mất một lúc mới tới được cửa, ở đây có hai bảo tiêu canh gác, một người trong đó hướng về phía Lý Thiên cung kính nói:

"Xin vui lòng xuất trình thiệp mời"

"Đây"

Lý Thiên giao ra thiệp mời theo chỉ dẫn của đối phương tiến vào đấu giá hội, sau khi xuyên qua một hành lang hoa lệ hần liền xuất hiện ở trường đấu giá, ở đây nhìn qua như một nhà hát thính phòng rộng lớn, Lý Thiên thiệp mời chỉ là loại bình thường nên hần liền tìm một chỗ có tầm nhìn tốt ngồi xuống, hip mắt nhìn lên các gian phòng được phủ kín bên trên, hần là các phòng khách quý, ở đó có một số luồng khí khiến Lý Thiên cảnh giác. Lý Thiên nhắm mắt, lưng tựa ghế nhưng trong tâm thì nói chuyện với lão Mã Long.

"Ta có thể cảm thấy khí tức của hơn mười luyện tâm cảnh ở đây, mà sau màn đấu giá phía xa có một luồng khí mạnh hơn nhiều, hần là luyện thần cảnh"

"Cũng không quá bất ngờ, nếu không có cường giả trấn giữ, đấu giá hội này đúng là không cách nào giữ được trật tự"

Trong lúc Lý Thiên và lão Mã Long trò chuyện thì trường đấu giá ngày càng nhộn nhịp, số lượt người tiến vào càng lúc càng đông. Lý Thiên thu lại tâm thần mỉm cười nhìn sang bên:

"Vị huynh đệ này họ Trần nhỉ"

Người ngồi bên cạnh Lý Thiên không ngờ là thanh niên say sìn hôm nọ, thấy Lý Thiên nhận biết mình, hần nghĩ ngợi một chút liền nhớ ra:

"À, huynh là người hôm trước, thật là trùng hợp, huynh cũng tới đây tham gia đấu giá hội sao"

Lý Thiên mỉm cười không nói, thanh niên kia sức tỉnh vỗ đầu mình một cái cười nói:

"Đúng là hồi ngu ngốc mà, huynh có mặt ở đây thì chắc chắn là tham gia rồi, tại hạ là Trần Triền, rất hân hạnh được gặp huynh"

"Ta là Lý Thiên"

Lý Thiên cũng khách khí đáp lại, hai người xã giao vài câu rồi im lặng, ai cũng có việc của mình, bình thủy tương phùng mà thôi không có gì để nói nhiều. Không lâu sau, ánh nền bốn phía liền tắt đi, ở các góc tường nổi lên ánh sáng nhu hòa tuyệt đẹp. Trần Triền thấy Lý Thiên ngạc nhiên liền nhiệt tình giải thích:

"Đó là Dạ Minh Châu, là vật trang trí có giá trị thẩm mỹ rất cao, có thể tự phát sáng trong bóng tối"

Lý Thiên gật đầu chuyển mắt nhìn về phía trung tâm ở đó xuất hiện một lão già mặc trang phục sang trọng, theo sau có một cô gái xinh đẹp cầm một chiếc hộp được phủ kín vải đỏ. Lão già kia hướng về phía toàn trường chấp tay, giọng bình thản nhưng lại có độ vang rất lớn, Lý Thiên ở chỗ cách xa nhất vẫn nghe ra rõ ràng từng chữ:

"Hôm nay hoan nghênh mọi người tham dự hội đấu giá thường niên của Thương Hương Các thành Bình An chúng ta, đảm bảo sẽ khiến mọi người hài lòng".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Trần Hưng

"Đấu giá sư hôm nay không ngờ là Bồ đại sư, vật phẩm hôm nay xem ra không tầm thường rồi"

Trần Triền ngồi bên cạnh nhìn lão già đang ở trung tâm trường đấu giá với vẻ ngưng trọng, xem ra ông lão này có địa vị không kém trong đây, Lý Thiên

cười nhìn hần hỏi:

"Không phải tất cả vật phẩm đấu giá đều được công bố từ trước sao?"

"Không hẳn, Thương Hương các có một quy định, mỗi lần đấu giá các vật phẩm đặc biệt đều được giữ kín, nhưng chúng ta có thể thông qua đấu giá sư để đoán ra độ quý báu của báu vật áp trực này"

Trần Triền lắc đầu giải thích, Lý Thiên chợt hiểu âm thầm gật đầu, lúc này Bồ đại sư sau khi chấp tay chào mọi người, lão ngẩng đầu, hai mắt bắn ra tinh quang, như cười như không nói:

"lão phu muốn nhắc nhở mọi người một chút. Quy củ hội đấu giá, mọi người đều đã biết, nếu có người nào đui mù, muốn gây chuyện ngay Thương Hương các ta, ta dám đảm bảo kẻ đó sẽ biết cảm giác thế nào là sống không bằng chết"

Từng lời của Bồ đại sư như đòn giáng mạnh vào ý xấu trong lòng vô số người có mặt, câu nói tràn đầy hàm ý kia làm toàn trường bỗng im lặng bất ngờ, Lý Thiên không có ý gây sự cũng không để tâm lời nói kia.

"Ta thấy trong đây hẳn có không ít luyện tâm cảnh, Bồ đại sư này hẳn phải là cường giả luyện tâm đỉnh phong, lời nói mới có lực chấn nhiếp như thế"

Lý Thiên thấy xung quanh đến giờ vẫn còn im ắng, bất ngờ cảm thán một câu, lời nói vào tai Trần Triền hẳn chỉ cười nhạt nhìn Lý Thiên:

"Lần này thì huynh sai rồi, Bồ đại sư chỉ là luyện thể thôi"

"Thật sao?"

Không có lão Mã Long nhắc nhở, tự mình Lý Thiên không cách nào nhìn ra cảnh giới của đối phương, thấy Trần Triền nói thế hẳn mới giật mình, nhưu mày nhìn lên bảng hiệu Thương Hương Các nạm vàng treo trên đỉnh khán phòng mới hiểu ra:

"Là Thương Hương Các"

"Ha ha, đúng thế, Thương Hương Các là thể lực thần bí nhất đại lục, người từng đắc tội Thương Hương các chưa bao giờ được yên thân cả"

Trần Triền cười vỗ tay với Lý Thiên nhưng nụ cười rất ngưng trọng, khoe mắt lóe lên vẻ sợ hãi chỉ lướt qua liền biến mất, Lý Thiên tinh mắt để ý thấy liền cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ tên này từng đắc tội Thương Hương Các nên mới xuất hiện ánh mắt như thế. Lắc đầu bỏ qua suy nghĩ không liên quan tới mình, dời mắt vào trung tâm, lúc này Bồ đại sư đã phân phó cô nương xinh đẹp bê món đồ đầu tiên đặt trên bàn, rồi quay sang đối diện với đám đông nở nụ cười ôn hòa, nếu như không chính tai nghe thấy Lý Thiên cũng không tin một ông lão nhìn qua hiền lành như thế chỉ mấy giây trước còn mở miệng răn đe toàn trường.

"Đầu tiên, là đấu giá một quyền công pháp võ kỹ, đây là võ kỹ siêu phẩm cấp võ kỹ, đối với những luyện tâm không có được võ kỹ linh cấp, thì siêu phẩm cấp võ kỹ không nghi ngờ là lựa chọn thích hợp nhất".

Bồ đại sư cười tủm tỉm, lấy tay kéo lên mảnh vải đỏ, phía dưới có một lồng kính trong đó đặt một cuộn giấy da nhìn qua rất bình thường. Cẩn thận nâng lên lồng kính, Bồ đại sư cầm lấy cuộn giấy nâng lên hướng toàn trường:

"Quyền võ kỹ này là Nhất Bích Chỉ, là chỉ pháp đỉnh cấp trong siêu phẩm cấp võ kỹ, nghe đồn nếu tu luyện đến đại thành rất có khả năng có thể sánh ngang với linh cấp võ kỹ cấp thấp, giá khởi điểm là mười linh thạch trung phẩm"

Lời nói vừa kết thúc, thì toàn trường liền rục rịch, âm thanh xôn xao không ngừng vang lên, rõ ràng một quyền siêu phẩm cấp võ kỹ đỉnh cấp vẫn có sức hút rất lớn, chỉ ít phút sau từ phòng khách quý trên cao truyền ra giọng nói lười biếng, trên đó đã kéo ra màn che hiện rõ thân hình một thanh niên tuấn tú đang ôm ấp hai thiếu nữ xinh đẹp, nhưng gương mặt thanh niên kia lại trắng đến dọa người, chắc là do tửu sắc quá độ mà ra.

"Hai mươi linh thạch trung phẩm"

"Ồ"

Toàn trường lần nữa chìm vào im lặng, thật là đại gia, mỗi lần đấu đã nâng giá lên gấp đôi.

"Trần Hưng thiếu gia đúng không hồ danh người thừa kế của Trần gia ra tay thật phóng khoáng, lão Mã ta cũng không thể thua kém được, ba mươi linh thạch trung phẩm"

Nhưng rất nhanh có tiếng nói phá vỡ sự im lặng, lần này vẫn là truyền ra từ một phòng khách quý khác, người nói là một lão nhân có ba chùm râu mọc ra hai bên má hợp với dưới cằm thành một hình tám giác khá lạ mắt. Trần Hưng liếc mắt nhìn kẻ vừa phá đám mình, khi nhìn rõ hình dáng đối phương hẳn liền mở miệng trêu chọc

"Mã Tam Ngoan, ta nghe nói ngươi mới vừa bước vào luyện tâm, sao lại muốn một môn võ kỹ siêu phẩm cấp như thế, không có tiền mua linh cấp võ kỹ sao, cần thiếu gia ta cho mượn tiền không, còn đồ của thiếu gia chưa tới phiên ngươi, năm mươi trung phẩm linh thạch".

Mã Tam Ngoan bị chọc giận, đưa tay vuốt cằm không ngờ bức đứt vài cọng râu, nhưng cũng không tiếp tục lên tiếng, đôi lấy tên Trần Hưng kia càng cười lớn không ngừng. Lý Thiên nghe thấy cái tên Trần Hưng này hơi quen nhưng không biết từ nơi nào nghe được, hẳn để ý thấy vẻ mặt Trần Triền bên

cạnh khi vừa nghe giọng tên Trần Hưng vang lên liền biến sắc, bây giờ càng thêm đen, chỉ nghe hần nghiêng răng ken két

"Trần Hưng tên bại gia tử này dám mang năm mươi linh thạch trung phẩm đi mua một môn siêu phẩm cấp võ kỹ"

"Người quen hần sao"

Lý Thiên thấy Trần Triển tức giận như thế liền hỏi thử, Trần Triển nghe Lý Thiên nói mới biết mình thất thố, vội cười nói:

"Xin lỗi làm huynh đệ chê cười rồi, tên đó là anh họ của ta"

"Hai người các người hình như có ân oán"

Ly Thiên thuận miệng hỏi một câu, nói xong liền có chút hối hận, bên cạnh Trần Triển nhìn ra vẻ hơi xấu hổ của Lý Thiên khoát tay nói:

"Không sao, chuyện này cả Bình An thành đều biết không có gì là bí mật cả, ta với hần là mối thù không đội trời chung"

Giọng Trần Triển càng về sau càng trở nên dữ tợn, hai mắt nhìn chăm chăm về hướng phòng khách quý của Trần Hưng, giọng nói như rít từ kẽ răng:

"Hần và ta không thể cùng tồn tại, chỉ có một người có thể sống, hần không chết chính là ta chết".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Kết oán

Không còn ai tranh dành, quyền võ kỹ siêu phẩm cấp liền rơi vào tay tên Trần Hưng, tên đó cũng không dừng tay, giống như nhà giàu mới nổi, món đồ thứ hai rồi cứ thế liên tục vài món đều bị hần thu vào tay.

"Hừ thật ngu ngốc, đầu giá càng về sau càng xuất hiện vật phẩm quý giá, hiện giờ vùng tiền mua mấy món tầm thường xem chút hần phải làm sao"

Trần Triển hiển nhiên rất tức giận với phong cách phung phí của Trần Hưng, Trần gia tuy giàu có nhưng cũng không phải là mỏ vàng, mặc cho hần vùng tiền, Lý Thiên cười cũng không xen vào chuyện gia tộc đối phương, ánh mắt hần hiện giờ liền bị thu hút bởi một viên ngọc đỏ như máu đặt trong khay ngọc, Bò đại sư đang cầm viên ngọc giới thiệu:

"Đây là vật phẩm thu được từ di tích tông môn cổ, thật xấu hổ, đội giám định của chúng ta cũng không cách nào biết được vật này là gì, có công dụng ra sao. Tuy nhiên nó đã có niên đại rất xa xưa, là thần vật không tầm thường, giá khởi điểm một trăm linh thạch trung phẩm"

Bò đại sư mặt không chút xấu hổ ra cái giá trên trời, làm toàn trường đều nhất thời âm ỉ, không ít người bắt bình lên tiếng:

"Cái gì thế, chỉ là viên ngọc rách mà giá một trăm linh thạch trung phẩm"

"Không đùa chứ, Thương Hương Các còn không biết nó là gì mà bán với giá như thế"

Bò đại sư nhìn khung cảnh như vậy cũng không lấy làm bất ngờ, lão đã đoán ra từ trước nhưng bên trên dặn dò lão bán với giá đó thì cũng chỉ biết làm theo, thấy không ai ra giá, lão vừa định thu lại thì tên Trần Hưng tiếp tục phong cách đại thiếu gia, vừa nhip tay trên bàn vừa nói:

"Một trăm linh thạch trung phẩm".

Câu nói kia có lực tương tác rất lớn, gần như mọi người đều nhìn về phía phòng khách quý, tên Trần Hưng dường như rất hưởng thụ ánh nhìn của mọi người, mặt ngẩng lên thật cao.

"Cái gì có người mua"

"Đúng là tên bại gia tử Trần gia, ta nói Trần gia giao cho tên này sớm muộn cũng lụi tàn"

Mọi người lắc đầu chắc lưỡi, nhưng chỉ dám thì thầm to nhỏ, dù sao ở Bình An thành Trần gia có địa vị rất lớn, không đắc tội thì vẫn hơn, nhưng tất nhiên không phải tất cả đều sợ Trần gia, từ một phòng khách quý cách phòng Trần Hưng không xa vén lên màn che hiện ra một vị nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp vũ mị, nàng ta nở nụ cười tươi như hoa, nháy mắt mấy cái với Trần Hưng làm vị công tử trẻ tuổi kia nóng hết cả người, thờ hồng học như trâu:

"Hi hi, Trần thiếu gia thật đúng là phong độ nha, ra tay đều không nhỏ chút nào"

Trần Hưng bị mỹ sắc làm mất hết lý trí, cũng không nhìn ra người ta cũng ở phòng khách quý giống mình, theo thói quen mở miệng cợt nhả.

"Ha ha, nữ nữ sao nào, cảm mến bổn thiếu gia sao, cứ đi theo thiếu gia ta bảo đảm nàng muốn gì cũng được"

Mỹ nữ kia nghe xong cũng không tức giận chỉ cười hi hi ném cho Trần Hưng vài cái mị nhãn càng làm con khỉ kia động dục, tay càng giãy vò hai mỹ nữ bên người, nhưng tất cả chỉ làm dục vọng hắn bành trướng đến nỗi chảy cả nước miếng ra hai bên mép.

Mọi người xung quanh nhìn thấy mà lắc đầu không thôi, Trần Triển này giờ cũng không còn nhận được nữa, tức giận đứng lên chỉ thẳng mặt Trần Hưng mắng to:

"Trần Hưng ngươi thu cái bộ điệu của ngươi lại ngay, đừng có làm mất mặt Trần gia nữa"

"Cái gì, là tiểu tạp chủng ngươi"

Trần Hưng bị người mắng liền giật mình, không ngờ ngay trong Bình An thành cũng có kẻ đuôi mù như thế, đến khi nhìn ra là ai càng thêm giận dữ, nhưng hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cười lạnh nói:

"Ta còn tưởng ai thì ra là đứa con hoang này, ngươi có phải quên gì không, đệ tử gặp thiếu gia chủ phải hành lễ, ngươi thấy ta còn dám đứng như thế sao"

"Ngươi ngươi"

Trần Triển tức giận nói không ra lời tay run run chỉ vào Trần Hưng, Lý Thiên này giờ nhờ Trần Triển giúp ít khá nhiều, nhìn tên ngu ngốc phía trên cảm thấy ngứa mắt liền thuận tiện xen vào một câu:

"Nếu ta nhớ không lầm, theo quy định của Thương Hương Các, mọi người đã vào trường đấu giá đều có thân phận như nhau và được đối xử công bằng đúng chứ"

Lý Thiên mỉm cười nhìn Bồ đại sư, Bồ đại sư cũng không biết Lý Thiên muốn nói gì, thấy hắn nhìn mình thì khẽ gật đầu, Lý Thiên thấy được ánh mắt nghi hoặc của mọi người, chuyển mắt nhìn thẳng vào Trần Hưng cười nói:

"Như vậy không phải quá rõ ràng sao, ta không biết bên ngoài Trần Triển với ngươi có thân phận gì, nhưng trong trường đấu giá này, ngươi và Trần Triển đều có thân phận ngang hàng nhau"

Lời nói của Lý Thiên rất có lý, không ít người xung quanh sực tỉnh đều gật đầu đồng ý, phía trên Trần Hưng mặt lúc đỏ lúc trắng, Lý Thiên vịn vào quy củ của Thương Hương Các bắt bẻ hắn, nếu hắn dám không chấp nhận chính là xem thường Thương Hương Các, hắn tuy hành sự lỗ mãng nhưng cũng biết thứ gì có thể đụng vào, thứ gì không thể, nhưng bỏ qua lại khiến hắn rất khó chịu.

"Đủ rồi, đây là đấu giá hội chứ không phải cái chợ cho các ngươi cãi nhau, ngồi xuống hết đi, chúng ta tiếp tục đấu giá"

Bồ đại sư cũng không muốn cục diện thêm phức tạp, theo câu nói của lão Trần Hưng chỉ đành nén giận vào lòng, tức giận ngồi mạnh xuống ghế, không can thiệp va vào cạnh ghế khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt.

"Thiếu gia không sao chứ"

Thiếu nữ bên cạnh thấy vậy lo lắng hỏi, vừa định thử xem vết thương của hắn thì bị Trần Hưng một bạt tai táng ngã lăn ra đất:

"Tiện nhân cút ra"

Thiếu nữ còn lại sợ hãi tránh xa Trần Hưng, vội cúi người đỡ bạn của mình lên, cả hai run run nép sát vào tường cũng không dám lại gần Trần Hưng đang nổi bão:

"Khốn kiếp cứ chờ đó cho ta, cả hai các ngươi đều phải trả giá, Trần An ngươi đâu rồi"

"Thiếu gia, có chuyện gì phân phó"

Không biết từ đâu xuất hiện một thân ảnh toàn thân hắc trang nhìn không ra hình dáng, người này cung kính cúi đầu nghe Trần Hưng thì thầm vào tai, sau đó liền xoay người ly khai, để lại hai thiếu nữ sợ hãi nhìn Trần Hưng đang cười như ác ma:

"Trần Triển ngươi hết lần này tới lần khác luôn cản đường ta, lần này ta muốn ngươi sống không được, chết không xong, ta muốn cho ngươi nhìn ta chơi đùa với người mà ngươi yêu nhất, ta rất muốn thấy vẻ mặt lúc đó của ngươi, là tức giận, là tủi nhục hay là, ha ha ha".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Huyết Thệ Ngọc

Đấu giá sau đó được tiếp tục, một trăm linh thạch trung phẩm cho viên ngọc không biết tên rõ ràng là một cái giá gần như sẽ không có ai cạnh tranh, nhưng Bồ đại sư vẫn dựa theo quy củ hô lớn

"Một trăm linh thạch trung phẩm lần thứ nhất"

Lý Thiên nghe câu nói của Bồ đại sư mà lòng bồn chồn không yên, trong đầu hắc lão Mã Long không ngừng thuyết phục:

"Lý thiên, viên ngọc đó là huyết thệ ngọc, nó là của ta nhanh thu lại giúp ta, chỉ cần có nó ta có thể khôi phục phần nào ma uy của huyết sát ma đao ta đây, ha ha"

"Ta nào không muốn giúp lão, ta thật không đủ tiền"

Lý Thiên tiếc hận nhìn viên ngọc trong tay Bồ Trưởng lão, lòng âm thầm tính toán, gộp hết toàn bộ gia sản hắc chỉ có vẹn vẹn hai mươi viên linh thạch trung phẩm, đó còn là do cướp được từ bọn Đào Mộc, không hắc chỉ có duy nhất năm viên lấy được từ lão họ Phạm

"Lý huynh muốn viên ngọc sao, ta có thể cho huynh mượn tiền"

Trần Triển này giờ im lặng bỗng lên tiếng nói, giọng nói như bình thường kia rơi vào tai Lý Thiên lại như tiên nhạc, hắc chỉ có chút không tin tưởng nói:

"Thật sự cho ta mượn tiền sao"

"Ta nào có gạt huynh"

Trần Triển cười khỏ nói, vỗ vai Lý Thiên một cái cười tươi:

"Huynh ra tay giúp ta, ta còn chưa trả ơn cho huynh, trong đây có một trăm linh thạch trung phẩm, huynh cứ cầm lấy"

Lý Thiên vui mừng tiếp lấy túi trữ vật Trần Triển đưa qua, cũng không từ chối ý tốt của đối phương, quả thật nếu không thể có được từ đấu giá hội, hắc chỉ còn có thể đi cướp, nhưng độ nguy hiểm cũng quá lớn. Lý thiên hướng Trần Triển gật đầu cảm kích, ghi nhớ phần nhân tình này.

"Một trăm linh thạch trung phẩm lần hai"

"Một Trăm linh một trung phẩm linh thạch"

Tiếng hô lớn từ khu vực của Lý Thiên thu hút mọi người, Trần Hưng trên cao đều nhìn rõ tất cả, thấy Lý Thiên ra giá tức giận đến nghẹn một bùm máu, giận dữ đập mạnh tay lên thành ghế, ánh mắt dữ tợn hướng về phía hai người Lý Thiên, lúc hắc định tăng giá thì Lý Thiên mỉm cười nhìn hắc:

"Trần Hưng ngươi muốn tăng giá sao, cứ việc, bọn thiếu gia đều chiều ngươi tất, ta mỗi lần chỉ tăng hơn ngươi một linh thạch thôi, tăng cho ngươi tức chết"

"Ngươi, ngươi"

Trần Hưng ánh mắt do dự nhìn bộ dáng tự tin của Lý Thiên, lòng hơi căng thẳng

"Tên này khá nhanh nhạy, nếu hắc lừa mình ra giá rồi bỏ cuộc, chẳng phải mình lại mất mặt lần nữa sao, hừ tính lừa ta tăng giá mua viên ngọc này sao, dù sao cũng chỉ mua về sưu tầm, bỏ cũng không sao, để xem ngươi tính thế nào đây"

Nghĩ thế hắc liền bình tĩnh lại, thản nhiên ngồi xuống ghế, nhìn Lý Thiên cười trêu cợt:

"Ha ha, đừng tưởng ta dễ lừa, lần này khiến ngươi thất vọng rồi, nếu ngươi muốn viên ngọc nát này thì ta sẽ nhường cho ngươi đấy"

Lý Thiên nhìn hắc cũng không biểu lộ gì, quay đầu cười với Trần Triển, cả hai liếc ra ý cười trong mắt đối phương, tên Trần Hưng tự nhận thông minh lại bị thông minh hại. Bồ đại sư nghe Trần Hưng kia nói ngọc do Thương Hương Các bọn họ bán thành ngọc nát thì giận dữ liếc mắt nhìn hắc, Trần Hưng biết lỡ lời cũng không dám có vọng động gì nữa.

"Một Trăm linh một trung phẩm linh thạch lần thứ nhất"

Một Trăm linh một trung phẩm linh thạch lần thứ hai"

"Một Trăm linh một trung phẩm linh thạch lần thứ ba. Thành giao"

"Chúc mừng vị công tử này thu được ngọc thạch thần bí"

Sau ba lần hô to, Lý Thiên thuận lợi thu được Huyết Thệ Ngọc, vui mừng tiếp nhận lệnh bài nhận hàng thị nữ đưa tới, hắc mới yên lòng thu vào túi áo, chấp tay lần nữa cảm ơn với Trần Triển, hai người cùng cất tiếng cười to. Trần Hưng thấy Lý Thiên vui vẻ như thế không giống bị mua hớ, cảm giác bị

lừa lẫn nữa, tâm tình càng kém, sắc mặt âm trầm dọa cho hai thiếu nữ bên người run lấy bầy, đứng cách rất xa, sợ chọc giận vị công tử này mà mất mạng oan uổng.

"Thiếu gia ngài hãy bình tĩnh lại, ngài nên học phong phạm của gia chủ, mắt tự chủ như vậy lọt vào tai mấy trưởng lão trong tộc, càng phiền toái thêm cho người thôi!"

Không biết từ lúc nào xuất hiện một lão nhân tóc bạc trắng đứng trước cửa phòng, hai thiếu nữ thấy lão nhân như thấy cứu tinh, vội chạy tới hô khóc:

"Cửu quân gia cứu với!"

"Cút!"

Giọng lạnh băng vang lên kéo theo một vòi máu tươi từ trán thiếu nữ phóng ra, ánh mắt nàng ta vẫn là bộ dạng cầu khẩn đến chết vẫn còn không nhận biết được, đến khi ngã xuống đất, mắt vẫn nhìn về một hướng vừa lúc nhìn trúng thiếu nữ còn lại, nàng kia sợ đến quỵ sụp xuống đất, tay bịt miệng không dám lên tiếng.

Cửu quân gia vẫn bình thản như chưa có gì xảy ra, bước chân chậm rãi lại gần Trần Hưng, cúi đầu cung kính nói:

"Thiếu gia, gia chủ có lệnh, bằng mọi giá phải mua được thứ đó".

"Ta biết rồi!"

Trần Hưng không quan tâm vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm chỗ hai người Lý Thiên, Cửu quân gia không nhanh không chậm kéo màn lại, che mất tầm mắt của hắn, tâm tình Trần Hưng vốn đang kém thấy thể càng thêm giận dữ:

"Ngươi làm gì thế!"

"Ngài nên tập trung vào chuyện chính, mấy việc nhỏ khác để sau giải quyết, nếu mọi chuyện thất bại, cả ngài, cả ta, cả gia chủ và trưởng lão ủng hộ chúng ta đều phải chết!"

Cửu quân gia không nhanh không chậm nói, giọng không siểm nịnh không kiêu ngạo, nói cho Trần Hưng đang tức giận cũng phải bình tĩnh trở lại, cắn môi đến bật máu, hắn cần phát tiết liền vỗ một chưởng vào tay ghế, tay ghế không chịu nổi lực mạnh vỡ làm vô số mảnh, nhiều mảnh vỡ không biết vô tình hay cố ý bay thẳng hướng thiếu nữ đang sợ hãi ôm thi thể đồng bạn.

"AAAA"

Sau một tiếng kêu thê lương, không gian trở lại tĩnh lặng, phòng khách quý cách âm cực tốt, động tĩnh cũng không truyền ra bên ngoài, mà ngoài này hiện giờ cũng rất sôi động, vì món đồ tiếp theo là thứ mà mọi người luôn mong chờ, ngay cả các phòng khách quý trước giờ luôn yên tĩnh, cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu rung động, Lý Thiên có cảm ứng với nguyên tố phán đoán chút hắn có thể suy ra món này hẳn là món chính ngày hôm nay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hồn thiên đan

Đồ vật được thị nữ xinh đẹp mang lên chuyển động theo ánh nhìn tham lam của toàn trường, tấm vải che được Bồ đại sư vén lên, trên khay ngọc đặt một chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ nâu sẫm nhìn vô cùng giản dị nhưng Trần Triền bên người Lý Thiên bỗng bật thốt:

"Là Hàn Tinh Mộc, chuyên dùng để cất giữ đan dược trân quý, đây không nghi ngờ gì là vật mọi người mong ngóng nhất hôm nay!"

Lý thiên mạng theo nghi hoặc nhìn Bồ đại sư cẩn thận cầm lên hộp nhỏ, nâng lên trước sự chứng kiến của mọi người có mặt, lão chậm rãi nói:

"Chắc hẳn mọi người cũng đoán ra được, vật đầu giá áp chót ngày hôm nay là cực phẩm Hồn Thiên Đan, có thể tăng lên năm phần khi đột phá vào luyện thần cảnh, giá khởi điểm một ngàn trung phẩm linh thạch!"

Những lời nói vô cùng đơn giản kia lại có tác động rất lớn, khắp đầu giá hội liền sôi sục như có một ngọn lửa sắp bùng phát. Luyện thần cảnh là cảnh giới gì, khắp toàn bộ Việt Quốc ngoài trừ các đỉnh cấp tông môn có lập địa cảnh, ngay cả Thần Long tông cũng chỉ có luyện thần cảnh, không nói đầu xa Bình An thành, tam đại gia tộc chỉ có Trần gia có luyện thần cảnh, chính vì thế Trần gia liền trở thành cự đầu của thành, mọi tài nguyên gần như bị độc chiếm toàn bộ.

Một viên Hồn Thiên Đan liền có năm thành có thể tạo ra một cao thủ như vậy, đủ để chấn hưng một gia tộc tầm trung, bao nhiêu tiền cũng không thể so sánh, tiền tài dù sao cũng là vật ngoài thân, một cao thủ thủ hộ gia tộc có thể giúp mang về càng nhiều lợi ích hơn.

"Mệnh trời vô tình, luyện tâm đột phá lên luyện thần, tỉ lệ thành công chưa tới một phần trăm, con đường tiên đạo chưa bao giờ dễ dàng, sơ sẩy một bước đều là vạn kiếp bất phục. Một viên tiên đan gần như giúp người khác phá bỏ giới hạn sao có thể không dẫn đến một hồi máu tanh cơ chứ"

Trần Triển bất ngờ cảm thán một câu, lời nói như một kẻ phàm trần nhìn ngắm thế sự, Lý Thiên cũng mỉm cười nhìn thế gian đua tranh, với hắn lại như không có gì, hắn có rất nhiều bí mật, mọi bí mật đều là kinh tâm động địa, tùy tiện lấy một cái ra đều khiến cả bát thiên rung động, với người khác luyện thần là ngọn núi cao, nhưng với hắn đây chỉ là con đường hắn sẽ đi qua, hắn có ngạo khí của hắn, có quyền bàng quan nhìn người đời tranh chấp.

"Ta ra giá một ngàn một trăm linh thạch trung phẩm"

Sau hồi lâu âm ỉ, cuối cùng cũng có người ra giá, người ra đầu tiên kéo theo vô số tiếng hô vang lên khắp nơi

"Một ngàn hai trăm linh thạch trung phẩm"

"Một ngàn năm trăm linh thạch trung phẩm"

"Ha ha, mấy bọn tiểu gia tộc mà cũng vọng tưởng muốn có Hồn Thiên Đan, Hồn Nguyên tông ta ra ba ngàn linh thạch trung phẩm".

Tiếng nói dịu dàng phát ra từ phòng khách quý này giờ chưa từng đầu giá món nào, không ngờ người trong đó là người của Hồn Nguyên tông, xem ra Hồn Thiên Đan có lực hấp dẫn rất lớn, ngay cả các tông môn cũng tham gia.

"La bà bà, chỉ có ba ngàn linh thạch trung phẩm mà đòi mang Hồn Thiên Đan về sao, Càn Nguyên Điện ta ra giá bốn ngàn linh thạch trung phẩm"

Trên phòng khách quý đối diện phòng của người Hồn Nguyên tông xuất hiện một trung niên mặc phục sức màu bạc xa xỉ, tay cầm một chiếc gậy nạm ngọc, hắn kinh thường nhìn đám người Hồn Nguyên tông, câu nói làm hai bên nổi lên xung đột, bên phía Hồn Nguyên tông đứng đầu là một mỹ nữ trung niên mặc đạo bào trắng, nhìn qua vô cùng xinh đẹp nếu không phải Lý Thiên tinh mắt để ý thấy khoe mắt mỹ phụ có nếp nhăn hắn còn tưởng đây chỉ là tiểu cô nương đôi mươi. Mỹ phụ bị gọi là La bà bà kia có vẻ rất tức giận trước cách gọi của người Càn Nguyên điện, mở miệng cười lạnh nhìn đối phương:

"Diền lão quý, chưa chết sao, ta nghe nói người bị người của Thần Long tông phục kích mất hết một chân, xem ra không phải giả, ta đã nói thảo nào người mới tuổi tứ tuần thế mà đã chống gậy, xem ra là đứng hết nổi rồi, già rồi sao không ngồi nhà hưởng lão lại chạy tới đây điều võ dương oai, coi chừng nắm xương già không chịu nổi đây"

"Tiền nhân nói gì thế"

Diền lão quý tên thật là Diền Bất Phục, tên hắn cũng như tính cách của hắn, chưa từng phục ai, việc hắn bị người Thần Long tông phục kích cũng không có gì là bí mật, đều đã lan truyền khắp Bắc Nguyên, nhưng có ai dám trước mặt hắn nhắc tới chuyện đó, đó là sỉ nhục lớn nhất đời hắn.

Diền Bất Phục nổi tiếng lãnh tỉnh cũng có lúc giận dữ không kìm chế được dẫn đến linh khí xung quanh nổi lên từng đạo gió lốc lưu động quanh người, nhưng hắn còn chưa kịp phát tác liền cảm thấy có một đạo ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt kia đáng sợ tới mức linh khí vừa tụ liền tan, cảm giác đó là cảm giác mà hắn chỉ có thể cảm nhận được trên người ba vị điện chủ, luyện thần cảnh của Thương Hương Các. Sợ hãi vội vàng thu lại khí thế, Diền Bất Phục cũng không đòi co với nữ nhân kia nữa liền kéo màn che lại phòng khách quý.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tranh đoạt

"Hừ biết sợ rồi sao"

Mỹ phụ thấy thắng thế liền thỏa mãn ngồi xuống, Hồn Thiên Đan trong lúc hai người tranh chấp đã bị đẩy lên năm ngàn trung phẩm linh thạch và vẫn có xu hướng tiếp tục tăng. Lý Thiên nhìn đám đông tranh đoạt mà liú cả lưỡi, lần đầu hắn nghe ra cái giá trên trời như thế.

"Mười ngàn linh thạch trung phẩm"

"Cái gì"

Nghe giọng nói quen thuộc, Lý Thiên chỉ nhú mày nhưng Trần Triển bên người hắn thì bỗng bật dậy, thất thanh hô, ánh mắt âm trầm nhìn vào phòng Trần Hưng đã che màn, giọng nói lúc này chính là phát ra từ phòng này.

"Sao thế, cần ta giúp không"

Lý Thiên nhìn vẻ mặt thận trọng của Trần Triển, từ tốn hỏi, đáng lý việc của Trần gia không liên quan gì tới hắn nhưng hắn đang nợ Trần Triển một phần nhân tình, Trần Triển chết thì hắn biết trả cho ai, tất nhiên hắn cũng chỉ giúp hết sức, nếu vượt quá khả năng, Lý Thiên chỉ còn cách đánh bài chuẩn, thấp

nhang cho tên kia, âm thầm thề đợi ta mạnh lên rồi trả thù giúp người.

"Không sao, Mười ngàn linh thạch trung phẩm gần như là đã gom toàn bộ tài sản của Trần gia, không nghĩ ra Trần Hưng lại làm tới mức đó, chẳng lẽ"

Đang nói Trần Triền bỗng biến sắc, hần vội quay đầu nói gì đó với người ngồi sau lưng, người kia nghe xong vẻ mặt ngưng trọng gật đầu với hần liền xoay người rời đi, Lý Thiên cũng không hỏi nữa, hần chỉ nói thế, Trần Triền muốn giúp đỡ thì hần sẽ giúp, người khác không cần thì hần cũng không cần thiết mua việc cho mình.

"Trần tiêu tử, Trần gia người không giữ nổi Hồn Thiên đan đâu, đừng chuốc lấy tai họa cho gia tộc"

Có vẻ giá tiền đã quá cao, ngay cả các tông môn cũng cảm thấy xót của, bọn họ không còn cách nào đánh dùng bài uy hiếp. Trần Hưng lần này không dám tiếp tục ần dẫu, đành vén màn lên, hần hướng về phía người vừa nói ôm quyền:

"Ngài hần là Đồ trưởng lão của Âm Ma tông, Trần gia của tại hạ quả thật là vạn bất đắc dĩ buộc phải có được, mong ngài rộng lượng cho"

"Ta không rộng lượng thì thế nào"

Giọng nói Đồ trưởng lão không chút nề tình, người khác không nhận ra nhưng Lý Thiên thông qua lão Mã Long vừa liếc liếc nhìn ra Đồ trưởng lão này đã là luyện tâm đỉnh phong, thảo nào lại quyết tâm muốn có Hồn Thiên Đan như thế. Trần Hưng rất lễ phép cũng không có bộ dạng hống hách khi trước, tay cầm lên một lệnh bài màu hồng nhạt, trên đó in hình năm ngọn lửa nhỏ bao quanh một ngọn lửa lớn hơn, mọi người không hiểu hần đang làm gì nhưng những người trong phòng khách quý đều nhận ra vật này, sắc mặt Đồ trưởng lão bỗng chốc rất khó coi

"Tiền bối đừng làm việc quá tuyệt tình, dù sao Trần gia cũng là gia tộc phụ thuộc Hỏa Liệt tông"

"Trần gia người thế mà đầu nhập vào Hỏa Liệt tông"

Đồ trưởng lão lần này có chút do dự, tuy Âm Ma tông của lão cũng là tông môn có địa vị rất cao ở Bắc Nguyên nhưng so với tông môn đỉnh cấp của Việt Quốc như Hỏa Liệt tông, căn bản là không thể so sánh, vì một Hồn Thiên Đan quả thật không đáng. Tức giận trừng mắt nhìn Trần Hưng lão phát tay cho đám đệ tử sau lưng.

"Chúng ta đi"

Quá mất mặt người của Âm Ma tông dùng đến thủ đoạn áp bức vẫn không làm gì được nào còn mặt mũi ở lại, tất cả nhanh chóng ly khai cũng không quan tâm đến vật đầu giá cuối cùng. Mười ngàn linh thạch trung phẩm dường như đã loại bỏ toàn bộ đám đông bên dưới, chỉ còn những người thuộc các thế lực đứng đầu Bắc Nguyên còn lực cạnh tranh, nhưng có vẻ cái giá đó quá cao so với giá trị Hồn Thiên Đan, không có ai nguyện ý ra giá.

Trần Hưng sốt ruột chờ Bô đại sư tuyên bố, liền mang theo Cừu quân gia vội ly khai phòng khách quý, Lý Thiên nhìn vào trong mắt, âm thầm cảnh giác:

"Xem tên này lên lút như thế chắc không có ý đồ tốt lành gì đâu"

Trần Triền thấy Trần Hưng rời đi, lòng cũng bất an liền chấp tay từ biệt với Lý Thiên, dặn hần nhất định phải ghé qua Trần gia cho Trần Triền hần có cơ hội mời khách. Lý Thiên rất vui vẻ đáp ứng, Bình An thành sắp vui rồi, nào có lý hần vội vàng chứ, thời gian vẫn còn tương đối, đủ cho Lý Thiên làm vài chuyện, như thọc gậy bánh xe chẳng hạn.

Cười từ biệt Trần Triền, Lý Thiên nhàn nhã lưng dựa ghế, mắt khép hờ chỉ để lại một đường nhỏ như sợi chỉ, nhìn vào trung tâm, Bô đại sư đang cẩn thận căn dặn thị nữ mang lên món đồ cuối cùng. Thứ có thể là vật áp trục sau cùng, so ra độ quý giá còn hơn Hồn Thiên Đan này rất cuộc là thứ gì. Toàn trường đều tập trung nhìn vào, tất cả các phòng khách quý đều vén lên màn che, trọng tâm mọi người đổ dồn vào vật nằm trong tâm vại mạ vàng đang đặt trên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Cừu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Viên đá thần bí

Bô đại sư như nhìn ra vẻ háo hức của mọi người, lão làm rất chậm, vén có tấm vải mà phải mất gần cả phút mới xong, nhưng thứ vừa xuất hiện lại khiến mọi người như hóa đá, một viên đá, viên đá hình tròn nhìn qua vô cùng bình thường, nếu ném nó ra đường thì cũng chẳng ai phân biệt nổi, đây mà lại là thứ quý giá nhất ngày hôm nay.

"Thương Hương Các hôm nay thật vui tính, viên đá cuối mà cũng đem ra đấu giá, nếu giá phải chăng có khi ta mua về làm kỷ niệm cũng được"

Diễn Bất Phục đầu vô mồm thất bại lại còn không chiếm được Hồn Thiên Đan, bụng đang nghẹn đầy oán khí, tức giận phát tiết không thềm để ý mặt mũi của Thương Hương Các, nhưng đây cũng gần như là tiếng lòng của tất cả mọi người, phòng khách quý cơ hồ đều là luyện tâm, bọn họ cho dù cảm nhận tình ý cỡ nào cũng không cảm ra chút dao động linh khí nào từ viên đá này, nó rõ ràng chỉ là một viên đá bình thường. Trong trường đấu giá chỉ còn

hai người không cho nó là viên đá thường, một người tất nhiên là Bồ đại sư, lão bán nó tất nhiên hiểu rõ lai lịch của nó, người còn lại chính là Lý Thiên.

Từ khi viên đá xuất hiện, Lý Thiên đã không thể còn giữ bộ dáng ung dung kia nữa, mắt hắn nhìn thẳng phía trước nhưng tâm thần đã tiến vào đan điền, ở đây Hòa Hòa đang ôm đầu hắn ta to:

"Chủ nhân, mau cứu tiểu Ly đi, tội nghiệp nó lắm, nó bị nhốt trong đó rất cô độc, cho nó vào đây chơi với Hòa Hòa đi, đi mà chủ nhân"

"Im lặng nào, người nói trong đó có thứ gì"

Lý Thiên lấy tay gỡ tiểu lam hòa bám trên đầu xuống xuống, Hòa Hòa vừa xuống liền xông tới ôm đầu hắn, cọ cọ liên hồi:

"Tiểu Ly là bạn của Hòa Hòa nha, trước đây Hòa Hòa với nó sống chung với nhau ở một nơi rất đẹp, quanh năm đều bao phủ trong băng tuyết, đáng tiếc sau đó có nhân loại đến mang Hòa Hòa đi, nó vì bảo vệ Hòa Hòa mà bị nhân loại kia làm bị thương, từ đó Hòa Hòa chưa bao giờ gặp lại nó, nhưng khí tức của nó, Hòa Hòa làm sao quên được, chỉ cần trong phạm vi vừa đủ Hòa Hòa liền có thể cảm nhận được. Không sai đâu, chính là tiểu Ly a, chủ nhân nhanh cứu tiểu Ly đi, khí tức yếu lắm, chắc sắp chết rồi, hu hu".

"Yên nào, ta sẽ cố hết sức"

Lý Thiên bắt lực đầu hàng, vội chuyển tâm thần ra khỏi đan điền, vừa quay lại cơ thể, Lý Thiên âm thầm tính toán, hắn muốn mua thì trước tiên phải xem giá khởi điểm đã. May mắn giá có vẻ nằm trong khả năng của hắn:

"Giá khởi điểm mười linh thạch trung phẩm"

Giá khởi điểm khá thấp, còn thấp hơn so với viên ngọc không biết tên kia, dù sao thì viên kia cũng là ngọc, còn đây là viên đá tất nhiên phải khác biệt. Nhưng Lý Thiên chưa hết lo, vì nó được đem ra sau cùng, tất sẽ có người nhìn trúng điểm này.

"Một trăm linh thạch trung phẩm"

"Một trăm năm mươi linh thạch trung phẩm"

Quả nhiên rất nhanh viên đá đã tăng giá một cách chóng mặt, có rất nhiều người cầu may, mua về xem có thể tìm ra bí mật gì không, giá phút chốc liền vượt quá khả năng của Lý Thiên

"Chết tiệt thật, xem ra chỉ còn cách ghi nhớ xem kẻ nào mua, lần sau có đủ thực lực thì đi cướp lại"

Lý Thiên lần này thực sự bất đắc dĩ, mặc dù Hòa Hòa bảo thủ trong đó sắp chết, nhưng với thiên địa tạo vật bất tử bất diệt như Hòa Hòa, sắp chết của nó không biết kéo dài đến năm nào tháng nào, Lý Thiên cũng không vội được.

Không còn động lực cạnh tranh, hắn lại nhàm chán dựa ghế quan sát toàn trường tranh giành. Lão Điền Bất Phục lúc đầu lên tiếng chê bai giờ cũng lao vào cạnh tranh. Phòng khách quý liên tục có người ra giá, xem ra do không có được Hồn Thiên Đan bọn họ liền chuyển qua viên đá này để còn có vật mà phục mệnh, không thể ra về tay trắng được.

Viên đá cuối cùng cũng có chủ, người ra giá cuối cùng không ngờ là lão Điền Bất Phục, mua với giá hai ngàn linh thạch trung phẩm, nhưng có vẻ lão cũng không vui vẻ gì, ánh mắt hung ác nhìn nữ phụ bên phía Hồn Nguyên tông, nghiêng răng cắn hận:

"La Bàn Nương, lại là ngươi, dám ép giá ta, sớm muộn gì ta cũng bắt ngươi cho đám dã thú dày xéo"

Đáng lẽ lão chỉ phải bỏ một ngàn linh thạch trung phẩm liền có thể có được, nhưng ngay thời khắc mấu chốt, tiện nhân kia lại xen vào, cuối cùng buộc phải dùng cái giá gấp đôi mua lấy. Điền Bất Phục càng nghĩ càng giận dữ, liếc mắt âm thầm nhìn một tên đệ tử bên người:

"Thanh Phong, nếu viên đá này chỉ là viên đá bình thường, ngươi biết kết cục của bản thân rồi phải không"

Người bị hỏi là một thanh niên mặc lam bào tuần tú, sắc mặt không chút sợ hãi trước uy thế của Điền Bất Phục, hắn cúi đầu cung kính nói:

"Phó diện chủ yên tâm, đệ tử nắm chắc viên đá đó tuyệt không phải vật tầm thường"

Nói rồi ngẩng đầu nhìn thẳng Điền Bất Phục, trong mắt hắn lóe lên hai ngọn lửa lập lòe, chớp vài lần rồi tắt. Điền Bất Phục nhìn bộ dạng thông dong của đối phương mới yên lòng ngồi xuống ghế

"Thanh Phong ngươi là truyền nhân của thượng cô tông môn, cũng là hi vọng của Càn Nguyên Điện chúng ta, hi vọng ngươi đừng làm ta thất vọng"

Lý Thiên nhìn phòng khách quý của Điền Bất Phục cười lạnh

"Trùng hợp thật, là người của Càn Nguyên Điện, cùng Thần Long tông là tử địch không đội trời chung, xem ra sớm muộn cũng chạm mặt nhau. Ta tạm thời gửi tạm chỗ các ngươi vậy"

Lý Thiên cũng không vội, đợi mọi người đi bớt hắn mới nhàn nhã đi lấy Huyết Thệ ngọc của mình, ngọc cầm vào tay, Lý Thiên có thể cảm giác huyết mạch tương liên nối liền cơ thể, nhưng không giống là với hắn mà là với lão Mã Long đang trú trong đan điền.

Không tiện quan sát tại đây, Lý Thiên thu ngọc vào trong túi trữ vật, bước theo đoàn người rời phòng đấu giá, xuất hiện trở lại trong Bình An thành. Nhìn mặt trời đã ngã vàng, Lý Thiên tìm tới quán trọ cũ, gọi vài món ăn, thuê một gian phòng qua đêm, đêm nay hẳn phải xem xét Huyết Thệ ngọc vừa mua được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Phát hiện mới

Trong phòng nhỏ, Lý Thiên cầm lên Huyết Sát ma đao, dựa theo chỉ dẫn của lão Mã Long lật lại chuỗi đao nhìn kỹ, ở phần đuôi có chỗ lõm vào rất giống như từng gắn một vật nào đó. Lý Thiên xem xong lại nhìn viên ngọc huyết hồng trên bàn, mắt nhìn hai món qua lại vài lần liền vỗ đùi một cái, tay cầm ngọc tí mỉ đặt vào vết lõm, cả hai vừa chạm liền khít như đúc.

Đao cùng ngọc hợp vào làm một, cả người hắn bỗng phát sinh chấn động kịch liệt, từ Huyết Thệ Ngọc được gắn vào cuối chuỗi đao phóng ra một dòng máu đỏ tươi uốn lượn theo hình xoắn ốc đi lên, quanh tia máu hình thành nên một tầng huyết vụ bao phủ dần lên thanh đao. Đến khi huyết vụ hoàn toàn bao trùm Huyết Sát ma đao, Lý Thiên có thể nghe thấy tiếng cười vui sướng của lão Mã Long vang vọng trong đầu.

Không đợi hắn kịp vui mừng, dòng máu kia mang theo huyết vụ lan tới tay cầm đao của Lý Thiên, hoảng sợ vội buông Huyết Sát ma đao nhưng đã quá muộn, huyết vụ đã bám vào bàn tay lan dần bao phủ cả cánh tay Lý Thiên. Cảm giác nóng rát làm Lý Thiên hồi tỉnh, bình tĩnh điều động ma khí ngăn cản huyết vụ, hai màu đỏ đen va chạm vào nhau làm khiến điểm giao thoa trên khớp vai Lý Thiên như muốn đứt đoạn, đau đớn khó có thể nói thành lời.

Cảm giác huyết khí ngày càng lấn át, Lý Thiên cắn răng điều động u linh hỏa từ đan điền dung nhập vào ma khí, hai màu xanh đỏ hòa vào nhau đối kháng với huyết khí đang tăng tiến, cục diện mới có khởi sắc, nhưng Lý Thiên cũng phải mất gần tiếng đồng hồ mới có thể trục xuất được hoàn toàn huyết khí.

Mệt mỏi ngã ngửa ra giường vài, Lý Thiên thở hồng hộc nhìn ma đao vẫn đang bao phủ trong huyết vụ. Trong đầu hắn lão Mã Long bỗng như biến mất, dù hắn kêu réo cách nào cũng không lên tiếng.

Lý Thiên đành tiến vào đan điền, ở đây cũng không thấy bóng dáng lão đâu, chỉ có Hỏa Hỏa đang nhắm mắt ngủ say, thấy Lý Thiên vào nó liền vui vẻ tung tăng chạy lại nhảy lên đầu Lý Thiên ngồi xuống. Dường như rất thích cảm giác êm dịu mái tóc hắn mang đến, Hỏa Hỏa hí mắt hưởng thụ, mặc Lý Thiên lắc cách mấy vẫn bám dính không buông.

“Người thầy lão Mã Long không?”

Lý Thiên thấy không lời được nó xuống đành bỏ mặc, chính hắn cũng không nhớ làm tổn thương tiểu gia hỏa dễ thương như vậy. Hỏa Hỏa nghe Lý Thiên hỏi mới mở mắt nhìn quanh hồn nhiên nói:

“Lúc này có một cái gì đó đỏ đỏ bay vào đây cuốn lão đi rồi!”

Nó dùng nó bàn tay nhỏ màu lam vân vẽ cái miệng tò mò hỏi:

“Lão chết rồi sao chủ nhân?”

“Ặc, chắc không sao đâu!”

Lý Thiên tưởng Hỏa Hỏa lo lắng cho lão Mã Long, liền mở miệng an ủi, hai người tuy hay cãi nhau nhưng dù sao cũng sống cùng một chỗ có cảm tình cũng là dễ hiểu. Nhưng có vẻ Lý Thiên nghĩ thế nhưng Hỏa Hỏa không cho là thế, nó vừa nghe liền tiếc nuôi lắc đầu, bộ dạng vô cùng tiếc hận:

“Chán thế, tưởng Hỏa Hỏa có thể độc chiếm chủ nhân rồi, lão kia vậy mà sống dai gớm!”

“Sặc, ha ha, vậy thôi ta không làm phiền người nghỉ ngơi nữa!”

Lý Thiên cười khò theo động tác chào từ biệt của Hỏa Hỏa mà biến mất. trở lại cơ thể, hắn cũng không có việc gì làm, ma đao không thể động vào, lão Mã Long mất tích bí ẩn, Lý Thiên nhàm chán, trong căn phòng nhỏ luyện vài trào pháp đơn giản. Từ lần trước chiến với bọn Đào Mộc, lúc đó Lý Thiên chỉ thử thêm ma khí vào Ứng Trảo Thủ, không ngờ môn võ kỹ này thật có thể dung nhập ma khí, xem ra đây ít nhất cũng là siêu phẩm cấp vũ kỹ.

“Nếu bây giờ thêm u linh hỏa thì thế nào?”

Ý nghĩ vừa lóe, Lý Thiên liền thử, trào nơi tay bao trùm trong hỏa diễm lam sắc, một trào quét qua, ngọn nến trước gió liền hóa thành băng, ngay cả hỏa diễm đang cháy cũng đông cứng, uy lực của u linh hỏa khiến Lý Thiên bất ngờ, tay diễm nhẹ vào ngọn nến, vừa diễm liền vỡ thành vô số mảnh tan biến trong không khí. Lý Thiên kinh ngạc nhìn u linh hỏa bao phủ bàn tay rồi nhìn băng vụn rơi rớt đầy đất, lòng vô vàn cảm thán:

“Ứng Trảo thủ này thật kỳ lạ, có thể vận dụng ma khí, bây giờ nguyên tố vẫn có thể sử dụng, đây rốt cuộc là võ kỹ gì, linh cấp. hay tuyệt linh cấp võ kỹ.

Chẳng lẽ là Thiên cấp võ kỹ trong huyền thuyết”

Nghĩ mãi không có kết quả Lý Thiên chỉ có thể vứt ra sau đầu, hần tuy không biết võ kỹ này thuộc đẳng cấp nào nhưng rõ ràng đây là võ kỹ tuyệt đỉnh. Huống hồ Lý Thiên còn một môn vô cấp võ kỹ hần chưa nghiên cứu, sự phụ tiện nghi cho hần hai môn võ kỹ, cả hai đều là vô giá, người khác có một môn đã là phúc khí trên đời, hần có cả hai xem ra khổ cực bấy lâu nay cũng không tính là thiệt thòi gì.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Gặp Lại Tiểu Cô Nương

Lý Thiên say mê nghiên cứu Ứng Trảo Thủ tới nửa đêm mới dừng lại, nhìn ma đao trên mặt đất đã tan hết huyết khí, cầm trong tay mà không cảm thấy biến hóa gì đặc biệt ngoại trừ Huyết Thệ Ngọc được gắn chặt vào phần chuôi cầm.

Ma đao vào tay nhưng lão Mã Long vẫn không thấy đâu. Lý Thiên buồn bực tạm gác chuyện này ra sau, lúc này ở ngoài cửa sổ, xuyên qua màn đêm đen, hần có thể trông thấy vài đạo bóng đen ẩn hiện giữa các tòa nhà nhỏ trong thành.

“Xem ra có chuyện vui rồi”

Ngắm ánh trăng trên cao, Lý Thiên mỉm cười nhìn trời đêm đầy sao, hông vắt ma đao, đẩy nhẹ cửa sổ, cả người lướt đi trên không, ma khí bao phủ lòng bàn chân, mỗi cú nhún chân liền nhảy xa cả chục mét.

Mũi chân điểm nhẹ không chút tiếng động, điểm vào mái ngói chỉ vấy lên vài mẩu bụi mỏng. Lý Thiên không nhanh không chậm bám theo sát toán người áo đen.

“Các ngươi là ai, sao lại xông vào nhà chúng ta”

Phương xa truyền tới tiếng kêu tức giận, giọng nói non nớt quen thuộc ấy làm Lý Thiên hơi động trong lòng, ma khí lưu chuyển càng thêm dữ dội, chân đạp mạnh làm vỡ nát mái ngói dưới chân, cả người phóng về một hướng, rất nhanh đã nhìn thấy toàn cảnh bên dưới.

“Tỷ tỷ, mau thả tỷ tỷ của ta ra”

Trong tầm mắt của Lý Thiên xuất hiện một căn nhà tranh nhỏ, trong sân trước nhà, mấy hắc y nhân đang đập cửa mà ra, trên vai bế một thiếu nữ đã hôn mê, từ trong nhà tranh lúc này bỗng lao ra một tiểu cô nương nhỏ nhắn, nằng bậm chặt lấy chân một hắc y nhân kêu lớn:

“Tỷ tỷ, khôn khiếp, các ngươi muốn mang tỷ tỷ ta đi đâu”

“Nhóc con tránh ra”

“Không có chết ta cũng không buông”

Hắc y nhân bị tiểu cô nương bám riết không tha tức giận vung mạnh chân, tiểu cô nương bị đá văng xa cả người bám đầy bụi đất nhưng vẫn như một con dã thú xông tới cắn mạnh vào tay đối phương, cắn chặt không buông. Tên kia bị đau đớn làm cho giận dữ gơ tay định tát nàng.

Lý Thiên xem tới đó, không còn có thể tiếp tục đứng nhìn được nữa, hắc khí bao phủ cả người, thoáng động đã xuất hiện bên cạnh hắc y nhân kia. Hần tay cầm lấy bàn tay đang gơ cao của đối phương cười nói:

“Ra tay với một đứa con nít như thế, ngươi không thấy nhục sao”

Lý Thiên cũng không quan tâm ánh mắt kinh ngạc của đối phương, dịch người chắn trước người tiểu cô nương, tay nắm lấy cổ đối phương, trước ánh mắt sợ hãi của hắc y nhân, bẻ quặt cổ hần sang một bên, thuận chân đá cả người hần bay đi.

Sau khi giải quyết xong, mắt nhìn về một hướng đã không thấy đám áo đen kia đâu. Lý Thiên lúc này bỗng cảm thấy có một bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lấy góc áo mình, cúi đầu nhìn xuống phát hiện tiểu cô nương đang nhìn hần, ánh mắt có vẻ sợ hãi, lâu lâu lại liếc nhìn thì thể đằng xa, nhưng rất nhanh tiểu cô nương lác đầu nguầy nguậy, rồi dùng hai tay vỗ một cái lên gương mặt bầu bình của mình. Ánh mắt chuyển thành kiên quyết nhìn Lý Thiên, giọng nói đầy vẻ cầu khẩn:

“Đại hiệp, xin người hãy cứu tỷ tỷ của ta”

Vừa nói nàng vừa run rẩy móc từ trong người ra một chiếc túi nhỏ, có vẻ trời khá tối, tiểu cô nương không nhận ra hần, nhưng Lý Thiên vừa nhìn liền hiểu tại sao giọng nói lại quen thuộc thế, Lý Thiên trông thấy túi tiền được đưa tới liền mém chút cười to, chiếc túi nhỏ này không phải của hần sao, lúc sáng hần còn lên bỏ nó cho tiểu cô nương, chỉ chưa đầy một ngày liền hoàn nguyên chủ sao.

Tiểu cô nương thấy người trước mặt bất động, lòng âm thầm lo lắng, mắt vẫn luôn nhìn về phía bóng tối phía xa. Uất ức không biết làm sao, từ hai mắt dần đọng một tầng hơi nước, phút chốc liền đầm lệ nhìn Lý Thiên:

“Hu, hu xin người mau cứu tử tỷ đi, cứu tử tỷ đi mà”

Tiểu cô nương càng khóc càng hăng, liền dứt khoát ngồi bệt xuống đất khóc lớn. Lý Thiên vốn không có kinh nghiệm ứng phó, đâu biết phải làm sao, chỉ có thể xoa tay đi vòng quanh nàng, bồi rồi nói:

“Được rồi, được rồi, để ta đi thử xem sao”

“Thật sự”

Tiểu cô nương vừa nghe thế liền vui vẻ mỉm cười, như sợ hấn đổi ý vội vàng mang túi tiền nhỏ nhét vào tay Lý Thiên, Lý Thiên từ túi tiền móc ra một đồng khép giữa hai ngón tay, mang bọc tiền nhỏ ném lại cho tiểu cô nương cười nói:

“Ta chỉ cần một đồng thôi”

Nói rồi liền xoay người đi mất, tiểu cô nương nhìn theo Lý Thiên rồi đi mới hết sợ hãi ngã ngồi ra đất, đưa bàn tay nhỏ vuốt vuốt bộ ngực bằng phẳng của mình, thở hắt ra:

“Người đó thật đáng sợ”.

Bình tĩnh được một lúc, nàng liền cảm tức quay sang thì thê tên hắc y nhân xấu xí, vung chân đạp liên hồi, miệng mắng to:

“Đều tại lũ khốn nạn các người bắt tử tỷ của ta, cước này là cho tử tỷ, cước này vì dám đá ta, cước này vì dám làm ta sợ hãi, còn cước này à à”

Nghiêng đầu suy nghĩ một lát, tiểu cô nương liền đạp mạnh mấy cái

“Cái này là do làm ta mất tiền oan, biết hiện giờ vật giá leo thang, tiền bạc khó kiếm lắm không”

Vận động quá nhiều làm nàng mệt mỏi ôm ngực thở hồng hộc, sau khi phát tiết buồn bực trong lòng, tiểu cô nương có vẻ thoải mái hơn một chút, nhớ lại thanh niên ban nãy nàng hơi ngẫm nghĩ:

“Người đó hình như mình gặp ở đâu rồi nhỉ”

Suy nghĩ không ra, tâm trạng nàng cũng chuyển sang lo lắng

“Không biết tên đó có cứu được tử tỷ không, không được phải báo cho Triển ca, không được, Lâm gia và Trần gia đã không còn quan hệ, tử tỷ đã dặn không được đến đó”

Tiểu cô nương bần chòn đi qua đi lại, chân đá vài hòn đá nhỏ, rồi như nghĩ thông suốt, mở miệng cười tươi:

“Tử tỷ dặn không được tới Trần gia thì có thể phóng tín hiệu cho Triển ca tới, đúng rồi, pháo hoa Triển ca cho đề đâu rồi ta”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chiến đấu trong đêm

Trên đường phố yên tĩnh trong Bình An thành, trời đêm u tối chỉ còn lẻ loi vài đốm sáng từ những căn hộ nhỏ hai bên đường. Tiếng bước chân truyền tới từ phương xa, trên đường cái vắng vẻ, năm hắc y nhân mặc đồ đen che kín mặt mũi đang di chuyển rất vội vã, trời đêm bất chợt đổ mưa, cơn mưa không làm năm hắc y nhân chùn bước, chân điểm mặt nước lướt đi như bay.

"Đại ca, tại sao chúng ta phải bỏ chạy, tên kia dám giết lão lục, chúng ta phải trả thù cho đệ ấy"

Một hắc y nhân hơi giảm tốc độ, chạy song song cùng một hắc y nhân khác, người này vác trên vai một thiếu nữ mặc bạch y không nhìn rõ bộ dạng, nhưng từ những đường cong thướt tha kia hẳn phải là một mỹ nhân tuyệt sắc. Hắc y nhân nghe đồng bạn tức giận nói, lòng hẳn cũng trầm xuống, nhưng chỉ biết thở dài

"Lão ngũ, ta sao lại không cấm hận nhưng chúng ta ở lại chỉ nhiều thêm mấy cái xác mà thôi"

Hắc y nhân được gọi là lão ngũ nghe vậy không phục nắm chặt quyền đầu:

"Chúng ta có năm người đối phương chỉ có một, chưa kể đại ca đã là luyện tạng đỉnh phong"

"Hò đồ"

Kẻ được tôn làm đại ca đám hắc y nhân, kiến thức và nhãn quan tất nhiên hơn hẳn những người khác, những nghĩa đệ của hắn có thể không nhìn ra nhưng từ lúc Lý Thiên hiện thân cho tới lúc ra tay hắn đều nhìn rõ không bỏ sót bất cứ điều gì, tên đó mang cho hắn cảm giác không thể đối kháng, cảm giác chỉ có khi hắn đối chiến với đại nhân của mình

"Tên đó ta dám chắc hắn là luyện tâm, ở lại chỉ chết cả đám mà thôi, chưa kể chúng ta còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm"

Lão ngũ hiền nhiên vô cùng tin tưởng đại ca của mình, biết là thật nhưng lòng hắn vẫn rất âm ức:

"Chẳng lẽ chúng ta cứ thế bỏ qua cho hắn"

"Bỏ qua sao, ha ha tên đó dám đối nghịch với Trần gia ngay trong Bình An thành, đúng là không muốn sống, cho hắn là luyện tâm thì thế nào, đều phải trả giá thật đắt"

Tên đại ca cười lạnh nói, giọng âm u mang theo ngạo khí của gia tộc cự phách toàn thành, nhưng những lời hắn nói tất cả đều lọt vào tai một người. Lý Thiên không biết từ lúc nào đã xuất hiện cách bọn chúng không xa, nhàn nhã ngồi bên một ghế đá ven đường, hắn bắt chéo hai chân lười biếng dốc ngược một bầu rượu không biết lấy được từ đâu.

Đám hắc y nhân rút cuộc cũng phát hiện bóng người phía trước, một tên bước ra quát lớn:

"Ai đấy"

"Mau quên thế, các người vừa nói về ta xong mà đã mất trí nhớ rồi sao"

Lý Thiên cười tươi nốc cạn bầu rượu, dưới ánh đèn đường mờ nhạt chiếu rọi ra khuôn mặt quen thuộc, gương mặt tuấn tú ấy làm cả đám hắc y nhân hoảng hốt, luyện tâm cảnh xuất hiện. Tên đại ca cũng là hạng người quyết đoán, ném thiếu nữ trên vai cho lão ngũ kêu to:

"Lão ngũ mau mang người về cho thiếu gia, chúng ta ở đây cầm cự với hắn"

Lão ngũ cũng biết tình hình nguy cấp, hắn không dám chần chờ vội ôm lấy thiếu nữ, xoay người chạy về một hướng chỉ bỏ lại một câu:

"Đại ca cố gắng, đợi đại nhân đến, tên đó sẽ chết rất thảm"

"Muốn đi sao, để người ở lại"

Lý Thiên nhắc tay ném bầu rượu về hướng chạy trốn của lão ngũ, thân người cùng lúc di động lao theo như mũi tên.

"Ở lại chơi với bọn ta đi"

Tên lão đại từ đầu đã tính trước, xuất hiện sau lưng lão ngũ một kiếm chém vỡ bình rượu, chút rượu còn sót lại theo bình vỡ văng tung tóe ướt cả áo hắn, nhưng hắn không bận tâm, tay cầm kiếm chuyển hướng chém về một phía, phát ra từng tia lửa bắn tung tóe.

Lý Thiên thấy trào bị kiếm kia ngăn lại, lòng hơi bất ngờ, hắn vốn tưởng lấy tốc độ của mình có thể dễ dàng đánh chết đối phương nhưng xem ra mất thêm chút thời gian rồi. Hai người vừa hợp liền tan, Lý Thiên vẫn đứng ngay tại chỗ nhưng kiếm nơi tay lão đại đã mẻ một chút, cả người hắn phải lùi hơn chục bước mới đứng vững, cảm nhận tay cầm kiếm đang cứng đờ, hắn lấy tay còn lại nắm chặt bàn tay đang run rẩy kia, khó khăn thốt ra một câu:

"Loại hại, hôm nay thật được lĩnh giáo rồi, không biết ngươi thuộc tông phái nào, còn trẻ như thế liền đạp vào được tiên cảnh rồi, uống công ta bốn mươi năm khổ tu vẫn không bước qua được bước này"

Hắn bỗng mở miệng cười to, hai mắt bắt gặp ứa ra hai hàng lệ, không biết là do biết mình khó thoát chết hay là tự xấu hổ với chính bản thân mình. Hai người giao chiến quá nhanh, đến lúc tách ra, ba tên hắc y nhân còn lại mới xuất hiện đứng cùng với lão đại bọn chúng, ánh mắt tràn đầy kinh sợ nhìn người thanh niên trẻ hơn bọn hắn cả nửa đời này, rất có thể là ác quỷ sẽ đoạt đi tính mạng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Luyện tâm xuất hiện

"Ha ha, hôm nay ta có chết người cũng đừng hòng qua được"

"Đúng thế, đại ca đệ nguyên chết cùng huynh"

"Đại ca, được làm huynh đệ của huynh nữa đời này của đệ không uống phí"

"Đại ca, nếu có kiếp sau, đệ vẫn muốn làm huynh đệ với huynh"

Bốn người kia mặc cho Lý Thiên trước mắt, ôm nhau cười to làm Lý Thiên cảm giác bản thân như đang diễn một vở kịch mà vai phản diện không ai khác chính là hắn. Nhưng Lý Thiên biết rõ hắn giết chết huynh đệ đối phương cho dù hôm nay hắn có thả cho bốn người này đi, bọn họ vẫn như cũ sẽ xem hắn là địch nhân, đã thế Lý Thiên cũng chẳng giả thành bộ dạng nhân nghĩa nữa.

Lòng chợt động, tay kết trảo, hai chân ma khí khuếch đại, dậm mạnh vào mặt đất để lại hai hố to, nền gạch dưới chân bung lên vô số mảnh nhỏ tán loạn trong không trung. Lý Thiên thân hình đã xuất hiện trước người một hắc y nhân, một trảo chụp vào giữa ngực đối phương.

Hắc y nhân kia nhìn trảo quá nhanh chỉ có thể trở mắt đứng nhìn, ngay lúc Lý Thiên nghĩ có thể giải quyết một tên thì bên hông hắn xuất hiện ba thanh kiếm phong tỏa mọi phương hướng, Lý thiên thấy thế không ổn, chỉ có thể thu trảo, trảo nơi tay chỉ kịp quét qua để lại năm dấu móng tay trên ngực đối phương, tên hắc y nhân may mắn thoát chết vội lặn người lùi về sau.

Lý thiên nhìn thể kiếm bao vây, cả xoay tròn trên không, ba mũi kiếm vừa chạm vào liền bị đánh bay ra xa, ba hắc y nhân cũng bị lực ly tâm làm xoay tròn trên không trung tông ngã hàng loạt sập hàng hai bên đường.

Lý Thiên kết thúc xoay người chân vừa chạm đất liền búng mạnh, lao đến tên hắc y nhân vừa trúng trảo bị thương, tay vươn ra bóp chặt đỉnh đầu đối phương, lần này không còn ai can thiệp, dưới ánh mắt tuyệt vọng của hắc y nhân và tiếng thét bi thảm xung quanh, một chiếc đầu lâu bay lên không trung, chuẩn xác rơi ngay dưới chân lão đại.

"Khốn kiếp, đền mạng tam đệ ta đây"

Tên đại ca trước giờ luôn tỉnh táo, giờ lại như chết lặng nhìn đầu lâu tam đệ mình đang trừng mắt nhìn chăm chăm, chết không nhắm mắt. Lòng hắn quặn đau, tay bầu vào lòng bàn tay chảy đầy máu tươi, hai hắc y nhân còn lại như phát điên rống to lao về phía Lý Thiên, kiếm nơi tay đã bị đánh bay từ trước, bọn chúng chỉ có thể vùng vẫy cựa cựa với Lý Thiên.

Rõ ràng là châu chấu đá xe, chớp mắt lại có thêm hai xác chết trên mặt đất, Lý Thiên quay người chậm rãi bước chân lại gần lão đại đang quỳ gồi trên mặt đất, hắn vẫn không động đậy như cũ giữ tư thế ôm đầu tam đệ của mình. Lý Thiên nhìn hắn cũng không dây dưa, vươn ra một ngón tay điểm vào trán đối phương, lão đại cả người ngã xuống đập mạnh vào nền gạch dưới đất, từ trán xuất hiện một lỗ máu đỏ tươi hòa trộn cùng màu trắng sữa, hai mắt vẫn mở to trần đầy bất kham.

Giải quyết xong, Lý Thiên nhưu mày nhìn hướng lão ngũ đào tẩu, lòng thầm hô gấp gấp, này giờ bị bọn lão đại ngáng chân, nếu đề tên kia về được Trần gia coi như Lý Thiên bỏ tay. Thở dài nhìn đồng xu khép giữa hai ngón tay, hắn búng đồng xu lên cao rồi nắm chặt vào lòng bàn tay, suy nghĩ như xuyên về khoảnh khắc đối diện với ánh mắt van xin của tiểu cô nương nhu nhược, mở miệng cười khổ:

"Đúng là mua việc cho mình, lần sau quyết không nhận vụ làm ăn lỗ vốn như vậy nữa".

Lý Thiên tăng tốc đến mức tối đa, trong bóng tối chỉ còn thấy vài tàn ảnh chớp động liên tục. Cuối cùng hắn cũng bắt kịp lão ngũ, lão ngũ từ xa nghe thấy động tĩnh, vừa quay đầu nhìn liền sợ hãi tột độ, cố gắng gia tăng tốc độ nhưng sao nhanh bằng Lý Thiên, chớp mắt đã thấy một bóng người bao phủ trong khói đen ảm đạm xuất hiện trước mặt hắn. Bóng đen kia vươn tay ra, một trảo đánh văng hắn ra xa, thuận tiện giữ lấy thiếu nữ vác lên trên vai.

Lão ngũ bị đánh bay tông đổ bờ tường gạch mới dừng lại, hắn cảm giác đau đón trước ngực như muốn nuốt chửng cả linh hồn, hai mắt cố hé mở nhìn ác quỷ đang tới gần, tay muốn động lại không thể, lão ngũ nhìn Lý thiên không những không cầu xin còn cố mở miệng cười lớn, động đến vết thương làm hắn phun liên vài ngụm máu

"Ha, muốn giết thì cứ giết, đại nhân chắc chắn sẽ trả thù cho ta"

Hắn phun một ngụm máu tươi về phía Lý Thiên, nhìn Lý Thiên lách người né tránh, lão ngũ cười càng thêm đáng sợ:

"Người dám giết người Trần gia, người chết chắc rồi, ta đi trước đợi người dưới đó, ha ha"

Cười thêm vài tiếng, hắn liền đoạn khí bỏ mình, Lý Thiên cũng không quan xác lão ngũ đang nằm trên đất, hai mắt hắn lúc này đắm chiều nhìn về một hướng, bỗng mở miệng nói chuyện với khoảng không:

"Đến rồi sao còn không ra, muốn ta mời người mới ra sao".

"Người thật có can đảm, dám giết người Trần gia ngay trong Bình An thành"

Người xuất hiện vẫn mặc trang phục hắc y, mang khăn che mặt chỉ lộ ra hai ánh mắt sắc bén tràn đầy sát khí, hắn nhìn thẳng Lý thiên gần từng chữ:

"Không cần biết người có phải là đệ tử của mấy tông môn đỉnh cấp hay không, hôm nay người phải chết".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Trần Triển Tới

Trong ngôi nhà tranh nhỏ, tiểu cô nương má còn lưu hai hàng nước mắt chưa khô, lòng lo lắng hết đi vào rồi lại đi ra, đôi mắt to tròn trông ngóng nhìn về phía cửa, khi thấy có bóng người xuất hiện, nàng cảnh giác rút người vào trong, đóng sập cửa chỉ chừa khe nhỏ nhìn ra.

Bóng người ngày càng tới gần, chỉ phút chốc liền xuất hiện đầy người trong sân nhỏ, người đi đầu là một thanh niên mặc trường sam nho nhã, gương mặt hấn giở vô cùng căng thẳng, người vừa bước vào sân đã hô lớn:

"Nguyệt nhi, tiểu lâm tử, hai muội đâu rồi"

Tiểu cô nương nhìn rõ người đến là ai, vui mừng đẩy cửa xông ra, chớp mắt đã nhào vào lòng thanh niên kia khóc to:

"Hu hu, Triển ca sao giờ huynh mới tới, tỷ tỷ"

Nàng vừa nói vừa khóc, giọng nói ngắt quãng không rõ, Trần Triển vừa nghe liền khẩn trương, túm lấy vai tiểu cô nương lắc mạnh:

"Nguyệt nhi, nguyệt nhi xảy ra chuyện gì, muội mau nói cho ta biết".

Tiểu cô nương nhìn ánh mắt dữ tợn của Triển ca mà run sợ, nước mắt không kiềm được lăn dài trên gò má trơn bóng, nấc lên từng tiếng:

"Tỷ tỷ bị một đám người bịt mặt bắt đi rồi"

Mới nói được hết câu, tiểu cô nương đã ôm mặt khóc lớn, Trần Triển nhận ra mình trong lúc nóng nảy làm tiểu cô nương sợ hãi, hấn chỉ đành thở dài, an ủi tiểu cô nương một câu, rồi tức giận quay sang người bên cạnh:

"Trần Bình, không phải ta đã dặn ngươi bảo vệ hai tỷ muội nàng ấy sao, ngươi có gì muốn nói"

Trần Bình là đại hán từng xuất hiện trong quán rượu, nghe thiếu gia mình trách mắng, hấn chỉ có thể xấu hổ cúi đầu, thở dài nói:

"Thiếu gia cũng biết giờ trong gia tộc đang hỗn loạn, thuộc hạ thật sự không rút ra được nhân thủ, chỉ phải hai người âm thầm bảo vệ bọn họ"

Không cần nói cũng rõ, hai người kia e là lãnh ít dữ nhiều, địch nhân trong tối, bọn họ ngoài sáng, căn bản không thể đề phòng hết được. Trần Triển cũng nhìn ra được vẻ bất đắc dĩ của Trần Bình, hấn cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình:

"Đây chắc chắn là tên khốn khiếp Trần Hưng kia, hấn vốn là tên tiểu nhân, hôm nay trên đầu giá hội ta làm mất mặt hấn, ta phải biết là hấn sẽ nhắm đến các nàng ấy"

Ôm đầu tự trách, đến khi ngẩng đầu lên thì hai mắt hấn đã tràn đầy tia máu, bờ môi bị cắn đến bật máu, Trần Triển nở nụ cười, mở ra hàm răng dính đầy máu đỏ, vô cùng quỷ dị:

"Nguyệt nhi mà có chuyện gì, ta sẽ khiến cho hấn chết không toàn thây"

"Triển ca đừng quá lo lắng"

Tiểu cô nương nhìn Triển ca của mình đau lòng như thế, cố mở miệng an ủi, bỗng nhớ tới người thiếu niên kia nàng vội nói:

"Có một vị đại hiệp đã nhận lời đi cứu tỷ tỷ rồi, đại hiệp kia rất lợi hại nha, một chiêu đã giết chết một tên bịt mặt đáng ghét ức hiếp hoa nhi rồi"

Nàng vừa nói vừa dúi dúi nắm tay về hướng thi thể tên hắc y nhân, quanh thi thể tên đó đang có rất nhiều người vây lấy, đều là hộ vệ mặc giáp vàng từng xuất hiện trước đây. Một hộ vệ trong đó bước tới cúi đầu, ôm quyền với Trần Triển:

"Thiếu gia, thi thể kia đúng là lục lão tử, một trong lục kiếm dưới trướng Trần An"

Trần Triển vẻ mặt lạnh lùng nhìn thi thể kia, một kiếm vung ra chém nó thành mảnh nhỏ, phát tay với đoàn người:

"Đi, chúng ta phải cho bọn chúng biết, nhất mạch chúng ta không phải dễ ức hiếp, toàn bộ đều phải trả giá"

Thấy sát khí quanh thân Trần Triển càng lúc càng thịnh, Trần Bình vẻ mặt ngưng trọng xuất hiện trước người hấn, quỳ một gối ngăn cản:

"Không thể thiếu gia, nếu bây giờ nóng vội, kế hoạch của gia gia người sẽ phá sản, thời khác nhạy cảm như bây giờ người nhất quyết phải bình tĩnh".

Trần Bình giọng nói chậm rãi nhưng kiên quyết, roi vào tai Trần Triển như một tiếng chuông đồng đánh mạnh vào lòng ngực hấn, sát khí trên người dần

thu liễm, Trần Triển ngửa mặt lên trời thở dài giọng nói đầy bi thương

"Ta biết, ta biết chứ, nhưng ngươi muốn ta phải làm sao, Nguyệt nhi đã bị bắt, ta còn chần chờ ở đây, không biết nàng ấy phải chịu dày vò như thế nào, ngươi kêu ta bình tĩnh, làm sao có thể bình tĩnh"

Càng nói về sau gần như hét vào mặt Trần Bình, Trần Bình nhìn thiếu gia vì một nữ nhân mà biến thành bộ dạng như vậy thì khẽ lắc đầu, hần chỉ vào thì thể không còn nguyên vẹn của hắc y nhân phía xa nói:

"Người làm nguội cái đầu của mình một chút đi, lục lão tử là luyện thể tăng mười, đối phương chỉ dùng một chiêu giết hần, chúng tỏ người này phải là luyện thể đỉnh phong hoặc rất có thể đã là luyện tâm"

Trần Triển nghe xong như tỉnh ngộ, vội vàng phân phó:

"Đúng thế, nhanh phái người đi điều tra toàn thành, xem có nơi nào xảy ra chiến đấu hay không"

"Thuộc hạ đã làm từ trước rồi"

Trần Bình đứng dậy nhìn Trần Triển nói, lời vừa nói ra thì bên ngoài có tiếng pháo hiệu bắn lên không trung. Trần Triển nhìn ra pháo hiệu của mình, tức tốc dẫn theo đoàn người rời khỏi sân nhỏ, chỉ để lại một toán nhỏ bảo vệ tiêu cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Gia Chủ Trần Gia

Đêm này Bình An thành không yên ổn, thế lực các nơi tụ tập tham gia đấu giá hội ban sáng vẫn còn rất nhiều người ở lại. Đường Thiên Hoa là trực đường chính trong thành, ở đây tọa lạc tòa khách sạn lớn nhất, xa hoa nhất toàn thành. Trên căn phòng khách quý sang trọng, tường dát vàng nạm ngọc, kiệt tác nghệ thuật, vũ khí trân phẩm trưng bày khắp nơi, chiếc bàn làm từ mỹ ngọc xanh tuyền tuyệt đẹp đặt ở trung tâm, trên bàn dọn đầy mỹ vị nhân gian.

Trần Hưng đêm nay vô cùng lễ độ đứng cùng một trung niên nhân mặc trường phục màu xanh, nhìn qua vô cùng giản dị, nếu không thấy Trần Hưng cúi người đứng sau thì không ai nhận ra đây là gia chủ Trần gia, một trong hai luyện thần cảnh của Bình An thành, Trần Lam.

Ngoài Trần gia gia chủ, trong phòng khách quý xung quanh còn có không ít người, đều là thế lực khắp nơi, hoặc là tán tu thực lực bất phàm. Trần Lam nhìn quanh một vòng mỉm cười nói:

"Các vị hôm nay nể mặt đến đây thật là vinh hạnh cho Trần gia"

"Không không, được Trần gia chủ tự mình tiếp đãi chúng tôi mới cảm thấy vinh hạnh mới đúng"

Một vị tán tu tu vi luyện tâm tầng hai vô cùng khiêm tốn đáp lời, được đích thân cao thủ luyện thần cảnh tiếp đãi, hần cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Bên cạnh hần còn có vài tán tu khác được mời đến, tất cả đều là luyện tâm cảnh, ai nấy vẻ mặt khiêm nhường ôm quyền đáp lễ.

Cách chỗ bọn hần không xa, chia làm ba nhóm người, đều là người của các môn phái Bắc Nguyên, hôm nay bọn họ tham gia chủ yếu là nể mặt mũi Hỏa Liệt tông, cũng không có ý tôn trọng gia tộc chỉ có một luyện thần cảnh này. Một người trung niên mặc đạo bào màu xám bước lên nói:

"Trần gia chủ ở đây mở tiệc chiêu đãi bọn ta, e rằng không chỉ có thế chứ"

Trần Lam nhìn bộ dạng ngạo mạn của người trước mặt cũng không khó chịu, tuy thực lực đối phương thấp hơn hần nhưng dù sao cũng là người của môn phái, đánh tới tở cũng phải ngó mặt chủ. Trần Lam mỉm cười thần bí:

"Vây Đa Bào trưởng lão có đoán ra được ý định của ta"

Đa Bào bị hỏi ngược lại có chút bất ngờ, sững sờ giây lát liền đập bàn tức giận:

"Ý gì đây, trong đầu ngươi nghĩ gì làm sao ta biết"

"Ha ha, Trần gia chủ lại chọc lão đầu nóng tính đó rồi"

Bất chợt có giọng nói vang lên, mọi người theo giọng nói nhìn qua, người nói không ngờ là Điền Bất Phục, lão thể mà cũng có mặt ở đây, người Càn Nguyên điện không nhiều, chỉ có năm tên mặc hắc bào che kín mặt. Điền Bất Phục mỉm cười đối diện với ánh mắt mọi người:

"Trần gia chủ có vẻ muốn động thủ với mạch chính của Trần gia rồi nhỉ"

Trần Lam gương mặt đang tươi cười bỗng cứng đờ, híp mắt nhìn thẳng Điền Bất Phục như cười như không:

"Điền lão quý, lão có ý gì"

"Ha ha, người đời đều biết chỉ có Trần gia chủ tự cho là dấu điểm được mà thôi"

Điền Bất Phục cũng không sợ khí thế của Trần Lam, Trần Lam gọi mọi người tới đây ắt có chuyện muốn nhờ, Trần gia lại đang nội chiến, Trần Lam làm gia chủ hai mươi năm không thể nào ngu ngốc tới nỗi đến thời điểm này công khai đối chiến với Càn Nguyên Điện, vì thế Điền Bất Phục hiếm có cơ hội thể hiện được uy phong trước cao thủ luyện thân cảnh.

Quả nhiên Trần Lam cũng bắt đầu đi thờ dài, nhìn ánh mắt mọi người xung quanh hắn đều hiểu, chuyện cũ có giấu cũng không thể, kim trong bọc có ngày cũng lòi ra. Đã thế cứ làm tới nơi, bọn chúng chết hết, Trần gia không phải chỉ còn nhất mạch hần sao, mạch chính mạch phụ, chỉ còn một mạch thì nhất mạch của hần chính là mạch chính.

Trần Lam không giận nhưng Trần Hưng lại giận, hần tức khí cả người lao qua Điền Bất Phục, vung lên quyền đầu, miệng mắng to:

"Điền Bất Phục ngươi dám nhục mạ Trần gia ta"

Điền Bất Phục vẫn bất động, bên người hắn có một cánh tay giơ ra, cánh tay nhìn qua khô héo như xác chết, trên năm đầu ngón tay lưu động lực hỏa kỳ lạ, Trần Hưng quyền vừa vịn bị bàn tay khô héo kia nắm chặt, lực hỏa nháy mắt thiêu đốt bàn tay hắn. Trần Hưng sợ hãi xen lẫn đau đớn, giật tay kéo về sau, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết

"AAAA, đau quá, cái quái gì thế này"

"Hưng nhi"

Trần Lam vội lao qua, từ tay truyền ra từng dòng nước ấm bao phủ lấy nắm tay đang chìm trong lực hỏa của Trần Hưng, mãi rất lâu mới dập tắt được. Lão có chút kinh dị nhìn Điền Bất Phục:

"Ma hỏa, không ngờ có kẻ sử dụng được ma hỏa"

"Chút tài vật thôi"

Điền Bất Phục miệng tuy cười nhưng lòng vô cùng bức bối, sau khi cười xong liền âm trầm nhìn người vừa ra tay trách cứ:

"Chỉ là con kiến thôi, ngươi vậy mà để lộ ra ma hỏa, nên biết trong đây có rất nhiều người nhận ra, lại dẫn thêm phiền phức rồi"

Người kia kéo xuống khăn che mặt lộ ra gương mặt tuấn tú chính là Thanh Phong trong phòng đấu giá, mắt hắn nhìn thẳng Trần Hưng đang nhăn mặt đau đớn, giọng bình thản:

"Hắn dám gọi thẳng tên phó điện chủ, chưa chết đã là ân phúc của hắn rồi, tất nhiên phải để hắn chịu chút cảm giác thế nào gọi là phản hồn thiêu đốt chứ".

"Thôi thôi, ma hỏa tuy hiếm nhưng cũng không phải thứ khiến người khác quá e ngại, từ bây giờ không có lệnh của ta không được phép ra tay nữa"

Thanh phong cúi đầu cài lại khăn che mặt như bóng đen lùi dần về phía sau. Sau một hồi lộn xộn, mọi thứ có vẻ đã an tĩnh trở lại, Trần Lam có chút giận dữ nhìn Điền Bất Phục nhưng cuối cùng vẫn không phát tác, thực hiện theo kế hoạch vẫn là quan trọng hơn, vì ngày này hắn đã chuẩn bị nửa đời người, giờ đã đến thời khắc mấu chốt, không thể vì chút việc vặt mà phá hủy tất cả được.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Đối chiến luyện tâm cảnh

Lâu nay Lý Thiên hạ gục đối thủ của mình tương đối dễ dàng, những địch nhân bị hắn giết trước giờ cảnh giới đều thấp hơn hắn khá nhiều, hiếm khi hôm nay Lý Thiên gặp phải đối thủ có cảnh giới cao hơn bản thân, cảm giác chiến đấu như vậy làm mỗi tế bào như đang hưng phấn, kích thích khiến Lý Thiên vô cùng sảng khoái.

Một trao đánh bay kiếm của đối phương, Lý Thiên đạp chân nhảy ngược ra sau, hai người mắt đối mắt với nhau, hắc y nhân vẻ mặt có phần thận trọng, không còn bộ dạng ngạo mạn, mở miệng là muốn lấy mạng Lý Thiên như trước. Sau vài chiêu làm nóng, hắn nhận ra thanh niên trước mắt này không hề đơn giản.

Nhiều mảy mòi kiếm bị một tầng khói đen bao phủ, hắc y nhân dùng linh khí trực xuất ma khí nhưng thân kiếm đã xuất hiện nhiều vết rạn. Hiện tượng kỳ lạ như vậy vẫn là lần đầu tiên hắn trông thấy, lòng càng đánh giá cao Lý Thiên.

Bên kia Lý Thiên nhìn đối phương, lòng âm thầm đánh giá, hắn cần phải tốc chiến tốc thắng, đây là địa bàn Trần gia, nếu viện quân kéo tới, Lý Thiên có mấy cái mạng cũng không đủ.

"Xem ra cần dùng cả U Linh hòa rồi"

Lý Thiên lòng thầm nghĩ, người đã phóng về phía đối phương, ma trào trên không vẽ ra vô số chiêu thức bao phủ lấy hắc y nhân. Hắc y nhân kia cũng nhận ra sự nguy hiểm của khói đen kia, quanh thân kiếm bao phủ một tầng linh khí mờ nhạt, kiếm cùng trào đối chiến cùng một chỗ.

Linh khí màu trắng cùng ma khí màu đen đối chạm gay gắt với nhau không phân được thắng bại. Vốn lý ma khí sẽ chiếm ưu thế nhưng Lý Thiên vẫn chưa chân chính bước vào luyện tâm cảnh, đối chiến với luyện tâm tầng một cũng chỉ ngang hàng. Tuy nhiên Ứng Trào Thủ của Lý Thiên chiêu thức tinh vi, trùng trùng điệp điệp, đánh cho hắc y nhân đỡ trái đỡ phải vô cùng chật vật.

Hắc y nhân thấy chiêu thức Lý Thiên tinh diệu, lòng hồ không ổn, biết võ kỹ đối phương cao hơn mình, hắn cần rằng chém mạnh về phía Lý Thiên, bức người tránh ra xa. Thân hình vừa ổn định, mắt thấy Lý Thiên lại xông tới, hắc y nhân cần rằng, điều động linh khí vào thân kiếm. Cả thân kiếm bao phủ trong linh khí trắng ngà, hắn chỉ kiếm về hướng Lý Thiên

"Xem chiêu của ta đi, Phá Nhật Kiếm, Thập Kiếm Quy Nhất"

Hắc y nhân duy trì tư thế chỉ kiếm về phía Lý Thiên, cả người tăng tốc chạy về phía trước, Lý Thiên nhìn hắc y nhân xông tới, lòng hơi động, mắt nhìn phía trước mũi kiếm kia lại hóa thành mười mũi kiếm bao vây toàn bộ đường tiến của hắn.

Lý Thiên nhiều mảy mòi, lòng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, hay tất cả đều là thật. Tay cầm lên ma đao chém ngang về phía trước, ma đao chém tan tàn ảnh nhưng Lý Thiên lại thẫn thẫn trong lòng:

"Không ổn, bị lừa rồi"

Tàn ảnh tan hết, hắc y nhân cười gằn nhìn Lý Thiên, kiếm đâm thẳng vào ngực Lý Thiên, biết tình thế không ổn, Lý Thiên đã ra đao khó có thể thu hồi, chỉ có thể nhích người né tránh chỗ yếu hại, mũi kiếm đâm vào trước ngực, chỉ cách tim hắn vài centimet. Cổ nén đau đớn từ ngực, mặc cho máu tươi thấm ướt cả áo, Lý Thiên vùng đao chém ngược vào đầu đối phương, hắc y nhân thấy xuất thủ không thành, vội đạp chân lui về phía sau thuận thế né được chiêu kiếm của Lý Thiên.

Lý Thiên nhìn đối phương lại muốn xông tới, vội điều động ma khí khu trục linh khí đang cần phá trong cơ thể, thuận tiện phong bế các mạch máu quanh ngực. Mọi chuyện diễn ra vô cùng nhanh, chỉ tích tắc mấy giây, hắc y nhân lại lao tới, kiếm trong tay vẽ ra vô số bóng kiếm đánh về hướng Lý Thiên, mũi kiếm kia như hợp lại thành một mũi khoan linh khí không lồ, từ mũi kiếm từng luồng linh khí màu trắng rẽ sang hai bên, mang theo khí thế không thể cản phá.

"Linh cấp võ kỹ, Nhất Kiếm Tuyệt Sinh"

Lý Thiên chịu thiệt một lần, nhìn chiêu thức đối phương công tới, lòng hơi rung động, không ngờ tên này còn có linh cấp võ kỹ, xem ra hôm nay không vận hết chiêu là không được rồi, tay nắm chặt ma đao dần thả lỏng, nhẹ buông liền rơi xuống nền gạch phát ra tiếng vang thanh thúy. Lý Thiên cả người thả lỏng, hai trào nơi tay nổi lên hai màu một đen một xanh, lập lòe giữa trời đêm.

"Người có linh cấp võ kỹ thì sao, ta không có sao, Ứng Trào Thủ, Hợp Trảo Xuyên Tâm"

Lý Thiên hai trào kết vào nhau, ma khí cùng u linh hòa dung hòa thành hai màu đen đỏ đan xen phóng ra khí thế to lớn, theo tiếng quát lớn của Lý Thiên, một trào khổng lồ do linh khí cùng u linh hòa hợp thành từ tay hắn bắn về phía trước

Mũi khoan linh khí va chạm vào hắc lam trào của Lý Thiên tạo ra con chấn động kịch liệt. Ma khí, u linh hòa cùng linh khí bắn ra bốn phía kéo theo vô số gạch lát đường bay loạn tứ tung. Không trung xuất hiện một con lốc cuốn phăng mọi sạp hàng hai bên đường, thuận tiện kéo sạp luôn hàng rào gạch xung quanh.

Chỗ bọn họ chiến đấu không có dân cư chỉ độc một căn biệt thự rộng lớn, thấy khí thế cao thủ giao đấu, hộ viện trong nhà đã sớm dẫn theo gia chủ chạy mất. Chỉ có một cậu bé mặc trang phục nhưng lụa đắt giá, đang trốn dưới một bờ gạch đồ nát nhìn khung cảnh trước mắt mà hai mắt bắn ra từng luồng tinh quang, vẻ mặt ước ao tràn đầy ngưỡng mộ.

"Thiếu gia, người sao còn chưa đi, nhanh nhanh lên".

Từ sau lưng cậu nhóc bỗng xuất hiện một lão quân gia già, lão vội nắm lấy cậu bé kéo đi, cậu bé có vẻ còn xem chưa đủ, luôn miệng kêu la

"Đồng bá, ta còn chưa xem xong mà, ta muốn xem tiếp a"

"Tổ tông của ta ơi, ngài đừng quấy phá nữa, còn ở lại bị vạ lây là chết cả đám đấy"

Mặc cho tiểu thiếu gia vùng vẫy, ông lão nắm lấy cậu nhóc chạy đi như bay, thân pháp vô cùng điêu luyện.

Chương 94: Thành Chủ Bình An Thành

Trận chiến của Lý Thiên mới chỉ là món khai vị trong trời đêm còn rất dài ở Bình An thành. Trung tâm Bình An thành có một phủ thành chủ, đó là một tòa lầu ba tầng cao lớn, đồ sộ. Lão thành chủ năm nay đã hơn sáu mươi tuổi nhưng nhìn qua chỉ khoảng bốn mươi, lão tiến vào luyện thần cảnh đã hơn mười năm, một tay chấp chương tòa thành to lớn vùng gần biên ải này, nhắc tới Bình An thành không ai không biết An Bình thành chủ.

"Sớm như thế đã có động tĩnh rồi sao, chẳng lẽ tên Trần Lam kia nhìn không được ra tay rồi!"

Tay nắm cán ghế, An Bình, người cũng như tên vô cùng bình tĩnh, trong phòng họp tầng cao nhất, giờ đây cũng chật kín người, ngoài các cao thủ trong phủ còn có không ít tông môn xuất hiện, người của Hồn Nguyên tông cũng xuất hiện ở đây, nữ phụ La Bản Nương trong vòng vây của đám đệ tử, nhân nhả nhấp một ngụm trà cười nói:

"Không phải bọn chúng đang họp ở Thính Hương Các sao, không thể nào vội vã bức dây động rừng như vậy được"

An Bình vuốt chòm râu dài đen bóng của mình gật đầu nghe thuộc hạ báo cáo, mày nhíu chặt, miệng thở một hơi thật dài:

"Có vẻ không liên quan đến Trần Lam nhưng lại liên quan đến con của hắn, chuyện này có thể xúc tác mọi chuyện diễn ra sớm hơn dự định".

An Bình nói rồi xoay người cười với mọi người có mặt trong phòng, giọng nói trầm tĩnh như không có bất cứ chuyện gì xảy ra có thể làm lão xao động:

"Các vị đã nghe lời đề nghị của lão phu, không biết ý các vị thế nào, có thể giúp cháu ngoại lão phu không, đảm bảo mọi người đều không chịu thiệt, trong lúc đó nếu có chuyện ngoài ý muốn, các vị hoàn toàn có thể quay người bỏ đi, lão phu không có một câu oán thán"

"Ha, ha thành chủ đừng nói thế, thành chủ từng cứu Hồ trưởng lão bốn tông, Thần Long tông ta tất nhiên không thể bàng quan đứng nhìn"

Người nói chuyện nếu Lý Thiên xuất hiện ở đây, hẳn chắc chắn sẽ nhận ra, chính là trung niên khôi ngô tham gia giám sát khảo thí của Thần Long tông ở Hồn Nguyên thành, Lý Hiến trưởng lão, đi cùng còn có vài trưởng lão khác của Thần Long tông, trong đó có một người Lý Thiên rất quen thuộc, Lâm trưởng lão tham tài cũng ở đây, lão nghe Lý Hiến nói hết hình như thiếu gì đó rất quan trọng, la lớn bổ sung:

"An Bình, nhớ lấy lời hứa của người, linh thạch không thể thiếu được"

"Biết biết, lời ta nói nào nuốt lại bao giờ"

An Bình xoa trán cười khỏ, lão thật ra cũng rất quen thuộc vị Lâm trưởng lão này, hai người vốn là bạn rất thân, nếu không Lâm trưởng lão cũng không xuất hiện tại đây. Thần Long tông đã đồng ý, đồng minh của họ là Hồn Nguyên tông cũng gật đầu ưng thuận, La Bản Nương mắt phượng liếc xéo về phía Thính Hương Các phía xa, giọng nói lạnh như băng:

"Điện Bất Phục lão nương chờ người, lần này phải mở người ra làm trăm mảnh ném cho chó ăn mới giải được mối nhục trong lòng bản cô nương"

Mọi người nghe ai thấy nấy đều bất giác rung mình một cái, không phải trong phòng đấu giá người đấu võ mồm thắng người ta rồi sao, thế mà vẫn mạng thù cho tới bây giờ, đúng là đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với nữ nhân a, nhất là có ý nói về tuổi tác đối phương.

Thấy hai tông phái lớn Bắc Nguyên đã đồng ý, các tán tu tham gia đều lũ lượt tiến tới ý tham gia, món lợi lớn như vậy, giống như chiếc bánh trên trời rơi xuống sao lại không tham gia được, nếu có nguy hiểm thì cứ việc chạy, người ta cũng đã nói như thế rồi, còn không đồng ý trừ khi nào vô nước, mà mọi người thì đều là người thông minh, rất nhanh hiệp nghị đã ký xong.

Đúng lúc này có một bóng đen như quỷ mị xuất hiện sau lưng An Bình, thấp giọng nói vài câu, An Bình luôn bình tĩnh cũng có lúc biến sắc, mọi người xung quanh trông thấy đều quay đầu khó hiểu nhìn nhau. Lâm trưởng lão vốn quan hệ tốt với An Bình vội hỏi thẳng:

"Chuyện gì thế"

An Bình mắt nhìn phương xa, cổ nèn cảm giác bất an trong lòng, nếu nói cho đám người này biết, Trần Lam không biết dùng bí pháp nào lại giúp Trần Duyệt chỉ trong mấy canh giờ hấp thụ hoàn toàn Hồn Thiên đan, đột phá luyện thần cảnh. Hắn tin chắc chỉ vừa nói ra, đám người trong đây sẽ chạy sạch. Chưa kể hắn có đột phá thì thế nào, mọi chuyện vẫn như kế hoạch thôi, Trần Lam người có bài ẩn ta không có sao.

"Không được, Trần Duyệt mới đột phá, căn cơ chưa vững phải thừa cơ tấn công trước, nắm lấy tiền cơ"

Nghĩ là thế An Bình chấp tay cười với mọi người

"Ha ha, không có gì đâu, chỉ là chút việc nhà, mọi người cứ từ từ thưởng thức bữa tiệc"

Nói xong lão liền cùng Ảnh Tử bước ra khỏi phòng, nhìn lão thuộc hạ đã theo mình cả đời này, lúc không có người ngoài hai người chỉ xưng huynh gọi đệ:

"Ảnh Tử, đệ nhanh gọi Triển nhi đến đây"

"Thành chủ, tiểu thiếu gia, ngài ấy"

Nhìn huynh đệ thân tín của mình áp a áp ứng, lão có chút không kiên nhẫn quát:

"có gì mau nói"

"Thiếu gia dẫn Kim Ngưu vệ đi rồi, động tĩnh ban nãy rất có thể liên quan đến thiếu gia"

"Cái gì"

An Bình nghe xong giận dữ đến chòm râu vênh ngược, tức giận nói:

"Cái tên nhóc này, biết bây giờ là thời điểm nào không, hấn lại vì một nữ nhân, thật là không có tiền đồ, chẳng lẽ thù của cha mẹ hấn không muốn báo sao".

"Thành chủ, tiểu thiếu gia thật ra rất giống với tiểu thư"

Ảnh Tử hiếm khi thở dài, ánh mắt sau mạng che mặt nổi lên mấy phần nhu hòa, hai chữ "Tiểu Thư" kia cũng làm An Bình lòng đang giận dữ cũng nguôi đi phần nào, cả người như già đi rất nhiều, giọng nói phảng phất như nhớ về những kỷ niệm ngày xưa:

"Đúng thật, đúng là mẹ nào con nấy, trước đây nó không nghe ta, cứ nhất quyết phải gả vào Trần gia, ta đã nhìn ra từ trước, chỉ chính Trần gia đời này đã lụn bại, chỉ thứ thì kiêu căng, nó gả cho tên thư sinh kia thì khác nào đặt mình vào hổ lửa, cuối cùng thì sao, còn không phải là".

Nói đến cuối lão đã không thể thốt thành lời, mặt ngửa lên trời cổ kim nén nước mắt chực rơi xuống, đến khi bình tĩnh lại, ánh mắt lão đã tràn đầy sát khí, giọng nói rét lạnh khiến lòng người sợ hãi:

"Trần Lam, mối thù giết con, sớm thôi ta sẽ khiến ngươi trả lại hết thủy".

"Thành chủ thuộc hạ có lời muốn nói"

Ảnh Tử thấy An Bình đã trở lại phong phạm ngày thường mới mở miệng nói:

"Trần Lam đầu nhập vào Hỏa Liệt tông, lần này hành sự sợ rằng"

"Không cần lo lắng, Trần Lam hấn tuy làm chúng ta bất ngờ, vì thế mua được Hồn Thiên đan nhưng dù sao đây là chuyện Bắc Nguyên, Hỏa Liệt tông cũng sẽ không vì một gia tộc phụ thuộc mà ra tay, tông môn như bọn họ, gia tộc phụ thuộc có không dưới vài ngàn cái"

An Bình tin tưởng phán đoán của mình, lão làm thành chủ nhiều năm, quen biết trong kinh sư cũng không ít, Hỏa Liệt tông tuy cường đại, nhưng tông môn đối nghịch cũng không ít, huy sư động chúng căn bản không có khả năng.

"Ảnh Tử đệ huy động người đi theo bảo vệ Triển nhi, thuận tiện thông báo với người đó, kế hoạch thay đổi, có lẽ đêm nay chúng ta sẽ hành động. À đúng rồi nói với hai gia tộc kia, bọn chúng theo ai chỉ được chọn một"

"Thuộc hạ hiểu"

Ảnh Tử gật đầu xoay người liền không còn bóng dáng, An Bình nhìn ánh trăng trên cao thì thở:

"Trăng tròn sao, đêm nay sẽ thành huyết nguyệt rồi".

Bạn đang đọc truyện *Cửu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đồi chọi gay gắt

"Thiếu gia bên này".

Nghe giọng nói từ đằng xa vọng lại, Trần Triển vội dẫn theo kim ngưu vệ tiến về phía trước, ở đây có vẻ vừa diễn ra một trận chiến, quan cảnh lộn xộn,

trên mặt đất còn lưu lại bốn thi thể vừa chết chưa lâu, máu tươi vẫn đang chảy ra nhuộm đỏ mặt đất phía dưới.

"Là lục kiếm, không đúng còn thiếu một người"

Trần Triền nhìn thi thể trên đất, hai mắt đảo quanh tìm kiếm bóng hình quen thuộc nhưng vô vọng, lòng âm thầm lo lắng, đúng lúc này bên tai nghe thấy thấy động tĩnh, phía xa bỗng truyền ra tiếng nổ lớn, Trần Triền quay đầu nhìn cột khói bốc lên trên cao, tức tốc ra lệnh:

"Nhanh, qua đó xem xét"

Trong bóng đêm, đoàn người mặc kim giáp nổi bật, đội hình chỉnh tề bước đi trong đêm, phút chốc liền xuất hiện nơi chiến trường của Lý Thiên. Trần Triền chỉ liếc mắt nhìn hai bóng người va chạm trên không, ánh mắt hấn hoàn toàn đổng vào thân ảnh một cô nương đang ngồi tựa bên một gốc cây.

Không chần chừ, Trần Triền vội vàng chạy lại đỡ lấy cô nương, tay nâng mặt nàng lên, nhìn gương mặt quen thuộc, lòng mới âm thầm thở phào. Bên kia trận chiến cũng đã đến hồi kết, hắc y nhân sau khi so chiêu thất bại, linh lực tổn thất thảm trọng, đánh tiếp cơ hồ không có phần thắng, chỉ qua vài chiêu hấn liền bị Lý Thiên một trao xách lên ném mạnh về phía sau, đúng lúc rơi vào chỗ đám người Trần Triền, Trần Triền cũng không bận tâm bóng người đang bay về phía mình ánh mắt không rời cô nương trước mắt, một tay nâng lên vuốt nhẹ trán nàng, nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngủ say kia mà khẽ hôn một cái vào trán nàng.

Trần Bình từ trước đã chán trước người Trần Triền, một tay tóm lấy hắc y nhân đang bay tới, thuận tay với lấy khăn che mặt của đối phương kéo xuống, mắt trần đây sát ý nhìn gương mặt trắng bệch của hắc y nhân đã lộ chân mục thật

"Trần An, quả nhiên là người"

Trần An biết mình rơi vào tay đối thủ khó có đường sống, cắn răng một cái thật mạnh đồng thời mở miệng cười lớn:

"Trần Bình, chúng ta cả đời so đấu, hôm nay ta lại đi trước người một bước, ta không cam tâm, không cam..."

Hắn nói không hết câu đã tắt thở, Trần Bình nhú mày kiểm tra mạch đập đối phương, thấy đã đoạn khí liền ném ra xa, một bên lắc đầu với Trần Triền đang nhìn mình:

"Hắn phục độc tự sát rồi"

Trần Triền về mặt bình tĩnh cũng không quan tâm, giọng nói bình thản:

"Đáng tiếc, để hắn chết quá dễ dàng. Đúng rồi, vị đi hiệp kia đâu, mau mời lại đây, ta phải bày tỏ lòng cảm ơn của mình"

"Không cần mời, ta ở đây, Trần huynh đệ lại gặp nhau rồi"

Nhìn Lý Thiên xuất hiện không xa phía trước, Trần Triền đầu tiên là bất ngờ sau đó vô cùng vui mừng, nhẹ đặt cô nương trong ngực xuống, đứng dậy ôm quyền, thật tâm cúi đầu hướng về phía Lý Thiên:

"Lý Thiên huynh đệ, lại được huynh đệ giúp đỡ rồi, lần này thật sự giúp ta một đại ân"

Trần Triền thờ dài nhìn giai nhân đang ngủ say, ánh mắt vô cùng chân thành nói:

"Lý huynh, nếu hôm nay Nguyệt nhi có chuyện, ta thật không thể tha thứ cho bản thân mình, huynh có yêu cầu gì cứ nói, ta sẽ cố hết sức giúp huynh"

"Không cần"

Lý Thiên lắc đầu, tay cầm một đồng xu búng lên không trung, cười nói:

"Ta nhận tiền công rồi".

Trần Triền ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, Lý Thiên cần hắn giúp, lúc nào hắn cũng sẽ tiếp nhận. Hai người vừa tán gẫu được mấy câu thì phương xa truyền ra dao động linh khí cực đại, Lý thiên thận trọng quay đầu nhìn sau lưng, về mặt ngưng trọng nói:

"Cẩn thận, có người tới, lần này xem ra không ổn rồi"

Trần Triền tuy không nhận ra nhưng tin tưởng lời Lý Thiên hấn quyết đoán ra lệnh:

"Kim ngư vệ, kết trận"

Hộ vệ giáp vàng, quân lệnh như sơn, kỷ luật như thép, chưa đầy một giây đã xếp trận chỉnh tề, chặt chẽ vây lấy hai người Lý Thiên vào trong. Trận hình vừa hoàn thành thì phương xa xuất hiện vô số bóng người, người xuất hiện đầu tiên cũng rất quen thuộc với hai người Lý thiên. Trần Hưng vừa nhìn thấy thi thể Trần An trên đất, lòng biết kế hoạch thất bại, tức giận trong lòng liền bộc phát:

"Các người giỏi lắm, Trần Triền giết người trong tộc, người biết gia quy là gì không"

Trần Triển nhìn Trần Hưng, hai mắt như tóc lửa, tách ra hộ vệ cười lạnh:

"Trần Hưng, việc ngươi làm đừng tưởng chúng ta là người mù mà không hay biết"

"Hừ"

Phương xa xuất hiện một âm thanh chấn động, một chữ phát ra mang theo uy áp vô cùng, kim ngư vệ xếp trận cũng bị chữ này chấn cho thổ huyết ngã lăn ra đất, Trần Triển được Trần Bình bảo vệ cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay cả đứng cũng không vững. Trần Bình chặn trước người Trần Triển là thảm nhất, trực tiếp hứng chịu uy của đối phương, dù hắn là luyện tâm cùng không cách nào đứng vững, quý một gối xuống đất ôm ngực thở dốc. Toàn người Trần Triển chỉ có Lý Thiên vẫn bình thản, nhưng trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi

Trần Triển khó khăn ngược mắt nhìn trung niên nhân bước ra trong bóng tối, nhãn mục tức giận quát lên:

"Trần Lam, ra tay với tiểu bối bọn ta thì uy phong gì"

"Tiểu tử, dám gọi thẳng tên gia chủ, đúng là không có phép tắc, hôm nay ta phải dạy bảo lại ngươi"

Trần Lam nhìn Trần Triển mắt nổi sát ý, hôm nay đã quyết định xé rách da mặt, hắn cũng không cần phải cố kỵ gì nữa, vừa định ra tay thì hai mắt bỗng chuyển sang nhìn về một hướng, ở đó cũng có nhiều bóng người bước ra, người còn chưa thấy thì một kim sắc quang mang đã phóng về phía Trần Lam, nhìn kim sắc hình trăng khuyết kia bắn đến, Trần Lam cũng không còn bộ dạng ung dung được nữa, tay trên không vẽ ra một hình tròn lam sắc, thủy nguyên tố thiên địa hình thành từng điểm tinh quang sáng lấp lánh, các điểm tinh quang này dần tụ tập lại hình thành nên một vách tường bằng nước che trước người Trần Lam

Bạn đang đọc truyện *Cứu Chuyển Ma Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.